

Autorul bestsellerului *Îmbălzitorul de cai*,
scenariul celebrului film regizat de Robert Redford

Neîncredute

ROMAN DE MILO CRONIN

N

- VIEȚI ÎNCERCATE -

NICHOLAS EVANS

VIEȚI ÎNCERCATE

Traducere din limba engleză Marina Radu
Titlul original: *THE DIVIDE*, 2005

Nicholas Evans s-a născut în 1950 la Worcestershire, Anglia. După ce a studiat dreptul și jurnalismul la Oxford, a fost reporter la *Evening Chronicle* și producător de televiziune, realizând o serie de documentare despre scriitori, pictori și regizori celebri, multe dintre acestea primind premii internaționale. În 1993 a început să scrie *The Horse Whisperer (Îmblânzitorul de cai)*, romanul care, în 1995, va deveni bestseller în peste douăzeci de țări și care, trei ani mai târziu, va fi adaptat cinematografic de Robert Redford. A mai scris romanele *The Loop* (1998) și *The Smoke Jumper* (2001) – *În flăcări*, în pregătire la Ed. Nemira.

Pentru Charlotte

MULȚUMIRI

Le sunt foarte îndatorat următorilor pentru amabilitatea, răbdarea și ajutorul primit în timpul documentării: Charles Fisher, Glenys Carl, Blaine Young, Bruce Geiss, Alexandra Eldridge, Buck & Mary Brannaman, Daisy Montfort, Andrew Martyn-Smith, Jill Morrison, Dennis Wilson, Sarah Pohl, Barbara Theroux, Doug Hawes-Davies, Dan Pletscher, Tom Roy, Elizabeth Powers, Sara Walsh, Jake Kreilick, Jeff Zealley, Gary Dale, Roger Seewald, Rick Branzell, Sandi Mendelson, Deborah Jensen, Sonia Rapaport, Richard Baron, Pat Tucker & Bruce Weide, Fred & Mary Davies și lui George Anderson.

De asemenea, le mulțumesc pentru sprijinul acordat în câteva momente-cheie lui Ronni Berger, Aimee Taub, Ivan Held, Rachael Harvey, Elizabeth Davies, Gordon Stevens, Larry Finlay, Caradoc King, Sally Gaminara, Carole Baron și lui Charlotte Evans.

„Și abia după ce a făcut toate viețuitoarele de pe pământ, și numai atunci, Creatorul a alcătuit Bărbatul și Femeia. Și i-a întocmit în așa fel încât să-și cunoască unul altuia trupul, dar sufletele să le fie pe veci străine. Pentru că doar astfel cumpăniți să-și poată ei afla adevăratul drum.”

CALVIN SASHONE, *Mitologia creativă*

- VIEȚI ÎNCERCATE -

PARTEA ÎNTÂI

1

S-au sculat înainte de ivirea zorilor și au ieșit din cameră, sub un cer fără lună, dar cu puzderie de stele. Respirația li se transforma în aburi vizibili în aerul rece, iar cizmele scrâșneau pe pietrișul înghețat din parcare. Vechea mașină de teren, singura din parcare, era plină de chiciură. Băiatul a fixat schiurile pe capotă, iar tatăl a aranjat bagajele, apoi s-a dus în față, să scoată ziarul prins cu ștergătoarele de parbriz. Era înghețat și rigid și a trosnit când l-a motolotit. Înainte de a se urca în mașină, au mai zăbovit o clipă, au stat să „asculte” liniștea și să privească, spre vest, munții care se profilau pe cerul plin de stele.

S-au îndreptat spre nord, pe strada principală, prin orașelul care dormea încă, au trecut de tribunal și de stația de benzină, de cinematograful vechi, înaintând prin lumina slabă aruncată de lămpile stradale, care se reflecta în vitrinele întunecate ale magazinelor. Singurul martor al plecării lor a fost câinele sur care stătea de veghe la marginea orașului, cu capul plecat și cu ochi verzui, ce păreau fantomatici în lumina farurilor.

Era ultima zi din martie și de-a lungul șoselei se mai vedea încă o dungă din zăpada dată cu plugul la marginea drumului. Ieri după-amiază, îndreptându-se spre vest, zăriseră prima boare de verde prin iarba albită de pe câmpii. Înainte de apus, se plimbaseră pe un drum plin de noroi și auziseră o mierlă de câmpie fluierând de parcă iarna ar fi plecat cu totul. Dar dincolo de terenul ușor vălurit al fermei, Abruptul munților Stâncoși, străvechiul zid calcaros, lung de o sută șazeci de kilometri, era încă acoperit de zăpadă și tatăl îi spusese băiatului că vor găsi cu siguranță acolo zăpadă bună, de primăvară.

După ce au ieșit din oraș, la un kilometru și jumătate spre nord au părăsit autostrada și au luat-o la stânga, pe un drum drept, pe care au mers cam patruzeci de kilometri fără să întâlnească nicio curbă până la Abrupt. Au văzut

căprioare și coioți și chiar când s-a terminat asfaltul și a început pietrișul, o bufniță mare, cu aripi deschise la culoare, s-a desprins dintre plopii canadieni și a început să plutească jos, pe deasupra lor, de parcă ar fi vrut să-î ghideze. Iar zidul muntos se profila tot mai aproape, un albastru umbrat, vizionar, până când li s-a părut că se deschide în fața lor și s-au trezit trecând printr-un culoar întortocheat în care un șuvoi de zăpadă topită se rostogolea printre plopii golași și printre sălcii, ducând cu sine bucăți albe de pin și pietre de culoarea osului, ridicându-se amenințător de o parte și de alta a drumului.

Drumul era mai abrupt acum și când a devenit periculos din cauza zăpezii înghețate, tatăl și fiul s-au oprit să pună lanțurile. Când au ieșit din mașină, aerul li s-a părut înghețat, imobil și încărcat de zgomotul șuvoiului. Au întins lanțurile pe zăpadă în fața roților din spate, iar tatăl s-a urcat din nou la volan și a dat ușor înainte până când băiatul i-a strigat să se oprească. În timp ce tatăl a îngenuncheat să fixeze lanțurile, băiatul bătea din picioare și sufla în palme să se încălzească.

— Uite, i-a arătat el.

Tatăl s-a oprit să privească, scuturându-și zăpada de pe mâini. Încadrat în V-ul pereților văii, destul de departe încă, vârful uriaș al unui munte acoperit de zăpadă tocmai se aprindea de la primele raze de soare. Și în timp ce se uitau, umbra nopții a început să se retragă de pe pante, sub o fâșie tot mai adâncă de roz, auriu și alb.

Au parcat mașina la capătul drumului și și-au dat seama, după lipsa urmelor din zăpadă, că nu mai fusese nimeni pe acolo. S-au așezat unul lângă altul sub portiera din spate și și-au pus bocancii. Proprietarul hotelului le făcuse sandviciuri și au mâncat fiecare câte unul, au băut cafea aburindă și dulce și au privit cum umbrele din jur se luminează încet-încet. Câțiva kilometri, la început, drumul avea să fie abrupt, așa că și-au legat piei la schiuri să nu alunece. Tatăl a verificat legăturile și s-a uitat dacă

funcționează transmițătoarele de avalanșe și după ce a văzut că totul e în ordine și-au luat rucsacurile și și-au pus schiurile.

— Condu tu, i-a spus tatăl.

Își propuseseră să facă în acea zi o buclă de vreo douăzeci și doi de kilometri. Mai făcuseră același lucru acum doi ani și au descoperit că se putea schia acolo mai bine decât oriunde. Primele trei ore erau cele mai grele, un suiș lung prin pădure, apoi un zigzag periculos până în partea nord-estică a unei creste. Dar merita. Fața sudică a crestei era o șa perfectă, fără copaci, care cobora în trei pante consecutive, până la următoarea vale. Dacă totul merge bine, până ajung în vârf, pătrunde și soarele acolo și înmoaie zăpada pe un centimetru de la suprafață, baza rămânând înghețată și stabilă.

Aceste excursii de schi la munte deveniseră ritualul lor anual și băiatul le aștepta acum la fel de mult ca și tatăl său. Prietenii cu care făcea *snowboarding* la Great Falls¹ ziceau că e nebun. Dacă vrei să schiezi, îi spuneau, de ce nu mergi undeva unde să ai teleschi? Adevărul este că, în prima lor escapadă, acum patru ani în Tetons, se temuse că au dreptate. Pentru un băiat de doisprezece ani era un efort uriaș și prea puțin răsplătit: dura prea mult să urce și prea puțin să coboare. De câteva ori aproape că izbucnise în plâns. Dar nu renunțase și în anul următor venise din nou.

Tatăl lui era plecat de acasă cu afaceri foarte mult timp și erau puține lucruri pe care să le facă împreună, doar ei doi. Uneori, băiatul avea impresia că nici nu se cunosc prea bine. Niciunul nu era vorbăreț. Dar i se părea că aceste excursii prin locuri sălbatice și îndepărtate îi leagă mai mult decât toate cuvintele la un loc. Și puțin câte puțin, a început să înțeleagă de ce tatălui său îi place să urce la fel de mult ca și să coboare. Era o combinație ciudată de energie fizică și mentală, ca și cum arderea uneia ar fi alimentat-o pe

---

¹ Oraș în statul Montana, unde își are sediul Montana State University (n. tr.).

cealaltă. Repetarea ritmică, fără sfârșit, alunecarea unui schi pe lângă celălalt te făceau să intri într-un fel de transă. Iar fiorul și împlinirea pe care le simți când atingi vârful îndepărtat și vezi o pantă cu zăpadă neîncepută care ți se deschide în fața ochilor sunt copleșitoare.

Poate că a început să simtă aceste lucruri și pentru că a devenit, an de an, tot mai puternic. Acum era mai înalt decât tatăl său și, precis, mai în formă. Și chiar dacă nu cunoștea la fel de bine muntele, probabil că ajunsese să schieze și mai bine. Poate că de aceea, astăzi, tatăl lui îl lăsa pe el să conducă.

În prima oră, panta era flancată de pini și brazi și urca tot mai mult pe partea sudică a canionului șerpuitor. Deși urcau pe la umbră, au început în curând să transpire și, când s-au oprit să își mai tragă sufletul, să bea ceva sau să-și mai dea jos din haine, a ajuns la ei mugetul surd al șuvoiului de jos. O dată au auzit zgomotul făcut de un animal mare, undeva printre copacii de deasupra lor.

— Ce crezi c-a fost? întrebă băiatul.

— Vreun elan.

— Oare e vremea să se trezească și urșii?

Tatăl luă o înghițitură din plosca de apă și își șterse gura cu dosul mânușii. Era tărâmul urșilor grizzly și o știa amândoi.

— Așa cred. A fost destul de cald săptămâna trecută.

După o oră, au ieșit dintre copaci, la soare, și și-au continuat drumul peste o albie plină de resturile lăsate de o avalanșă, bucăți ascuțite de zăpadă înghețată, pietre și copaci smulși din rădăcină.

Au ajuns pe creastă aproape la zece și s-au oprit unul lângă celălalt, cercetând în tăcere peisajul care se desfășura sub ei și de jur împrejur, muntele și pădurea acoperite de zăpadă și câmpiile gălbui din depărtare. Băiatului i se părea că dacă se forțează să se uite cu coada ochiului ar putea sfida știința și toate zările lumii și ar reuși să se vadă pe ei

din spate, siluete mărunte pe un vârf îndepărtat, acoperit de zăpadă.

Șaua de dedesubt părea să fie exact ceea ce căutau. Soarele strălucea chiar deasupra ei, făcând-o să pară ca acoperită cu o catifea albă, brodată cu paiete. Și-au scos schiurile și și-au desprins pieile pe care le-au scuturat bine de zăpadă înainte de a le pune în rucsacuri. Se simțea o adiere rece și și-au pus gecile, apoi s-au așezat pe o piatră, au băut cafea și au mâncat ultimele sandviciuri în timp ce o pereche de corbi se roteau și croncăneau deasupra lor, pe cerul azuriu.

— Ei, ce zici? întrebă tatăl.

— Mi se pare grozav.

— Cred că e locul cel mai aproape de cer în care poate ajunge un om.

Chiar atunci, unul dintre corbi făcu un viraj pe lângă ei, umbra lui întunecând fața tatălui. Pasărea ateriză la câțiva metri mai departe, tot pe creastă, iar băiatul îi aruncă o coajă de pâine, ceea ce-o făcu să dea din aripi și să se ridice, dar numai câteva clipe. Reveni și, cu capul într-o parte, cercetă coaja, apoi băiatul, și din nou coaja. Părea să-și fi adunat tot curajul s-o ia, când tovarășul său se repezi și o înșfăcă. Prima pasăre scoase un țipăt răgușit și se înălță în urmărirea celeilalte, în timp ce tatăl și băiatul râdeau și le priveau rostogolindu-se, izbindu-se și croncănind spre vale.

Și la coborâre a condus tot băiatul, ca și la urcare. Zăpada era foarte bună. Soarele o topise la suprafață exact cât era nevoie pentru a face priză și și-a găsit repede ritmul. Și-a întins brațele și și-a bombat pieptul spre panta care cobora sub el de parcă ar fi vrut s-o îmbrățișeze, bucurându-se de fiecare mișcare. Tatăl său avea dreptate. Era punctul cel mai apropiat de cer în care puteai să ajungi.

La poalele primei pante din cele trei, unde înclinația se domolea un pic, băiatul s-a oprit și s-a întors să admire urmele lăsate de schiuri. Tatăl său era pe urmele lui, dublând atent fiecare curbă, ținând aproape și paralel, până

ajunse lângă el și apoi chiuiră și își bătură palma în semn de realizare.

— Frumoase urme!

— Și ale tale.

Tatăl râse și îi spuse că, pe următoarea pantă, va schia el în față și că atunci când va ajunge la următorul nivel îl va fotografia pe băiat coborând. Băiatul îl privea cum alunecă în jos și așteptă strigătul, iar când îl auzi se lansă pe pantă, dând din el tot ce putea pentru aparat.

Din locul în care s-au oprit apoi, la poalele celei de-a doua pante, vedeau tot drumul până jos de tot, unde soarele nu ajunsese încă. Știau, de ultima dată când schiaseră aici, că pârâul care curgea în vale era format, de fapt, dintr-o serie de ochiuri de apă și cascade abrupte. Atunci fusese mai cald și mult mai puțină zăpadă și, în afară de o crustă de gheață la mal, se vedea apa curgând. Acum era însă acoperit bine de zăpadă și nu se vedeau decât conturul și striatiile specifice.

Tatăl se uită la ceas, apoi își puse mâna streășină la ochi să privească spre soare. Băiatul știa la ce se gândește. Jumătate din panta de sub ei era încă umbrită. Acolo jos, aerul era mai rece, iar zăpada nu se înmuiase încă. Poate că ar trebui să mai aștepte.

— Pare cam înghețată, spuse tatăl.

— Nu-i nimic. Dar dacă ți-e frică, așteptăm.

Tatăl îl privi pe deasupra ochelarilor de soare și zâmbi.

— Bine, viteazule. Atunci arată-mi drumul, mai spuse el și îi dădu aparatul. Vezi să iasă bine.

— Trebuie să și schiezi bine. Așteaptă până te strig.

Puse aparatul în buzunarul gecii și, zâmbindu-i tatălui, porni. Câțiva zeci de metri, zăpada era bună. Dar cu cât se apropia de marginea porțiunii înșorite, simțea cum devine tot mai dură. Acum, nu mai făcea aproape deloc priză și nici nu se mai auzea fâsăitul schiurilor, ci doar scârțâitul gheții la atingerea marginilor lor de oțel. Se opri la linia dintre soare și umbră și privi în sus, unde silueta tatălui său se profila pe cerul albastru.

- Cum este? întrebă tatăl.
- Cam alunecă. E bine.
- Stai acolo. Vin și eu.

Băiatul își scoase mânușile și aparatul din buzunar. Reuși să prindă câteva imagini cu tatăl său care cobora. Ce-a de-a treia poză pe care o făcu le arată, mai târziu, momentul precis în care lucrurile au început s-o ia razna.

Tatăl tocmai făcea o întoarcere la dreapta și, în timpul transferului de greutate, schiul stâng i-a alunecat puternic în jos. A încercat să-și corecteze poziția, dar a apăsât prea tare pe celălalt schi, de sus, iar acesta i-a alunecat de sub picior. Corpul nu l-a mai ascultat, iar brațele și bețele de schiuri au secerat aerul în timp ce încerca să-și recapete echilibrul. Alunecase și se răsucise, așa încât era cu fața în sus, spre pantă. O clipă părea chiar comic, de parcă ar fi vrut să schieze în susul muntelui. Apoi s-a smucit, a zvâcnit înapoi și a căzut pe spate, după care a început să ia viteză.

O clipă, băiatul s-a gândit că ar putea să oprească alunecarea tatălui, sau cel puțin s-o încetinească, dacă i-ar aține calea, dar și-a dat imediat seama că impactul îl va doborî și pe el și că-l va trage în jos. Și oricum, era prea târziu. Tatăl lui aluneca atât de repede, încât n-ar fi avut timp să-l ajungă. Unul dintre schiuri îi căzuse și aluneca în jos ca o torpilă, iar acum i-a căzut și celălalt și băiatul s-a repezit să-l prindă cu bățul, pierzându-și aproape echilibrul. A atins schiul, dar aluneca prea repede și nu a reușit să-l rețină.

- Ridică-te! strigă el. Încearcă să te ridici!

Așa îi strigase tatăl lui o dată când a căzut. Nu reușise să se ridice și nici tatăl lui nu reușea acum. În timp ce venea la vale cu toată viteza, cu fața în jos și mâinile și picioarele desfăcute, cu ochelarii de soare căzuți și alunecându-i alături ca un crab curios, a strigat ceva, dar băiatul n-a înțeles ce. Bețele de schi, dintre care unul foarte îndoit, îi erau încă prinse la încheieturi și izbeau gheața în timp ce le târa după el. Și totuși, prindea viteză din ce în ce mai mare.

Băiatul se luă după el. Și deși tremura din cauza șocului și își simțea inima bătându-i să-i spargă pieptul, știa că este vital să nu cadă. Își tot spunea că trebuie să-și păstreze calmul și încerca să-și amintească toate tehnicile pe care le învățase. Bazează-te pe schiul de jos, chiar dacă alunecă. Înclină-te. Ține pieptul depărtat de munte, nu înspre el. Finalizează toate virajele. Înclină-te, înclină-te! Uită-te în față, tâmpitul, nu în jos, la gheață, nu la schiuri.

Zăpada nu mai făcea niciun fel de priză acum, dar după câteva viraje nesigure a reușit să-și controleze schiurile și a început să-și recapete încrederea. Se uita ca vrăjit la silueta întunecată, care se tot micșora pe măsură ce aluneca în umbra văii. Chiar înainte de a dispărea, tatăl său a mai strigat o dată. Iar sunetul era ascuțit și înfricoșător, ca al unui animal care-și simte viața în primejdie.

Băiatul s-a oprit. Respira greu și îi tremurau picioarele. Știa că e important să țină minte locul exact în care dispăruse tatăl său, deși nu-și dădea seama de ce a dispărut. Poate că panta devenea brusc abruptă și de aici, de sus, nu se vedea. Încerca să-și amintească traseul de ultima dată când schiaseră aici, dar uitase dacă partea de jos a văii era mai înclinată sau se domolea. Și se tot gândea ce se poate întâmpla când tatăl lui ajunge jos de tot. Oare zăpada adunată acolo îi va amortiza căderea sau va fi tare ca piatra și îi rupe toate oasele? Chinuit de aceste gânduri, băiatul uită aproape locul exact în care îi dispăruse tatăl. În umbra de dedesubt totul părea la fel. Poate că rămăseseră pe gheață niște urme care să-i arate exact unde. Inspiră adânc și porni mai departe.

La primul viraj pe panta muntelui, schiul îi derapă și era cât pe ce să cadă. Își simțea genunchii moi, iar restul corpului rigid din cauza încordării și i-a luat ceva timp să-și vină în fire și să pornească din nou. Apoi, la câțiva metri mai jos, a văzut pe gheață o urmă întunecată, lungă de vreo cincisprezece centimetri. Într-o lunecare piezișă, controlată cu greu, se îndreptă într-acolo.

Era sânge. Și se vedea și mai în jos. Pe gheață mai erau și urme târșăite, probabil că tatăl încercase să frâneze cu vârfurile bocancilor.

Dacă zăpada ar fi fost bună, băiatului nu i-ar fi luat mai mult de patru sau cinci minute să ajungă acolo. Dar pe stratul de gheață, cu picioarele tremurând, nu reuși decât o lunecare oblică atât de încordată și înfricoșată, încât îi trebui aproape o jumătate de oră. Cobora atât de încet, încât soarele l-a depășit și a văzut cum banda de umbră se retrage în jos, iar urma de sânge capătă o culoare vie pe zăpada veche.

Acum, în lumina strălucitoare văzu urma dispărând brusc; și mai era ceva acolo. Apropiindu-se, văzu ochelarii agățați de marginea unei pante abrupte, ca și cum s-ar fi oprit să privească punctul culminant al spectacolului. Băiatul se opri și îi ridică; o lentilă era crăpată și le lipsea un braț. Îi puse în buzunar.

Panta se înclina brusc vreo șaiszeci de metri spre fundul văii care se lumina tot mai tare. Se uită în jos, așteptându-se să vadă corpul făcut fărâme al tatălui. Dar nu zări și nici nu auzi nimic. Tăcerea era albă și deplină.

Dispăruseră și urma de sânge, și cea de la bocanci. În aer se auzi o fâlfâire și cei doi corbi țâșniră brusc pe deasupra capului său lăsându-se în jos spre pârâu, croncănind ca și cum ar fi vrut să-i arate drumul. Urmărindu-le umbrele trecând peste pârâu, băiatul văzu unul din schiurile tatălui său și o gaură neagră în pătura zăpezii.

În cinci minute era acolo. Era un crater cu diametrul de trei-patru metri, cu marginile neregulate acolo unde zăpada înghețată se spărsese și cedase. Nu era încă destul de aproape ca să vadă ce e înăuntru.

— Tati?

Niciun răspuns. Nu auzea decât clipocitul slab al apei, undeva dedesubt. Prudent, își întoarse schiurile în lateral, făcând pași mici și încercând zăpada, așteptându-se să se prăbușească în fiecare clipă și să-l înghită. Părea sigură. Apoi

își aduse aminte de transmițătorul de avalanșe. Exact acesta era rostul lui: să te ajute să localizezi pe cineva îngropat în zăpadă. Își scoase mănușile, trase fermoarul gecii și luă aparatul. Începu apoi să apese butoanele, dar mâna îi tremura, iar mintea îi era atât de încetoșată din cauza panicii că nu-și mai aducea aminte cum funcționează.

— La naiba! La naiba!

— Aici! Sunt aici!

I se opri inima în piept.

— Tati? Ești bine?

— Da. Fii atent.

— Am văzut sânge.

— M-am tăiat pe față. Sunt bine. Nu te apropia prea tare de margine.

Prea târziu. Se auzi o trosnitură puternică și băiatul simți zăpada alunecându-i sub schiuri; în clipa următoare cădea. Zări în fugă fața însângerată a tatălui său întoarsă în sus, spre el, și buza craterului se rupse. Apoi nu mai văzu nimic decât albul zăpezii revărsându-se peste el.

Următorul lucru pe care și l-a amintit era tatăl său care-l trăgea din zăpadă, întrebându-l dacă e rănit. La început, băiatul n-a știut, dar i-a spus că nu crede. Tatăl i-a zâmbit.

— Bună treabă, băiete. Ne-ai aranjat ieșirea.

Dădu din cap și băiatul să întoarse să vadă ce vrea să zică. Căderea lui crease un fel de rampă pe care se puteau urca. Se uitau unul la celălalt, tatăl zâmbind încă și tamponându-și fața cu o batistă plină de sânge. Avea o tăietură lungă, dar nu părea adâncă și sângerarea aproape că se oprise. Băiatul clătină din cap.

— N-am crezut că te mai găsesc în viață.

— Sper că m-ai fotografiat.

— Doamne, tati. Ce mai căzătură.

Pe pereții gropii în care se aflau erau straturi-straturi de gheață albăstruie, pe care le spărseseră în cădere. Parcă era o secțiune transversală printr-un uriaș cuib de viespi. Baza părea solidă și când băiatul dădu zăpada la o parte văzură că

dedesubt era gheață. În cădere îi căzuseră schiurile, care erau acum parțial îngropate în zăpadă. Se ridică și le luă. Se ridică încet și tatăl său, crispându-se un pic de durere. Soarele se strecura acum până la ei.

— Cred că trebuie să-mi cauți schiurile.

Rucsacul rămăsese pe gheață foarte aproape de locul în care băiatul dăduse zăpada la o parte. O rază de soare cădea exact pe el. Băiatul se aplecă să-l ridice, dar atunci observă ceva, o formă palidă prinsă în albastrul translucid al gheții. Tatăl îl văzu ezitând.

— Cee?

— Uită-te. Acolo jos.

Îngenuncheară amândoi și se uitară în gheață.

— Doamne, spuse încet tatăl.

Era o mână omenească. Degetele erau rupte, iar palma întoarsă în sus. Tatăl se opri o clipă, apoi dădu la o parte mai multă zăpadă, până când zăriră un braț. Se uitară unul la altul. Apoi, fără un cuvânt, se puseră pe treabă, îndepărtară cum putură zăpada și făcură o fereastră de gheață prin care au reușit să vadă ceea ce se afla prins acolo.

Vârătă sub un braț, pe jumătate ascunsă de umărul gol și privind timidă cu un ochi lipsit de expresie, apăru o față. Din unduirea părului, prins ca într-o fotografie, părea a unei tinere femei. Era înclinată într-o parte, cu picioarele pieziș, pierzându-se în gheața de dedesubt. Avea un top purpuriu sau o jachetă strânsă și răsucită, care părea ruptă la braț și la umăr. Materialul atârna într-o parte ca și cum ar fi înghețat în timp ce se rupea. Pielea avea culoarea pergamentului.

2

Șeriful Charlie Riggs se uită la ceas. Se gândea că mai are vreo cincisprezece minute în care trebuia să rezolve teancul de hârtii ce ocupa amenințător unicul loc liber din jungla de pe biroul său. Dacă nu pleacă până la două, nu mai reușește să ajungă la Great Falls și apoi să se întoarcă la timp pentru aniversarea de zece ani a fiicei sale. Urma să meargă la Great Falls să-i ia cadoul, ceea ce ar fi trebuit să facă ieri, dar, ca de obicei, a avut de rezolvat o mulțime de probleme apărute din senin și n-a mai reușit. Cadoul era o șa lucrată manual pe care o comandase într-un exces de extravaganță cu câteva luni în urmă. Cum de i-a trecut prin cap că-și poate permite așa ceva, nu avea idee. Gândul la cât avea să coste îl făcea să se înfioare.

Își trase scaunul mai aproape de birou, dădu la o parte două cești cu cafea rece și luă primul dosar. Era copia încă unui raport asupra consumului de metamfetamină în Montana. Ușa biroului său mic și înghesuit era deschisă, iar în biroul vecin sunau toate telefoanele. Nu răspundea nimeni, pentru că era ziua liberă a Lizei, iar fata cea nouă, Mary-Lou (care nu știa încă prea bine cum stau lucrurile), era la ghișeu, unde vorbea cu bătrâna doamnă Lawson, al cărei câine dispăruse din nou. Probabil că bătrâna cusurgioaică își uitase iar acasă aparatul auditiv pentru că Mary-Lou trebuia să strige și să repete fiecare cuvânt. Îl zări pe fereastră pe Tim Heidecker, un adjunct de-al său mai molâu, parcându-și camioneta. Era aproape sigur că de îndată ce pune piciorul în birou, flăcăul îi și trânteste o grămadă de întrebări tâmpite. Charlie se sculă de la birou și închise încet ușa. Era deja două fără zece.

Nu-și făcea atâtea griji pentru dezamăgirea fiicei sale. El și Lucy se înțelegeau de minune și știa că ea îl va înțelege. Ceea ce-l stresa era faptul că îi servea pe tavă mamei fetei încă un motiv să-l atace. Divorțase de Sheryl de aproape cinci ani și ea se recăsătorise și era fericită, așa se zicea, deși nu

înțelegea cum poate fi fericită cu cretinul ăla leneș cu care se încurcase. Ceea ce constituia pentru Charlie un prilej nesfârșit de uimire era faptul că și după atât timp – deși ea îl părăsise pe el, nu el pe ea – Sheryl nu se putea abține și profita de orice prilej să se ia de el. Și se lega de tot ceea ce-o implica pe Lucy cu o satisfacție prost disimulată. Nu era destul că Charlie a fost un soț ticălos, trebuia să fie și un tată bun de nimic.

Consumul de metamfetamină este în creștere, citi el. Bine, bine. Cine-ar fi zis? Se întreba adesea cu cât sunt plătiți cei care scriu asemenea rapoarte tâmpite pentru a reformula niște lucruri atât de evidente. E suficient să te duci la bibliotecă sau să intri pe internet ca să vezi ce ți se întâmplă prin ogradă. Poate că îmbătrânește el și devine prea cinic.

— Sunt sigură că apare el, doamnă Lawson, striga Mary-Lou la ghișeu.

— Ce-ai zis?

— Am zis că sunt sigură că apare.

Îl auzi pe Tim Heidecker răspunzând la un telefon. Șansele de a se descurca de unul singur cu indiferent ce ar fi intervenit erau de unu la un milion. Bineînțeles că într-un minut s-a auzit un ciocănit în ușă și, înainte ca Charlie să se poată ascunde, a apărut fața enervantă a băiatului.

— Bună, șefu'...

— Tim, sunt foarte ocupat. Și, te rog, nu-mi mai spune „șefu”.

— Am primit un telefon de la Drummond, știți dumneavoastră, de lângă Abrupt.

— Știu cine-i Drummond, Tim. Îmi spui mai târziu, te rog?

— Sigur. Credeam că vreți să știți.

Charlie suspină și dădu drumul raportului din mână.

— Spune-mi.

— Au venit doi schiori și au spus că au găsit un cadavru la Pârâul Caprei. O femeie tânără prinsă în gheață.

Ferma lui Ned și Val Drummond se întindea pe lângă brațul nordic al pâraului. Dincolo de ei, în afară de una sau două cabane folosite doar vara, era sălbăticie. Lui Charlie și lui Tim Heidecker le-a trebuit o oră bună să ajungă acolo și aproape încă una să-i interogheze pe cei doi schiori. Păreau oameni cumsecade și își dădeau seama cât au fost de norocoși. Dacă n-ar fi găsit și celălalt schi, tatăl ar fi reușit cu greu să iasă de acolo. Fiul ar fi trebuit să coboare singur și să aducă ajutoare. Dar erau isteți și bine pregătiți, ceea ce nu se întâmpla de obicei cu idioții care dădeau de belea pe versant și trebuiau recuperați.

Tatăl știa să le arate pe hartă unde au găsit cadavrul. Charlie adusese două snowmobile cu remorca și s-a gândit să se ducă imediat să vadă despre ce e vorba. Dar soarele era gata să dispară în spatele muntelui și când apune se întunecă foarte repede, iar temperatura scade vertiginos. Dacă era prins în gheață, cum spuneau schiorii, cadavrul nu pleca nicăieri. Mai bine s-o lase până dimineață, se gândi el, să facă un plan și să se ducă echipați. În orice caz, voia să vină și tatăl cu ei, dar deși Val Drummond îl pansase cât de bine se pricepuse, tăietura de pe față avea nevoie de câteva copii.

Au băut cu toții cafea moca în bucătăria întunecată, cu pereți din lemn a familiei Drummond. Charlie o știa pe Val de când erau copii și avusese întotdeauna o slăbiciune pentru ea. De fapt, între ei se înfiripase la un moment dat o idilă, la liceu, după un bal. Își aducea și acum bine aminte. La cei patruzeci și ceva de ani ai ei, era încă o femeie frumoasă, înaltă și athletică. Ned era mai scund și cu zece ani mai în vârstă și vorbea prea mult, ca toți oamenii care au destul timp la dispoziție, dar altfel era cumsecade. Val se oferise să-l ducă pe tatăl băiatului la dispensar, ca să i se pună niște copii, și le-a spus că pot să rămână la ei peste noapte, fără probleme. Ambele oferte au fost primite cu mulțumiri. S-au înțeles să se întâlnească a doua zi dimineață la opt și să se ducă să vadă ce e cu cadavrul.

În timp ce își lua rămas-bun, Charlie își aminti, cu o strângere de inimă, de petrecerea lui Lucy. Mobilul lui nu avea semnal, așa că a întrebat-o încet pe Val dacă poate să dea un telefon de pe fix. Ea l-a condus în camera de zi și l-a lăsat acolo. Charlie se gândea că petrecerea e în toi, dar nu mai avea timp să ajungă. Formă numărul lui Sheryl și se crispa.

— Alo?

Avea întotdeauna un ton plăcut, până descoperea cu cine vorbește.

— Bună, Sheryl. Auzi, îmi pare rău...

— Bine c-ai sunat totuși.

— A apărut ceva și...

— Ceva mai important decât ziua de naștere a fiicei tale?

Bine. Asta e.

— Pot să vorbesc cu Lucy?

— Sunt ocupați acum. Îi spun c-ai telefonat.

— Nu poți să...

— Aduci șaua?

— Ă... N-am timp să...

— Bine. Nu-i nimic. Îi spun și asta.

— Sheryl, te rog...

— Nu s-a schimbat nimic, nu, Charlie? Trebuie să închid.

La revedere.

Au auzit snowmobilele înainte de a le vedea. În cele din urmă, a apărut lumina farurilor care a început să joace până jos, departe, printre copaci, să urce apoi panta abruptă de lângă pădure și să salte de-a lungul văii, spre ei, fasciculele de raze galbene alungând albastrul palid al văii.

Locul cel mai apropiat în care au reușit să lase vehiculul cu aparatura de căutare și salvare era capătul unui fâgaș, aflat la aproape cinci kilometri în josul văii. Era un vechi autobuz școlar, transformat și dotat cu tot felul de echipamente sofisticate. Radiourile clasice nu erau sigure în aceste canioane abrupte, așa că autobuzul avea un

supravoltor de 110, destul de puternic pentru a transmite mesaje între cei din munți și biroul șerifului aflat la aproape cincizeci de kilometri. Tot echipamentul de care aveau nevoie trebuia transportat cu snowmobilele. Cele două care înaintau acum spre ei duceau drujbe, lămpi de sudat și lipit și câteva lămpi puternice ca să poată lucra și noaptea.

Charlie avea o echipă formată din zece oameni, dintre care trei erau adjuncții săi, iar restul voluntari în acțiuni de căutare-recuperare, plus un reprezentant al legii de la Serviciul Forestier, care, deși bine intenționat, era tânăr și nou în meserie și mai mult îi încurca. Legea prevedea însă să fie și el prezent pentru că trupul fetei fusese găsit pe domeniul Serviciului Forestier. Lucrau în schimburi și coborau după câteva ore la autobuz să se odihnească și să mănânce – toți în afară de Charlie, care a rămas tot timpul lângă cadavru. Îi mai aduceau mâncare și băuturi calde, dar obosise și înghețase și era tot mai prost dispus pentru că a trebuit să aștepte o oră ca să sosească echipamentul.

Au lucrat toată ziua. Mai întâi, au izolat zona, apoi au început s-o cerceteze sistematic, să fotografieze și să filmeze scena din toate unghiurile. N-au găsit niciun indiciu care să le arate cum ajunsese cadavrul acolo. Și cu atâta gheață și zăpadă, Charlie nici nu prea avea speranțe. Poate că vor găsi ceva după dezgheț. Haine sau vreun pantof sau poate un rucsac. Sau, dacă au noroc, urme de picior într-un strat inferior de zăpadă ori în noroi.

Cei doi schiori îi aduseseră aici în zori și le arătaseră unde era corpul. Părea să plutească în gheață și era cea mai fantomatică apariție pe care o văzuse vreodată Charlie, deși, în calitatea sa de reprezentant districtual al parchetului și de șerif, văzuse destule cadavre la viața lui. Schiorii n-au stat mai mult decât a fost nevoie. Tatăl avea cincisprezece cusături pe obraz, care se și învinetise tot. Abia aștepta să ajungă acasă. Băiatul era palid și încă în stare de șoc. Când va ajunge acasă va fi mai bărbat decât la plecare.

Abia la începutul după-amiezii erau pregătiți să înceapă s-o scoată pe fată. Acțiunea s-a dovedit mai grea decât anticipase Charlie. Cadavrul trebuia dus peste munți la laboratorul criminalistic din Missoula, un drum de cel puțin trei ore. Și pentru că se anunțase încălzirea vremii, au fost cu toții de acord că cea mai bună modalitate de conservare era să-l lase așa, prins în gheață. Până în acel moment lucraseră cu un fel de dălți speciale, îndepărtând cu grijă gheața bucățică cu bucățică ca să nu distrugă o eventuală probă. Era ca și cum ar fi cosit un câmp cu foarfeca și Charlie și-a dat seama că dacă nu schimbă metoda, vor avea nevoie de câteva săptămâni.

Snowmobilele erau acum la o sută de metri de pârâu și amândouă trăgeau sănii pline cu echipament. Charlie și cei care așteptaseră cu el le ieșiră în întâmpinare. Lumina farurilor scânteia pe vestele fluorescente galben-verzui pe care le purtau cu toții peste canadienele negre. Odată cu lăsarea întunericului, scădea și temperatura. Chiar și în bocancii impermeabilizați își simțea picioarele amortite. Ce n-ar fi dat să fie acasă, în fața focului, cu cartea cea nouă pe care abia o începuse. Târându-și picioarele prin zăpadă, își scoase mânușile și suflă în pumni să-și încălzească puțin degetele. Iar coborârea lui Tim Heidecker din primul snowmobil nu avu darul să-l înveselească.

— De ce a durat atâta?

— Scuze, șefu'. Snowmobilul s-a blocat în pârâu.

— De ce n-ai transmis prin radio?

— Am încercat. Nu ne-a auzit nimeni.

— Bine, hai să ne mișcăm.

Îi aduseseră niște supă fierbinte și batoane de ciocolată care l-au mai îmbunătățit puțin. Și-a băut supa și a mai dat ordine ici și colo, cât timp ceilalți au instalat luminile și au pornit generatorul. Deasupra lui, munții se întunecau și se estompau pe fundalul cerului care se acoperea încet cu stele.

Craterul în care căzuseră schiorii s-a transformat în curând într-un cocon de lumină în noaptea care-i împresura.

Zăpada fusese înlăturată și prin luciul negru al gheții femeia, cu părul răsfirat și brațul ridicat, îmbrăcată în jacheta roșie care se desprindea de ea, părea o dansatoare în plin salt, prinsă în obsidian.

Le-a luat șase ore să taie blocul de gheață. Unul dintre ferăstraie s-a înțepenit și a trebuit să ceară de două ori prin radio alte lame. Pentru că gheața se crăpa și se opaciza la tăiere, erau nevoiți să se oprească și să o topească cu torțe cu oxiacetilenă ca să vadă ce fac. Au tăiat un șanț lat paralel cu sloiul în care era prinsă tânăra, au adus acolo o sanie și au început s-o ridice pe ea cu niște pârghii din lemn. Dar sarcofagul din gheață era prea greu, pârâia și scârțâia, și un capăt al saniei s-a rupt și s-a înclinat spre apa curgătoare de dedesubt. Timp de câteva minute nesfârșite, s-au temut că trupul va aluneca și va dispărea, dar au reușit să strecoare frânghii în jurul lui și să-l țină strâns până când au proptit sania cu pari și au îndreptat-o.

Au mai scos din gheața din jur pentru a reduce din greutate, dar blocul era prea mare și nu încăpea în sacul de cadavre, așa că au cerut prin radio prelate, l-au înfășurat ca pe un pachet și l-au legat cu cabluri și cu sfori. Și puțin înainte de miezul nopții, trei snowmobile și șase oameni, trăgând de frânghii, au reușit, în cele din urmă, să scoată din groapă sania cu încărcătura sa învelită în negru.

A mai durat o oră până au dus-o la autobuz. Pe la trei era urcată în mașina lui Charlie și înfășurată în pături și în foi de carton. Doi dintre adjuncții săi s-au oferit să-l însoțească până la Missoula, dar Charlie a refuzat. Munciseră pe brânci aproape douăzeci și patru de ore, așa că le-a mulțumit și le-a ordonat să se ducă la culcare. Pe lângă oboseală, simțea și o ciudată stare de energie și, dintr-un motiv pe care nu și-l explica, voia să fie singur.

A trecut cu mașina prin Augusta și a făcut apoi dreapta de autostrada 200, la o intersecție pustie unde cu doar o lună în urmă ajutase la scoaterea a doi adolescenți morți dintr-o mașină implicată într-un accident. Două șosele drepte se

intersectau undeva în pustietate, erau până și semafoare, dar mereu se produceau accidente acolo. Amintirea îl tulbură și îl făcu să se gândească la fata moartă din spate, înghețată în saltul ei ca de balerină. Imaginea i se imprimase în memorie și încerca, fără succes, să scape de ea.

Se tot întreba cine era și cum de ajunsese acolo. Își aminti de un caz de sinucidere la Pârâul Caprei, un băiat de șaptesprezece ani care-și scosese toate hainele, le împăturise cu grijă și le puse în rucsac, alături de o poezie dezlănătă scrisă de el, în care încerca să explice de ce s-a sinucis. S-a aruncat de pe o stâncă, iar ceea ce a mai rămas din el a fost găsit după o lună de doi vânători. Poate cu tânăra se întâmplase la fel. Sau poate fusese un accident. Nu se raportaseră nici turiști, nici schiori dispăruți, dar nu era nimic neobișnuit în asta. Probabil că era singură și venise de altundeva, de departe, fără să fi spus nimănui unde pleacă. Astfel de lucruri se întâmplă. Spera ca trupul să fi fost bine conservat și să poată fi identificat.

Charlie se gândea și la părinții ei sau la un iubit și prin ce trec aceștia, agonia de zi cu zi pentru că nu știu ce-i cu ea. Își imaginează că și lui Lucy i s-ar putea întâmpla același lucru. Unicul său copil dispărând așa, dintr-odată, iar ei, mama și tatăl, să nu știe dacă trăiește sau zace moartă într-un șanț. Ce-ar face? Orice părinte ar înnebuni.

Traversă Marea Cumpănă a Apelor prin pasul Rogers și începu coborârea pe serpentine spre Lincoln. Dar era atât de pierdut în gânduri negre, încât luă o curbă prea repede și aproape că intră în două căprioare cu coada albă. Apăsă pe frână și camioneta derapă și alunecă de-a curmezișul șoselei. Auzi cadavrul lunecând în față și când frână lung ca să se oprească lângă marginea drumului, acesta împinse cu atâta forță în spatele scaunului său încât îl lovi peste ceafă de văzu stele verzi.

Charlie a mai stat câteva clipe, așteptând să-și revină și să i se potolească bătăile inimii. Dacă n-ar fi fost nisip pe șosea, ar fi zburat direct în vârful copacilor. Își continuă drumul cu

șazeci la oră și cu radioul deschis la maximum ca să-i țină gândurile negre la distanță, deși își simțea ceafa pulsând.

Laboratorul de medicină legală al statului era într-o clădire elegantă din cărămidă, lângă Broadway, pe drumul spre aeroport. Le spusese celor de la secție să telefoneze dinainte ca să se asigure că va fi cineva acolo să preia cadavrul și să-i anunțe că e foarte greu. Primiseră mesajul pentru că îl întâmpinară doi tipi ce păreau să fie halterofili olimpici.

— Deci asta-i Jane Doe a noastră, comentă unul dintre ei în timp ce se luptau toți trei s-o pună pe targa. Da' aici e mai multă gheață decât orice altceva.

— Prospețimea e deviza noastră, răspunse Charlie.

Au dus-o direct la morgă, unde Charlie a semnat un formular și le-a urat noapte bună.

La intrarea în oraș, se vedea, spre răsărit, cerul care se decolora în nuanțe de roz și cenușiu-porumbel. Pe șosea nu erau decât câteva mașini și camioane. S-a gândit o clipă să conducă până acasă, dar și-a zis că nu e înțelept. Își terminase treaba, se simțea tot mai obosit, iar ceafa îl durea îngrozitor. Găsi un motel lângă autostrada interstatală și își luă o cameră ceva mai mare decât o masă de biliard. Dar avea pat și altceva nu conta. Trase storul de plastic bej, își scoase haina și bocancii și se vâri sub pături. Apoi își aminti că n-a închis celularul și se duse plictisit să-l ia din geacă. Văzu că avea un mesaj pe căsuța vocală. Se întoarse din nou în pat, punându-și cu grijă capul pe pernă. Stinse lumina și accesă mesajul.

Era Lucy. Spunea că speră că e bine și că-i pare rău că n-a reușit să vină la petrecere. Și mai zicea că îi e dor de el și că îl iubește foarte mult. Era aiurea, Charlie știa asta, și nu-i stătea în fire, iar singura explicație era că era rupt de oboseală. Dar, așa singur, în întuneric, dacă și-ar fi permis, i-ar fi venit tare ușor să plângă.

3

Aștepta de aproape un sfert de oră și începea să se simtă ca o proastă. De cealaltă parte a micii *piazza* înSORITE, pardosită cu dale albe de piatră, un grup de eleve, câteva mâncând înghețată și toate imposibil de drăguțe, n-o scăpau din ochi și, deși Sarah nu înțelegea mai nimic în italiană, era sigură că vorbeau despre ea. Probabil că fetele erau acolo ca să-și asculte profesoara, o femeie agitată, cu părul strâns, ce citea dintr-o carte. Fără îndoială că le spunea câte ceva despre galeria pe care atât ele – cât și Sarah, dacă-i venea partenerul – urmau s-o viziteze.

Își scoase țigările din geantă și aprinse una. Avea de gând să-i acorde douăzeci de minute. Așa spunea Benjamin. Dacă cineva te lasă să aștepți, dă-i douăzeci de minute, apoi pleacă. E politicoș și impune, spunea el. Dacă îi aștepți mai mult, oamenii cred că îți lipsește respectul de sine. O enerva că după patru ani și jumătate, de când nu mai era cu el, urma încă regulile lui de comportament.

În nenumărate împrejurări, fie că-și cumpăra haine, își alegea ceva de mâncare de pe un meniu sau își spunea o părere asupra unui subiect, se surprindea întrebându-se ce ar spune Benjamin. Apoi, ca să se autopedepsească, alegea deliberat cealaltă variantă, opta pentru o culoare sau un aperitiv pe care știa că le detestă, sau emitea o părere care l-ar fi făcut pe el să protesteze vehement. Problema era că, după atâția ani împreună, punctele lor de vedere coincideau aproape întotdeauna. Iar prețul revoltei ei se reflecta în hainele noi oribile care-i atârnavă în dulap.

Era ultima ei zi la Veneția și nu voia s-o irosească așteptând un om complet străin, un tip cu cel puțin douăzeci de ani mai tânăr, care aproape sigur că o și uitase. Avusese de gând să-și petreacă ziua prin magazine, să cumpere cadouri pentru cele câteva persoane care-o așteptau acasă. Și ca să termine la timp, pentru a se întâlni cu tânărul, se

sculase, luase micul dejun și plecase de la hotel înainte de ora opt.

Se întâlniseră cu o dimineață în urmă, pe feribotul spre Torcello. Grupul ei se despărțise și doar câțiva au vrut să facă excursia de o oră de traversare a lagunei. Cei mai mulți erau cupluri de pensionari sau perechi de prietene, fie din New York City, fie din New Jersey. Toți erau cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât Sarah și nu prea avea nimic în comun cu ei. Prea se plâneau întruna de mâncarea de la hotel și de cât de scump e totul, întreaga săptămână păstrase distanța, refuzând politicos ofertele de socializare. Prietena ei cea mai bună, Iris, cu care ar fi trebuit să vină în excursie, renunțase în ultimul moment pentru că mama ei suferise un atac cerebral. Probabil c-ar fi trebuit să renunțe și Sarah. Dar nu fusese niciodată la Veneția și n-ar fi vrut să piardă ocazia.

Pe feribot a trâncănit o vreme cu văduvele vesele – două femei din Newark care râdeau întruna – dar a reușit să se retragă în spate ca să caute un loc unde să poată sta și citi liniștită sau să se uite la apa verde și la vapoarele care treceau.

Tânărul a urcat când feribotul s-a oprit la Lido. Și-a găsit un loc pe celălalt rând de scaune, cu fața îndreptată în aceeași direcție. Avea între douăzeci și cinci și cel mult treizeci de ani și era îmbrăcat clasic, într-o cămașă albă și pantaloni negri cu dungă. O surprinse privindu-l și i-a zâmbit plăcut. Ea i-a întors politicoasă zâmbetul și și-a coborât repede privirea pe carte, sperând că nu-i va vedea îmbujorarea care i-a cuprins obraji. L-a văzut cu coada ochiului scoțând un caiet de desen din geanta neagră de piele. A dat paginile până a ajuns la cea pe care o căuta, apoi a scos un stilou și a început să lucreze.

Sarah a văzut că era un desen precis în tuș negru al unui *palazzo* vechi. Se vedeau fragmente de stuc tocit și volute ornamentale la ferestre. Lucra la detalii, poate că le adăuga din memorie sau erau rodul imaginației sale. A surprins-o

din nou privind și, amabil, i-a arătat ce face. Au început să vorbească. Într-o engleză „hotărâtă”, deși cam stricată, i-a spus că e din Roma și că vine la Veneția în fiecare primăvară să-și viziteze o mătușă bătrână. Desenul reprezenta casa ei.

— E impresionantă, spuse Sarah.

— Am făcut-o eu să arate mai impresionantă decât e. Îi place.

— Desenezi foarte bine.

— Mulțumesc, dar știu că sunt prea tehnic. Sunt student la... *architettura*.

— La arhitectură. Și soțul meu era arhitect.

— Ah. Și nu mai este?

— Nu, nu. *Este* arhitect, dar nu mai este soțul meu.

Când au ajuns la Torcello au pornit împreună pe alea care șerpuia de la doc până la vechea biserică Santa Fosca. Soarele de primăvară timpurie era fierbinte și se reflecta în cimentul alb. Sarah și-a scos puloverul și și l-a legat în jurul coapselor ca o adolescentă. Era îmbrăcată într-un tricou roz fără mâneci și în fustă albă din in.

Tânărul i-a spus că venise să deseneze faimoasa clopotniță din Torcello. Părea să știe o mulțime de lucruri despre istoria insulei. Localitatea a fost fondată în secolul al V-lea, cu mult înainte de Veneția. A fost cândva un loc înfloritor, cu o populație de douăzeci de mii de locuitori. Dar malaria a alungat oamenii și majoritatea clădirilor erau în ruină sau dispăruseră. În prezent mai locuiau acolo doar câțiva zeci de oameni.

Lângă biserică, i-a arătat tronul grosolan sculptat în piatră despre care se spune că i-a aparținut hunului Attila.

— Chiar crezi că a stat pe el? l-a întrebat ea.

— Oricum, nu mult timp. Nu pare prea confortabil.

— Poate că de-asta a și fost atât de rău.

Au intrat în biserică. Interiorul era răcoros și întunecat, plin de șușoteli respectuoase. Au rămas o vreme cuprinși de venerație în fața unui mozaic din aur cu Madona și Pruncul. El i-a șoptit că, după părerea lui, era cel mai frumos lucru

din toată Veneția, exceptând poate Scuola Grande di San Rocco. A întrebat-o dacă a fost acolo și, când i-a răspuns că nu, s-a oferit să i-o arate a doua zi. Flatată și amuzată de atenția acestui bărbat frumos și sfios care, cu tenul său perfect, cu dinții perfecți și cu ochii căprui limpezi, îi putea fi fiu, acceptă. Au stabilit unde să se întâlnească. L-a lăsat să deseneze clopotnița și doar când și-au dat mâinile să-și ia rămas-bun și-au spus numele. Iar al lui, nici nu se putea altfel, era Angelo.

Și acum iat-o aici, așteptând așa cum promisese, ca o proastă, în fața Scuola Grande sau cum naiba s-o mai fi numit, în chicotelile unor școlărițe care probabil, dat fiind că fuma și se străduia prea mult să pară șic cu ochelarii de soare și cu rochița Armani gen „marinar”, o credeau vreo târfă ieșită de mult la pensie. Îl așteptase douăzeci și două de minute (cele două în plus ca o jalnică sfidare la adresa fostului ei soț) și cu asta basta. Strivi țigara cu pantoful, scoase limba celei mai insolente dintre școlărițe și plecă.

După trei minute se auzi strigată și, uitându-se înapoi, îl văzu pe Angelo alergând peste podul pe care tocmai îl traversase. Îl așteptă și îi zâmbi cu răceală. Printre găfâieli, reuși să-i spună că mătușa lui nu se simțise bine de dimineață. Doamne iartă-l, se gândi Sarah, dar putea găsi ceva mai plauzibil. Dar el părea atât de sincer abătut și plin de remușcări pentru că a făcut-o să-l aștepte, încât n-a putut să nu-l ierte. Da, da, era o fleată, dar ce naiba? Se simțea mult mai bine cu el decât cu văduvele vesele, care probabil că o și catalogaseră drept snoabă.

Scuola Grande era plină de picturi de Tintoretto. Sala superioară era vastă și întunecată, decorată somptuos în pluș roșu și lemn de nuc lustruit care lucea în lumina aplicelor de pe pereți. Înăuntru se aflau cincizeci-șaizeci de persoane și toate, până și elevele care intraseră și ele, se uitau în uimire și tăcere la picturile care împodobeau pereții și tavanul. Tablourile erau slab luminate și Sarah a trebuit

să-și pună ochelarii ca să vadă temele religioase pe care le reprezentau.

Angelo era un ghid atent și informat, la fel ca și în ziua precedentă, pe insulă. I-a spus în șoaptă că respectiva clădire a fost construită la începutul secolului al XV-lea și i-a fost închinată lui San Rocco, sfântul-patron al bolilor contagioase, în speranța deșartă că ar putea salva orașul de ciumă. Tintoretto, spunea Angelo, a decorat-o timp de aproape o jumătate de secol. Informația putea fi ușor obținută din orice ghid și i-a trecut prin minte gândul crud că poate el are obiceiul să agate astfel turistele de o anumită vârstă.

Cea mai renumită dintre lucrările lui Tintoretto, *Răstignirea*, se afla într-o cămăruță alăturată și au rămas mult timp acolo, privind-o. Pentru Sarah, religia a fost întotdeauna ceva destul de confuz. Mama ei era catolică nepracticantă, iar tatăl ateu nepracticant, acum, la șaptezeci de ani, pendulând, la limita agnosticismului, spre un fel de credință încă amorfă. Benjamin condamna mereu orice formă de credință religioasă ca o scuză convenabilă pentru a nu se gândi la așa ceva. Și deși Sarah nu mergea atât de departe în scepticismul ei, atitudinea sa față de această problemă – și de atâtea altele – era influențată de el.

Așa că, probabil, într-o nouă încercare, zadarnică și aproape instinctivă, de a scăpa de influența lui și de a se afirma ca persoană în stare să gândească singură, își permise să fie mișcată de tablou. Era un tumult de suferință și frumusețe, fiecare grup de personaje trăindu-și propria dramă. Iar Iisus prins în cuie, cu brațele întinse și cu o aură de lumină pe fundalul cenușiu al cerului, privindu-și de pe cruce călăii, iradia o asemenea seninătate, încât Sarah fu cuprinsă de o năzuință greu de înțeles și de exprimat.

Își simțea ochii umezi în spatele ochelarilor, dar reuși să-și oprească lacrimile. Era sigură însă că tânărul văzuse. Îi spunea ceva despre obiceiul lui Tintoretto de a include în lucrările sale și câte un autoportret, dar se întrerupse și se

îndreptă spre alt tablou. Sarah îi era recunoscătoare. Dacă ar fi încercat s-o atingă sau s-o consoleze, precis și-ar fi pierdut controlul și ar fi izbucnit în suspine. Și așa plânsese destul în acești ultimi ani. O nedumerea și chiar o enerva puțin faptul că un simplu tablou o face aproape să cedeze nervos și se agăță de această enervare pentru a-și veni în fire.

S-a simțit ușurată când au ieșit. Au ajuns la Canal Grande la timp pentru a prinde vaporășul până la podul Rialto, unde Angelo i-a spus că știe un mic restaurant la care mănâncă venețienii, nu turiștii. Era un local modest, pe o alee îngustă. Chelneri cu haine albe, care lui Sarah i se păreau ciudat de scunzi, se strecurau grăbiți printre mese, cu tăvi pline cu fructe de mare proaspete și paste aburinde. Cel care le-a luat comanda a făcut-o cu o politețe rece.

I-a spus lui Angelo să aleagă și pentru ea, că ei îi place aproape orice. El a comandat o salată cu roșii dulci, busuioc și mozzarella de bivoliță, și apoi un pește la grătar, al cărui nume nu-i spunea nimic, dar care, când i-a fost adus, a văzut că semăna cu bibanul-de-mare. Au băut o sticlă întregă de vin alb și el i-a spus că e făcut din struguri de pe țărmul estic al lacului Garda. Era rece și onctuos, iar Sarah, care a băut prea mult, se amețise ușor.

Nu se simțea niciodată în largul ei când vorbea despre sine. Era un subiect pe care-l considera total neinteresant pentru ceilalți. Desigur, după plecarea lui Benjamin, s-a mai schimbat. Iris și alte câteva prietene apropiate, care s-au strâns în jurul ei, n-au lăsat-o în pace și au îndemnat-o să cerceteze împreună cauza eșecului căsniciei sale, să descopere toate colțișoarele și toate chichițele ascunse, până n-a mai rămas nimic și s-au săturat toate.

Și totuși, cu mult înainte, aproape de când ținea ea minte, când era măritată cu Benjamin și erau fericiți – cel puțin ea – își pusese la punct o tehnică simplă prin care evita să spună prea multe despre ea. Prefera să pună întrebări și a descoperit destul de curând că, cu cât erau mai directe și mai personale, cu atât mai repede persoana întrebată (mai

ales dacă era cineva străin sau un bărbat) va începe să vorbească despre sine, uitând s-o mai întrebe și pe ea ceva. Și exact așa proceda acum cu Angelo.

L-a întrebat despre Roma, despre studiile sale, despre ce fel de arhitectură îl interesează, despre mătușa lui (a cărei boală părea, în mod surprinzător, reală). În cele din urmă, l-a făcut să vorbească până și despre o prietenă germană, Claudia, cu care spera să se căsătorească într-o zi. În acest moment, diferența dintre mărturisirile lui și reticența ei aproape totală a devenit atât de evidentă, încât el și-a așezat palmele pe fața de masă albă plină de firimituri și i-a pus câteva întrebări despre ea.

A întrebat-o dacă lucrează și ea i-a spus că a vândut librăria și că i se părea grozav că e liberă după atâția ani.

— Nu ți-a plăcut?

— Ba da, foarte mult. Cărțile sunt marea mea pasiune. Dar magazinele mici și independente, ca al nostru, au, în prezent, probleme mari cu concurența. Așa că acum nu le mai vând, le citesc doar.

— Și ce alte pasiuni mai ai?

— Hm. Să văd. Grădinărit. Să studiez plantele.

— Acum, după ce ai vândut librăria, te poți ocupa de asta. Ești... Cum se spune? O doamnă a plăcerii.

— Poate vrei să spui o doamnă leneșă.

Sarah zâmbi și îl privi pe deasupra paharului, în timp ce mai bea o gură de vin, dându-și seama că flirtează cu el. Parcă au trecut o sută de ani de când n-a mai flirtat cu nimeni. Credea că și uitase cum e. Îi făcea plăcere și, în clipa aceea, dacă el i-ar fi propus s-o însoțească la hotel, să-și facă împreună siesta, s-ar fi putut să accepte.

— Deci ai fost căsătorită?

— Corect.

— Cât timp?

— O viață. Douăzeci și trei de ani.

— Și locuiești la New York.

— Pe Long Island.

— Ai copii?

Dădu încet din cap. Au ajuns și la asta. Principalul motiv pentru care evita întrebările. Simțea cum o părăsește toată bucuria. Își dresе vocea și răspunse calm, pe un ton cât se poate de egal.

— Un băiat și o fată. Douăzeci și unu și douăzeci și trei.

— Și ce fac? Sunt studenți, nu?

— Îhî.

— La colegiu?

— Mda. Cam așa ceva. Cerem nota?

Simțea nevoia să plece, să fie afară. Și singură. Vedeа, evident, că el e nedumerit de această schimbare bruscă. Cum se poate ca simpla amintire a copiilor să-i strice unei femei buna dispoziție? De obicei, e subiectul care le face mai tandre. Bietul băiat n-are cum să înțeleagă nimic. Normal. Va crede probabil că pe ea o deranjează să recunoască faptul că are copii puțin mai tineri decât el. Sau crede că nici nu e divorțată și că e în căutarea unei aventuri, iar simpla menționare a copiilor i-a atins coarda sensibilă. Îi părea rău pentru el și pentru că distrugeа ceea ce se crease frumos și plăcut între ei. Dar nu avea încotro. Se ridică, scoase un card din geantă și i-l puse în față, ignorându-i protestele. Apoi se scuză și se duse la toaletă.

Afară, năuc, a întrebat-o dacă vrea să mai viziteze o galerie, dar ea a refuzat, s-a scuzat, spunându-i că nu se simte bine din cauza vinului, că nu e obișnuită cu băutura. I-a mulțumit pentru că a fost atât de drăguț și pentru că a fost un ghid grozav și pentru toate lucrurile minunate pe care i le-a arătat. El s-a oferit s-o conducă la hotel, dar i-a spus că, dacă nu se supără, preferă să meargă singură. Și-a luat rămas-bun și i-a întins mâna, dar părea atât de pierdut, încât, până la urmă, i-a pus mâinile pe umeri și l-a sărutat pe obraz, ceea ce l-a derutat și mai mult. Când ea a plecat, părea și mai nefericit.

Recepția hotelului era liniștită. Un cuplu de englezi tineri tocmai se cazau. Aveau expresia aceea de fericire sfioasă a

unei perechi aflate în luna de miere. Sarah își luă cheia și se îndreptă spre lift însoțită de clămpănitul strident al tocurilor pe pardoseala de marmură albă.

— Doamna Cooper?

Se întoarse și funcționarul de la recepție îi dădu un plic. Chemă liftul și, în timp ce cablurile zăngăneau și huruiău în spatele ușii din sticlă, îl deschise. Era un mesaj de la Benjamin, din Santa Fe, unde locuia acum cu femeia aceea. Îi telefonase la opt de dimineață și din nou la zece. Voia ca ea să-l sune. Spunea că e urgent.

4

Când a telefonat agentul Kendrick, Ben și Eve erau în pat și se uitau la televizor, la un film cu Cary Grant. Era trecut de nouă. Eve aprinsese lumânări și flăcările prinseseră un curent de aer de nu se știe unde, trimitând umbre tremurate și șovăitoare pe pereții aspri și albi, peste fășiile de pânză care atârnavă pe ei și peste tablouri. Pablo dormea în camera alăturată. Ben abia fusese să vadă ce face și, împiedicându-se de jucării, i-a mai pus o pătură peste umerii firavi. Băiatul s-a foit și a murmurat ceva din cine știe ce vis, apoi s-a liniștit. Cărlionții lungi și închiși la culoare erau ca o aură pe pernă.

Era sâmbătă și fusese o zi superbă de primăvară, tipică pentru Santa Fe, iar Ben se simțea minunat. Aerul uscat al deșertului, încărcat de mirosul liliacului și al cireșilor, cerul de un albastru-adânc și lumina – lumina aceea vie, curată, aproape șocantă din New Mexico cu umbrele sale ascuțite de pe pereții caselor, o lumină care ar fi stârnit și într-un filistin daltonist dorința de a pune mâna pe pensulă – îi induceau ceva foarte apropiat de euforie, chiar și după patru ani de când trăia aici.

Au fost toți trei cu jeepul să ia un mic dejun târziu la piața din satul Tesuque, apoi au vizitat talciocul, unde Pablo a alergat în fața lor ca un cercetaș, descoperind diverse lucruri, chemându-i apoi să vină să vadă. Eva și-a cumpărat o rochie veche cu volane violete, maro și portocalii, croită pe bie. Sub una dintre mâneci avea o gaură și s-a tocmit până când femeia i-a lăsat-o la treizeci de dolari, iar când s-au îndepărtat i-a șoptit că nu e nicio problemă s-o repare și că valorează cel puțin o sută.

În soarele blând de după-amiază, în curtea mică din spate, cu cireșul supraîncărcat de flori roz, au pus la grătar ton cu ardei roșii și cu *zucchini*, iar Pablo a jucat șah cu fetița suedeză din vecini. Casa lui Eve era una dintr-o enclavă de șase, ridicate pe versantul sudic al unei văi cu salvie și pini

pitici care se îngusta spre partea vestică a orașului. Avea un singur nivel și era construită din cărămidă nearsă crăpată, cu colțurile rotunjite, iar ușile erau din pin sur vechi. Casa și curtea ar fi intrat de trei ori în locuința din Long Island unde Ben a trăit atâția ani cu Sarah și unde ea rămăsese acum singură, dar o prefera totuși pe aceasta. Îi plăcea funcționalitatea sa simplă, veche, felul în care reușea să se identifice cu pământul care o înconjură. Îi plăcea pentru că era a lui Eve și, mai mult încă, pentru că nu era a lui. Îi plăcea să se simtă – la fel cum îl făcea să se simtă și Pablo – necopleșit, să se simtă el însuși. Iar acest lucru îl făcea, bineînțeles, să se simtă mai tânăr și mai fără probleme decât s-ar fi convenit pentru un bărbat de aproape cincizeci și doi de ani.

Exact când se pregăteau să mănânce, copiii au venit alergând pe alee, foarte agitați, spunându-le că s-au întors păsările-colibri. Văzuseră una lângă atelierul lui Eve, unde curtea era mai degrabă junglă decât grădină. Eve i-a întrebat ce fel de colibri cred ei că sunt. Era prea devreme pentru cei roșcovani, era ea de părere, și din ceea ce reușeau copiii să-i spună trebuie să fi fost cei cu gușa neagră. După cină, și după ce Pablo a făcut baie și și-a pus pijamaua, au căutat prin debara borcânelele lor și, după ce le-au umplut cu apă cu zahăr, le-au agățat de o ramură joasă a cireșului.

Pablo voia să rămână treaz să vadă dacă vin păsările și, în timp ce Eve făcea baie, Ben a stat pe canapea cu băiatul, cu brațul pe după umerii săi, citindu-i *Comoara din insulă* și inspirându-i mirosul cald și dulce – copilul altui bărbat pe care ajunsese să-l iubească de parcă ar fi fost al lui. Băiatul avea aproape opt ani, dar era scund și slab și părea mai mic. Păsările colibri nu au mai venit și, când s-a întunecat, Ben l-a dus, așa adormit, în pat.

Eve a fost cea care a răspuns când a sunat Kendrick, și Ben și-a dat seama, după fața și vocea ei, despre ce e vorba. I-a dat telefonul și a dat mai încet televizorul. Apoi s-a ridicat și s-a sculat din pat, deși Ben a întins mâna încercând s-o

facă să rămână. Întotdeauna pleca și își găsea ceva de făcut atunci când Ben vorbea cu cineva din viața lui anterioară. Când el i-a spus o dată acest lucru, i-a răspuns că nu vrea să-l sufocă, deși bărbatul bănuia că vrea să se și apere. I-a șoptit că se duce să facă niște ceai și că se întoarce imediat.

Agentul special Dean Kendrick lucra lângă Denver și devenise principalul om de legătură al lui Ben cu FBI. Au mai fost și alții cu care a discutat în cei trei ani și jumătate de când fugise Abbie și era sigur că și mai mulți fuseseră cei care l-au urmărit și i-au pus microfoane în telefoane, i-au supravegheat e-mailurile și i-au monitorizat conturile bancare, bărbați și femei fără chip care știau probabil mai multe despre obiceiurile lui decât el însuși.

Cei ale căror nume le cunoștea și pe care îi sunase o dată la câteva săptămâni ca să ceară vești erau destul de politicoși, dar foarte rar prietenoși. Kendrick era însă altfel. Părea plin de înțelegere și îi devenise aproape prieten, deși Ben îl văzuse doar o singură dată. Chiar își spuneau pe nume. Poate că își făcea doar meseria mai bine decât ceilalți. Oricum, îl făcea pe Ben să se simtă mai în largul lui și, bineînțeles, dacă se simțea așa, poate că îi scăpa ceva, vreo informație secretă care să-i ajute s-o prindă și s-o condamne pe fiica lui. Din păcate, Ben nu avea niciun secret.

— Ben, ce faci?

— Bine. Tu?

— Bine. E cineva pe lângă tine?

Întrebarea părea ciudată, dat fiind că tocmai vorbise cu Eve.

— Da. Ne uitam la un film. De ce?

— Am vești. Despre Abbie. Voiau să trimită un om de-al nostru din Albuquerque la tine să-ți spună personal, dar cred că-i mai bine să-ți spun eu.

Tăcu. Ben anticipa ce vrea să spună.

— N-am vești bune.

I s-a strâns inima. Ce însemna vești bune sau rele când era vorba de Abbie? Bune sau rele pentru cine? Fata nu mai

sunase pe nimeni – nici pe el, nici pe Sarah, nici măcar pe fratele ei Josh – de aproape trei ani. Dacă FBI-ul a prins-o, asta ar fi desigur o veste bună, nu? Înghiți.

— Ei?

— I-au găsit corpul în Montana, lângă Abruptul munților Stâncoși, la vest de Great Falls. E acolo de mai mult timp. Ben, îmi pare foarte rău.

Cary Grant era tocmai pe punctul de a primi bătaie de la cei doi duri. Încerca să-i ia cu frumosul, dar nu-i mergea. Ben simți cum i se blochează mintea. Fiica lui moartă? Înțelegea conceptul, dar era ceva care nu-i intra în cap. Eve a apărut în ușă cu două cești de ceai verde. S-a oprit și a rămas nemișcată, cu părul lung căzându-i pe umerii palizi, cu ceștile aburind în mână, cu lumina lumânărilor dansându-i pe rochia de casă din satin de culoarea piersicii. Îl privea cu ochii ei căprui... știa.

— În ce stare...

Ben nu reuși să-și termine gândul. Fetița lui descompusă, un cadavru mâncat de animalele sălbatice. Nu.

— Adică, sunteți siguri că e ea?

— Sută la sută. Amprentele și ADN-ul. Ben, îmi pare foarte rău.

A urmat o tăcere lungă. Lui Ben i se părea că se uită la lumea lui care se desprinde și se îndepărtează încet de el. Eve a pus jos ceștile cu ceai și a venit să se așeze lângă el, pe pat, înconjurându-i umerii cu brațul rece. Kendrick aștepta și după ce Ben și-a mai revenit au continuat discuția. Chestiuni practice cu ajutorul cărora Ben și-a construit un scut fragil care să-l apere de șoc. Delicat, Kendrick l-a întrebat dacă s-o anunțe el pe Sarah, dar Ben i-a spus c-o va face el însuși și că, în orice caz, ea era în Italia. Din convorbirea telefonică avută cu două zile în urmă cu Josh aflase că urma să se întoarcă abia luni.

Kendrick a mai spus încă o dată că îi pare foarte rău și că îl mai sună a doua zi dimineață. Atunci vor discuta despre

înmormântare și despre ce să spună presei. Pentru că va trebui dată o declarație.

— Da, răspunse Ben. Bineînțeles.

Ben i-a mulțumit, a închis și a rămas așa, uitându-se fix la televizorul unde se derula genericul filmului. Luă telecomanda și-l închise. Și abia apoi începu să plângă.

După o oră, cu capul pe pieptul lui Eve al cărei halat era ud de lacrimi, începură să discute despre ce era de făcut. Ben se întreba dacă să nu-i spună mai bine lui Sarah când se întoarce. S-o scutească de lungile ore din avion când nu va avea pe nimeni s-o consoleze, cu toată amărăciunea închisă în ea. Poate că e mai bine să plece la New York și s-o aștepte la avion și să-i spună atunci. Dar Eve, cu mintea mai limpede decât el, ca mamă și mai înțeleaptă în astfel de chestiuni, i-a spus că nu poate aștepta atât. Sarah avea dreptul să afle imediat și-l va învinovăți dacă n-o anunță.

Au calculat că la Veneția era acum șase dimineața. Prea devreme să sune. S-o mai lăsăm să doarmă, s-a gândit Ben. Să-i mai dăm două ore fără durere. Fără această nouă durere. O să-i telefoneze la miezul nopții. Atunci se vor hotări ei doi cum să-i spună lui Josh și bunicilor și cui mai trebuia.

În timp ce așteptau, i-a povestit lui Eve ce i-a spus Kendrick despre declarația pe care trebuia s-o dea presei. Acum câțiva ani, Abbie Cooper, fetița bogată devenită ecoteroristă, căutată în toată America pentru crimă, era un subiect de senzație. I se dedicaseră show-uri întregi de televiziune, cu reconstituiri dramatice ale lucrurilor de care era acuzată că le-a făcut. Luni de zile, Ben a fost nevoit să răspundă, săptămână de săptămână, la cinci-șase telefoane de la reporterii care încercau să prezinte lucrurile din alte unghiuri. Dar, odată cu trecerea timpului, și fără nicio arestare, și-au pierdut interesul și a scăpat. Poate că nu vor face prea mult târboi acum, că a fost găsită moartă. Sau poate că da.

La miezul nopții a telefonat la Veneția și i s-a spus că *signora* Cooper a ieșit deja. Iar când a mai sunat, după două

ore, tot nu revenise. Au așteptat, mai ațipind din când în când, unul lângă altul, iar lumânările au ars aproape de tot și s-au stins una câte una. La un moment dat, când Eve dormea cu spatele spre el, cu șoldul cald lipit de burta lui, s-a trezit și a plâns din nou, sub lumina secerii lunii care trecea prin dreptul ferestrei.

A fost trezit brusc din somn cu puțin înainte de șapte. Eve era în picioare lângă pat și-i întindea telefonul care suna.

— E Sarah.

I-a văzut numele afișat, dar era atât de dezorientat din cauza somnului, încât, o clipă, s-a întrebat de ce îl sună. Apoi l-a copleșit realitatea: fiica lor era moartă.

Eve era deja îmbrăcată. În spatele ei, pe fereastră, intrase o rază piezișă de lumină în care jucau firicele de praf. S-a ridicat în capul oaselor și a luat telefonul, iar ea l-a sărutat pe frunte și a ieșit. Îi lăsase o ceașcă de cafea pe noptieră. Îl auzea pe Pablo strigând în bucătărie. A apăsat butonul verde al telefonului și a spus alo.

— Benjamin?

Vocea ei părea încordată și răgușită, abia de-o recunoștea. Numai ea îi spunea Benjamin.

— Iubito...

Îl certase de mai multe ori că-i spune așa – *nu știu ce sunt eu pentru tine acum, Benjamin, dar cu siguranță nu sunt iubita ta* – dar îi era greu să se dezobișnuiască după atâția ani. De această dată l-a întrerupt înainte de a-l termina de zis.

— Ce s-a întâmplat? Abbie? Au găsit-o?

A tresărit întrebându-se de unde știe. Dar ei nu mai discutau decât despre copii. Apoi și-a dat seama că prin *găsită*, ea vrea să spună în viață. A înghițit în sec, străduindu-se încă să se dezmeticească.

— Sarah...

— Pentru Dumnezeu, Benjamin! Spune-mi!

— E moartă.

— Cum?

Era mai degrabă o inspirație decât o șoaptă. Cum de i-a trântit-o așa? Kendrick îi dăduse vestea cu mai multă delicatețe. Se bălbăi.

— I-au găsit corpul. În Montana. Undeva în munți.

— Nu. Nu, Abbie. O, nu, nu...

A început să hohotească și să se tânguie, apoi a încercat să spună ceva, dar n-a reușit. Și pentru că vaietul era atât de sfâșietor, a început el să vorbească, doar ca să nu-l mai audă. A vorbit și a tot vorbit, încercând să pară calm și limpede, spunându-i ceea ce știa, despre ADN și amprente și unde era cadavrul și despre hotărârile pe care trebuie să le ia, până când ea a țipat la el și i-a spus să tacă. Și atunci lui i s-a stins vocea și și-a pierdut controlul, de parcă toate acele cuvinte l-ar fi golit și sleit.

Și, despărțiți de atâția mii de kilometri și de o altă distanță mult mai mare, au jeliți amândoi la unison, dar fiecare pentru sine, viața tânără pe care au creat-o împreună, au iubit-o și au pierdut-o fiecare, separat.

Firma de pompe funebre, așa i s-a spus lui Ben, era la mică distanță cu mașina de aeroportul Missoula și se hotărâse deja să meargă acolo imediat după ce aterizează. Nu i-a spus lui Sarah ce are de gând și știa că ar fi trebuit probabil s-o aștepte să sosească de la New York ca să meargă împreună. Dar când a aterizat și și-a deschis telefonul a găsit un mesaj de la ea în care-i spunea că și-a amânat zborul și că va ajunge la Missoula abia seara, iar până atunci la pompele funebre se va închide. Asta însemna să meargă abia mâine. Nu putea să aștepte atât.

În ciuda asigurării date de Kendrick că identificarea era sigură în proporție de sută la sută, Ben mai avea totuși o umbră de îndoială că s-ar putea să fie o greșeală la mijloc. Citise odată despre un caz în care s-a întâmplat așa ceva. Cineva amestecase două seturi de analize, punând numele greșit. Trebuia s-o vadă, să vadă cu ochii lui că e Abbie.

Avea doar bagaj de mână și a fost printre primii care a coborât. Tânăra veselă de la ghișeul Hertz l-a întâmpinat ca pe un vechi prieten, dar probabil că așa fusese învățată să facă.

— În vacanță?

— Nu, am venit... să-mi văd fiica.

— Ce bine. E la UM – Universitatea din Montana – nu?

— A fost, da.

În câteva minute a terminat cu hârțogăraia. I-a spus numărul din parcare al mașinii, i-a dat documentele și cheile.

— Gata. Petrecere frumoasă.

Ben i-a mulțumit și a ieșit prin ușile duble de sticlă. Cerul era acoperit de nori de culoarea ardeziei, iar aerul era cald și fremătător de parcă se pregătea de ploaie. Abbie spunea că în Montana vremea era precum cutia cu bomboane de ciocolată a lui Forrest Gump: nu știi niciodată la ce să te aștepti. Își amintea de prima vizită la Missoula, cu mai bine de cinci ani în urmă, când el și Sarah au însoțit-o să vadă universitatea. Era la sfârșitul lui octombrie și când au sosit erau douăzeci și șase de grade. A doua zi dimineața, zăpada era de treizeci de centimetri și au trebuit să se ducă să-și cumpere haine groase. De la un magazin de pe North Higgins i-au cumpărat lui Abbie o geacă de schi Patagonia, de culoarea cireșei, care i-a costat peste două sute de dolari. Doamne, cât de frumoasă era în acea zi. Atât de încrezătoare, atât de bucuroasă.

Ben s-a oprit. Nu trebuie să se gândească la ea în acest fel. Erau prea multe de pus la punct, trebuiau luate decizii importante, de discutat cu multă lume, cu șeriful, cu cei de la FBI, să vadă ce cred ei că s-a întâmplat. Dacă se lasă cuprins de astfel de amintiri și o vede strălucitoare și fericită, precis se pierde și nu mai este în stare să judece cum trebuie. Și, mai ales, trebuie să fie tare pentru Sarah. Nu voia s-o dezamăgească, să-i mai dea încă un motiv pentru care să-l urască.

Închiriasse o mașină japoneză, argintie, și a trebuit să dea scaunul în spate cât a putut ca să-i încapă picioarele sub volan. Sarah o să creadă probabil că e meschin și că ar fi trebuit să închirieze una ceva mai mare. Nu se mai văzuseră de un an și simțea deja cum i se strânge stomacul de groază. Porni, ieși din parcare și se îndreptă încet spre autostradă.

A doua oară când au vorbit la telefon, înainte de a pleca din Italia, Sarah își regăsise stăpânirea de sine. Era distantă și trata problema aproape ca cineva angajat să facă asta. Nu au mai vărsat niciunul nicio lacrimă. Ben se aștepta la o discuție, dar a trebuit, în schimb, să asculte o listă de anunțuri. Corpul va fi trimis la New York, i-a spus ea, și acolo va fi înmormântarea, acolo unde locuiau toți cei pe care-i iubise Abbie. Bineînțeles, acest *toți* îl excludea pe Ben, dar el nu spuse nimic. Trebuia să fie înmormântată, pentru că așa se făcea în familia lui Sarah. Ben se gândea să sugereze incinerarea, iar cenușa să fie împrăștiată aici în Montana, locul pe care Abbie spunea că-l iubește cel mai mult pe lume. Dar nu voia să genereze discuții din această cauză.

Și asta nu era tot. Sarah îi telefonase deja lui Josh la New York. Era, l-a informat ea pe Ben, „distrus, dar altfel bine”. Felul în care urmau să-l anunțe pe fiul lor era un alt subiect pe care Ben se așteptase să-l discute. Era furios. Era pregătit să plece la New York să-i spună personal și acum îi părea rău că n-a făcut-o. Mai mult, Sarah aranjase ca băiatul să stea la Bedford cu părinții ei. De fapt, aceștia și veniseră să-l ia. Sarah urma să-l vadă, pe fugă, când ajunge, apoi să ia avionul spre Missoula. Josh, i-a mai spus, nu venea cu ea.

Ben era astfel pus în fața faptului împlinit și înlăturat total. Și, ca de obicei, și-a înghițit mânia și nu a spus nimic. Era tehnica pe care Sarah o folosise de nenumărate ori de când a plecat el, iar acum și-a desăvârșit-o, excluzându-l din deciziile importante privind copiii cu un astfel de aplomb – uneori chiar prietenos – încât i se părea de prost-gust să se plângă. Mesajul pe care i-l transmitea era întotdeauna

același: plecând, demonstrase totala sa lipsă de dragoste pentru ei și își pierduse dreptul de a mai fi consultat.

Uneori o făcea cu asemenea măiestrie, încât îl și impresiona. Și, deși era surprins că vrea să-i dea și astăzi o lecție, își dădu seama că, de fapt, se întrecuse pe ea însăși. Pentru că acum va trebui să-l sune pe Josh în tabăra dușmană a fostelor sale rude prin alianță. George și Ella Davenport l-au considerat întotdeauna nedemn de prețioasa lor fiică, iar plecarea lui le-a justificat disprețul. Ben era acum, pe bună dreptate, expediat undeva în categoria inferioară a trișorilor, mincinoșilor și rataților.

Imediat după ce a terminat de ascultat lista de hotărâri ale lui Sarah, l-a sunat pe Josh pe mobil.

— Bună, Joshie.

— Bună.

— Am vrut să vin să-ți spun despre Abbie, dar mami mi-a spus că te-a anunțat ea.

— Da.

— Ce faci?

— Binișor.

A urmat o pauză lungă. Lui Ben i se părea că aude șoapte în fundal.

— Ești cu bunica și cu bunicul?

— Da. Suntem în mașină.

— A, bine. Salută-i din partea mea.

— Da.

— Mami mi-a spus că nu vii la Missoula.

— Spune ce ai de spus.

Vocea îi era atât de uniformă și egală, încât Ben se întrebă dacă băiatul n-a luat prea multe din antidepresivele care i se administrau de câteva luni. Sau poate că era doar amețit din cauza veștii ori nu se simțea în largul lui să vorbească în fața Ellei și a lui George. Ben își reproșa că nu s-a dus la New York. El ar fi trebuit să fie cu fiul lui, nu cei doi.

— Da, cred că ai dreptate. Uite, mă suni când ești singur.

— Bine.

— Pa. Te iubesc.

— Da. Pa

Firma de pompe funebre și crematoriul „Panorama Văii” – „La dispoziția celor îndurerăți din Missoula din 1964” – era încadrată de o parcare de mașini second-hand și un bar cu aspect sinistru numit *Mountain Jack*. De jur împrejur avea o fâșie îngustă de iarbă, care se străduia să pară paradiziacă. Ben își lăsă mașina în parcare goală și porni spre recepție cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor. Clădirea era plină de stâlpi neoclasiци și de ornamente răsucite din stuc, un hibrid curios între templu și *hacienda* care, în alte împrejurări, l-ar fi făcut să zâmbească. În spatele ei, mult spre vest, fulgere brăzdau cerul gri-metalic, ca un giulgiu lăsat peste munte. Mirosea a praf umed și exact când a intrat sub porticul acoperit au început să cadă pe asfalt primele picături mari de ploaie.

Holul de la recepție era mare și liniștit, cu mochetă roz-ciupercă și pereți în culoarea magnoliei, decorați cu aranjamente de flori uscate și gravuri înrămate. Într-un colț, un televizor cu sonorul dat la minimum ținea de urât unei mese cu două scaune goale tapisate în pluș albastru. Ben a apăsat butonul neauzit de la recepție și, în timp ce aștepta, se plimba cu pași tot neauziți, uitându-se la tablouri. Toate erau peisaje și reprezentau ceva legat de apă – un râu, lac sau ocean. Elementul lor comun era un soi de liniște impasibilă, fără nimic prea emoționant sau riscant, nici apusuri, nici ceruri înnorate, nicio aluzie la iad sau la Judecata de Apoi. Se întreba dacă le-au ales special pentru a răspunde sensibilității spirituale a clienților. Poate că au făcut-o pentru el, deoarece nu era niciun munte înzăpezit pe acolo.

— Cu ce vă pot ajuta?

Un tânăr cu fața rotundă și prietenoasă și un trunchi ce părea prea lung pentru picioarele sale înainta către el pe mocheta roz. Ben se prezintă și văzu o ușoară ajustare a

zâmbetului tânărului: nu o exagerare, ci o încercare de a-și doza corect compasiunea profesională. Se numea Jim Pickering și cu el vorbiseră la telefon Ben și Sarah.

— A sunat soția dumneavoastră să spună că nu veniți astăzi.

— Ea și-a amânat zborul. Eu am venit azi-dimineață de la Albuquerque. Suntem divorțați.

Nu știa de ce a trebuit să-i spună asta, dar bărbatul dădu din cap, reajustându-și din nou zâmbetul, adăugându-i mai multă înțelegere.

— Aș putea să văd?...

Ben nu reuși să termine propoziția. Să spună Abbie? Fiica mea? Corpul?

— Sigur. Suntem gata.

— Voiam să, știți, să fiu sigur...

— Înțeleg perfect.

Îl întrebă pe Ben dacă nu-l deranjează să aștepte puțin și se întoarse grăbit de unde venise. Dispăru pe un coridor și se reinstală liniștea. Nu mai văzuse de mult un loc atât de bine izolat fonic. Se surprinse întrebându-se ce materiale au folosit. Ce se întâmpla cu el? Aștepta să vadă cadavrul fiicei sale și se trezea gândindu-se la acustică.

Jim Pickering se întoarse și-l rugă pe Ben să-l urmeze. Trecând dintr-un coridor în altul, l-a informat că au îmbălsămat-o, așa cum le ceruse doamna Cooper, și că echipajul care a adus-o de pe munte a simplificat mult treburile pentru că a păstrat gheața în timpul recuperării și transportului. Rezultatul, spunea el, era foarte bun date fiind circumstanțele. Ben nu-și dădea seama dacă tipul își laudă cu modestie calitățile profesionale sau încearcă să-și ascundă nervozitatea.

— Nu am avut haine, așa că e îmbrăcată în ceea ce noi numim halat de spital. Și, desigur, nu ni s-a spus nimic despre pieptănătură sau machiaj, așa că am mers pe aspectul natural. Dacă doriți, se mai pot face ajustări. Iar sicriul e tot provizoriu. Doamna Cooper nu ne-a spus dacă

vreți să cumpărați unul de la noi sau de la firma funerară din est. Noi avem o gamă foarte variată.

— Sunt convins.

— Am ajuns. Aceasta e sala de prezentare.

S-a oprit în fața unor uși albe duble și și-a pus mâinile pe ele, gata să le deschidă. Se uită la Ben în așteptarea aprobării lui.

— Gata?

Ben încuviință din cap.

Încăperea avea cam cinci metri pe trei și era cufundată într-o lumină trandafirie dată de patru lămpi înalte, care se desfăceau la capete ca niște crini, trimitând lumina în sus. Sicriul simplu, din lemn, era pus pe o masă înaltă până la nivelul taliei și era deschis. De la ușă, Ben nu reuși să vadă decât o bandă de satin roz, din căptușeală.

— Vă las, îi spuse Jim Pickering. Sunt aici, nu departe pe coridor. Stați cât doriți.

— Mulțumesc.

Ușile s-au închis încet în urma lui. Ben a rămas acolo o clipă, încercând să regăsească o fărâmă din speranța lui anterioară, absurdă, că ar putea fi cadavrul altcuiva. Știa însă că este al lui Abbie. Își simțea pulsul rapid și insistent în urechi, iar în stomac i se forma un sloi de gheață. Înghiți în sec și înaintă.

Trecuseră aproape trei ani de când n-o mai văzuse. Atunci avea părul vopsit negru, scurt și țepos, de parcă ar fi vrut să-i exprime furia. Acum însă revenise la culoarea naturală blond-roșcat, era mai lung și era pieptănat cu grijă, încadrându-i gâtul subțire, îmblânzind-o. Fața, cu nasul obraznic și sprâncenele arcuite, era calmă și nu mai semăna deloc cu imaginea desfigurată, ostilă, care-l bântuise din noaptea aceea îngrozitoare. Într-un mod pervers, moartea o îmblânzise. Fardurile aplicate de cei de la firma funerară îi dădeau un aspect inteligent și sănătos. Iar înclinația bărbiei și gropițele de la colțurile gurii sugerau o iminență curioasă. Ca și cum ceva dintr-un vis ar fi amuzat-o și te așteptai în

orice clipă să zâmbească sau să se trezească și să spună despre ce e vorba. Și să deschidă ochii. Verzi cu firicele căprui, își dorea să-i mai poată vedea o dată.

Singurul cadavru pe care îl văzuse Ben până atunci fusese cel al tatălui său, cu aproape douăzeci de ani în urmă. Iar atunci cei de la pompele funebre au greșit tot: părul, expresia, nodul de la cravată. I-au pus atât de mult roșu în obraji, fard de ochi și ruj încât arăta ca un travestit înfricoșător.

Dar fiica lui, în halatul alb, ca o mireasă cum nu va putea fi niciodată, părea senină, inocentă și nespus de frumoasă.

— O, scumpo, șopti el. Micuța mea scumpă.

Apucă marginea sicriului, își plecă fruntea și închise ochii. Iar suspinele îl copleșiră și nu încercă să le oprească. Era singur și își permitea să plângă pentru a fi, mai târziu, puternic pentru Sarah.

Nu știa cât a stat acolo. Când n-a mai putut să plângă, s-a îndreptat și s-a dus la o măsuță pe care era o cutie cu șervețele. Și după ce s-a șters pe față și s-a liniștit, s-a mai dus o dată lângă sicriu, s-a aplecat și și-a sărutat fiica pe obraz. Nu mirosea a nimic și era rece ca o stâncă.

5

Sarah a lăsat-o pe chelneriță să-i umple ceașca de cafea a treia oară și încerca să nu se uite la cei doi bărbați din fața ei, care-și terminau micul dejun. Vederea și mirosul ouălor, șuncii și ale cartofilor prăjiți o îngrețosau.

Din cauza oboselii și a diferenței de fus orar, luase după miezul nopții un somnifer, care a reușit s-o cufunde într-un fel de semicomă plină de vise neliniștitoare. S-a trezit înfășurată în cearșafuri ca o mumie, năucă și cu o durere de cap căreia n-au reușit să-i vină de hac două analgezice puternice. Afară ploua încă. Ploaia nu se oprise deloc de când sosise.

Benjamin o așteptase la aeroport și o condusesse la hotel în mașina aceea ridicol de mică pe care o închinase. Dar nu i-a spus nimic. Habar n-avea de ce trebuia să fie atât de meschin. Doamne, ce greu era! Chiar și simpla lui vedere, felul în care își mânca micul dejun și schimba banalități cu șeriful o înfuriau. Își lăsase părul mai lung și își cumpăraseră ochelari moderni, cu ramă metalică. Tipic Santa Fe.

Benjamin reținuse două camere alăturate la Holiday Inn Parkside. Cu o seară în urmă, după ce s-au cazat, au împrumutat o umbrelă și s-au dus pe jos la un restaurant japonez de pe North Higgins. Mâncarea a fost bună, dar conversația oribil de falsă, poate pentru că încercau amândoi din răspuțeri să nu vorbească despre Abbie. Benjamin abia reușea s-o privească și îi puneă tot felul de întrebări despre Venetia. Voia să țipe la el să tacă din gură. Cine naiba era el? Un străin politicos alături de care și-a dus viața atâția ani și care acum o trata ca pe un musafir ce trebuie întreținut la o petrecere.

Știa că e nedreaptă și că el se purta probabil așa din vina ei. Se pare că în creierul ei se declanșase un curios mecanism de apărare. Nu va rezista decât dacă va fi cu el rece, irascibilă și furioasă. Dacă-și permite să fie mai caldă sau mai receptivă, alunecă și se prăbușește vâjâind în

vârtejul negru care știa c-o așteaptă acolo jos. Fetița ei moartă, zăcând rece într-un sicriu... Nu, nu avea de gând să-și piardă cumpătul. Dar când el i-a pus brațul pe după umeri, pe drumul spre hotel, a simțit că e gata să cedeze. Și din nou, când a sărutat-o și i-a spus noapte bună pe culoarul întunecat, în fața camerei, și s-a îndreptat fiecare spre patul din camera lui, atât de apropiate încât își auzeau unul altuia pașii, tusea sau apa trasă la toaletă.

Șeriful Charlie Riggs nu avea biroul la Missoula și de aceea a sugerat să se întâlnească la micul dejun aici, la *The Shack*. Era un local la care îi dusesese o dată și Abbie și avea o poziție izolată, pe West Main, nu departe de hotel.

Șeriful îi aștepta, cu pălăria Stetson leoarcă de ploaie și cu o pungă albă din plastic pe care-o pusese lângă el, pe banca din micul separeu. S-a ridicat în picioare să-i salute, un bărbat înalt, mai înalt chiar decât Benjamin, cu o mustață stufoasă care începea să încărunțească. Ochii blânzi erau cuprinși de o tristețe care, bănuia Sarah, era permanentă, și nu doar ceva afișat de dragul lor. Avea manierele acelea demodate, de locuitor al Vestului, care ei i se păreau irezistibile.

De la început le spuse cât de rău îi părea pentru Abbie.

— Și eu am o fiică. Nici nu vreau să mă gândesc că i s-ar putea întâmpla așa ceva.

— Care nu e căutată încă pentru crimă, sper, plesni Sarah înainte de a-și da seama ce spune.

Bietul om clipi, iar Benjamin se uită în altă parte.

— Nu, doamnă, răspunse el calm.

Se așezară, și cei doi bărbați începură să vorbească despre vreme și alte fleacuri până sosi chelnerița să le ia comanda. Apoi, aplecându-se și coborând vocea ca să nu fie auzit și de ceilalți, șeriful Riggs le-a spus ce s-a întâmplat. Le-a povestit cum au găsit-o schiorii pe Abbie în gheață și că autopsia făcută în laboratorul de medicină legală nu a reușit să stabilească nici cum a ajuns acolo și nici cum a murit. I-a întrebat dacă au idee de ce se afla acolo și Benjamin i-a spus

că nu. Abbie avea răni la cap, a continuat șeriful, un picior rupt și un umăr dislocat. Iar în plămâni avea apă, ceea ce sugerează că s-ar fi înecat. Momentan, se credea că rănilor fuseseră provocate de o cădere de la mare înălțime a cărei cauză rămăsese necunoscută.

— Vreți să spuneți că ar fi împins-o cineva? întrebă Benjamin.

— E posibil, domnule.

Se uită la Sarah încercând, fără îndoială, să-i aprecieze sensibilitatea față de această discuție. Ea se simți vag jignită.

— Sinucidere? întrebă ea.

Benjamin o privi surprins.

— Abbie n-ar fi făcut așa ceva.

— De unde știi? se răsti ea.

O priviră amândoi. Părea plină de venin. Se grăbi să o lase mai moale.

— Adică, de unde putem noi știi? Lipsese de atâta timp încât nu știm ce s-ar fi putut întâmpla.

— Aveți dreptate, doamnă Cooper, spuse blând Charlie Riggs. Trebuie să fie altceva, dar n-am descoperit încă.

Își dădea seama că înțelesese cum stau lucrurile între ea și Benjamin. Probabil că o și catalogase drept o scorpie. Trebuie să se stăpânească și să-și țină gura.

— Oricum, continuă șeriful, vreau să știți că această problemă e o prioritate absolută. O să mergem mereu acolo cât timp se topește zăpada. Poate avem noroc și găsim ceva care să ne ajute să ne dăm seama ce s-a întâmplat.

Dacă vreunul din ei dorea să meargă să vadă unde a fost găsită Abbie, le-a spus el ușor stânjenit, îi conduce. Benjamin i-a mulțumit și i-a spus că s-ar putea să se întoarcă într-o săptămână sau două. Cât de absurd și inutil, gândi Sarah, dar reuși să tacă. I se părea că nu poate fi nimic mai rău – în afară de vederea cadavrului, ceea ce urma să facă mai târziu, deși nu era deloc sigură că va face față.

Șeriful a mai vrut să spună ceva, dar a sosit chelnerița cu mâncarea. Apoi se pare că s-a răzgândit pentru că, în timp ce

el și Benjamin au mâncat, s-a vorbit foarte puțin. Sarah comandase niște pâine prăjită, dar nici nu s-a atins de ea. Ceea ce dorea cu adevărat era o țigară, dar nu avea de gând să-și știrbească și mai mult demnitatea și să iasă în ploaie să fumeze.

După ce au terminat, Charlie Riggs le-a spus că, dacă nu-i deranjează, ar vrea să-l însoțească la sediul FBI de pe strada Pattee, pentru a-l întâlni pe agentul local care trebuia să le pună câteva întrebări de rutină ce ar putea lămuri circumstanțele morții lui Abbie. Sarah a spus că e în ordine. Apoi, cam stânjenit, șeriful a luat punga de plastic de lângă el.

— Acestea sunt hainele pe care le purta fiica dumneavoastră când am găsit-o. N-am știut dacă le vreți, dar una dintre fetele de la birou le-a spălat și le-a călcat. Haina e ruptă. Din cauza căderii, probabil. Oricum...

I-a dat punga lui Benjamin care, în loc să-i mulțumească pur și simplu și s-o pună alături, a scos geaca roșie de schi și a desfăcut-o. Sarah a văzut cum i se umplu ochii de lacrimi în timp ce o privea. Pentru Dumnezeu, se gândi ea. Nu aici, nu acum. Dacă se pierde el cu firea, urmează ea. Fără să spună nimic, se întinse, luă geaca și o puse înapoi în pungă.

Charlie Riggs și-a dres glasul.

— Mai este un lucru important pe care nu vi l-am spus încă.

Avea vocea gravă și se opri pentru a-și căuta cuvintele.

— La autopsie s-a descoperit ceva ce probabil că nu știți. Când a murit, Abbie era însărcinată în două luni.

În decursul anilor, Charlie a întâlnit destui agenți FBI și cu majoritatea s-a înțeles bine. Unul sau doi au fost mai duri sau l-au tratat cu condescendență, dar ceilalți au fost politicoși, la locul lor și foarte buni în meserie. Jack Andrews, ultimul cu care a avut de-a face la biroul FBI din Missoula și pe care familia Cooper l-a cunoscut când fiica lor

a dispărut prima dată, i-a plăcut foarte mult lui Charlie. Dar succesorul lui, acest tânăr arogant Wayne Hammler, era cu totul altfel.

Stăteau în biroul sufocant cam de o oră și în tot acest timp aproape că n-a lăsat pe nimeni altcineva să strecoare o vorbă. Chiar și așa, cu tunsoarea lui soldățească și cu bluzonul albastru-intens, părea să nu aibă mai mult de cincisprezece ani. Poate că de asta simțea nevoia să le vorbească cu atâta emfază, ca un măgar încrezut. Tocmai le ținea celor doi un discurs despre *sinergia interagenții* și *sistemele de analiză informațională de medicină legală* – ce naiba or mai fi și astea. Până acum nu făcuse decât să le mai spună o dată ceea ce le spusese Charlie. Domnul Cooper îl asculta politicoș, dar în ultimele zece minute soția lui se uitase pe fereastră.

Charlie o privea. Era și greu să n-o facă. Se întrebă câți ani are. Orășencele astea de pe Coasta de Est au mare grijă de ele. Patruzeci și ceva. Era înaltă și elegantă și fusese o femeie superbă. În împrejurări mai fericite, dacă ar mai pune pe ea câteva kilograme și și-ar lăsa părul puțin mai lung, ar fi încă. Îi stătea bine în rochia bleumarin și Charlie ar fi pariat că cerceii mici din urechi sunt chiar diamante. Una peste alta, Sarah Cooper era ceea ce tatăl său numea „o doamnă stilată”. În afară de limba aia ascuțită care-l făcea pe fostul ei soț să se poarte cu ea de parc-ar fi fost un ou moale. Charlie știa din propria sa experiență cu Sheryl cum trebuie să se simtă bietul de el. Dar a mai văzut mame îndurerate. Poate că furia e paiul de care se agață pentru a nu-și pierde mințile.

De câteva ori, sub fațada rece, lăsase să se vadă cât de fragilă și rănită era în realitate. Și îl emoționa să vadă o ființă atât de delicată suferind atât de mult. Privirea ei, când a aflat că fiica ei era însărcinată, îi sfâșia inima, și cu aceeași privire se uita și acum la ploaie. De când le-a spus Charlie, abia dacă a mai scos un cuvânt.

Ben Cooper își arăta mai mult durerea. Probabil că au format un cuplu frumos, așa cum se vede prin revistele de scandal, pe un iaht sau la piscină, fericiți și perfecti și probabil gata să divorțeze. Charlie se întreba ce n-a mers între ei, dacă era doar vorba de fiica lor sau dacă au avut și alte motive de tristețe care să-i fi îndepărtat. Era ceva la mijloc, nu avea nicio îndoială, același lucru care i se întâmplase și lui și multor altora, un amestec de vină, de invidie și de speranțe înșelate.

Urmări privirea femeii. Ploua tot mai tare și începuse și vântul. Copacilor tocmai le dădea frunza și printre crengile înnebunite văzu rafalele lovind capotele celor trei camionete poștale parcate afară. O femeie tânără, cu o pelerină din plastic transparent, împingea pe trotuar un băiat într-un scaun cu roțile, încercând să-l apere de ploaie cu o umbrelă roșie. Charlie se uită din nou la doamna Cooper și văzu că și ea îl privește. Zâmbi și încercă, din privire, să-și ceară scuze pentru Hammler, care perora încă în spatele biroului său impecabil aranjat. Era acolo o căniță din crom cu creioane perfect ascuțite și o tăviță din același material pentru ceștile de cafea. Charlie își aminti că cineva spunea că nu trebuie să ai niciodată încredere într-un bărbat cu biroul ordonat. Al lui Hammler părea al unui maniac.

Doamna Cooper nu i-a răspuns la zâmbet. În schimb, s-a întors spre fostul ei soț. Dacă era din cauza atenției politicoase pe care bietul de el i-o acorda lui Hammler sau din alte motive, Charlie n-ar fi putut să spună.

— Prin urmare, așa stau lucrurile din punct de vedere al investigației, spunea agentul. Acum, dacă nu vă supărați, vreau să vă pun niște întrebări.

— Sigur, spuse domnul Cooper. Dacă vă putem ajuta cu ceva, spuneți.

Hammler își făcuse o listă cu întrebări, care se afla, cu un creion nou deasupra, în fața lui. Prima era când au văzut-o sau când au auzit ultima oară de fiica lor. Charlie îi întrebuse deja și el i-a spus asta lui Hammler, dar fără folos. Domnul

Cooper a răspuns politicos, deși un pic plictisit, dar Charlie a văzut că fosta lui soție începe să fiarbă. În cele din urmă, când agentul a început să întrebe despre caracterul și personalitatea lui Abbie și dacă ar putea-o descrie ca fiind predispusă la crize de depresie, explodează.

— Ascultați aici. Ne-ați întrebat toate aceste lucruri de numai Dumnezeu știe câte ori. Am venit aici să auzim ceea ce aveți dumneavoastră să ne spuneți și nu ca s-o luăm de la capăt. Dacă vreți să știți, uitați-vă în dosar. Găsiți totul acolo. Tot ceea ce a făcut, a spus sau a mâncat vreodată Abbie la micul dejun. Nu trebuie decât să vă uitați.

Hammler roși. Lui Charlie îi venea să aplaude.

— Doamnă Cooper, îmi dau seama cât de greu vă este...

— Greu? Greu? Habar nu aveți.

— Doamnă Cooper!

— Cine naiba vă credeți?

Era în picioare și se îndrepta spre ușă.

— Nu mai ascult nicio clipă tâmpeniile astea.

Toți erau în picioare. Hammler părea un copil căruia i s-a luat jucăria. Încercă să spună ceva, dar doamna Cooper, deschizând ușa, se întoarse și i-o reteză.

— Când aveți ceva de spus, fiți sigur că vom fi încântați să vă ascultăm. Dar în această dimineață, Wayne, suntem puțin presați de timp. Trebuie să ne ducem să luăm corpul fiicei noastre moarte și să-l expediem acasă ca să-l înmormântăm. Așa că te rog să ne scuzi, dar trebuie să plecăm. Hai, Benjamin.

Și dusă a fost. Nu mai rămăsese decât ecoul pașilor ei supărați pe coridor. Hammler își scoase bărbia mai în față și părea gata să se ducă după ea. Charlie făcu un pas și-l reținu blând.

— Las-o să plece, spuse el liniștit.

— Dar sunt o mulțime de...

— Mai târziu. Nu e momentul potrivit.

Ben Cooper rămăsese acolo, cu capul plecat, trist și jenat. Charlie îi luă haina și îi puse o mână pe umăr.

— Veniți. Vă duc eu cu mașina.

Șeriful a parcat în fața hotelului și au rămas câteva minute în mașina pe a cărei capotă răpăia ploaia. I-a asigurat din nou că face tot ce-i stă în puteri să descopere cum a murit Abbie. Ben stătea în față și se tot uita peste umăr la Sarah care nu scosese un cuvânt și nici nu părea să asculte. Stătea lipită de geamul din spate, pe fundalul de sticlă argintie pe care se scurgeau râuri de apă. Avea părul ud și își ridicase gulerul hainei de ploaie atât de sus încât părea că e gata-gata să dispară.

Șeriful și-a cerut din nou scuze pentru tipul de la FBI și le-a promis că-i sună de îndată ce are vești. I-au mulțumit și au intrat să rezolve formalitățile de plecare și să-și ia bagajele. Cât timp Ben a plătit nota, Sarah a stat singură sub portic și când a terminat s-a dus spre ea, dar nu l-a așteptat, ci s-a întors și a pornit-o înainte spre mașină, cu brațele încrucișate pe piept, neținând seama de ploaie Ben a observat că era stropită cu noroi pe picioare și acest lucru l-a impresionat și a vrut să spună ceva care s-o liniștească, chiar dacă numai pentru a-și arăta admirația pentru felul în care l-a înfruntat pe puștiul mizerabil de la FBI. Dar era foarte prudent cu ea acum și nici nu știa dacă nimerește tonul sau cuvintele cele mai potrivite.

Mergeau cu mașina pe Broadway, spre firma funerară, iar ritmicitatea surdă și foșnitoare a ștergătoarelor făcea insuportabilă tăcerea dintre ei.

— Cum naiba era gravidă? izbucni Ben.

Nici să fi vrut n-ar fi putut să spună ceva mai nepotrivit. Sarah s-a întors și l-a privit, iar el a înghițit în sec și s-a uitat drept înainte, pregătindu-se să fie făcut cu ou și cu oțet. Dar ea n-a spus nimic.

Jim Pickering îi aștepta în holul de la recepție. Purta un costum elegant albastru, destul de închis la culoare pentru a părea oficial, fără a fi însă sobru. Dintr-o singură privire spre

Sarah păru să-și dea seama că e bine să vorbească cât mai puțin și îi conduse imediat în sala de prezentare.

Ben a întrebat-o dacă vrea să intre cu ea și n-a fost nici surprins, nici supărat, ci doar ușurat când i-a spus că preferă s-o vadă pe Abbie singură. Imagina fiicei lui în halatul alb i se imprimase în minte și nu credea că mai suportă încă una, aceea a mamei și fiicei, împreună. Îl însoți, în schimb, pe Jim Pickering în biroul său pentru a face actele.

Trebuiau semnate hârtii și lăsate date pentru certificatul de deces, completate apoi formulare pentru expedierea la New York. Singura linie aeriană care putea să transporte sicrie din Missoula era Northwest, ceea ce însemna că avionul trebuia schimbat la Minneapolis. Jim Pickering făcuse aranjamentele necesare. Sicriul lui Abbie, i-a explicat el, va fi pus într-o așa-numită „tavă-aeriană”, o ladă cu fund din placaj și partea de sus din carton.

Aseară, la masă, Sarah l-a anunțat în treacăt că tatăl ei o va aștepta la La Guardia și că ar fi mai bine dacă Ben ar pleca din Minneapolis în New Mexico.

— Credeam c-o să stau la New York până la înmormântare. Să te ajut să rezolvi diverse lucruri, să stau un pic cu Joshie.

— Ne descurcăm.

— Știu. Dar vreau să mă implic și eu.

— Te rog, nu face o scenă.

— Nu fac, dar...

— Totul se poate rezolva la telefon. Dacă vrei, vino, dar nu pot suporta o scenă între tine și tata la aeroport.

— Cred că n-ai nimic împotriva dacă vin doar la înmormântare.

— De ce ești atât de ostil?

Ben abia se abținea să nu spună ceva de care să-i pară rău. Era sătul să tot fie bruscat și dat la o parte, dar de data asta nu voia să cedeze. Erau atâtea de făcut. Și voia să-l

vadă și pe Josh; trebuia să-l vadă. Orice tată ar fi simțit la fel.

— Ascultă-mă, îi spuse el cât putu mai ferm. E și fata mea. Nu va fi nicio scenă. Mă descurc eu cu părinții tăi, cum am făcut-o atâția ani. Vreau să vin cu tine. Te rog.

Ea oftă și își ridică sprâncenele și asta a fost tot.

Documentele erau gata, dar Sarah nu ieșise încă din sala de prezentare, așa că Ben se duse în camera în care se aflau urnele și sicriile. Cercetându-le, se gândi că poate ar fi trebuit să aleagă ceva mai scump decât sicriul din lemn simplu. Probabil că Sarah își zice din nou că e meschin. Cele mai frumoase costau în jur de o mie de dolari. Dar păreau atât de pretențioase și... pentru oameni mari. Precis au undeva, se gândi el sumbru, o gamă specială pentru morții tineri. Singurul obiect care i-a plăcut era o urnă ornată cu bronz, sculptată în formă de munte, cu pini și trei căprioare – un cerb cu coarne, o femelă și un pui drăguț. Ceva gen Disney, care i s-ar fi potrivit lui Abbie. Dar n-o incinerau.

— Mergem?

Sarah stătea în cadrul ușii, iar Jim Pickering aștepta discret în spate. Ea avea ochelari de soare și fața îi era la fel de deschisă la culoare ca și haina de ploaie. Ben voia s-o îmbrățișeze. Ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Dar ea își dădu seama ce are de gând și îi făcu semn cu mâna că nu trebuie.

— Te simți bine? întrebă el prosteste.

— Da.

— M-am uitat pe aici și mă întreb dacă n-ar trebui să luăm un sicriu mai bun, se bâlbâi el. Adică, mie-mi place asta, dar...

Din spatele ochelarilor, ea cercetă rapid și disprețuitor încăperea.

— Aici nu-i nimic. O să iau unul când ajung acasă.

Avionul a decolat conform orarului spre un cer albastru, fără nori. Ploaia s-a oprit chiar când au ajuns la aeroport, de

parcă ar fi fost programată doar pe timpul vizitei lor. De la ferestrele holului terminalului de plecări au văzut căruciorul în care era dusă Abbie la avion, unde patru bărbați, care au vorbit tot timpul, au ridicat sicriul și l-au așezat.

Acum, în avionul înclinat care se înălța îndreptându-se spre est, uitându-se prin hublou la pădurea verde, scăldată în soare, care rămânea în urmă, Sarah se gândea la corpul rece care se leagănă în sicriul îngust de sub ea, în întunericul din burta avionului. Moartea fiicei sale era ceva mult prea complicat și greu de înțeles și poate că de aceea mintea îi zbura în chip ciudat spre astfel de lucruri minore, ca de exemplu acest detaliu legat de prezența fetei moarte.

Stând singură lângă sicriul deschis, la firma de pompe funebre, fusese șocată, nu la vederea corpului, aranjat atât de drăguț și de ridicol, ci mai ales de detașarea pe care o simțea. Se așteptase ca acela să fie momentul în care se vor deschide, în sfârșit, zăgazurile durerii. Era însă ca și cum s-ar fi văzut într-un film sau printr-o sticlă groasă, prin care nu reușea să pătrundă nicio emoție. Își pusese ochelarii de soare, pe care nici acum nu și-i scosese încă, nu pentru a-și ascunde ochii plini de lacrimi, ci faptul că nu plânsese. Se simțea ca o impostoare. Poate că de-aia a și respins cu atâta cruzime îmbrățișarea lui Benjamin. A văzut – și i-a fost milă – cât l-a rănit acest lucru.

Săracul și nefericitul Benjamin. Se uită la el cu coada ochiului; stătea pe cealaltă parte a culoarului. Avionul era pe jumătate gol și scaunele aveau brațe care se puteau ridica. Pentru a avea mai mult loc, la sugestia lui Sarah, s-au așezat fiecare pe câte un rând. El privea munții, pierdut în gânduri. Era mâhnit, dar era încă un bărbat bine, deși așa, cu părul mai lung, dădea impresia că se străduiește cam mult să pară mai tânăr. Nu mai era atât de slab ca ultima dată când îl văzuse și cele câteva kilograme îi plus îl făceau să arate bine. Era bucuroasă că-l poate privi astfel, aproape obiectiv, fără să tânjească după întoarcerea lui. Nici măcar nu-l mai ura.

Probabil că i-a simțit privirea, pentru că s-a întors, precaut, s-o privească. Sarah zâmbi pentru a-și ascunde gândurile și îi zâmbi și el ca un câine bătut care simte iertarea. Se ridică de pe scaun și traversă culoarul pentru a se așeza lângă ea, iar Sarah își mută geanta.

— Tocmai am trecut peste Cumpănă, o anunță el.

Cuvântul avea mai multe sensuri și se grăbi să lămurească lucrurile.

— Peste Marea Cumpănă a Apelor².

Sarah își întoarse iute privirea spre fereastră.

— Da, îi răspunse. Înseamnă că și cealaltă e destul de aproape.

— Nu, e spre sud-vest.

— Oh!

Acolo a început totul. Fusese începutul sfârșitului. Ferma Cumpăna, care găzduia turiști și unde veneau vară de vară în cele mai frumoase vacanțe ale lor. Locul unde Abbie s-a îndrăgostit de Montana și a decis să meargă acolo la colegiu. Și unde, cu șase ani în urmă – deși acum li se părea o viață întreagă – Benjamin s-a îndrăgostit (dacă dragoste era asta) – de Eve Kinsella și când a început să se ducă pe râpă căsătoria lor.

O vreme n-a vorbit niciunul. Însoțitoarea de bord venea spre ei cu un cărucior cu băuturi și gustări. Au cerut amândoi apă. În cabină era răcoare și mirosea nefiresc, a antiseptice.

— Vorbește cu mine, îi spus el încet.

— Ce?

— Te rog, Sarah. Nu putem să discutăm un pic? Despre Abbie?

Ea ridică din umeri.

— Dacă vrei. Ce-i de discutat?

— Nu știu. Mă gândeam că dac-am vorbi despre asta poate c-am reuși să... ne consolăm un pic unul pe celălalt. Cred.

---

² Cumpăna apelor din America de Nord, de-a lungul munților Stâncoși (n. tr.).

— Oh!

— Sarah, știi că nu trebuie să ne învinovățim...

— Să ne învinovățim?

— Nu, adică...

— Benjamin, eu nu mă învinovățesc deloc.

— Știu, doar...

— Eu te învinovățesc pe tine. Numai și numai pe tine...

Se întrerupse și zâmbi. Și pe femeia aia, bineînțeles, își dădea seama, după ochii lui, că i-a citit gândul.

— De fapt, poate nu doar pe tine.

— Sarah, de ce spui asta?

— Pentru că e adevărat. Abbie n-a murit pentru că a căzut sau a sărit sau a fost împinsă sau mai cine știe ce. A murit, Benjamin, din cauza a ceea ce ne-ai făcut tu nouă, tuturor.

- NICHOLAS EVANS -

PARTEA A DOUA

6

Cumpăna era un loc care părea că vrea să rămână ascuns. Era pitit în capătul unei văi înguste și întortocheate ce cobora spre o alta, mult mai impresionantă, unde autostrada urmărea cursul râului Yellowstone. Lângă autostradă, pentru cei care reușeau să-l descopere și să-l descifreze, se afla un indicator banal. Dar ciotul de plop canadian de care fusese cândva prins în cuie se măcinase, iar cuvintele păreau acum niște cicatrice lăsate de paraziți pe coaja copacului. La vreo sută de metri mai sus, se ramifica din șosea, pe lângă un pâriăș, un drum acoperit cu pietriș deschis la culoare, iar singurul indiciu că ducea undeva era cutia poștală veche, din tablă.

Pârâul Pierdut, cu care era paralel drumul, își merita numele. Vara seca, sau în cel mai bun caz rămânea doar un firicel de apă, iar malurile îi erau pline de cireși sălbatici și de lăstăriș de salcie, cu frunzele acoperite de praful alb de pe șosea. Apa era folosită pentru fânețele care se întindeau până hăt departe, de o parte și de alta, și pentru adăpătoarele vitelor din amonte, unde relieful devenea mai înalt, iar pășunile se umpleau de salvie.

Chiar și atunci când se topeau zăpezile, când ajungea la debitul său cel mai mare, Pârâul Pierdut tot ascuns era. Dar fratele său, care curgea de partea cealaltă a crestei stâncoase acoperite de pini, cumpăna apelor, de unde și numele fermei, era mai însetat și mai înspumat. Numit după vreun pionier demult uitat, dar, fără îndoială, aprig, pârâul lui Miller se zbuțuia pe o distanță de vreo opt kilometri cotind printre stânci, căzând în cascade și formând vârtejuri care adăposteau păștrăvi.

Drumul cu mașina de la șosea dura cincisprezece minute și abia pe ultimii opt sute de metri apărea și ferma. Iar când panta devenea foarte abruptă și pădurea mai întunecată, drumul ieșea brusc dintre pini într-o adâncitură cu pășune bogată unde cai de curse bine îngrijiți mergeau în buiestru și

pășteau, plesnind cu coada după muște. Dincolo de ei, pe o ridicătură de pământ, se aflau câteva grajduri albe, un teren acoperit cu nisip roșu și țarcuri înconjurate de garduri albe. Iar mai sus, era ferma, înconjurată de straturi de flori și gazon, care se înălța pe fundalul măreț al muntelui.

Clădirea lungă și joasă era făcută din bușteni, iar pe toată lungimea fațadei se întindea o terasă lată de vreo trei metri cu mese și scaune de unde, seara, musafirilor le plăcea să privească pădurea și muntele de pe versantul estic al văii și să admire ultima strălucire a soarelui înainte de asfințit. Pâraiele se despărțeau în spatele casei și o flancau, iar peste fiecare era un pod care ducea spre pajiștile furate pădurii. Iar pe pajiști, plasate discret printre pini, erau două terenuri de tenis, o piscină și douăzeci de căsuțe din lemn, fiecare cu câte o verandă.

În Montana erau ferme mai simandicoase, cu mâncare mai bună și musafiri mai extravaganti. Dar niciuna nu era, probabil, mai frumoasă. Cumpăna nu-și făcea reclamă pentru că nu avea nevoie. Oaspeții aflau despre fermă unii de la alții și veneau mereu. La fel s-a întâmplat și cu familia Cooper. Întotdeauna, în ultimele două săptămâni din iunie, închiriau căsuțele 6 și 8. Aceasta era cea de-a patra vizită și urma să fie și ultima – vacanța care le-a schimbat pentru totdeauna viața.

Astăzi Ben împlinea patruzeci și șase de ani și a fost trezit de dimineață cu cea mai nefericită interpretare a lui *Mulți ani trăiască* pe care a auzit-o vreodată. Avea mintea încețoșată de prea multe beri și prea puțin somn, iar vocile în falset îi pătrundeau în cap ca un tirbușon ruginit. Deschise un ochi și o văzu pe Sarah zâmbindu-i de pe perna alăturată, aplecându-se apoi și sărutându-l pe obraz.

— Neața, sărbătoritul, îi ură ea.

— A, asta cântă!

Razele soarelui treceau prin perdelele roșu cu alb aruncând un model strălucitor în șah pe podeaua goală din lemn și apoi pe picioarele lui Ben, care se îndreptă spre ușă,

punându-și, din mers, halatul. Abbie, Josh și un cor adunat la repezeală stăteau pe pajiștea din fața căsuței și când apărură el, cu mâna streășină la ochi din cauza soarelui, îl aplaudară.

— A, voi erați. Și eu, care credeam că-i o haită de coioți bolnavi.

— La mulți ani, tati! îi ură Abbie.

Ea îi strânsese pe prietenii lor și pe ajutoarele preferate de la fermă. Erau opt sau nouă și toți zâmbeau și îi urau „La mulți ani” făcând glume pe socoteala vârstei sale. Abbie urcă treptele împreună cu Josh, îl sărutară și îi dăruiră o cutie mare învelită în hârtie imprimată cu mici mărci de însemnat vitele. Ieșise și Sarah pe verandă, îmbrăcată tot în halatul alb, ca și el, și stătea între cei doi copii, cu mâinile pe după umerii lor. Toți erau bronzăți și aveau părul și mai blond, de la soare. Ben nu-i mai văzuse niciodată atât de frumoși și de radioși.

— E de la noi toți, îi spuse Abbie.

— Mulțumesc. S-o deschid acum?

— Sigur.

Deasupra era un plic și pe acesta-l deschise primul. Era o carte poștală, genul acela de care părinții trebuie să se prefacă mai amuzați decât sunt în realitate. Pe față era imaginea unui dinozaur, iar înăuntru scria: *La mulți ani, fosilă bătrână!* Ben dădu din cap, zâmbind.

— Mulțumesc, le spuse. Și eu vă iubesc.

Înăuntru era un Stetson dichisit din fetru bej.

— Ei, asta da, pălărie!

Și-o puse și au început să aplaude și să fluiera cu toții, îi venea perfect.

— Se asortează cu halatul, îi spuse Abbie.

— De unde ați știut mărimea?

— Am luat-o pe cea mai mare, îl lămuri Josh.

Izbucniră cu toții în râs și Ben se prefăcu că vrea să-l prindă, dar băiatul se feri repede.

— Domnule Cooper?

Ty Hawkins, unul din ajutoarele de la fermă, făcu un pas înainte cu un pachetel în mână. Cele mai bune prietene ale lui Abbie, Katie și Lane, chicoteau în spatele lui și era clar că a lor era ideea. Era un tânăr liniștit, cu o claie de păr blond și cu înfățișarea aceea frumoasă, aspră, dar inocentă care făcea să li se înmoaie genunchii tuturor fetelor de prin preajmă. Mai ales lui Abbie. În fiecare zi, de la începutul vacanței, aranjase să fie în grupul lui de călărie.

— Fetele s-au gândit că asta s-ar potrivi cu pălăria.

Ben deschise cutia și scoase un șnur din piele cu model, împletit cu păr de cal. Știa ce este, dar nu voia să le strice gluma.

— Pentru ce-i asta?

Ty zâmbi.

— Cred c-ar trebui să vă țină pălăria.

— Se numesc curelușe de fetițe, ciripi Katie.

Ziua de naștere a lui Ben Cooper devenise un ritual al vacanțelor de la fermă și, deși avea de obicei umor, i se părea că e totuși un pic nedrept ca trecerea anilor să devină ceva atât de... public. Cu un an în urmă, îi dăduseră un Porsche roșu de jucărie, într-o cutie pe care erau caligrafiate cuvintele *Androporsche-ul lui Ben*. Și deși nu era la fel de disperat din cauza îmbătrânirii ca alți cunoscuți de-ai lui, nici nu putea spune că era ceva foarte plăcut: nici cum îi pocneau oasele când se ridica din pat și nici că părul, plictisit parcă să-i mai crească pe cap, îi ieșea, în schimb, de prin nas și urechi. Ieri, la duș, a descoperit și primul fir alb de păr pubian și a încercat să nu vadă în asta un simbol.

— Haideți să ne întoarcem la treabă, spuse Ty. Vreți să călăriți acum, de dimineață, domnule Cooper?

— Dacă-mi găsești un armăsar pe măsura pălăriei.

— Avem unul care trebuie îmblânzit, dacă vă convine.

— Nicio problemă. Pune-i șaua.

Felul în care călărea Ben era un alt prilej de glumă în familie. Ca și în cazul altor sporturi, avea mai mult entuziasm decât pricepere. Abbie, care călărea de la șase ani

și moștenise eleganța naturală a mamei sale, spunea că pe un cal care stă, Ben arată ca și Clint Eastwood, dar se transformă, imediat ce acesta se pune în mișcare, în Kermit Broscoiul.

Ty și un alt cowboy le-au spus că ei pleacă să înșeueze caii pentru călărie și au stabilit cu toții să se întâlnească peste douăzeci de minute la casa fermei, la micul dejun. Ben și Sarah au mai rămas pe veranda însoțită, privindu-i cum se împărăștie pe pajiște.

Lane și Katie îl tachinau pe Josh și el se prefăcea supărat, dar îi făcea evident plăcere atenția acordată. Era plăcut să te uiți. În ultimii anii, hormonii băiatului o luaseră razna. Începuse să se bărbierească și creștea atât de repede, încât nici el nu mai știa ce să facă. Din fericire, hainele pe care îi plăcea să le poarte erau destul de mari încât să îmbrace doi ca el.

Josh era cel pentru care își făceau griji Ben și Sarah. Poate că, pur și simplu, din cauza contrastului cu sora sa, care era înzestrată cu toate talentele pe care și le poate dori cineva pentru copilul său. În timp ce lui Abbie îi mergeau toate din plin, fratele ei părea să se poticnească la fiecare cotitură. Până și ținuta stângace, adusă de umeri, sugera cât de tare îl apasă greutatea lumii.

Era blând și bun și avea o mulțime de calități, dar îi lipseau grația și farmecul surorii sale. Și, deși Ben n-ar fi recunoscut asta în fața nimănui, pentru că știa că nu e ceva firesc, dragostea pe care o simțea față de băiat avea în ea și ceva care aducea a milă. Asistase la prea multe dezamăgiri, văzuse în el oglindirea propriului său eșec în fața succesului celorlalți, îl urmărise privind de pe margine cum colegi mai inteligenți sau sportivi, mai frumoși sau doar mai extroverțiți adunau laurii. Ben bănuia că și Sarah are aceleași sentimente, dar n-au reușit să discute niciodată despre asta fără a ajunge la ceartă. Ea îl apăra cu înverșunare și considera un afront personal orice aluzie la faptul că fiul ei nu e perfect.

Vara trecută, Josh a fost foarte timid cu Katie și Lane, dar, judecând după felul în care se hârjoneau acum pe pajiște, lucrurile păreau să se fi schimbat. Și privindu-i, Ben îndrăznește să speră că se vor rezolva lucrurile și cu băiatul. Copiii ajung probabil la un moment dat să-și găsească ritmul și poate că îi venise vremea și lui Josh. Katie îl îmbrâncea și fugea în față cu Lane, râzând și luându-l peste picior, în timp ce Josh, ca un pui supradimensionat de Labrador, alerga vesel să le prindă.

Abbie și Ty pleacă singuri. Fără a ști că sunt urmăriți, s-au apropiat mai tare unul de celălalt. Ea s-a aplecat să-i șoptească ceva, iar el a râs și ea și-a vârât degetul mare în buzunarul din spate al blugilor săi. Ben și Sarah s-au uitat unul la celălalt.

— Se pare că a câștigat fata noastră, spuse el.

— A pierdut ea vreodată?

— Pare destul de drăguț.

Au stat să-i privească, fără să mai spună nimic, până ce pe pajiștea plină de rouă n-au mai rămas decât urmele pașilor, iar vocile fetelor s-au stins în aerul nemișcat al dimineții.

În baia mică cu pereți din lemn, Sarah făcea duș, iar Ben se bărbiera în fața oglinzii de la chiuvetă, gol și cu pălăria pe cap, convins că de astăzi lucrurile se vor schimba între ei. Fii drăguț cu ea, își spuse. Nu mai fi așa de morocănos și nu-i mai face – și nici ție – viața atât de grea. Uită ultima săptămână și ia-o de la început.

— Nu-mi vine să cred când mă uit la Joshie, spuse Sarah din spatele paravanului de sticlă.

— Adică?

— Cât s-a schimbat anul acesta. A înflorit.

— Da. E uluitor ce înseamnă pentru un bărbat să facă sex.

— Chiar crezi?

Nu credea. Era doar răutăcios.

— De ce nu?

— Benjamin, nu are decât cincisprezece ani, pentru Dumnezeu!

— Știu, dar unii au noroc.

O spuse fără să se gândească, fără a vrea să facă o aluzie. Dar, judecând după tăcerea ei, exact așa o considerase. Încercă să schimbe subiectul, fără prea mare succes însă.

— Cât de serioasă e treaba dintre Abbie și cowboy-ul ăsta?

— Nu știu, dar ar trebui să fie atentă dacă nu vrea să fie concediat. Cei de aici sunt foarte severi cu treburile astea.

— Ce treburi?

— Păi, asocierea cu turiștii.

— *Asocierea?*

— Știi tu ce vreau să zic.

De obicei, Sarah râdea când o tachina cu eufemismele ei, dar astăzi rămase serioasă. Apa se opri și se deschise ușa de la cabina de duș. El o văzu în oglindă cum se întinde după un prosop, evitând intenționat orice contact vizual.

La patruzeci și doi de ani, era încă zveltă și cu sânii tari și chiar după douăzeci de ani de căsătorie, la vederea corpului ei gol, se excita aproape întotdeauna. Poate asta și pentru că avea acces la el mult mai rar decât ar fi vrut. Lucrurile au stat întotdeauna la fel între ei, iar reacțiile ei evazive la dorința lui deveniseră în timp rapide și mecanice. Ca acum, când el s-a întors spre ea, iar ea s-a înfășurat repede în prosop; iar când au ajuns unul lângă celălalt, era deja acoperită. O luă pe după umeri, iar ea zâmbi relaxată și îl sărută cast pe buze.

— Pălăria e grozavă.

— Mulțumesc, doamnă.

— Chiar crezi că Josh și Katie s-au...

— Asociat? Bineînțeles.

— N-ar trebui să vorbim cu el despre asta?

— Ba da, dacă vrem să-l facem să se simtă prost.

O îmbrățișa încă și o săruta, încercând s-o facă să tacă.

— Benjamin, vorbesc serios.

— Nu putem vorbi mai târziu? Mai e aici încă un membru masculin al familiei Cooper care are nevoie de un pic de atenție.

Era deja excitat și se tot înghesuia în ea.

— Spune-mi exact despre ce membru vorbim?

— Despre el. Nu te mai gândi la mine. Fii altruistă.

— Mai târziu. Acum vreau să-ți dau cadoul.

— Ești singurul cadou pe care mi-l doresc.

O strânse mai tare și o sărută pe gât și ea îl lăsă, dar îi opri mâinile când încercă să desfacă prosopul.

— Mai târziu.

O sărută pe gură, dar era neînduplecată. Își puse mâinile pe pieptul lui și îl împinse ușor.

— Benjamin, întârziem la micul dejun.

O lăsă în pace și se întoarse. Se văzu în oglindă, supărat, excitat și dintr-odată stupid cu pălăria pe cap. Și-o scoase și o aruncă pe un scaun.

Aceași veche poveste. Ciclul previzibil de dispreț și proastă dispoziție, de respingere sexuală și mândrie rănită care le marca menajul aproape de când își aducea el aminte. Deși știa cum stau lucrurile, încă mai inventa tot felul de povești romantice, cum că lucrurile se vor schimba când vor fi împreună în vacanță. De parcă ar fi căutat să se amăgească singur.

Sarah dispăruse în dormitor și după câteva clipe, sub protecția halatului, cu părul înfășurat într-un prosop, se întoarse cu cadoul, învelit cu grijă și legat cu o panglică roșie. El se ștergea pe față, prefăcându-se că n-o vede. Probabil că-i cumpăraseră o cămașă și probabil că se va scuza, intuind că nu-i va plăcea. Iar lui probabil că nici nu-i va plăcea, dar se va preface fără convingere că e nemaipomenit.

— Dacă nu-ți place, ți-o schimbă.

— Oh, mulțumesc.

Luă pachetul și-l puse pe un scaun.

— Îl deschid mai târziu. Întârziem la micul dejun.

Și privind cu coada ochiului pentru a evalua reacția, se duse la duș, închizând ușa în urma lui.

În dimineața aceea au călărit până la Belvedere. Era unul dintre locurile preferate, un contrafort înalt, din rocă roșie, ce se înălța deasupra pădurii ca fruntea unui războinic uriaș și nobil care-și veghea domeniul. Drumul până acolo era lung, iar primii kilometri prin canion, abrupti și în serpentină. După o oră însă, apăreau pășunile alpine și suișul se îmblânzea. Aici se aflau acum și traversau o vale largă și puțin adâncă, unde cailor le plăcea să alerge și să se oprească, apoi să se odihnească și să bea apă.

În acel an, iarba era înaltă și plină de sevă după ploile abundente din primăvară, iar caii trebuiau să-și ridice capetele când alergau, despicând-o cu piepturile, ca niște corăbii vii într-o mare verde. Erau nouă călăreți, inclusiv Sarah, și, ca de obicei, ea era ultima. În afară de Jesse, ajutorul de la fermă care îi conducea, era de departe cea mai bună călăreață, dar îi plăcea să fie ultima ca să se oprească de câte ori dorea fără să-i deranjeze pe ceilalți. Și chiar asta intenționa să facă și acum. Observă prin iarbă niște flori albe și galbene pe care nu le cunoștea. Voia să culeagă două pe care să le aducă la fermă și să le caute în noua ediție din *Plantele munților Stâncoși*.

Ținea minte numele plantelor – atât pe cele vulgare, cât și pe cele latinești – așa cum memora și titlurile cărților și numele autorilor. Dar în vara aceea era la Cumpăna o asemenea varietate și abundență, că nu se mai descurca. Călărind prin canion, identificase o mulțime, dar pe acestea nu le cunoștea. Îi lăsă pe ceilalți s-o ia înainte, încetini și se întoarse.

Ei doi, ea și Benjamin, călăreau împreună cu părinții Delstock și cu două femei din Santa Fe care sosiseră cu o seară înainte. Abbie, Josh și toți ceilalți copii călăreau cu Ty și aleseseră o altă rută pentru a ajunge la Belvedere. Delstock era numele găsit de Abbie pentru cele două familii,

Bradstock și Delroy, pe care le întâlniseră aici cu trei ani în urmă, când veniseră cu toții pentru prima oară la fermă. Copiii – în fiecare caz câte un băiat și o fată de vârste apropiate – s-au împrietenit imediat și la fel și părinții lor. De atunci s-au întâlnit an de an. Iar faptul că în celelalte cincizeci de săptămâni ale anului – în afară de câteva telefoane ocazionale de Crăciun sau de Ziua Recunoștinței – ar fi putut să trăiască și pe alte planete nu făcea decât să le cimenteze prietenia.

Tom și Karen Bradstock locuiau la Chicago și erau amândoi avocați, dar cu interese diferite. Karen îi reprezenta pe cei săraci și oprimați, iar Tom pe oprimatorii bogați, sau, cum spunea Karen, „pe gangsterii corporatiști”. El avea bani, iar ea conștiință socială, iar acest lucru constituia un subiect permanent de război între ei, purtat în public cu inteligență, umor și sprijinul celor care voiau să se alăture unei părți sau celeilalte. În aproape toate celelalte privințe, în măsura în care aceste lucruri puteau fi judecate, se potriveau perfect. Amândoi erau solizi, gălăgioși și plini de entuziasm, manifestând o senzualitate reciprocă, aproape indecentă, care lui Sarah i se părea uneori stânjenitoare.

Membrii adulți ai familiei Delroy, din Florida, erau mai elevați, mai zvelți și mai misterioși. Phil (căruiua toată lumea, inclusiv soția sa, îi spunea Delroy) avea o firmă de software al cărei obiect de activitate nu reușiseră să-l afle. Știa doar că era „orientată spre divertisment”. Tom Bradstock îl lua peste picior și spunea că aceasta e o exprimare eufemistică pentru pornografie, dar Delroy îi răspundea cu un zâmbet impenetrabil în ochii săi negri și rămânea învăluit în mister. Era bronzat ca și cum și-ar fi petrecut toată ziua pe plajă și își lega la spate părul negru care începea să încărunțească. Pe umărul stâng avea tatuat un simbol chinezesc a cărui semnificație, de asemenea, n-o divulga. Avea un simț al umorului laconic și imperturbabil pe care unele femei îl găseau atrăgător. Nu și Sarah, căreia i se părea cam fals.

Maya Delroy era vindecătoare, adică practica medicina alternativă. Ceva legat de „concentrarea kinetică”, dar când încerca să le explice ce înseamnă asta, lui Sarah îi zbura mintea în altă parte, ceea ce însemna că avea și ea probabil nevoie de o ședință. Maya era aeriană și vioaie, purta mult roșu, galben și chihlimburiu, iar în fiecare dimineață devreme își puna un covoraș din trestie pe iarbă, în fața căsuței lor, și făcea yoga. Aproape toate aceste lucruri făceau din ea exact genul de persoană pe care Sarah ar fi făcut orice s-o evite. Dar Maya mai avea ceva, un soi de umor frust, o autoironie care o salva, ca și cum întreaga imagine spirituală nu era decât o mare păcăleală.

Benjamin era de părere că familiile Bradstock și Delroy erau atât de deosebite, încât nici nu s-ar fi obosit probabil să se cunoască dacă n-ar fi fost el și Sarah care să aplaneze diferențele. Adevărul era că cele trei cupluri nu aveau mai nimic în comun, în afară de niște lucruri ne semnificative, și că probabil tocmai această nepotrivire, dar și vârstele apropiate ale copiilor alimentau prietenia lor anuală de două săptămâni.

Ceilalți și-au continuat drumul călare și nici nu se mai vedeau. Soarele era sus pe cer și o adiere ușoară unduia iarba și împingea câțiva norișori ca de vată dinspre munți. Sarah descălecuse pentru a căuta speciemenle perfecte. Își scoase pălăria de paie, își întoarse fața spre soare și își închise ochii încercând să se lase cuprinsă de pacea locului. Nu auzea decât zumzetul insectelor și foșnetul cozii calului sau dinții care clefăiau iarba succulentă. Era, ca toți ceilalți, un cal de curse voinic, de paisprezece ani, pe care-l chema Murgu din cauza culorii. Nu era cel mai bun cal de călărie de la fermă și, pentru că șeful cowboy-ilor știa cât de bine călărește ea, îi oferea în fiecare an ceva mai bun. Dar calul era curajos și bun și nu voia altul.

Deschise ochii și își șterse transpirația de pe gât. Culese florile, una galbenă și una albă, și le așeză cu grijă într-o cutiuță metalică pe care o ținea pentru așa ceva în

buzunarul de la piept al bluzei albe din bumbac. Știa unde se vor opri ceilalți înainte de a începe urcușul spre Belvedere, așa că nu trebuia să se grăbească. Se aruncă în șa și îl îndemnă pe Murgu s-o pornească încet, umplându-și nările cu mirosul fierbinte și crud al ierbii, gândindu-se, așa cum făcuse toată dimineața de altfel, la Benjamin.

Nu încetase niciodată s-o uimească puterea obișnuinței. Cum se putea ca doi oameni inteligenți și decenti care, în fond, se iubeau unul pe celălalt, să intre într-un astfel de tipar comportamental în care nu se simțea bine – sau așa presupunea ea – niciunul dintre ei? Era ca și cum fiecare își cunoștea rolul pe care nu avea încotro și trebuia să-l joace. Sarah se întreba adesea dacă Benjamin se simțea la fel de prost distribuit ca și ea în drama lor. Ea, veșnica scorpie frigidă, iar el bruta libidinoasă. Și pe măsură ce treceau anii, ca niște actori dintr-un serial nesfârșit, au devenit simple caricaturi, încremeniți în propriile lor clișee triste, incapabili de a vedea vreo altă cale de conviețuire. Doamne, cât era de obosită.

De mai bine de o săptămână, el practic o ignora. Și asta doar pentru că în prima lor noapte aici, după trei ore de drum și după ce au stat până târziu cu familia Delstock, ea s-a simțit prea obosită ca să mai facă dragoste. Nu putea și el să aștepte până a doua zi? Nu putea s-o strângă doar la piept? Dacă ar fi făcut asta, fără a forța lucrurile, poate că, în ciuda oboselii, ar fi convins-o să facă ceea ce voia el. Dar Benjamin nu putea s-o țină doar în brațe. Trebuia întotdeauna să ajungă la sex. Iar la femei nu merge așa. Cel puțin, nu la ea.

Lucrurile n-au stat așa întotdeauna, dar schimbarea s-a petrecut prea lent și pe neobservate. Categorie că el a vrut mereu să facă mai mult sex decât se simțea ea în stare să-i ofere. Dar nu se întâmplă la fel în toate cuplurile? Sarah n-a fost niciodată genul (deși ar fi vrut) care să discute deschis despre aceste lucruri cu prietenele, dar avea impresia că cele mai multe femei simt la fel – cel puțin, după primele

optsprezece luni impetuoase când nu se mai saturau unul de celălalt. După ce pasiunea a făcut loc obișnuinței, după ce au apărut copiii și s-a instalat rutina, lucrurile s-au schimbat. Sexul a devenit mai degrabă o consolare.

Asta nu înseamnă că o plictisea sau că nu se excita. Uneori, mai demult, când plecau singuri de acasă, făceau dragoste plini de pasiune. Iar când se întorceau, mai ales când copiii erau mici, el era mai răbdător, mai delicat, mai înțelegător. Acum, dacă ea nu-i răspundea imediat, o făcea să se simtă rea, rece și frigidă.

Poate că această nerăbdare îi afecta pe toți bărbații de vârstă mijlocie, pe măsură ce tinerețea le rămânea în urmă. Poate că întrezărirea propriei morți îi făcea mai dornici și mai disperați să-și demonstreze bărbăția, să interpreteze chiar și cea mai ușoară schimbare a dorinței ca pe un pumnal înfipt în inima virilității lor.

Indiferent despre ce era vorba, pe Sarah o irita tot mai mult. Era atât de nedrept. Și necuviincios. Iar rutina era aproape de nesuportat. Proasta dispoziție. Tăcerile lungi și izolarea. Oare credea că așa va fi mai dornică să facă dragoste cu el? Și toată ipocrizia. Pentru că în public – în fața copiilor și a celor două familii, mai ales – el era numai lapte și miere. Chiar cu o seară înainte, Abbie vorbea despre cât de norocoși erau și ce familie minunată aveau ei. Cea mai fericită familie pe care o cunoștea, se mândrea ea. Se pare că nici ea și nici altcineva n-a observat că tatăl ei abia de i-a adresat lui Sarah un cuvânt toată săptămâna.

Și nimeni, bineînțeles, nu-i vedea când erau singuri, când el spârgea tăcerea doar atunci când avea noroc și găsea ceva de criticat. Altfel, se ascundea în spatele ziarului sau al unui număr din *Architectural Digest* – în biografia aia nenorocită a lui Le Corbusier pe care tot încerca s-o citească de șase luni – și se purta de parcă ea s-ar fi aflat undeva la periferia cea mai rece și îndepărtată a conștiinței sale.

Normal, Sarah știa că se află în centrul atenției sale. Și mai știa că-l fierbe dacă își accepta exilul cu bună dispoziție,

ca și cum habar n-ar fi avut de furia sau de indignarea lui, ori nu i-ar fi păsat. Poate că totuși asta se întâmplă în toate căsniciile. Fiecare partener găsește arma potrivită și învață să se folosească de ea cât mai bine. A lui era tăcerea de gheață. A ei – și știa că e mai puternică – faptul că se prefăcea că nu observă.

De această dată, Sarah era decisă să reziste cât mai mult. Se simțea vinovată de cele întâmplate de dimineață. În fond, era ziua lui și, deși nu și-a cerut scuze (pentru că nu-și cerea niciodată), trebuie să-i fi fost foarte greu să treacă peste supărare și să vină la ea când a ieșit de la duș. Dar încapățânarea ei, celebra îndârjire Davenport cu ajutorul căreia tatăl ei a făcut avere, a învins și n-a lăsat-o să cedeze. În fond, el nu voia decât s-o reguleze și de ce naiba să-l lase după ce a ignorat-o atâtea zile?

Până la urmă se va rezolva, ca întotdeauna. La un moment dat, tensiunea va deveni de nesuportat, iar ea va ceda, va plânge și se va învinovăți, spunându-i că ar trebui să-și găsească pe altcineva, o femeie mai tânără, mai sexy și mai normală. Și va suspina și probabil că și el. Și vor face sex. Va fi tragic, disperat, cutremurător.

Îi vedea acum pe ceilalți, hăt, departe prin iarba unduită de vânt. Era acolo un popas cu plopi tremurători sub care unii stăteau la umbră; alții adăpau caii într-un bazin din piatră, cu apă de la pârâul de mai jos. Tulpinile palide ale copacilor păreau aproape incandescente din cauza albastrului aburos al munților din depărtare.

Tom Bradstock și Delroy erau jos cu caii și vorbeau cu Jesse și cu cele două femei din Santa Fe. Benjamin, cu pălăria lui nouă, stătea la umbră și vorbea cu Maya și cu Karen. Jesse a văzut-o pe Sarah și a strigat-o, iar ceilalți s-au întors și toți i-au făcut cu mâna. În afară de Benjamin, care stătea privind-o, de parcă ar fi vrut s-o evalueze, atât de îndelung, încât, chiar și de la depărtare, se simțea tulburată și stingheră. Se întreba ce crede el despre ceea ce vede și dacă o mai iubește. Pentru că, deși o rănea și o pedepsea, ea

- VIEȚI ÎNCERCATE -

nu se îndoia de sentimentele pe care i le purta. Îl iubea și-l va iubi întotdeauna.

7

Ty și formația sa cântau de aproape o oră, iar Abbie se tot minuna cât de grozavi erau. Și locul era trăsnet. Mesele și scaunele din sufragerie fuseseră scoase, formația era la un capăt al încăperii, barul la celălalt capăt și toată lumea care se putea ține pe picioare dansa: copii, părinți, bunici, ca să nu mai vorbim de personal. Nu dansa nimeni cu cineva anume, ci cu cel care se afla în fața sa în momentul respectiv. Chiar dacă ușile și ferestrele care dădeau spre terasă erau larg deschise, se simțeau ca într-un cuptor și erau learcă de transpirație, dar acest lucru nu părea să deranjeze pe cineva.

Formația se numea „Iadul de la micul dejun”, un nume pe care Abbie nu-l prea înțelegea, dar cel puțin era original. Și repertoriul era uluitor, deși astă-seară cântau mai ales cântece vechi pentru cei mai în vârstă, o mulțime de melodii de-ale lui Rolling Stones, Beatles sau Eagles. Chiar acum interpretau superb o versiune a celebrului *Born in the USA*. Abbie dansa cu Lane Delroy și cu fratele acesteia, Ryan. Între el și Abbie se înfiripase ceva anul trecut, dar, slavă Domnului, că el depășise momentul și se detașase, iar acum erau din nou doar buni prieteni. Toată lumea râdea de tatăl lui Ryan, Delroy, pe care Abbie îl găsea, în sinea ei, cam dezgustător: tipul care pune tot timpul mâna pe tine, nu neapărat să te pipăie, dar aproape. Chiar atunci încerca să le învețe pe Katie Bradstock și pe mama ei un dans tribal african.

Mama lui Abbie dansa cu Tom Bradstock, care avea un pas caraghios, iar tatăl ei schimba impresii cu Maya Delroy despre Bruce Springsteen. Acum câțiva ani, Abbie ar fi suferit foarte tare dacă și-ar fi văzut părinții dându-se astfel în spectacol, dar acum era mândră de ei. Îi făcea plăcere să-i vadă atât de fericiți și distrându-se.

Privirea i se întorcea tot timpul spre Ty. Era incredibil. Nu numai că era dulce și sensibil și semăna cu Brad Pitt (cel

puțin un pic, de la distanță), dar și cânta la chitară și voce ca un star rock de la MTV.

Zilele trecute când îi spusese așa, într-o doară, că el și câțiva prieteni de la colegiu au o formație și că, dacă ea vrea, pot veni să cânte la petrecerea de ziua tatălui ei, Abbie nu se așteptase nici pe departe la așa ceva. Era superb în blugi și cămașa cu nasturi de sidef, udă toată de transpirație. Dansa pentru el și îi simțea ochii ațintiți asupra ei tot timpul. Mai erau doar cinci zile până la plecarea acasă și știa că-i va fi foarte dor de el. Mai ales după seara trecută.

În fiecare seară, după ultima plimbare călare, caii erau lăsați în voie și doi dintre oamenii de la fermă călăreau în spatele lor ca să-i ducă în siguranță la pășune. Ieri fusese rândul lui Ty și, sub pretextul străveziu că tovarășul său nu se simte prea bine, o rugase pe Abbie să-l ajute. Era prima dată când lucra la Cumpăna și în clipa în care s-au văzut s-a format între ei o legătură, devenind evident că, dacă vor, aceasta se va dezvolta.

De câteva zile, Abbie se ducea la grajduri să-l ajute la cai și după ce au tot vorbit și s-au atins de câteva ori ca din greșală, cu două zile în urmă, s-au sărutat, în sfârșit. Problema era că nu prea puteau să rămână singuri niciun moment și, pentru ca el să-și păstreze slujba, trebuiau să fie discreți. Nu știau decât Lane și Katie. Și chiar dacă Abbie bănuia că sunt puțin geloase, au acoperit-o cu o seară în urmă.

Imaginea cailor galopând prin iarbă, stârnind un nor de praf roșu în lumina soarelui era uluitoare. Nu trebuiau mânați, așa că Abbie și Ty mergeau doar în urma lor. Când au ajuns la pășune, s-au dus, tot călare, până la o colină și s-au întins amândoi în iarba cu miros dulce de sub copaci, privind cum pasc caii. El era tandru și mai ezitant decât se așteptase Abbie, aproape timid. Și deși ea mai făcuse doar o singură dată dragoste înainte, cu un coleg, la o petrecere, pe la începutul anului, bănuia că pentru Ty era prima oară și, spre surprinderea ei, luă ea inițiativa. Îl ajută când el ezită

cu prezervativul, iar când ejaculă foarte repede, îi spuse să nu se îngrijoreze. A doua oară a fost mai ușor și mai bine.

În amurg, în timp ce se îmbrăcau, au auzit voci și, înainte de a se putea preface că se ocupă cu ceva mai nevinovat, au apărut ca din pământ două siluete. Erau doamnele din Santa Fe, care se numeau, a descoperit mai târziu Abbie, Lori și Eve. Era prima lor seară acolo și porniseră în recunoaștere. Era evident că îi văzuseră pe Abbie și pe Ty destul de bine ca să-i recunoască și să-și dea seama ce făceau, dar s-au prefăcut că n-au observat nimic și, fără a spune un cuvânt, s-au întors, îndreptându-se spre fermă.

La plimbarea călare de dimineață, când au ajuns la Belvedere, Abbie a văzut cu groază că cele două erau acolo și așteptau, împreună cu părinții ei și cu părinții Delstock.

— Cred c-ar trebui să-mi caut altă slujbă, spuse încet Ty în timp ce încălecau.

Dacă femeile spuseseși totuși ceva, nu se vedea nicio reacție. Dintre toți bărbații, tatălui lui Katie îi plăcea cel mai mult să tachineze și te puteai aștepta de la el să trântescă oricând ceva penibil. Chiar el se oferi să le prezinte pe Eve și Lori lui Ty și copiilor, presupunând că nu făcuseră cunoștință încă.

— Iar aceasta e încântătoarea prințesă Abbie, spuse Tom Bradstock.

Femeile zâmbiră și o salutară cu căldură pe Abbie, iar ea, care nu era niciodată reținută, le răspunse temătoare, dar nu văzu în ochii lor niciun semn de recunoaștere.

— Și el e Ty, cel mai arătos cowboy, după care suspină toate fetele.

Ty a dat mâna cu ele și abia atunci, după ce tatăl lui Katie n-a făcut nicio remarcă deplasată, s-a mai relaxat și Abbie un pic, gândindu-se că poate au scăpat.

Iar acum, privindu-l cum cântă din voce și la chitară, voia să spună întregii lumi. Toți urlau refrenul final de la *Born in the USA*, dând impresia că acoperișul e gata-gata s-o ia din loc. Muzica s-a oprit și dansatorii au izbucnit în urale. Ty

aștepta la microfon, zâmbind și learcă de transpirație, să se facă auzit.

— Vă mulțumesc foarte mult. Acum luăm o pauză. Cred că nici dumneavoastră nu v-ar strica una. Asta a fost doar încălzirea. Ne întoarcem imediat și vom cânta rock and roll adevărat.

La bar era punci de fructe, dar Abbie nu voia decât apă. Cineva i-a dat o sticlă și a ieșit pe terasa care fusese decorată cu luminițe albe. Era foarte mare înghesuială și gălăgie și atunci a coborât pe pajiște. Felinarele joase din straturile de flori luminau iarba, dar Abbie preferă să se așeze în umbra dintre ele, bucurându-se de aerul care-i răcorea obraji și de atingerea ierbii pe picioare, își dădu capul pe spate și goli sticla dintr-o înghițitură, uitându-se la stele. Chiar atunci văzu o stea căzătoare și imediat încă una.

— Sper că ți-ai pus două dorințe.

Credea că e singură și tresări. În primul moment nu-și dădu seama cine este, dar apoi o recunoscă pe Eve care-i zâmbea din întuneric.

— Ah, bună. Dacă le-ai văzut și tu, cred că trebuie să ne punem fiecare câte una.

— Bine, s-a făcut.

Eve închise ochii și își înălță fața zâmbitoare spre cer. Abbie era prea jenată și îi aruncă doar o privire fugară. Avea probabil peste treizeci și cinci de ani, era înaltă și cu gâtul lung, iar acum, seara, părul lung, negru și ondulat, îi era prins într-o eșarfă de mătase, care avea aceeași culoare verde-salvie ca și rochia. Avea o figură mai deosebită, cu nasul nițel prea lung și gura generoasă. Nu era frumoasă, dar era categoric frapantă, mai ales acum, după ce și-a deschis din nou ochii. Avea un fel liniștit și direct de a te privi pe care Abbie îl găsi un pic deconcertant.

— Ți-ai pus dorința?

— Încă nu. Am atâtea că nu știu pe care s-o aleg.

— Ce minunat e să fii tânăr! Pe măsură ce îmbătrânești se tot reduc și ajungi să-ți dorești același lucru de fiecare dată.

— Adică toate celelalte se împlinesc?

— Nu. Unele doar. Dar te concentrezi pe cea mai importantă.

— Cea care nu se îplinește niciodată?

— Poate că da, râse Eve.

Tăcură amândouă un timp, uitându-se la cer, așteptând să mai cadă o stea. Râsul lui Tom Bradstock explodă de pe veranda din spate.

— Sunteți din New York, nu? întrebă Eve.

— Da. Din Long Island.

— Ești la colegiu?

— La anu'.

— Și știi unde mergi?

— Mama și tata sunt fixați pe Harvard.

— Și tu nu?

— Nu. Eu vreau să vin aici la colegiu.

— Adică aici, în Montana?

— Poate. Oricum, undeva în Vest. Îmi place foarte mult aici. Colorado, Oregon, poate. Nu știi. Adevărul e că mă interesează animalele și mediul, chestii din astea. Vreau să merg undeva unde nu e totul distrus. Apropo, mama și tata nu știu încă.

— Nicio grijă.

— Și nu știu nici despre, hm...

— Abbie, îmi pare foarte rău. Ne plimbam și noi. Habar n-aveam.

— N-aveți nicio vină. Dar v-aș fi recunoscătoare dacă...

— Nici Lori și nici eu n-am suflat nimănui un cuvânt. Nu e treaba noastră. Îmi pare rău că v-am deranjat.

— Nu, mie îmi pare rău.

— Atunci hai să nu ne mai pară rău și să uităm de asta.

— Bine.

Din cauza celor întâmplute, Abbie se aștepta să-i displacă femeia, dar a constatat cu surprindere cât e de drăguță.

Ryan Delroy și fratele lui Katie, Will, lansaseră un zvon stupid că ea și prietena ei, Lori, ar fi lesbiene doar pentru că-și petreceau împreună vacanța.

— Și tu ești din Santa Fe, nu?

— Da. Cel puțin acolo locuiesc acum. Am crescut în California.

— Și ești pictoriță, iar Lori e proprietara galeriei, da?

— Da. Convenabil, nu?

— Și ce pictezi?

— Păi... E mai mult pictură figurativă, dar nu ceea ce se cheamă realistă. Mai psihologică, mai explorativă. Cred că se poate spune că pictez ceea ce mi se întâmplă în viață. E ca o terapie, dar e mai ieftin. În ultima vreme l-am pictat foarte mult pe băiatul meu.

— Ai un băiat?

— Da. Îl cheamă Pablo și are aproape doi ani. Bineînțeles că e cel mai minunat copil care s-a născut vreodată.

— Și unde e acum?

— Cu tatăl lui. Nu locuim împreună.

— Ah. Cred că ți-e dor de el. De Pablo, adică.

— Da. Dar e vorba doar de o săptămână și ei se simt foarte bine împreună. Uite, încă o stea. Ai văzut-o?

— Îhî.

— Asta e a ta. Eu mi-am pus deja o dorință.

— Pariez că știi ce ți-ai dorit.

— Da? Citești cumva gândurile?

— Nu. Dar tata spune că atunci când ai copii nu-ți dorești decât să-i știi sănătoși și fericiți. Știind că ai un băiat, pun pariu că asta îți dorești.

— Sănătos și fericit: astea sunt două dorințe.

— Atunci ți-o dau ție și pe asta.

Ben se sprijinea de balustrada terasei unde Tom Bradstock întreținea un grup cu o poveste de-a lui. Ben se dusese să mai aducă ceva de băut, așa că a ratat începutul, dar era vorba despre un șobolan care se aciuse în casa în

care locuiau Tom și Karen când copiii erau mici. Omul de la dezinsecție pusese otravă, dar, după câteva zile, în mijlocul nopții, au auzit pleoscăieli venind dinspre baia copiilor.

— Așa că m-am dus să văd despre ce-i vorba. Nimic. Am ridicat capacul veceului și era acolo, uitându-se fix în ochii mei. Șobolanul. Era mare, cam cât un cățel. Fără glumă. Bine, cât un cățel foarte mic. Se pare că otrava i-a făcut sete și venise să bea apă. Am lăsat capacul și am tras apa, dar când l-am ridicat din nou era tot acolo și se uita tot fix la mine, doar că era ud și încerca să iasă.

Își strâmbă nițel nasul să arate cum făcea șobolanul și izbucniră cu toții în râs. Aproape toți. Ben stătea lângă Karen și a auzit-o suspinând, iar când a privit-o, ea i-a zâmbit strâmb și a dat din cap.

— O, Doamne, spuse ea încet. Dacă aș avea câte zece dolari pentru fiecare dată când ascult povestea asta aș fi bogată.

— Și vine și Karen să vadă ce se întâmplă. Așa că-i zic...

— Karen, adu-mi trusa de scule, îi șopti Karen lui Ben.

— ...Karen, adu-mi trusa de scule.

Ben zâmbi. Și-a continuat povestea, un pic prea lungită, dar Tom o spunea bine. Când încerca să omoare șobolanul cu un ciocan cu vârf despicat, micuța Katie, care avea atunci patru ani, a apărut în ușă, somnoroasă, spunând că vrea să facă pipi. L-a întrebat pe tati ce face, ca și cum ar fi fost cât se poate de firesc să-l vadă acolo în pielea goală, cu un ciocan plin de sânge în mână, la ora trei dimineața. I-a spus că s-a stricat closetul și că îl repară și că trebuie să se ducă la baia lui mami și a lui tati.

— Dacă ar fi văzut copilul un șobolan în toaletă, sau plin de sânge și în agonie, nu s-ar mai fi dus acolo. Și ar fi fost anorexică toată viața. Karen a dus-o să facă pipi și a pus-o în pat, iar eu mi-am terminat treaba. Apoi l-am dus jos, l-am înfășurat într-un ziar și l-am aruncat la gunoi. După aia m-am spălat de sânge pe mâini și am spălat și ciocanul. Când

am terminat, m-am dus sus și m-am băgat în pat, dar am rămas treaz toată noaptea, cu ochii în tavan...

Karen se întoarse din nou spre Ben și îi șopti plictisită finalul.

— Mă simțeam ca Anthony Perkins în *Psycho*.

— ...ca Anthony Perkins în *Psycho*.

Era o poveste bună. Apoi a început să spună Maya Delroy una despre cum a întâlnit ea odată un scorpion, dar nu avea talentul lui Tom, și Ben nici nu s-a sinchisit s-o asculte.

— Oare numai bărbații spun la nesfârșit aceleași povești sau și femeile? o întrebă el pe Karen.

— Tu trebuie să-mi spui asta.

— Cred că Sarah nu.

— Și eu cred.

— Dar cred că eu da. Toți tipii au câteva povești de spus la petreceri.

— A, asta vrei să zici.

— Femeile de ce n-au?

— Pentru că nu simt nevoia să impresioneze pe nimeni cu spiritul și inteligența lor.

— Și bărbații da?

— Bineînțeles. Tot timpul.

— Acum spune Maya o poveste. Ea nu vrea să impresioneze?

— Nu. Ea povestește pur și simplu.

Ben clătină din cap, zâmbi și mai luă o înghițitură de bere. Îi plăcea Karen, umorul ei subversiv, care era îndreptat spre toți și spre toate.

— De când sunteți căsătoriți? o întrebă el.

— La toamnă se fac două sute de ani.

— S-o țineți tot așa. Vă potriviți de minune.

— Așa e. În general. Dar nu ți se pare că mariajul e un iad? Adică, cine l-a inventat? Doi oameni care trebuie să se suporte an de an și care au ajuns să se plictisească de moarte unul de celălalt. Sforăitul, părțurile. Să fim serioși.

Adică, suntem specia cea mai evoluată, superinteligentă, și nu suntem în stare decât de așa ceva?

— Cred că eliberează mintea pentru lucruri mai elevate.

— Ce, căsătoria?

— Da. Altfel, ne-am consuma toată energia creativă umblând unii după alții tot timpul.

— Pe mine nu m-ar deranja.

Ben râse.

— Serios, continuă Karen. Ce rost mai are căsnicia azi? Adică, ideea inițială era ca bărbații să fie ținuti într-un loc mai mult timp. Să asigure carnea pentru copii și să-i apere de tigri. Dar femeile se descurcă acum destul de bine singure, chiar și cu tigrii. Mai e vorba și despre sex, cred. De aceea se căsătorește generația părinților noștri. Dar s-a inventat pilula, așa că a dispărut și acest motiv.

— Ceea ce-mi spui e mai degrabă o pledoarie împotriva bărbaților decât a căsătoriei.

— Oh, nu. Bărbații sunt ca lumea. Deși acum, dacă tot ai zis-o, poate că nici nu avem nevoie de atâția. Cred că putem ține câteva specimene în cuști. Pentru supraviețuirea speciei și pentru satisfacerea dorințelor noastre carnale.

— Grozav.

— Crezi că te-ai califica?

— Vrei să te impresionez și eu c-o poveste?

Karen îi dădu una peste braț și râse. Delroy venea dinspre pajiște și, după ce urcă scările, se alătură grupului ascultând povestea soției sale cu scorpionul. Avea ochii roșii și zâmbea. Un lucru din care nu făcea un secret era că-i plăcea să fumeze „iarbă”. În cele mai multe seri, după cină, se strecura tăcut afară, sub copaci, să fumeze. Toți glumeau, spunând că se duce să se uite după păsări. Ben, care nu mai fumase iarbă din colegiu, simțea o dorință inexplicabilă de a-l urma, dar până acum îi fusese rușine să-i ceară.

— Ei, Del, îl strigă încet Tom Bradstock. Ai văzut astă-seară vreo ciocănitoare cu trei degete?

— Un cârd întreg, zâmbi Delroy.

Maya își termină povestea. Nu părea să aibă o frază finală apoteotică, dar avea, categoric, un mesaj mai profund, mai karmic, pe care Ben îl ratase. Nici n-o ascultase ca lumea. Se gândea la ceea ce-i spusese Karen și se uita la Sarah. Era pe terasă, dar mai departe, unde vorbea și râdea cu Lane și Katie și cu doi băieți din formație. Admiră întotdeauna, și chiar invidia puțin, ușurința cu care discuta cu tinerii. Elegantă ca de obicei în rochia simplă din in crem, cu părul pe după urechile în care avea câte o perlă, părea o reclamă Ralph Lauren. Amuzată, dar ușor distantă. De neatins. Privind-o, Ben se simți, în mod curios, detașat, ca și cum s-ar fi uitat la o străină. Își dădu seama că era privit de Karen.

— Ce faci? îl întrebă.

— Eu? Grozav. De ce?

— Pentru că e foarte evident că nu faci grozav.

— Ce vrei să spui?

— Anul ăsta e ceva schimbat la tine. Vezi... Nu știu. Ești preocupat. Poate că puțin trist.

Ben își ridică sprâncenele și îi zâmbi slab.

— Îmi pare rău, spuse Karen. Nu e treaba mea.

— Nu, nu-i nimic. Dar chiar n-am nimic. Probabil din cauza lucrului. În ultimele luni n-a mers prea bine. Și cred că am uitat cum se doarme.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic. Chiar sunt bine. Ce naiba, e ziua mea și mă simt foarte bine.

— Bine, Ben. Bine că-i bine.

Karen se uită în altă parte și mai luă o înghițitură de băutură, iar Ben se simți prost pentru că era încordat și reacționase astfel. Dar ce-ar fi putut spune? Că simțea că-i fuge încet pământul de sub picioare? Că se simte izolat și gol pe dinăuntru și pustiit și nu știe de ce? Nu era ușor să discuți despre astfel de lucruri. Și în niciun caz cu o femeie care, în ciuda sincerității cu care vorbeau ei întotdeauna în fiecare an în cele două săptămâni de vacanță, nu era totuși o prietenă apropiată. De fapt, nu se vedea vorbind cu nimeni

despre așa ceva. Și asta nu pentru că s-ar fi temut să se destăinuie, ci pentru că nu știa de unde să înceapă.

Privindu-i pe Abbie și pe Josh îndepărtându-se pe pajiște azi de dimineață, împărtășise bucuria lor aproape palpabilă. Dar imaginea i-a rămas în minte toată ziua și – spre deosebire de ceea ce a urmat – s-a transformat în ceva pur și simbolic. Doi tineri adulți, pornind pe propriile picioare, puternici și încrezători, în timp ce părinții lor se retrăgeau într-un loc ce devenea tot mai rece și mai gol, unde nu mai dăinuiau decât ecouri. Derulând mereu imaginea, ca pe o secvență în avanpremieră dintr-un film pe care nu voia să-l vadă, a avut presimțirea unei pierderi profunde.

Dacă era să fie sincer cu el însuși, Abbie însemna, pentru el, totul. Deși n-ar fi recunoscut acest lucru față de nimeni altcineva, ea era preferata lui, așa cum Sarah îl prefera pe Josh. Poate că așa se cumpănesc lucrurile în familiile cu fată și băiat: tata ține cu fata, mama, cu băiatul. La fel s-a întâmplat și în familia lui, iar rezultatele au fost nefericite. Adorația oarbă a mamei pentru el l-a făcut pe tatăl său gelos, le-a distrus căsnicia și a ridicat un zid între tată și fiu, pe care nu l-au putut dărâma niciodată.

Ben era hotărât să nu lase să apară așa ceva între el și Josh. Și nici n-a apărut. Se înțelegeau bine. Dar deși își iubea băiatul din toată inima, era altfel decât dragostea pe care o simțea pentru Abbie. Ea era lumina care-l susținea de atâta vreme. Iar acum, că raza sa ieșea în afară și începea să lumineze lumea, simțea că-l cotropesc umbrele.

Nu prea avea logică, pentru că era foarte mândru de independența care înmugurea în copiii lui. Își amintea și uneori îi plăcea să citeze cuvintele din *Profetul* lui Kahlil Gibran, pe care Martin – cel mai bun prieten al său, în același timp partener și nașul lui Abbie – le-a citit la botezul fetei, despre faptul că părinții nu trebuie să aibă niciodată impresia că sunt stăpânii copiilor lor. Dimpotrivă, trebuie să se considere arcurile din care copiii țâșnesc precum niște săgeți vii. Ben credea acest lucru și mai credea că e corect și

că așa trebuie să fie. Dar nimeni nu i-a spus niciodată ce se întâmplă cu arcul după ce au fost trase săgețile. Gata? Asta-i tot? E uitat într-un colț al debaralei și se așterne praful peste el?

Egoismul gândului îl șocă acum și, pentru a-l face să dispară, bău restul de bere și puse sticla pe masă. Karen plecase și vorbea cu altcineva. Trecând printre cei de pe terasă, care se întorceau și-i zâmbeau, urându-i „la mulți ani”, o văzu pe Abbie urcând scara. Era îmbrăcată în blugi și avea un mic top roz-pal, care-i lăsa la vedere șoldurile și abdomenul. Arăta senzațional. Îl văzu și veni la el, apoi își aruncă brațele în jurul gâtului său și-l îmbrățișă.

— Asta pentru ce-a fost?

— Pentru nimic. Dar mi se părea că ai nevoie de așa ceva.

O prinse de brațele goale și o îndepărtă puțin de el s-o vadă mai bine. Părea că strălucește.

— Te distrezi? o întrebă.

— E super. Tu?

— Bineînțeles.

— De ce nu ți-ai pus pălăria?

— Nu voiam să mă invidieze ceilalți bărbați.

— Unde-i mama?

— Acolo, flirtează cu formația.

— Nu-i așa că-s grozavi?

— Nu-s răi. În afară de solist.

— Știu. Trebuie să scape de el.

Zâmbi și își îngustă nițel ochii, iar Ben era sigur că încearcă să-și dea seama cât știe el.

— Ty m-a întrebat dacă vreau să merg cu el joi să-i vizitez ferma. Mă lași?

— Are o ferma? Ei, dar asta schimbă lucrurile.

— E a părinților. Joi e ziua lui liberă. Este în Wyoming, destul de departe, și trebuie să plecăm miercuri seară. Te superi?

Ben ridică din umeri.

— Nu cred. Vezi ce zice și mama.

Abbie se întinse și-l sărută pe obraz.

— Mulțumesc, tati.

Apoi plecă s-o caute pe Sarah, iar Ben o urmări cu privirea.

— Cred că ești foarte mândru de ea.

Se întoarse și o văzu pe Eve stând în fața lui, zâmbind. Probabil că a fost acolo tot timpul cât a vorbit cu Abbie.

— Întotdeauna îți dai seama când vor ceva, nu? Nu cred că-i fată rea. Ești Eve, nu?

— Benjamin?

— Precis ai vorbit cu soția mea. În afară de ea, toată lumea îmi spune Ben.

— Ben.

El întinse mâna, iar ea i-o strânse cu o solemnitate prefăcută, probabil și pentru că fuseseră deja prezentați unul altuia de dimineață, la călărie. Adesea, femeile atrăgătoare îl făceau puțin stângaci. Ea avea mâna rece.

O observase din clipa în care intrase în sufragerie, seara trecută. Și deși nu au vorbit deloc cât s-au plimbat călare, o urmărise pe furiș mai tot timpul. Îi observase zâmbetul discret, ușor sarcastic, vocea joasă, privirea impasibilă a ochilor negri, ca și cum ar fi știut despre el mai multe decât și-ar fi dorit – ceea ce, dat fiind că discutase cu Sarah, nu putea fi exclus.

— Abbie mi-a spus că veniți aici în fiecare vară.

— Da. E a patra vacanță aici. Cred că e timpul să mai mergem și în altă parte.

— De ce?

— Nu știu. Dar cred că nu e rău să ne mai mișcăm, să facem și altceva.

— Copiilor le place.

— Da. Nici nu-ți închipui ce ne-a făcut Abbie prima dată când am făcut rezervări la o fermă turistică. Întotdeauna i-a plăcut să stea în aer liber, dar trecea prin etapa aceea în care fetele nu vor decât să-și piardă vremea la mall. Toate prietenele ei plecau în vacanță în Europa, la Hollywood sau

la Miami, iar ea să meargă la o fermă turistică? A stat tot drumul încoace bosumflată pe bancheta din spate și noi spuneam mereu: *Vai, uite o vaca. Vai, uite încă o vacă.*

— În cele din urmă s-a luminat, evident, râse Eve.

— A durat cinci minute.

Au tăcut amândoi câteva momente. Și-au zâmbit, apoi el și-a dat seama că se uită prea fix la gura ei.

— Să-ți aduc ceva de băut? o întrebă.

— Nu, nu-i nevoie, mulțumesc. Dar ia-ți tu dacă...

— Nu, nici eu nu vreau.

Au mai rămas așa o vreme, Ben încercând să găsească ceva de spus. În afară de ei, toată lumea părea să râdă și să vorbească. Eve se uită în jur de parcă ar fi vrut să scape, apoi se întoarse din nou spre el și-l văzu fixând-o cu privirea.

— Sarah mi-a spus că ești arhitect. Proiectezi case sau?...

— Uneori. Nu pe atât cât aș vrea. Partenerul meu face toată treaba mai interesantă. Eu mă ocup de treburile plicticoase, umblu după cei care ne datorează bani, chestii din astea. Câteodată mai fac restaurări ca să mă mențin în formă. Și uneori mai proiectez și ceva nou. Chiar acum lucrez la așa ceva.

— La ce?

— Niște mici case în Hamptons.

— Nu cred că se construiește ceva mic în Hamptons.

— De fapt, nu e chiar în Hamptons. Problema e că nu e destul de mic. Terenul nu e mare și e foarte frumos. O mulțime de copaci, perfect pentru două case de mărime medie. Dar antreprenorii vor să taie toți copacii, să dubleze numărul de case și să le facă de două ori mai mari. O aglomerare ridicolă a celor de la McVile.

— McVile. Îmi place.

— N-ai auzit de ei până acum? Sunt peste tot. De fapt, cred că ei vor mai degrabă un fel de Garaj-Mahal.

Ea râse.

— Oricum, n-o să se întâmple asta. Cel puțin, eu n-o fac. A fost o ceartă cumplită chiar înainte de a veni aici, în

vacanță. Am plecat de la ședință. Știi tu, arhitectul-vedetă. M-am ridicat pur și simplu în picioare și am ieșit. N-am făcut așa ceva în viața mea, dar sunt hotărât s-o repet.

— Te-ai simțit bine?

— Minunat.

— Sarah mi-a spus că tu ai făcut proiectul casei voastre.

— Îhî.

— Cum e?

Nu-și imagina de ce-o interesează. O clipă se întrebă dacă nu-și bate joc de el.

— Știi clădirea aceea uluitoare a lui Frank Gehry din Bilbao?

— Muzeul Guggenheim, dădu ea repede din cap.

— Ei bine, nu seamănă deloc.

Ea râse din nou și părea sinceră. Ce spiritual se simțea!

— E în formă de amfiteatru și are un gazon mare în față, unde crește un sânger coreean, și o alee de acces șerpuită, pavată cu cărămidă. Etajele sunt din stejar și calcar și are deasupra o scară ridicolă, pe care am făcut-o doar ca să-mi impresionez socrii.

— Și i-ai impresionat?

— Deloc. Și mai e un atelier mare pentru mine în spate, cu jaluzele pe care le închid și dorm sau mă uit la televizor fără să se prindă nimeni. Iar garajul este mai retras și acoperit cu viță sălbatică, așa că nimeni nu-i poate zice Garaj-Mahal.

— Pare minunat.

— Ah, nu, nu e ce pare. E construită cu materiale ieftine, într-un loc total nepotrivit și mi-ar plăcea s-o dărâm și s-o fac de la zero. Dar e casa noastră și acolo trăim.

Dinăuntru s-a auzit un zgomot puternic de la sistemul de sonorizare și apoi, la microfon, vocea plăcută a lui Ty care invita pe toată lumea să-și suflece mânecele și să se întoarcă pe ringul de dans. Ben era gata s-o întrebe pe Eve dacă nu vrea să danseze, dar îl prinse cineva de cot. Se întoarse și o văzu pe Sarah.

— Hai, sărbătoritul. N-ai dansat deloc cu mine.

— N-am reușit să trec de tinerii cowboy.

— Hai, asta-i șansa ta.

Sarah bea rar și niciodată prea mult, dar obrajii îi erau îmbujorați, iar exuberanța cam exagerată. Se întoarse spre Eve și îi zâmbi conspirativ, iar lui Ben acest lucru i se păru ciudat.

— Ne scuzi?

— Sigur.

— Am auzit că joci tenis. Jucăm mâine?

— Ar fi grozav.

— Bine.

Îl trase de mână spre ușa sufrageriei și, cu o clipă înainte de a o urma, el se întoarse și o văzu pe Eve care rămăsese acolo, privindu-i. Își zâmbiră. Iar în timpul acestui fugar moment în el s-a schimbat ceva. Abia mult mai târziu a ajuns să admită că a fost ceva și chiar și atunci ezita să spună că în clipa aceea s-a îndrăgostit. Dar știa că s-a produs o schimbare, ca atunci când descui o ușă sau pui piciorul într-o casă goală.

Formația începu să cânte o melodie pe care n-o știa. Sarah l-a condus pe ring și i-a spus ceva ce n-a auzit din cauza muzicii. Și-a apropiat capul de al ei.

— Ce-ai spus?

— Am spus că e adorabilă.

— Cine?

— Eve.

Știa exact ce voia să spună. A fost prima minciună. A ridicat din umeri, ca și cum nu s-ar fi gândit până acum la asta.

— Da, spuse el. Pare drăguță.

Mai târziu, în pat, cu luminile stinse și întors cu spatele în semn de respingere, simți degetele lui Sarah în părul lui, la ceafă, apoi mângâindu-l în jos, spre gât. A rămas însă nemișcat, rece ca de piatră și s-a hotărât, plin de cruzime, s-o ignore, deși începea să se excite. S-o respingă pe cea care-l respingea, să-i arate cum e. Mai făcuse asta și înainte și, deși

știa că suferă la fel de mult ca și ea, și că acest lucru nu face decât să le prelungească amândurora suferința, să le dea încă o noapte, o zi, o săptămână de resentimente reci, aproape că reuși și de această dată.

Se înșela însă. S-a abținut o vreme, așa cum se abținea întotdeauna, iar ea și-a ridicat piciorul, cum făcea întotdeauna, și l-a pus peste coapsa lui. Ritualul, senzația, mirosul atât de familiar, înfiorarea treptată a cărnii ei îl tulburau mereu.

Apoi, mai hotărâtă, s-a ridicat peste el, și-a aplecat capul, cu părul revărsat peste fețele lor, și l-a sărutat lung, șocant. El și-a înclinat coapsa și a alunecat în ea, iar ea s-a lăsat mult în spate până când a început să-l doară și a țipat și a trebuit s-o prindă de șolduri ca s-o oprească. Avea în ea o insistență pe care nu i-o cunoștea și, dacă n-ar fi fost unda de melancolie, ar fi zis că e pur și simplu dorință.

În întunericul de deasupra lui distingea silueta ei subțire, sânii mai deschiși la culoare și sfârcurile de cărbune, coastele ca nisipul vălurit. Fața îi era în umbră, dar îi văzu licărul ochilor și tresări pentru că ori de câte ori făcea dragoste ea ținea ochii închiși, ca și cum n-ar fi vrut să-și vadă propria destrăbălare.

Au simțit repede și deodată, iar ea a țipat cu o voce atât de groasă și de sălbatică, încât nici nu i-a recunoscut-o. Apoi a rămas foarte liniștită. Mult timp nici nu s-a mișcat, a stat așa ca o statuie deasupra lui, în timp ce respirația i se calma, în tăcerea care-i învăluia. Capul îi era dat pe spate și nu-i mai vedea fața, ci doar profilul bărbiei, gâtul și umerii palizi. Apoi ea a scos un strigăt atât de violent și neașteptat încât el a crezut la început că este un spasm orgasmic final. Dar plângea.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă punându-i mâna pe umăr.

A clătinat din cap, părând incapabilă să vorbească. Atunci el s-a ridicat într-un cot, iar ea a alunecat într-o parte.

— Iubito, ce s-a întâmplat?

— Nimic, a răspuns în șoaptă.

A așezat-o blând și a încercat s-o ia în brațe, dar ea a început să suspine. Își ținea brațele strâns încrucișate pe piept, ca într-o îmbrățișare, ca și cum ar fi vrut să-și înăbușe agonia care se ridica din ea, scuturându-i tot corpul. Ben n-a mai auzit niciodată un sunet atât de cumplit.

— Spune-mi, insistă el. Te rog să-mi spui.

— Nu-i nimic.

8

Au lăsat caii să alerge prin iarbă și să urce o râpă nu prea înaltă, roșie, unde roca se sfărâmasese de vânturi și ploi. De sus, Abbie vedea strălucirea râului printre plopii care îi străjuiau malul și puful generos al acestora plutind în aerul fierbinte de amiază. S-au oprit puțin, Ty era în dreapta ei, iar tatăl lui în stânga, și s-au uitat la umbrele norilor care străbăteau ca niște corăbii părelnice pășunea de dedesubt și peisajul vast din fundal. Tatăl lui Ty le-a arătat spre est, unde râul dispărea în spatele unei stânci îndepărtate, și i-a spus că acolo se termină pământul lor și începe cel al vecinului.

— Și ce munți sunt aceia? îl întrebă Abbie.

— Bighorn. Iar mai departe, spre nord, Rosebud.

— E așa de frumos.

— Da

— De când trăiți aici?

— De trei generații. Ty va fi a patra.

Parc-ar fi vrut să mai spună ceva, dar își frecă doar bărbia și-și privi tăcut pământul. Sus de tot, și dincolo de scânteierea râului, o pasăre mare urca încet în zbor spiralat și scotea un sunet de parcă ar fi jelit o mare pierdere. Abbie i-a întrebat ce este, iar Ty i-a spus că e un vultur auriu și că are noroc, pentru că nu se prea vede așa ceva pe aici. Ceva mai devreme, urcând călare colinele, sus, unde începea pădurea, văzuseră un elan, niște berbeci de munte și o ursoaică neagră care-și împingea puiul printre copaci.

— Hai să mergem să găsim mânjii ăia.

Își înghionți calul, iar Abbie se luă după iapa sură care spinteca aerul cu coada, printre pietre și salvie. Ty venea în urmă. Ei îi înșeuaseră un murg vioi, castrat, care era acum learcă de sudoare, iar Ty călărea un murg înspicat cu alb. Călăreau toți trei la pas. Abbie nu mai văzuse niciodată un cal atât de ușor de călărit, vioi și cu care se armoniza perfect. Erau cu totul altfel decât cei de la Cumpăna, dar, în fond,

înmulțirea și creșterea acestor cai erau ocupația tatălui lui Ty. Un cal de curse de la Ray Hawkins, a descoperit ea mai târziu, câștiga întotdeauna un premiu.

Ray era probabil de aceeași vârstă cu tatăl ei, se gândi Abbie, deși viața în aer liber îi tăbăcise pielea, făcându-l să pară mai bătrân. Ochiul lui avea aceeași culoare albastru-deschis ca și ai lui Ty, iar când zâmbea îi dispăreau în cutele feței. Și mai avea aceeași seninătate pe care o vedea uneori și la Ty, atunci când se concentra asupra a ceea ce făcea. De fapt, la fel făcea și mama lui Ty, caii și câinii și aproape orice vietate de la fermă. Era chiar un pic ciudat, ca și cum ar fi existat un secret numai al lor. Poate că era doar datorită vieții într-un loc atât de minunat.

Drumul de la Cumpăna, de seara trecută, a fost foarte lung. În camioneta veche, verde-deschis, a lui Ty, cu soarele care cobora spre asfințit aurind câmpiile și vârfurile munților în spate, au mers ore întregi spre est, pe autostrada interstatală, lăsând în urmă Billings, Hardin și Little Bighorn, apoi au luat-o spre sud, și au trecut granița statului pentru a intra în Wyoming și în bazinul râului Powder. Au și vorbit mult, dar, simțindu-se bine unul în prezența celuilalt, după o vreme au tăcut. Ty i-a pus niște cântece care-i plăceau lui, câteva formații obscure de care Abbie nu auzise până atunci. Apoi s-a ghemuit lângă el și a adormit, iar când s-a trezit erau în Sheridan și treceau peste o cale ferată și pe lângă o locomotivă veche cu abur, care se afla lângă ea.

Ferma familiei Hawkins era într-o vâlcea dintre două dealuri, cam la opt kilometri de oraș, iar drumul până acolo era sinuos și acoperit cu pietriș. I-au întâmpinat părinții lui Ty care, deși Abbie era foarte obosită și s-ar fi dus direct la culcare, au insistat să le ofere o cină copioasă, cu șuncă rece și curcan, salată de varză și cartofi copti, urmate de plăcintă cu mure și înghețată, pe care Ty le-a devorat pur și simplu de parcă n-ar mai fi mâncat de câteva săptămâni. Și în tot acest timp, Ray și Martha, care mâncaseră mai devreme, au

stat și s-au uitat la ei, zâmbind și sorbind lapte fierbinte din căni, vorbind foarte puțin, ascultându-și fiul povestind printre îmbucături cum merge treaba la Cumpăna.

Era singurul lor copil și se vedea cât erau de mândri de el. Mama lui semăna cu femeile scandinave pe care Abbie și le amintea din fotografiile pionierilor din vechime, blondă și cu pistrui, cu nasturii bluzei încheiați până la gât, femei care, dând dovadă deopotrivă de determinare și dexteritate, știau să brodeze, dar erau capabile și să împuște un coiot drept între ochi, de la cincizeci de metri.

Mânjii pe care mergeau acum să-i vadă fuseseră lăsați liberi în ultima dintre șiragul de pajiști ce mărgineau râul. Erau doisprezece, și toți își ridicară capetele, își ciuliră urechile și se uitară la călăreții ce se apropiau. Când a ajuns cam la o sută de metri de ei, Ray s-a oprit, și-a lăsat calul să pască și și-a continuat drumul pe jos. Mânjii și-au plecat capetele și s-au îndreptat încet spre el ca o ceată de adolescenți fericiți.

Ray s-a oprit și i-a lăsat să se apropie, iar când au ajuns la el l-au înconjurat și au început să-l adulmece, iar el le-a mângâiat gâturile și boturile, i-a frecat pe spate și le-a vorbit. A chemat-o și pe Abbie și amândoi, ea și Ty, au descălecat și s-au dus lângă el. Și deși cu ea erau mai reținuți decât cu Ty și cu tatăl său, au lăsat-o să pună mâna pe ei, să le sufle în nas și să se bucure de respirația lor caldă și dulce.

Când s-au întors acasă ca să ia masa de prânz, un adevărat ospăț cu friptură rece, salată și pâine de casă, Abbie le-a spus că ea n-a mai văzut niciodată un loc de o atât de desăvârșită frumusețe. Tatăl lui Ty a zâmbit și a dat din cap, dar soția lui, care tocmai îi turna niște apă lui Abbie, a suspinat și a ridicat din umeri.

— Acum așa e. Dar cât va mai rămâne astfel, asta-i altă problemă.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Abbie.

Martha s-a uitat la Ray, ca și cum i-ar fi cerut voie să continue, dar el nu prea părea de acord. Ty îi privea la fel de nedumerit ca și Abbie.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

— Mama vorbește despre forări, asta-i tot.

— De ce, ce s-a întâmplat?

— Nimic. Nu se va întâmpla nimic.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ray. Spune-i de scrisoare.

— Ce scrisoare? întrebă Ty.

Abbie avea impresia că se amestecă într-o problemă privată de familie și se întreba dacă n-ar trebui să se scuze și să spună că merge la baie. Tatăl lui Ty a oftat și i s-a adresat ei.

— Pe aici se forează foarte mult.

— Pentru țitei?

— Gaze. Metan în stratul de cărbune. Pământul din jur e plin, toată valea râului Powder. Între straturile de cărbune se află pungi cu gaz. Până de curând, acest lucru n-a interesat pe nimeni. Acum au descoperit că e un mod foarte ieftin de forare.

— Și nu forați și aici, nu? întrebă ea.

— Nu, Abbie, nu, râse el trist. Și chiar dacă am vrea, n-am putea. La fel ca în majoritatea cazurilor de prin părțile astea, când bunicul a cumpărat terenul, guvernul nu i-a vândut decât solul. Subsolul a rămas al statului și în ultimul timp îl concesionează. Tocmai am aflat că pământul nostru a fost concesionat.

— Arată-i lui Ty scrisoarea, îi spuse Martha.

— Nu acum.

— Ray, are dreptul să...

— Mami, nu-i nimic. O citesc mai târziu. Cine l-a concesionat?

— O firmă mică din Denver.

— Și ce au de gând să facă?

— Cred că vom afla săptămâna viitoare, ridică el din umeri. Trimit o echipă să vadă cum stau lucrurile.

— Nu-i lăsa.

— Și eu îi tot spun asta, interveni mama lui Ty.

— Nu-i poți opri, zâmbi Ray. Legea e de partea lor. Pot să vină aici cu mașinile, să sape, să foreze, să facă ce vor. Îți dau un așa-zis „contract de pagube de suprafață” și toată lumea de pe aici știe că nu valorează nici cât hârtia pe care e scris. Și chiar dacă nu-l semnez, ei vor merge înainte oricum.

— E îngrozitor, exclamă Abbie.

— Poate că nici nu e cine știe ce. Mulți ca ăștia cumpără dreptul la concesionare și nu fac nimic cu el.

Părea să nu creadă nici el ce spune, dar schimbă subiectul și o întrebă pe Abbie cum e să locuiești la New York. Ea îi spuse că e bine și că înainte îi plăcea mai mult decât acum. De fapt, cu cât petrecea mai mult timp în Vest, unde e atât spațiu, cu atât îi era mai greu să se întoarcă acasă.

— Ty ne-a spus că vrei să vii la colegiu aici, spuse Martha.

— Categorie.

— Grozav. Și ce zic părinții tăi?

— Încă nu le-am spus. Cred că tata n-ar avea nimic împotriva.

— Uite ce cred eu, domnișoară, spuse Ray. După felul în care te pricepi la cai, eu aș zice că aici ți-e locul.

Au plecat spre Cumpăna pe la mijlocul după-amiezii. În drum spre Sheridan, Ty i-a spus că vrea să-i arate ceva și a ieșit de pe autostradă pe un drum șerpuit, acoperit cu pietriș. În fața lor se ridica un nor mare de praf roșu și, apropiindu-se de o cotitură, au văzut două excavatoare uriașe, galbene, care săpau un crater în panta dealului.

— Sapă un puț pentru apă, îi spuse Ty. Când forează în filonul de cărbune, iese o mare cantitate de apă. Ai zice că într-un asemenea loc arid e un lucru bun. Dar apa e sărată, iar pe pământul pe care se revarsă nu mai crește nimic. Omoară tot. Vezi acolo, jos? Îi arată el spre vale. Petele alea albe, de lângă pârâu? Aia-i sare. Acolo erau fânețe a-ntâia,

cam o sută de pogoane. Sunt ale unor prieteni de-ai tatii. Acum nu mai sunt bune de nimic. Mergeam acolo la pescuit de păstrăvi, dar au murit toți peștii. Firmele de gaze izolează găurile astea imense cu material plastic, așa cum fac și aici. Dar apar scurgeri și nu le repară pentru că nu le pasă.

Și-au continuat drumul și Ty îi arăta mereu diverse lucruri – sonde, compresoare, cabluri electrice, conducte, drumuri murdare care tăiau peisajul ca niște răni. Au coborât și au traversat o altă vale, apoi s-au oprit lângă un pod din lemn, pe sub care trecea un alt pârâu plin de bule de metan scurs după foraj. Ty i-a spus că un prieten de-al lui a aruncat într-o zi un chibrit și a aprins tot pârâul.

În alte locuri, la fel ca și la ferma părăsită pe care i-a arătat-o pe drumul de întoarcere, fântâni arteziene care funcționau de patruzeci de ani începuseră brusc să arunce gaz sau să sece pentru că un sondor idiot a străpuns stratul acvifer aflat la opt kilometri distanță.

— Și nu poate nimeni să-i oprească?

— Nu. Există un grup destul de bine organizat care protestează, dar problema e că sunt destui cei care cred că sondarea este benefică pentru oraș. Se creează slujbe, magazinele atrag clienți, chestii d-astea. O tâmpenie. De cele mai multe ori, firmele plătesc foarte prost, iar orașul nu se alege decât cu bebele.

— Și în Montana se întâmplă la fel?

— Încă nu. Dar nu va mai dura mult.

După asta n-au mai vorbit prea mult. Mergeau spre nord-vest pe I-90, în timp ce Steve Earle cânta melodii triste la radio, iar în fața lor soarele palid luneca în jos, după un strat de nori. Ty i-a spus că vremea pare să se schimbe. Abbie nu-l mai văzuse niciodată atât de grav și de abătut. Aprinse farurile și apoi întinse mâna și-l mângâie pe ceafă.

— Mai sunt două zile și pleci acasă, spuse el. Câteva picături de ploaie se sparseră de parbriz.

— Mă întorc.

A plouat toată ziua de vineri și aproape toată sâmbăta și doar foarte puțini pasionați, în mantale de ploaie – printre care se afla întotdeauna și Abbie – s-au aventurat în ultimele plimbări călare. Dintre ceilalți, cei mai curajoși au coborât cum au putut la pârâu, îmbrăcați în costume impermeabile, să dea la pește sau au urcat pe potecile pline de apă prin pădure, dar majoritatea au rămas să citească sau să joace Monopoly și Scrabble în holul fermei.

În timp ce Abbie călărea sau își făcea de lucru pe la grajduri „să-l ajute” pe Ty, Josh stătea cu copiii Delstock. Adică ședea în una dintre căsuțele lor (de obicei a lui Lane și Ryan Delroy, pentru că părinții lor nu-și făceau probleme din cauza dezordinii), unde ascultau muzică și purtau discuții târăgănate și sarcastice pe tot felul de teme amestecate, de la pacea mondială, la *thrash metal*, inele de nas și lac de unghii. Mai ales lui Josh îi plăcea să stea cât mai des și mai aproape de Katie Bradstock. Iar acum exact asta făcea.

În ultimele douăsprezece zile, fusese mistuit de o dorință arzătoare. Nu trecea nicio clipă în care să nu se gândească la ea. Îl tulbura și simțea cum îi face să vibreze toți nervii și venele trupului. Vederea ei, mirosul, până și gândul la ea îi produceau o durere ciudată, surdă. Se simțea rănit din cap până în picioare. Suferea atât de mult, încât își putea face singur rău.

Problema apăruse, în parte, și pentru că aștepta de prea mult timp să i se întâmple așa ceva. Toți colegii de la școală (și chiar unii mai mici) făcuseră sex, în afară de el. Știa că nu are față de star de cinema, dar de astă-toamnă renunțase la ochelari și începuse să poarte lentile de contact, scăpase de câteva kilograme, era mai atent la hainele pe care le purta și nu mai părea atât de tocilar. Și, slavă Domnului, nici nu avea prea multe coșuri – deși acest lucru nu-i împiedica pe unii, precum Kevin Simpson, un cretin dintr-a zecea, să facă sex.

Bineînțeles că Josh nu era atât de stupid încât să creadă toate poveștile pe care le lansa Kevin. O mulțime de puștani pretindeau c-au făcut-o, deși nu era adevărat. Oricum, treaba asta cu Katie îl zăpăcea. Vacanța era pe sfârșite și încă nici nu se sărutaseră. Era aproape sigur că și ea îl dorește la fel de mult. De vreo două ori era cât pe ce. Ca, de exemplu, ieri seară la ziua de naștere a tatălui său când dansau împreună și formația lui Ty a început să cânte o melodie lentă, iar ea l-a înlănțuit cu brațele pe după ceafă și i-a zâmbit într-un fel care l-a făcut să tremure pe dinăuntru. Apoi au venit Lane și Abbie să danseze cu ei și au stricat tot.

Iată adevărata problemă. Erau o gașcă și stăteau tot timpul împreună. Ceea ce era bine și vesel. Partea proastă era că nu exista niciun moment în care să fie doar el și Katie, ei doi singuri, când să nu mai fie doar prieteni și să devină mai mult decât atât. Au râs și s-au tachinat, au vorbit și s-au hârjonit, chiar s-au gădilat unul pe celălalt. Dar aici s-au blocat. Ca un disc zgâriat. Și niciunul nu prea știa pe ce buton să apese ca să-l facă să meargă mai departe.

Era sâmbătă după-amiaza și toți cei șase frați și surori – inclusiv Abbie care se întorsese de la grajduri cu paie în păr – stăteau tolăniți pe cele două paturi puse unul lângă altul din căsuța lui Lane și a lui Ryan. Ascultau albumul Radiohead, despre care Ryan spunea că este „fundamental”. Josh simțea că dacă-l mai ascultă o dată se duce direct afară și se spânzură. Camera mirosea a șosete nespălate și a fum de țigară pe care încercau cu greu să-l facă să dispară, ținând deschise ferestrele din spate și dându-și din când în când cu spray-ul de corp Calvin Klein al lui Lane, pentru care promiseseră s-o despăgubească, deși n-o vor face, probabil. Will Bradstock le-a spus că astfel camera miroase ca un bordel turcesc și a fost foarte dezamăgit că nu l-a întrebat nimeni de unde știe. Erau cu toții prea plictisiți ori prea sfârșiți după noaptea trecută când s-au furișat în spatele vestiarelor piscinei și au fumat iarbă furată de Ryan de la tatăl său.

Toți în afară de Josh. Nu era nici plictisit, nici sfârșit. Era prea preocupat să se gândească la coapsa sa dreaptă care de zece minute binecuvântate era lipită de Katie. Stătea ghemuită pe o parte, sprijinită într-un cot, cu fundul ei superb cuibărit lângă el și cu umărul gol sprijinit ușor de pieptul lui. Citea un număr vechi din *People Magazine* pe care-l sprijinise de Ryan care adormise peste Abbie. Sau se prefăcea doar că citește pentru că nu dăduse nicio pagină.

Katie era îmbrăcată în topul galben, sumar și sexy și într-o fustă de blugi cu talia joasă, care-i dezvăluia cel puțin zece centimetri de piele bronzată. Uneori, când se mișca, i se vedea și partea de sus a chiloților roz, din dantelă. Josh se prefăcea că citește revista peste umărul ei, dar, de fapt, se uita pe furiș la decolteul fetei unde vedea un pic din sânul drept ținut de sutien (care era tot roz și părea din satin, nu din dantelă). Aproximarea ei, atingerea fundului de coapsa lui, mirosul dulce, cald și animalic i-au provocat o erecție uriașă pe care însă reușea s-o mascheze ținându-și mâna dreaptă pe burtă.

Locul în care coapsa atingea fundul lui Katie se înfierbânta. Katie ar fi putut să se îndepărteze, dar n-o făcea. Era imposibil să nu-și dea seama ce se întâmplă. Probabil că și ei îi plăcea la fel de mult ca și lui. Doamne sfinte, se gândi. Poate că sosise momentul. Momentul să-i arate ce simte.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Spera din tot sufletul ca ea să n-o audă sau să n-o simtă. Hai, își spuse. Băiatul trebuie să facă primul pas. Probabil că ea asta și așteaptă, să-i arăți cât o dorești. Și exista o modalitate evidentă și simplă prin care să-i arate fără urmă de îndoială. Inspiră lung și adânc și își dădu încet la o parte mâna de pe burtă, pentru a-i permite să simtă protuberanța dură.

Katie Bradstock sări ca înțepată de streche.

— Josh! țipă ea. Doamne ferește!

Toată lumea se holba la el. Simți că îi arde toată fața.

— Ce? întrebă el încercând să pară inocent și șocat, dar nu reuși.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Abbie în numele tuturor.

Katie se chinuia să se dea jos din pat, în mâini și genunchi peste învălmășeala formată de corpurile lor.

— Nimic. Trebuie să merg undeva.

Coborâse din pat și dispăru imediat din cameră. A urmat o tăcere lungă, plină de uimire. Toți era treji și în alertă și se uitau unii la alții încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat. Josh încerca să pară nedumerit, căutând, în același timp, o scuză cât de cât plauzibilă.

— Poate c-a mușcat-o ceva.

Se așeză în genunchi, uitând ca prostul de erecție care scădea rapid, dar era încă vizibilă prin șort. Se cocoșă imediat, o poziție comică, fără îndoială, prefăcându-se că vrea să caute gândaci prin așternuturile vraiste. Muzica urla de-ți venea să te sinucizi. Abbie și Lane o porniseră în căutarea lui Katie. Will și Ryan stăteau și-l fixau din priviri.

— Ce-a fost asta? întrebă Will.

— Habar n-am. Cred c-a înțepat-o ceva...

Privirea lui Ryan alunecă apatică de la șlițul lui Josh la ochii săi, rânjind leneș.

— Mda. Mă întreb ce.

Ben săltă ultima geantă în spatele mașinii de teren închiriate și închise portiera. Trebuiau să prindă avionul și erau primii care plecau astăzi, așa că toată lumea traversase pajiștea și venise în parcare din spatele grajdurilor ca să-i conducă. Ritualul de rămas-bun era în plină desfășurare. Abbie, Katie și Lane, cu ochii aproape în lacrimi, se îmbrățișau și se sărutau, promițându-și să-și telefoneze și să-și trimită e-mailuri. Băieții ofereau o variantă masculină, mai rezervată și mai stângace, spunându-și unul altuia *frate* sau *tipule*, strângându-și mâinile și bătându-se pe spate.

Mamele lor repetau și ele ritualul anual cu promisiuni de a se vizita. Ben a auzit-o pe Sarah spunând că anul acesta va face *cu siguranță* o vizită familiei Delroy în Florida. Poate că reușesc cu toții să scape de bunici și să se întâlnească de

Ziua Recunoștinței? Sau să meargă undeva la schi în februarie? Bineînțeles că nu va ieși nimic și fiecare știa acest lucru în sinea ei. Era doar o amăgire reciprocă, dar făcea despărțirea mai ușoară.

Era un ritual la care, din motive pe care Ben nu le înțelegea pe deplin, bărbații nu participau. Poată că ei sunt mai cinici. El, Tom Bradstock și Delroy stăteau lângă mașină, privind cu indulgență și discutând probleme mai bărbătești și mai importante, precum măsurile de securitate de la intrarea în aeroport sau câte mile aeriene a adunat fiecare. Tom începuse să le povestească despre un câine antrenat să găsească droguri de la Chicago O'Hare care-l îndrăgise și care venea direct la el de câte ori punea piciorul în sala de bagaje.

— Încerc să le explic polițiștilor că suntem doar buni prieteni, dar nu mă cred și mă împing în cabină să mă mai caute o dată.

Ben asculta doar atât încât să știe când să rădă. Se uita la Josh și îi părea din nou rău pentru el. Cu o seară înainte, băiatul nu fusese la cină, spunând că nu se simte bine. N-a apărut nici la obișnuita petrecere de sfârșit de vacanță de mai târziu, de la bar. Toată bucuria lui de dinainte părea să fi dispărut. Sarah i-a spus că e clar că s-a stricat ceva între el și Katie. Privindu-i acum pe cei doi, care se evitau pe cât posibil, Ben își dădu seama că are dreptate. Iar Abbie a plâns înainte de micul dejun, când și-a luat rămas-bun de la Ty. Bărbați și femei, oftă Ben. Doamne, ajută-ne pe toți!

Apoi a văzut-o pe Eve. S-a uitat după ea la micul dejun, dar n-a venit, iar el se resemnase că va pleca fără să-i spună la revedere. Poate că era mai bine așa. Dar iat-o, superbă ca de obicei în hainele de călărie, traversând pajiștea. Tocmai începea plimbarea călare de dimineață, toți caii erau înșeuaiți și așteptau aliniați în fața grajdurilor, iar câțiva dintre oaspeți încălecaseră deja. O clipă, Ben crezu că și ea se îndreaptă tot într-acolo, dar ea le făcu cu mâna și veni în parcare. Îl privi și își zâmbiră, dar se duse la femei.

Tom Bradstock își încheiase povestea și plecase să discute cu ceilalți călăreți. Delroy se uita fix la Eve.

— Ce n-aș da să fiu Adam, spuse el încet.

Ben nu înțelese imediat ce vrea să zică.

— A, da, e drăguță.

— *Drăguță?* Ben, tu ești atât de... cumpătat. Eu aș putea să-i zic în vreo zece feluri înainte de a zice că-i drăguță.

Cu două seri în urmă, Ben își adunase tot curajul și-l însoțise pe Delroy în una din plimbările sale nocturne prin pădure. Ben nu știa dacă era iarba mai tare acum sau trecuse prea mult timp de când fumase ultima dată, dar după câteva fumuri simți cum începe să i se comprime capul și se împletici îngreșat până la căsuță unde se întinse în pat, convins c-o să moară. Se simțea foarte umilit, dar cel mai tare îl deranja faptul că Delroy considera că acum deveniseră mai apropiați. *Cumpătat?* De unde știe el? Nici nu se cunoșteau bine. Ben se uită la ceas.

— Hai. Cred că e timpul să plecăm.

În timp ce se îndrepta spre grupul femeilor, o auzi pe Sarah întrebând-o pe Eve dacă vine vreodată la New York.

— De fapt, vin în septembrie, la expoziția unui prieten.

— Perfect, trebuie să ne vedem, spuse Sarah.

— Mi-ar plăcea.

— Poate mergem să vedem un spectacol. Ți plac *music-hall-urile?*

— La nebunie.

În timp ce schimbau numerele de telefon, Ben trecu pe la copii și își luară cu toții ultimul rămas-bun. Când Eve își atinse obrazul rece de al său, simți în piept o undă de melancolie. Ea i-a spus cât de bine îi pare că i-a cunoscut pe ei, pe toți. Nu pe el, observă Ben, ci *pe ei, pe toți*. Lori era încă în pat, dar o rugase să le spună la revedere. Apoi se urcară toți patru în mașină și Ben răsuci cheia în contact.

— Să ne suni, îi spuse Sarah lui Eve.

— Promit.

Bineînțeleș că nu va suna. În timp ce se îndepărta pe alee, iar copiii strigau și făceau cu mâna pe geam, Ben se uită în oglindă și o privi, credea el, pentru ultima oară.

9

Era punctul decisiv și, ca de obicei, câștiga tatăl lui Sarah, ceea ce nu surprindea pe nimeni. Până și șopârlele care se însoreau pe marginea terenului păreau să privească totul cu un aer de fatalitate plictisită. Faptul că George Davenport mai putea, la cei șaiszeci și opt de ani ai săi, să-și anihileze ginerele din două seturi, îi făcea mai multă plăcere decât arăta. În șortul alb impecabil, cu părul argintiu lucind și cu fruntea bronzată vag transpirată, lovea mingea pregătindu-se să servească. La celălalt capăt, în tricoul gri ud leorcă și bermudele cu imprimeu floral pe care le purta în semn de sfidare puerilă față de eticheta terenului de tenis Westchester, Benjamin stătea încordat ca înaintea unui pluton de execuție.

Era duminică, de Ziua Muncii, și familia Cooper, fără niciun chef, sosise în dimineața respectivă de la Syosset la Bedford pentru ritualul mesei de prânz cu părinții lui Sarah. Cum de s-a păstrat atâția ani acest obicei, care-i îngrozea pe toți cei implicați – poate doar cu excepția mamei lui Sarah – era un mister la fel de profund ca și bucuria de nestăvilit a tatălui său de a învinge, pentru a o suta mia oară, un adversar atât de lipsit de strălucire. Ca să prelungească probabil chinul lui Benjamin, făcea acum prima dublă greșeală a partidei.

— Patruzeci – cincisprezece!

Prânzul îi aștepta pe terasa mare, aflată pe latura sudică a casei și, dându-și seama că se apropie un așa-zis punct culminat al partidei, Sarah, mama ei, Abbie și Josh coborâseră pe gazonul îngrijit, aducând limonadă și afișând o bună dispoziție cam forțată. Terenul, ca tot ceea ce aparținea reședinței Davenport, era imaculat. Era curățat de două ori pe lună de unul din cei câțiva grădinari, bordura din cărămidă și pietriș era plantată cu trandafiri, hibiscuși și petice artistic modelate de lavandă, iar terenul era acoperit cu cel mai recent model de iarbă sintetică pe care se juca,

după spusele tatălui lui Sarah, chiar mai bine decât pe cea naturală. Faptul că un om, printre ale cărui talente puse în slujba unei națiuni recunoscătoare se numărau și câteva fonduri secrete de bani albi pentru zile negre, reușise să aducă îmbunătățiri până și creației divine n-ar fi mirat pe nimeni, și cu atât mai puțin pe Benjamin care, aprins la față și transpirând abundent, se pregătea să facă față celui de-al doilea punct decisiv al partidei.

— Hai, tati! strigă Abbie de sub umbrarul din curte.

— Liniște, te rog, îi spuse bunicul ei. Și nu glumea.

A servit și de această dată rapid și jos, spre interior, iar Benjamin a sărit nervos spre dreapta și a atins mingea cu rama rachetei, dar n-a reușit decât s-o ridice și s-o trimită înapoi peste fileu într-un lob înalt și simplu. Socrul său a privit mingea coborând, cu racheta pregătită ca o cobră înainte de atac și, cu o lovitură puternică, perfect sincronizată, a expediat-o, printre picioarele lui Benjamin și peste grilajul din spatele lui, în trandafiri. Cei patru spectatori au aclamat și au aplaudat mai mult sau mai puțin ironic.

— Mulțumesc, Ben!

— Eu îți mulțumesc, George.

Sarah se uita la cei doi bărbați importanți din viața sa cum își dau mâna la fileu și cum se îndreaptă apoi spre poartă, tatăl punându-și brațul protector peste umărul ginerelui său.

— Ei, a mai rămas ceva viață-n tine?

— Eu aș zice că destulă.

— Săracu' Benjamin, oftă mama lui Sarah.

— Tati, care a fost scorul? întrebă Josh de parcă n-ar fi știut cu toții.

— Ascultă, învață să te porți. Nu bați gazda, nu ți-a spus nimeni asta până acum?

— Dar de ce pierzi întotdeauna în fața bunicului și când ești acasă?

Cei doi ieșiseră de pe teren și se ștergeau lângă masa din stîngii de tec din umbrar, iar mama lui Sarah le punea limonadă în pahare și răspundea la întrebările lui Josh.

— Motivul este, Josh, că tatăl tău știe foarte bine că nu e om pe pământul ăsta căruia să-i placă să câștige mai mult decât bunicului. Sunt genele blestemate ale celor din neamul Davenport. Să sperăm că nu le-ai moștenit și tu.

— Nu-ți face griji, bunico, interveni Abbie. Le compensează genele de învins ale tatii.

— Hei, vă rog, interveni Benjamin. Calmați-vă. Hai să declarăm Ziua Națională a lui Ben.

Își bău limonada și o luă la fugă spre casă să facă un duș și să se schimbe. Tatăl lui Sarah, pentru a-i arăta probabil că el nu trebuie să facă niciuna, nici alta, se întoarse cu ceilalți pe gazon, interogând-o sever pe Abbie în legătură cu de curând anunțata intenție a fetei de a merge la Universitatea din Montana. În această privință, Sarah era mai puțin înțelegătoare decât Ben, dar momentan nu voia s-o dezamăgească pe Abbie luând partea tatălui său, care era, evident, sceptic. Abbie își susținea punctul de vedere foarte bine, iar Sarah se hotărî să nu se amestece și o luă singură înainte. Josh încheia plutonul împreună cu bunica pe care o punea în temă cu ultimele realizări ale echipei de baseball Chicago Cubs. Vineri primise o scrisoare de la Katie Bradstock și de atunci era aproape euforic. N-ar fi povestit nimănui ce-i scria, dar dacă ceva n-a mers între ei, acum totul era în ordine.

Nu mai plouase de câteva săptămâni, dar iarba, datorită sistemului de udare ultraperformant, era de un verde uluitor, grotesc. Se pornise o adiere care făcea să freamăte frunzele uscate ale stejarilor bătrâni de pe marginea aleii. Sarah închise ochii și inspiră adânc, încercând să se bucure de căldura soarelui și să simtă iarba sub picioarele goale. Dar greutatea pe care-o simțea sub coaste nu dispăru.

Această casă a stresat-o dintotdeauna. Cu fațada care imita stilul colonial și numărul exagerat de mare de camere,

nu a simțit-o niciodată ca pe un cămin. S-au mutat aici dintr-o casă mult mai mică și mai intimă din partea cealaltă a orașului când Sarah avea cincisprezece ani, iar afacerea tatălui ei a fost cumpărată cu o sumă obscenă de o bancă mare de pe Wall Street. N-a reușit să înțeleagă niciodată de ce naiba aveau nevoie de un astfel de loc, dacă nu din ostentație. Mai ales că aveau musafiri atât de rar, iar pe ea și pe fratele ei Jonathan îi expediaseră la școli cu pensiuine. Atunci, Sarah a considerat-o vinovată pentru mutare pe mama ei, care provenea din înalta societate din New England. Cu trecerea timpului însă a început să-și dea seama – deși n-ar fi recunoscut acest lucru în fața lui Benjamin – că adevăratul snob era tatăl ei. Doar că se prefăcea mai bine.

Ajuseseră la scara spre terasă și Sarah își dădea seama că Abbie este exasperată. De ce naiba, spunea bunicul, o fată atât de inteligentă ca Abbie, elevă de nota zece la toate materiile, să vrea să plece *la capătul lumii* când poate alege dintre atâtea colegii mai bune și mai aproape de casă?

Sarah se întoarse spre el.

— Tati, e Montana, pentru numele lui Dumnezeu, nu Mongolia.

— Tocmai am încheiat o afacere cu niște tipi din Mongolia. E un loc destul de interesant, să știi.

— Și n-are nicio legătură cu un anumit cowboy pe care l-ai întâlnit acolo, nu? Întrebă mama lui Sarah.

Abbie oftă și îl fixă cu privirea pe fratele ei.

— Josh, șobolanule, ce-ai spus?

Băiatul își ridică nevinovat mâinile.

— N-am spus nimic.

— Nici nu știi să minți. Mai bine le-ai spune de ce ai devenit dintr-odată un fan atât de înrăit al lui Chicago Cubs. N-are absolut nicio legătură cu dragostea pentru micuța Katie Bradstock?

— *Micuța*? Oh, și noi suntem atât de mari și de adulți, nu?

— Copii, copii, spuse Sarah.

Până au ajuns pe terasă, discuția s-a domolit și au convins-o pe Abbie să le povestească bunicilor, cam fără voia ei, câte ceva despre Ty. Reuși cu tact să îndrepte discuția spre vizita pe care o făcuse la ferma părinților lui, de la care se întorsese entuziasmată, spunând că e cel mai frumos loc pe care l-a văzut vreodată, chiar mai frumos decât Cumpăna.

La prânz au mâncat homar de Maine rece, livrat cu avionul, prin comandă specială, ieri după-amiază. Mai erau stridii și creveți și o gamă năucitoare de salate, pregătite de Rosa, care se ocupa de casa părinților de nouă ani în care, din câte știa Sarah, nu zâmbise niciodată. Benjamin zicea că poate n-a avut încă niciun motiv. Masa ovală era acoperită cu o față de masă albă și grea din în și umbrită de două umbrele uriașe, crem. Mai era loc pentru cel puțin doisprezece oameni și, în loc să stea toți într-o parte, cei șase sedeau la distanță apreciabilă unul de celălalt, atât de răsfirați, încât, dacă aveau nevoie de ceva unul de la altul, trebuiau să apeleze Rosa care stătea posacă pe margine.

De obicei, locurile goale ar fi trebuit umplute de fratele lui Sarah și de familia acestuia. Jonathan era cu cinci ani mai mic decât ea și n-au fost niciodată apropiați. Ca și tatăl său, lucra ceva de neînțeles în domeniul financiar și își luase recent o slujbă în Singapore, cărându-le după el pe Kelly, soția sa texană, și pe cele două gemene identice și la fel de răsfățate. Mâncau cu toții din homarul uriaș și tăcerea era atât de apăsătoare, încât Sarah aproape că le simțea lipsa. De ce insista să le aplice această pedeapsă anuală lui Benjamin și copiilor când o detesta și ea la fel de mult? În ultima săptămână avusese discuții nesfârșite cu Abbie și Josh care, până în această dimineață, refuzaseră să vină. La micul dejun, Sarah a mai ținut o tiradă despre importanța familiei, făcând apel la toate argumentele și subterfugiile pe care a fost în stare să le invoce. Cum sunt ei gata să ia toate cecurile generoase date de bunici la zilele de naștere și refuză, în schimb, să-și piardă cu ei câteva ore nefericite la prânz. Și cum bunicul nu întinerește deloc și nu va mai fi

multă vreme cu ei (deși era atât de sănătos încât putea să trăiască mai mult decât ei toți la un loc). A mers până acolo încât le-a amintit și de Misty, poneiul pe care i l-au dat bunicii lui Abbie când avea zece ani. Benjamin s-a ținut deoparte. Dar deși n-a spus un cuvânt, și-a dat seama după expresia lui de mulțumire de sine că revolta îi face plăcere. Îi venea să arunce cu ceva în el.

Acum erau însă aici, își făcea reproșuri și îi părea rău pentru ei. Chiar și pentru Benjamin. De câteva săptămâni, de când se întorseseră de la Cumpăna, nu erau în cele mai prietenoase relații. El fusese distant și preocupat. Avea probleme la slujbă și Sarah decise să explice prin asta atitudinea lui. Poate că era vina ei, pentru că lucrurile nu mergeau mai bine nici cu librăria. De fapt, era cel mai prost an. Un mare lanț deschisese un magazin la câteva străzi depărtare, iar Jeffrey, directorul ei adorat și devotat, care preluase afacerea aproape în totalitate, o amenința din nou cu demisia. Dar, deși lui Sarah i-ar fi plăcut să vorbească despre problemele sale, Benjamin nu părea dispus nici să asculte, nici să vorbească despre ale lui. Tatăl ei, cu nasul lui de ogar, îl întreba acum despre serviciu.

— Cum mai merge proiectul Hamptons?

— Nu prea bine, George.

— Am uitat cum îl cheamă pe individ.

— Pe antreprenor? Hank McElvoy.

— Așa, McElvoy. Zilele trecute l-am întrebat pe Bill Sterling despre el. Mi-a spus că tipul are probleme și băncile îl somează să plătească. Despre asta-i vorba?

— Nu, de fapt, cred că despre ceea ce se numește *dezacord creativ*.

— Tati e un erou, spuse Abbie din cealaltă parte a mesei. Au vrut să taie toți copacii ăia frumoși și el nu vrea.

— E păcat să-ți pierzi slujba pentru niște copaci.

— Bunicule!

— Poate că nu-ți dai seama.

— Poate.

Benjamin duse la gură o bucată de homar și se uită la Sarah, care-i zâmbi în semn de solidaritate, dar el își mută privirea.

— Ella mi-a spus că firma ta a câștigat nu știu ce medalie, continuă tatăl ei.

— Da. Pentru mall-ul pe care l-am ridicat în Huntington.

— A fost proiectul tău sau al lui Martin?

— Am lucrat cu toții la el. Dar a fost, de fapt, concepția lui Martin.

— E un tip deștept.

— Așa e.

— Spune-i că-l felicit.

— Mersi, George. O să-i spun.

Înainte, o mitocănie atât de prost mascată l-ar fi înfuriat la culme pe Benjamin. La începutul căsătoriei lor, nu înghițea prea multe și pornea apoi o dispută pe o altă temă din care tatăl ei ieșea întotdeauna învingător. Pentru că, indiferent de subiect și indiferent dacă avea sau nu dreptate, tehnica lui de a zâmbi și de a rămâne calm îl înnebunea atât de tare pe Benjamin, încât acesta începea să urle. Privindu-l însă acum, șezând de cealaltă parte a mesei, încă transpirat după înfrângerea umiltoare de pe teren, Sarah nu văzu niciun semn de ofensare sau supărare, ci doar lehamite. Ceea ce-o necăjea mai mult decât toate discuțiile și urletele de dinainte.

Iar mai târziu, când conducea spre casă, au explodat Abbie și Josh, nicidecum Benjamin. Nici măcar n-a zâmbit și nici n-a părut deloc încântat când copiii au dat frâu liber furiei și au făcut-o să le promită pe toți sfinții că a fost ultimul dejun de Ziua Muncii pe care au trebuit să-l suporte. Fără falsă modestie, ea și-a cerut scuze și acest lucru i-a dezarmat, făcând loc unei tăceri ostenite. Josh și-a pus căștile să asculte la walkman, iar Abbie s-a ghemuit lângă el și a adormit repede. Benjamin stătea cu capul sprijinit de tetieră și se uita pe geamul lateral. Părea atât de abătut, încât își puse mâna pe brațul lui, dar bărbatul nu avu niciun fel de reacție și după câteva momente și-o retrase.

— Credeam că dacă îmbătrânești te mai înmoi, îi spuse. El e din ce în ce mai rău.

— Întotdeauna a fost așa.

— Tot timpul vrea să înțepe.

— Întotdeauna a făcut la fel.

Închise ochii, iar Sarah, înțelegând aluzia, conduse mai departe în tăcere. Văzu în oglindă că adormise și Josh. Traficul pe autostradă era aglomerat din cauza sărbătorii, așa că ieși și o luă pe ceea ce numeau ei „ruta șerpuită”, dar și acolo era la fel de congestionat și se târără prin suburbii, bară la bară, kilometri întregi. Deschise radioul, dar nu găsi niciun post care să n-o enerveze sau să n-o facă să se simtă și mai izolată. Toți oamenii din celelalte mașini vorbeau și păreau să se simtă bine.

A pornit de la un Volvo break vechi, de pe banda alăturată, care mergea în aceeași direcție. Era exact ca cel pe care-l avuseseră și ei, dar era albastru, nu alb. Pe capotă, biciclete și accesorii pentru camping, așa cum fusese și la ei. Înăuntru, un cuplu și doi copii mici, un băiat și o fată, amândoi blonzi și extrem de drăguți. Râdeau și sporovăiau cu toții. Sarah încerca să nu se uite. Își încorda mușchii feței să oprească lacrimile care în ultimul timp se porneau din orice. Se uita hotărâtă în față, muștrându-se pentru că este atât de proastă și de sentimentală, spunându-și să nu meargă până acolo. Să nu îngăduie în mintea ei această imagine a fericirii pierdute.

10

S-au întâlnit când Sarah era în anul doi la Wellesley. O colegă de la cursul de tragedie shakespeariană, pe care abia o cunoștea și nici n-o plăcea prea tare, fusese rugată de un băiat de la Harvard să aducă niște „puicuțe” la o petrecere la Cambridge. Nu erau prea multe fete la Wellesley care să răspundă încântate la un asemenea apelativ, iar Sarah ar fi trebuit să vadă în asta un semnal de avertizare, dar, neavând altceva mai bun de făcut, s-a dus.

S-a dovedit a fi o chestie respingătoare, organizată de o frăție, plină de cretini beți și nesuferiți, care țipau, se dădeau mari și vomau în straturile de flori. Benjamin, care stătea singur într-un colț, cu plete și îmbrăcat într-o jachetă de piele, părea rafinat și interesant, și cel puțin treaz. Era evident mai mare decât ceilalți, mai degrabă bărbat decât băiat, fiind la fel de îngrozit și pierdut ca și ea. Cei doi s-au apropiat unul de celălalt părănd să se fi înțeles înainte chiar de a-și vorbi.

Ca și ea, n-avea aproape nimic în comun cu petrecerea. I-a spus că se află acolo doar pentru transport. Avea mașină și a fost convins de niște tipi invitați să-i aducă din Syracuse, unde studia arhitectura.

— Mi-au spus că ar trebui să văd și cum trăiesc ceilalți.

Luă o înghițitură din așa-zisul puncti de fructe și se strâmbă. Se zicea că i-au pus alcool brut furat din laboratorul de chimie. Cineva a pus albumul cu Wings.

— Da. Acum știi despre ce-i vorba, îi spuse Sarah.

— Da. Cel puțin mi-au plătit benzina. Muzica asta mă ucide. Hai să mergem altundeva.

S-au dus la Boston cu vechiul lui Ford Mustang. Toba de eșapament era spartă și făcea atât de mult zgomot încât toată lumea se întorcea să se uite după ei. Au găsit un mic restaurant italian unde ea mai fusese o dată, unde au luat spaghete și o sticlă de Chianti ieftin și au stat de vorbă până s-a închis. Sarah i-a spus că-și amintește că era un bar prin

apropiere și s-au dus să-l caute, dar nu l-au găsit și doar s-au plimbat. Era o noapte senină și răcoroasă de toamnă și, spre propria sa surprindere, Sarah l-a luat de braț. S-au plimbat probabil kilometri întregi și au vorbit tot timpul.

I-a spus că este din Abilene, Kansas, unde părinții lui au un magazin de feronerie. Că acum îi place mai mult acolo pentru că locuiește în altă parte, dar când era mai mic abia aștepta să scape. Că are o soră mai mare pe care aproape că n-o vede deloc și nu se înțelege cu tatăl său care este încă supărat pe el că nu se face avocat. Sarah l-a întrebat dacă a vrut dintotdeauna să devină arhitect și i-a spus că nu, categoric nu. El ar fi vrut, cu adevărat, să se facă actor.

— De fapt, nu chiar actor, se corectă el. Star de cinema. Un actor mare și celebru. Ca Paul Newman, de exemplu.

— Și ce s-a întâmplat?

— N-am fost bun. La colegiu nu am făcut decât dramaturgie. Am jucat în toate piesele. Am avut și roluri bune. Dar îi mulțumesc lui Dumnezeu că am avut o clipă de revelație.

— Povestește-mi.

— Chiar vrei? Bine. Jucam în *Măsură pentru măsură* – știi piesa?

O știa pe dinafară, dar se mulțumi să dea din cap.

— Așa. Știi că atunci când Isabella nu se culcă cu el, Angelo ordonă să fie tăiat capul fratelui ei Claudio, dar nu este ascultat și i se aduce, în schimb, capul unui alt nefericit.

— Barnardine.

— Te cred pe cuvânt. Ei, dar mă impresionezi. Așa, deci regizorul îi trimite să-mi aducă într-un coș capul și, bineînțeles, eu nu știu că nu e al lui Claudio și trebuie să ridic pânza să văd ce-i acolo. Și-mi spune regizorul: „Ben, vreau greață, greață reală. Și trezirea sentimentului de vină.”

— Trezirea sentimentului de vină. Parcă-i o carte.

— Da, povestea vieții mele. Așa. În fiecare seară mă uitam în coș, la capul acela ridicol din cauciuc, plin de ketchup, și

încercam, Doamne, încercam din toate puterile, dar îmi venea să râd.

— Și ai râs?

— Nu, până în ultima seară când cineva a pus în coș, în locul capului, o broască gonflabilă. Nu, m-am prefăcut. Greață, vină. A fost bine. Am avut parte și de niște cronici grozave. Dar am știut că dacă nu pot să simt, adică să trăiesc asta cu adevărat în sinea mea, atunci nu am stofă de actor.

— Crezi că toți actorii își trăiesc rolurile?

— Nu, dar cred că cei mai buni, da.

Ea i-a povestit despre familia ei și despre copilăria în Bedford – nume la auzul căruia el și-a luat o expresie cam zeflemitoare, ca și cum ar fi înțeles acum cu cine are de-a face, iar acest lucru a determinat-o să minimalizeze tot ceea ce ar fi avut legătură cu banii, privilegiile sau relațiile. Ca și cum faptul că învăța la Wellesley nu ar fi fost suficient pentru el să-și dea seama cu cine are de-a face.

Nu mai întâlnise încă un băiat care să asculte cu atâta atenție. Când, în sfârșit, mai mult datorită norocului decât orientării, au găsit locul unde și-a parcat mașina, aceasta fusese ridicată. Iar până au reușit s-o ia înapoi, se crăpa de ziuă și le era din nou foame. Au intrat pe autostrada cu taxă Massachusetts și s-au oprit la un refugiu de camioane unde au comandat niște șuncă și ouă care înotau în grăsime și tocană de cartofi cu ceapă.

A fost una dintre cele mai grozave nopți din viața lui Sarah. Iar când el i-a spus la revedere, sărutând-o cast pe obraz, și s-a dus să-și adune prietenii ca să-i ducă înapoi la Syracuse, ea știa – de fapt credea, îndrăzneala să spere – că acesta este bărbatul cu care se va mărita și va avea copii.

Nu era doar deplasat, era și absurd. Toată lumea știa gluma cu părinții care-și trimit fetele la Wellesley să devină Madam Cutare. Ideea era că trebuia să prinzi în plasă un tânăr ambițios de la Harvard, și nu pe fiul unuia negustoraș din Kansas de la ceea ce tatăl ei ar fi numit Universitatea de

Nicăieri. Mai ales că abia împlinise douăzeci de ani și era încă virgină. Singura din tot colegiul, se gândea ea uneori. Era la mijlocul anilor șaptezeci, perioada postpilulă și pre-SIDA, și toți se regulau ca iepurii, sau cel puțin așa dădeau impresia. În afară de Sarah Davenport.

Și asta nu din lipsă de oferte, pentru că ar fi făcut pe mironosița, i-ar fi fost teamă sau n-ar fi interesat-o. Știa că motivul ei este ciudat și probabil un pic stupid. Iris, colega ei de cameră, zicea că e și una și alta, dar și că e nebunie curată. Erau născute în aceeași săptămână din septembrie, iar Iris îi amintea mereu că, fiind cu cinci zile mai mare decât Sarah, era și infinit mai înțeleaptă. Oricum, era singura cu care Sarah se simțea în stare să aibă astfel de discuții intime. Iris fusese crescută în Pittsburgh, unde, susținea ea, absolut toată lumea face sex la șaisprezece ani.

— Hai termină odată cu asta, fato. Pe urmă n-ai decât să fii pretențioasă.

Pentru Sarah era însă important. Poate că ideea ei că trebuia să-l iubească pe bărbatul cu care mergea prima dată până la capăt era o noțiune depășită, dar ei i se părea corectă. Deși avusese prieteni cu care mersese destul de departe – cel puțin după câte își dădea ea seama din discuțiile cu Iris – începea să se simtă uneori ciudată de-a binelea. Și nu exista decât o cale de ieșire. Știa că un ticălos cu care se întâlnește o vreme a trâmbițat mai târziu că e lesbiană, că-i place să excite bărbații fără să finalizeze niciodată. Și chiar dacă, după cum auzise Iris, nici n-ar fi avut cine știe ce de excitat, o deranjase.

Dacă Benjamin i-ar fi propus să facă dragoste, chiar în aceeași noapte, pe bancheta din spate a Mustangului, ar fi acceptat fericită. Dar n-au abordat acest subiect vreme de cinci luni. Vorbeau la telefon cel puțin o dată pe săptămână și s-au întâlnit de câteva ori la New York să meargă la câte un film sau la vreo expoziție. Apoi, de fiecare dată, luau masa împreună și se despărțeau tot cu un sărut de rămas-bun pe obraz. Și tocmai când Sarah începuse să se resemneze,

spunându-și că el nu vrea decât să îi fie un bun amic și că are probabil o prietenă în Syracuse, sau acasă, în Kansas, a sosit pe neașteptate la Wellesley de Sfântul Valentin, cu un buchet imens de amaryllis roșii și i-a spus c-o iubește.

S-a dovedit mai târziu că nu a fost o vizită chiar întâmplătoare și că și-a luat niște precauții pe ascuns, telefonându-i lui Iris să vadă dacă Sarah n-are alte planuri și, dacă nu, cât ar fi de bine-venită vizita lui.

În aceeași vară el și-a găsit de lucru la o firmă de arhitectură foarte activă, deși munca era anostă, în Upper East Side: avea voie să aducă doar cafeaua și să răspundă la telefon. Printr-o relație de afaceri a tatălui său, Sarah făcea același lucru la o firmă care se ocupa de reclame televizate. Niciunul nu era plătit și – datorită alocației lui Sarah – nici nu le prea păsa. Erau prea ocupați să se descopere unul pe celălalt.

Un vechi prieten al lui Benjamin, de la Syracuse, era plecat trei luni la Florența și le-a lăsat apartamentul, o „cutie de chibrituri” cu două camere pe strada 93, colț cu Amsterdam. Era o vară cu temperaturi-record și apartamentul nu avea aer condiționat. Din trotuare ieșeau aburi și în apartament era aproape la fel de cald.

Sarah bănuia, nu din ceea ce spunea el, ci mai degrabă din felul lui de-a fi nonșalant și monden, că Benjamin avea experiență la femei. Dar și el părea aproape la fel de ageamiu ca și ea și a durat ceva până le-a dispărut, amândurora, reticența. Și deși Sarah nu înțelegea prea bine de ce e sexul așa mare scofală, chiar și atunci, în nopțile acelea fierbinți, cu ferestrele larg deschise, în vuietul străzii și al sângelui lor clocotitor, când nu se putea măsura cu foamea neobosită a lui Benjamin, avea un sentiment amețitor de ușurare și eliberare.

La începutul lui iulie, într-un weekend, l-a dus pentru prima dată la Bedford să-i cunoască părinții, care știau despre el și erau curioși. Habar nu aveau că atunci când fiica lor rămânea peste noapte în oraș, ceea ce se întâmpla din ce

în ce mai des, nu dormea, așa cum pretindea, la o prietenă de la Wellesley. Îi spusese deja lui Ben destule despre ei pentru a-l face să se teamă puțin. S-a tuns special pentru această ocazie – ceea ce Sarah a considerat o dovadă de devotament – și și-a pus un sacou sport (dar fără cravată) la cină, ceea ce n-a păcălit-o pe mama ei, care a fost auzită descriindu-l mai târziu drept „încântător, deși un pic boem”.

Tatăl lui Sarah a încercat să-și ascundă disprețul față de un colegiu care nu făcea parte din Ivy League arătând un interes destul de exagerat față de Universitatea din Kansas unde absolvise Benjamin înainte de a merge la Syracuse. Cina a fost ca un interviu pentru o slujbă. Tatăl ei știa despre arhitectură cam tot atât cât știa Benjamin despre finanțele corporatiste, dar era evident că se pregătise, pe ascuns, pentru momentul respectiv. În timp ce Sarah și mama ei mâncau în tăcere, tatăl l-a luat la întrebări pe bietul băiat, descosându-l, douăzeci de minute încheiate, despre Werner Seligman, un profesor de la Harvard care se mutase de curând la Syracuse și care urma ca în câțiva ani să transforme cu totul acel loc. Din fericire, Benjamin era deja un admirator al profesorului, așa că a trecut fără probleme testul. Și deși a pierdut probabil câteva puncte mai târziu când s-a ciocnit de mama ei în timp ce ieșea în vârful picioarelor și pe jumătate gol din camera lui Sarah, a recuperat a doua zi dimineața, când viitorul lui socru l-a făcut pentru prima dată harcea-parcea pe terenul de tenis.

Duminică la prânz li s-au alăturat două cupluri care locuiau în apropiere. Ambele aveau copii mici care s-au „lipit” de Benjamin de parcă-l cunoșteau de când lumea. I-a tachinat cu blândețe și a făcut pe prostul și, nu după mult timp, aceștia râdeau în hohote. Nu l-au lăsat nicio clipă în pace. Sarah știa că mulți bărbați de vârsta lui puteau face așa ceva, dar ceea ce a uimit-o era felul în care reușea să vorbească cu ei, chiar și despre lucruri serioase și total la nivelul lor, fără urmă de condescendență. Mama ei i-a

surprins privirea insistentă și Sarah și-a dat seama, după surâsul ei cu subînțeles, că-i ghicise intenția.

S-au căsătorit la Bedford, cu mare pompă, în vara în care Sarah a absolvit Wellesley. Și nici măcar o dată, în timpul acelor luni amețitoare de dinaintea căsătoriei și nici mulți ani după, nu și-a schimbat acea primă impresie formată în seara în care s-au cunoscut. Iubea la el aproape totul. Blândețea lui, spiritul, generozitatea, felul în care-i cerea părerea și faptul că lua în considerare ceea ce gândea, spunea sau făcea ea. Îi iubea pasiunea pentru munca lui și era convinsă că dacă e un pic de dreptate pe lume, într-o zi el va realiza lucruri mărețe.

Interesele lor nu coincideau în totalitate, dar fiecare părea deschis la lucrurile care-i făceau plăcere celuilalt. El citea mai ales nonficțiune, dar destul de curând l-a făcut să citească romane – Jane Austen și Henry James, dar și Updike, Bellow sau Roth – și i-a ținut și un curs intensiv de muzică clasică. O vreme a fost aproape obsedat de opera lui Mozart. Sarah nu avea să uite niciodată lacrimile care-i udau obrajii lui Benjamin la Met, când ascultau amândoi celebrul duet-serenadă din *Così fan tutte*. În schimb, el o ducea la filme europene obscure făcute de regizori de care ea abia auzise, precum Herzog sau Fassbinder. Și îi interpreta toate discurile cu Miles Davies și Neil Young, ori o ducea la cluburi întunecate din centru ca să asculte formații punk necunoscute care erau toate atât de îngrozitoare încât îi venea să plângă.

Păreau atât de potriviți unul cu celălalt, că se completează atât de bine, încât lui Sarah îi era uneori greu să-și dea seama exact unde se sfârșește ea și unde începe el. Câteodată, se temea că este prea maleabilă și că, fără să-și dea seama, este ușor-ușor desființată și remodelată. Când mergeau să-și cumpere haine sau mâncare sau mobilă, ori când își redecorau apartamentul, aproape întotdeauna Benjamin avea ultimul cuvânt. Desigur, nu împotriva voinței ei. Iar ea era fericită să-l urmeze pentru că, de obicei, nu știa

ce voia, iar el știa întotdeauna. Confruntată cu zece feluri de vin sau cu douăzeci de nuanțe de albastru, se simțea încurcată și nu se putea hotărî. Poate că, pur și simplu, nici nu conta prea mult pentru ea. Și apoi, se justifica ea, toate aceste lucruri, părerea despre material sau culoare sau formă erau treaba lui Benjamin, erau în firea lui.

Știa că în majoritatea cuplurilor nu se întâmplă așa. Cei mai mulți bărbați erau încântați să-și lase soțiile să ia astfel de decizii. Evident, Benjamin avea tendința de a controla lucrurile. Își amintea că a citit odată despre asemenea bărbați, când și-a luat un curs de psihologie la Wellesley. Dorința lor de control își avea de cele mai multe ori originea într-un profund sentiment de nesiguranță, o teamă că dacă nu par hotărâți și nu controlează totul atunci se declanșează haosul care-i va copleși. Poate că și Benjamin avea, vag, acest sentiment. Iar Sarah îl accepta bucuroasă. N-o forța să facă nimic. Iar uneori chiar era mai bine așa.

Sigur, avea și el toane și era prost dispus, mai ales când lucrurile nu mergeau tocmai cum trebuie la slujbă. Și mai avea o neliniște care ar fi trebuit s-o îngrijoreze mai mult. Iar dacă se certau (ceea ce nu era des, dar îi indispucea când se întâmpla), putea fi crud și parcă îi era greu să-și ceară scuze sau să ierte. Amândoi erau spontani și dădeau imediat replica, dar el avea limba mai ascuțită și chiar dacă era de vină, întorcea lucrurile în așa fel încât până la urmă tot ea era cea care-și cerea scuze.

În acei ani de început, cele mai urâte certuri erau legate de părinții ei. Poate că Benjamin avea un dinte împotriva lor și nu-i plăcea că depind de banii care i se alocau ei în timp ce el, după ce absolvise Syracuse, trebuia să mai facă trei ani, grei și obositori, de internat pentru a se specializa, în final, ca arhitect cu diplomă și fără un sfanț. Când vorbea de Bedford, îi spunea tot mai des „country Club” și glumea uneori afirmând că cheia succesului pentru a deveni arhitect este să te căsătorești cu banii. Sarah știa însă că aceste

comentarii erau autoironice și îl vizau mai mult pe el decât pe ea.

Adevărul este că și ea detesta, aproape la fel de mult ca și el, dependența de banii părinților. Se simțea inutilă, ca și cum n-ar fi avut nicio importanță dacă are o carieră de succes sau dacă își bate joc de viața ei. După colegiu i s-a oferit o slujbă la aceeași firmă unde cărase cafeaua, dar, deoarece tatăl ei o introdusese acolo, a refuzat-o. Așa că a concurat și, spre surprinderea ei, a și obținut o slujbă de cercetare la o firmă de televiziune care făcea filme documentare de artă.

Primul ei proiect a constat dintr-o serie de filme despre marii scriitori americani. Din păcate, numai despre cei morți. Așa că în loc de eroii ei contemporani – Roth și Bellow și Updike – se ocupa de cei studiați la liceu: Melville, Twain, Scott Fitzgerald. Producătorul, un englez încrezut care purta pantofi albi de antilopă și își ascundea chelia sub o meșă, spunea că face asta din motive de „buget, copyright și așa mai departe” pe un ton care-i sugera lui Sarah să nu-și mai bată căpșorul drăgălaș cu așa ceva. Toate ideile pe care ea i le-a propus au fost respinse. Henry James era prea efeminat, Poe și Bierce prea trăsniți, Hemingway prea „macho”. Iar glumița ei că Edith Wharton ar fi probabil prea feminină n-a avut darul să-i îmbunătățească perspectivele profesionale.

Salariul era derizoriu, dar cel puțin și-l câștiga singură. Prindea însă repede și în câțiva ani lucra pentru un salariu dublu la o companie mai nouă și mai modernă din Soho, unde era producătoarea propriei emisiuni, de această dată despre scriitori în viață, deși o dată interviul a fost atât de prețios și de plicticos de parcă ar fi avut de-a face c-o mumie.

Viața pe care-o duceau în micul apartament închiriat din Greenwich Village era simplă, dar fericită. El lucra deja pentru Dawlish & Drewe, o firmă cam rigidă, dar mare care făcea mai ales proiecte comerciale și industriale la scară mică. Câștiga ceva mai bine decât ea și munca era destul de rutinantă, dar s-a remarcat destul de repede. Era unul dintre

cei mai buni proiectanți și machetiști din birou și era destul de solicitat la prezentări.

Îi plăcea pentru că lucra alături de un tânăr arhitect inteligent și talentat care fusese adus tocmai din Columbia în toamna trecută. Scund, brunet și (în afară de creștetul chel al capului) excesiv de păros, cu ochi negri răutăcioși, o minte ascuțită și haine noi și elegante, Martin Ingram avea un fler creativ și o ambiție prea puțin apreciate la Dawlish & Drewe. Simțul umorului îl avea chiar mai afurisit decât Benjamin și adesea, la birourile lor așezate unul lângă celălalt, îi imitau cu cruzime pe aferatul Adrian Dawlish care purta întotdeauna papion și pe ceilalți parteneri principali. Au devenit prieteni apropiați și în curând au pus la cale un plan prin care să evadeze pentru a porni o afacere pe cont propriu.

Martin crescuse în districtul Nassau, în orașul Syosset, un nume care pentru Sarah avea numai conotații negative. Când era mică a fost dusă acolo o dată ca să viziteze un loc numit Ferma Acadea, unde fusese mușcată de o capră, mâncase prea multe dulciuri și vomase totul pe bancheta din spate a noii mașini a mamei ei. Pentru Martin însă Syosset era acea Americă pură și luminoasă, ideală, locul unde oamenii nu-și încuie niciodată ușile și își ajută întotdeauna vecinii. Abia aștepta să se întoarcă acolo. El și soția sa mult mai înaltă, Beth – agent de imobile comerciale cu voce puternică și păr roșu, coafat creț, o femeie pe care Sarah se străduia s-o placă – plănuseră totul. Când, la o dată evident prestabilită, vor avea copii aveau de gând să se retragă la Syosset.

În seara în care i-a fost dezvăluit planul în detaliu (cel puțin pentru Sarah), mâncau toți patru pizza la masa rotundă de sticlă din apartamentul familiei Ingram, situat într-un cartier mai select decât al lor, fiind și mult mai mare, deși, după părerea lui Sarah, era excesiv de funcțional. Martin și Beth s-au pornit dintr-odată să vorbească numai

despre Syosset, ridicându-i în slăvi virtuțile, într-o manieră care pe Sarah a nedumerit-o o vreme.

Printre nenumărate alte avantaje, acolo erau, evident, școli bune, aer mai curat, criminalitate mai scăzută, o bibliotecă publică nou-nouță și un mare magazin de delicatese, Bahnhof's, pe Jackson Avenue. În plus, a asigurat-o Martin, caprele nu mai mușcau. Ferma Acadea se închisese în 1967. Și mai ales, i-a spus el – și în acel moment și-a dat ea seama încotro bate – era o lipsă totală de arhitecți decenti, așadar un plus de potențial pentru ICA – Ingram Cooper Associates – aflată încă în stadiu embrionar. Ordinea trebuia să fie neapărat aceasta, i-a spus Martin, pentru că exista deja o CIA.

— Deci, trebuie să ne mutăm și noi acolo? a întrebat veselă Sarah.

Glumea, dar după pauza care a urmat și din privirea lui Benjamin și-a dat seama că exact asta intenționa.

— Oricum, trebuie să discutăm despre asta, i-a spus el.

— Bine. Când?

Și săptămâni întregi nici n-au făcut altceva. Iar în final s-a ajuns la conflict în toată regula. A reieșit că Benjamin fusese deja acolo cu Martin și i-a plăcut ce a văzut. I-a spus că se vedea locuind acolo. Sarah l-a acuzat că i-a ascuns acest lucru și că este misogin pentru că pune cariera lui pe primul loc și crede că poate decide singur unde să locuiască. Ea nu voia să locuiască la periferie. Poate că din cauza felului ușor disprețuitor în care a rostit acest cuvânt, el a acuzat-o, pentru prima dată, că este o snoabă din Westchester, lucru care a înfuriat-o atât de tare că nu a mai vorbit trei zile cu el. Relațiile dintre ei au înghețat de-a binelea și părea că niciunul nu vrea sau nu poate să le mai dezghețe. Nici nu s-au mai atins mai bine de o lună.

Într-o dimineață însorită de duminică, primăvara devreme, în timp ce împingea supărat căruciorul pe aleile unei sere unde veniseră să cumpere plante pentru terasa lor de doi

metri pătrați de pe acoperiș, Benjamin s-a aplecat și a luat o clematită.

— Asta-i pentru tine.

Zâmbea stingherit, dar, o clipă, ei i s-a părut că e într-adevăr bine intenționat, că poate era un semn de împăcare. Apoi a văzut eticheta: era soiul numit *Regina arctică*.

Au depășit neînțelegerea legată de locul unde vor locui. Dar acest act neașteptat de răutate a rămas în sufletul ei. Era prima dată când o acuza că este frigidă, lucru care a șocat-o și a durut-o.

După optsprezece luni s-a născut Abbie. Iar după încă doi ani, în luna în care Ingram Cooper Associates a primit prima comandă serioasă, a venit pe lume și Josh. Pentru fiecare copil, Sarah și-a aranjat în așa fel munca încât să poată fi liberă câteva luni. Cariera ei, chiar dacă nu era înfloritoare, progresa destul de bine. Un documentar conducea la altul. Un film făcut de ea despre colajele lui David Hockney a fost chiar nominalizat pentru un premiu Emmy. Acum locuiau pe Upper West Side, tot într-un apartament închiriat, mai confortabil și mai spațios decât vechiul lor cuibușor de pe Amsterdam. Dar cu doi copii mici și o bonă angajată permanent, pe care abia își permiteau s-o plătească, era totuși destul de înghesuit și departe de a fi perfect. În fiecare dimineață, Benjamin se urca în vechiul Volvo break și pornea la drum spre Syosset.

Conform planului, Martin și Beth, împreună cu cei doi fii ai lor, născuți la diferență de zece luni, locuia deja acolo, iar Ingram Cooper Associates și echipa tot mai mare erau găzduiți într-un atelier lung, cu acoperiș din sticlă, situat în curtea lor spațioasă, printre arțari. Iar când Abbie a împlinit patru ani, familia Cooper a decis să li se alăture. Cu un împrumut girat (în ciuda reținerii lui Benjamin) de fondul ei fiduciar, și-au cumpărat o casă mică și albă din lemn, nu departe de cea a familiei Ingram, iar după câteva luni au plătit un acot pentru un teren împădurit de vreo patru mii de metri pătrați, ușor în pantă, la marginea orașului, unde

Benjamin urma să ridice o casă frumoasă, după propriul proiect.

Mai târziu, Sarah nu și-a mai amintit exact momentul în care a început să-i surâdă ideea mutării. A fost mai degrabă un proces de uzură, o neliniște crescândă legată de creșterea copiilor în Manhattan. Spre deosebire de Abbie, Josh era un copil mai dificil. Atrăgea orice virus. După un weekend îngrozitor în care nu a mai putut să respire și s-a învînețit atât de tare încât au trebuit să fugă cu el la spital, i s-a pus diagnosticul de astm. Era un băiat timid și dependent de ei, care nu-și avea locul în agitația și zgomotul orașului. În fiecare dimineața când Sarah pleca la serviciu, plângea câte o oră. Iar atunci când bona n-a mai reușit să-l stăpânească și să-l liniștească, Sarah a început să refuze diverse oferte pentru a sta mai mult cu el acasă.

Vara, la sfârșit de săptămână, când mergeau la Martin și la Beth la câte un grătar, unde îi întâlneau și pe vecinii acestora și unde Abbie și Josh alergau liberi și în siguranță cu alți copii, Sarah se gândea că dacă avea de gând să devină mamă „cu normă întreagă” poate că nici nu-i așa de rău aici.

Problema care a lămurit lucrurile – și asupra căreia Benjamin și tatăl ei au avut prima lor dispută serioasă – a fost educația. Deși ICA mergea bine, nu le-ar fi ajuns să plătească taxele la cele mai bune școli din Manhattan. Când Sarah le-a spus prima dată părinților ei despre planurile de mutare, aceștia au reacționat cu un fel de scepticism condescendent. Din punctul de vedere al tatălui ei, Long Island era o zonă destul de bună unde puteai să parchezi eventual un iaht, dar nu era în niciun caz locul în care să vrea cineva să trăiască. El nu fusese niciodată la Syosset, dar nici nu avea nevoie pentru că știa ce *fel* de loc este. Iar faptul că fiica și nepoții lui erau obligați să migreze acolo era dovada îndelung anticipată că Benjamin nu era în stare să-i întrețină cum se cuvine. Dacă voiau să plece din oraș, de ce nu veneau la Bedford?

În ceea ce s-a dovedit a fi o încercare disperată de a-i convinge, i-a dus la prânz la clubul lui, un loc demodat în care statutul femeilor era doar cu ceva mai bun decât al unui câine de vânătoare prost dresat. Încă înainte de a se așeza la masă, orgoliul lui Benjamin era deja serios atins, iar el zbârlit ca un arici. Afară erau treizeci și două de grade, iar el venise îmbrăcat în cămașă sport, dar a fost obligat la ușă să împrumute cravată și o haină care era cu câteva numere mai mare și mirosea a fum de trabuc. Sarah îi povestise tatălui ei cu mai mult entuziasm decât simțea în realitate despre casa pe care aveau de gând s-o construiască. A ascultat-o în tăcere, mestecând încruntat cotletul de vițel.

— Iar școlile de acolo sunt minunate, încheie ea.

El o privi pe deasupra ochelarilor înguști cu rame de os.

— Ai de gând să-i înscrii pe Abbie și pe Josh în sistemul public de învățământ?

— Da.

— Sunt uluit.

— George, interveni Benjamin într-o inspirație „genială”. Pentru mine a fost destul de bine.

Tatăl lui Sarah s-a întors încet și l-a privit.

— Da?

— Pardon?

— Pentru tine a fost destul de bine? Nu fac decât să întreb. Adică, nu vreau să par nepoliticos. Sunt sigur că educația pe care ai primit-o a fost tot ceea ce putea orașul... Scuză-mă, am uitat...

— Abilene.

— ...oferi. Dar te-ai gândit vreodată ce-ai fi putut face astăzi dacă părinții tăi ar fi putut să te trimită la o școală mai bună?

Era atât de năucitor de moșic, încât Benjamin s-a uitat la Sarah și i-a zâmbit. Fără să-l bage în seamă, tatăl ei a continuat.

— Hai să le oferim cel mai bun start în viață, nu? Plătesc eu.

— Mulțumesc, George, dar nu e cazul. Sunt copiii mei – și ai lui Sarah, evident – și vom face cu ei ceea ce credem noi de cuviință. Acum, scuză-mă, dar trebuie să mai câștig niște bani.

A fost un moment tensionat, iar Sarah avea să-l admire întotdeauna pentru hotărârea și demnitatea cu care a ieșit din această situație și din multe altele similare care urmau să vină.

Viața la periferie s-a dovedit a fi mai bună decât se așteptase Sarah. Casa pe care a construit-o în cele din urmă Benjamin, în trei etape, era minunată. Iar în jurul ei, lăsând la locul lor copacii și stâncile existente, Sarah i-a creat o grădină pe măsură. Copiilor le mergea de minune. Indiferent dacă era vorba de fotbalul de sâmbăta dimineața, de călărie, de vreo piesă de teatru la școală sau de o tabără de vară în munții Adirondack. Abbie strălucea întotdeauna fără efort.

La Josh a durat mai mult. Când avea doar trei ani, Ben i-a trântit din greșeală ușa mașinii peste degetul arătător și i-a retezat vârful. A trecut printr-o serie de operații pentru a-i fi îndreptat și, aparent, nu l-a împiedicat niciodată nici la scris, nici la desen și nici la altceva. Acest lucru l-a complexat însă și mai mult și l-a făcut mai timid. Școala i se părea grea și își făcea cu greu prieteni, iar dacă nu l-ar fi apărat Abbie ar fi fost vai de capul lui. Însă, deși se afla permanent în umbra surorii lui, a devenit treptat mai puternic și mai încrezător, iar crizele de astm s-au rărit. Era un copil sensibil și iubitor, dar avea o energie îndârjită, născută fără îndoială din atâta suferință precoce. Bineînțeles că Benjamin nu s-a iertat niciodată pentru acest accident, nici chiar după ce Josh a început să glumească pe socoteala lui, ridicând două degete și rostind cu o voce de hippy drogat *Aproape pace, omule* – devenit apoi salutul particular al familiei.

Prețul plătit de Sarah pentru a-și ajuta fiul să treacă cu bine prin aceste încercări – deși a refuzat să analizeze acest lucru – a fost cariera ei. S-a lăsat tot mai mult pe tânjeală și în cele din urmă telefonul n-a mai sunat deloc. Iar când el a

fost, în cele din urmă, fericit și în siguranță și a început ea să dea telefoane, a descoperit că lucrurile au evoluat. Televiziunea devenise nemilos de comercială și nimeni nu mai părea interesat de genul de filme pe care le făcea ea. Apăruse o tehnologie complet nouă. Toată lumea făcea documentare cu camere video: camerele de montaj renunțaseră la vechea aparatură Steenbeck și trecuseră la cea electronică. Lui Sarah nu i-ar fi luat mult timp să învețe să se adapteze, dar o reținea ceva, un sentiment că și viața ei evoluase și că ar trebui să încerce ceva nou.

Benjamin a venit cu ideea. Ajungând într-o seară acasă, a menționat în treacăt că a văzut că librăria locală era de vânzare. Era un magazin destul de anost și deși Sarah, alături de prietenii și vecinii ei, o frecventau din loialitate, toată lumea se plângea că proprietăreasa n-are pic de imaginație, e total nepregătită, și uneori chiar mojiică. Sarah a visat întotdeauna să se ocupe de propria-i librărie, dar până când Benjamin nu i-a propus s-o cumpere, acest lucru era în mintea ei cam pe același plan cu visul lui din tinerețe de a ajunge ca Paul Newman.

— Nu ne permitem, i-a spus.

— Ba da.

— Dar nu știu ce să fac.

— Ba știi foarte bine că ești grozavă.

Și așa a fost. În trei ani redresase librăria și începuse să aibă și un mic profit. L-a rugat pe Benjamin să-i facă proiectul unei anexe în spate și, când încă nu făcea nimeni acest lucru, a transformat-o într-un loc plăcut, cu lampadare, canapele din piele și un băruleț unde se puteau găsi cafea, apă minerală și prăjituri de casă. A transformat un colț în zonă pentru copii și a pus o masă joasă unde cei mici puteau să stea și să citească sau să coloreze. A instalat sisteme noi de comandă, mai rapide, și și-a folosit fără jenă vechile contacte, flatând și implorând toți scriitorii de care-și amintea să vină, să vorbească și să vândă cărți.

Între timp, afacerea lui Benjamin și a lui Martin devenea tot mai prosperă. În brutăria părăsită din centru pe care au transformat-o într-un atelier modern lucrau acum peste cincizeci de angajați. Treptat, aproape imperceptibil, și fără a fi luată nicio hotărâre oficială, Benjamin se ocupa acum de mersul afacerii, iar Martin devenise forța creatoare. Și deși Benjamin nu era pe deplin fericit cu această diviziune a muncii și simțea că-l mănâncă degetele de câte ori vedea cum iau naștere proiectele pe planșetă, recunoștea că așa e cel mai bine.

— El e geniul, iar eu meseriașul, spunea el.

Și deși Sarah îl contrazicea întotdeauna, nu numai pentru că-și dădea seama că asta și aștepta de la ea, dar și pentru că sperase mereu că într-o bună zi el va deveni un mare arhitect, trebuia să accepte că are dreptate. Era mai degrabă redactor decât creator. Când îi arătai ceva, indiferent dacă era ciorna unei scrisori sau un anunț pentru librărie, care urma să apară în ziar, ori proiectul unei clădiri senzaționale la care lucra Martin, observa imediat punctele slabe și le corecta. Avea un talent deosebit, dar părea că nu și-l apreciază. Din când în când, ca să nu-și iasă din mână, mai ajuta la câte un proiect sau chiar îl făcea singur. Și când se întâmpla acest lucru, Sarah sesiza schimbarea din el, spiritul și energia, cum îl stimulau și îl făceau să înflorească.

Nici nu-și putea dori un tată mai minunat pentru Abbie și Josh. Indiferent dacă-i ajuta să-și facă temele la matematică, dacă-i ducea cu feribotul la lecțiile de vioară sau la liga de copii, ori dacă se îmbrăca în Dracula ca să-i amuze pe cei douăzeci de copii de la petrecerea de Halloween, el era întotdeauna acolo pentru ei. Uneori, mai ales în cei trei ani când ea a lucrat foarte mult pentru a pune pe picioare librăria și nu-l angajase încă pe Jeffrey s-o ajute, probabil că Benjamin îi vedea mai mult decât ea. Ba chiar era un pic geloasă că ei apelau la el, și nu la ea, când aveau nevoie de ajutor.

Prietenele ei îi spuneau mereu cât e de grozav, că face mult mai multe decât soții lor și cât de fericită trebuie să fie Sarah că-l are lângă ea. Dar observația care nu-i ieșea din minte a venit din partea lui Iris. Ea și soțul ei Leo, agent de bursă – care, atunci când nu lucra, stătea aproape tot timpul pe terenul de golf – locuiau în Pittsburgh, dar într-un cartier mai select decât cel în care crescuse ea. Iris era jurnalistă și acum era editor-asistent la *Post Gazette*. De câteva ori pe an, cu cei trei copii gălăgioși ai ei, fără Leo, venea la New York să-și petreacă, împreună cu familia Cooper, câte un weekend prelungit.

Într-o astfel de vizită, într-o dimineață însoțită de sâmbătă, cele două femei stăteau la masa din bucătărie, beau cafea și își povesteau ce au mai făcut, iar Benjamin, care, după ce a pregătit micul dejun pentru toată lumea, a pus vasele în mașina de spălat, a sortat rufele, a revăzut (fără s-o întrebe pe Sarah) lista de cumpărături, i-a urcat vesel pe cei cinci copii în mașină și au plecat la cumpărături.

— Nu e cam ciudat? a întrebat-o Iris.

— Ce?

— El face tot. Știe tot. Bărbații nu știu de obicei cât unt e în frigider. Pun pariu că știe și ce număr poartă copiii la pantofi.

— Știe.

— Și numerele de telefon ale prietenilor lor?

— Îhî.

— Leo nici nu știe cum îi cheamă. Ben știe și ce măsură ai la rochii?

— Da.

— Și la sutien?

— Mie nu-mi place să merg la cumpărături. El îmi cumpără aproape toate hainele.

— Știe și când îți vine ciclul?

— Iris!

— Știe?

— Da.

— Nu e normal.

— Iris, pentru Dumnezeu, nu mai suntem în anii cincizeci.

— Nu vreau să mă înțelegi greșit. E fantastic – cel puțin în parte – dar nu e normal.

Iar un pic mai târziu, dar destul de curând după aceea, evident în aceeași ordine de idei, i-a povestit lui Sarah ce auzise de la o prietenă de-a ei din Pittsburgh, o avocată plină de succes, specialistă în divorțuri.

Ideea era că bărbații care „dezertează” de la căsătorie sunt de două feluri: ticăloși și „acaparatori”. Tipul ticălos este o creatură simplă, care gândește cu sexul și care nu este în stare de altceva. Își poate însă iubi familia, care ocupă întotdeauna locul doi după obiectivul său principal, adică umblatul după femei. Tipul „acaparator” este, de fapt, nesigur și încearcă să-și dovedească în permanență cât este el de iubit. Prin urmare, familia este o mare mașină de iubit care are permanentă nevoie de controlul și atenția sa. Când copiii cresc și își văd de propria viață, când nu mai au atâta nevoie de el, se simte brusc speriat, bătrân și inutil. Și atunci aleargă să găsească în altă parte o mașină de iubit.

Iris i-a povestit-o mai mult ca o glumă decât ca mostră de analiză socială. Dar zile întregi după aceea, Sarah se surprindea gândindu-se la acest lucru. Și cu cât se gândea mai mult, cu atât aluzia o enerva mai tare.

Ea și Benjamin erau mai fericiți decât aproape toate cuplurile pe care le cunoștea. Bine, sigur, s-ar putea ca el să fi fost un pic cam pretențios. În fond, era arhitect. Totul trebuia să fie la locul lui, în poziția corespunzătoare, totul echilibrat și curat, fără asperități. Trebuia să admită însă că era un pic acaparator. Îi plăcea să se facă plăcut. Dar oare nu asta le place tuturor bărbaților?

Ideea că el ar fi tipul care să se ridice brusc și să plece, dacă într-adevăr asta sugera Iris (deși, gândindu-se la asta, Sarah își spunea imediat că e probabil puțin paranoică), era absurdă. Se iubeau și aveau încredere unul în celălalt. Și chiar dacă viața lor sexuală nu era atât de palpitantă cum și-

ar fi dorit el și era de multă vreme un motiv de tensiune între ei, nu l-a suspectat niciodată, nici măcar o dată în toți anii de când erau căsătoriți, că ar fi înșelat-o. Nu era genul. Și nici ea nu era.

Iar în toate celelalte aspecte ale vieții se înțelegeau de minune. Nu? Atâtea soții și mame se plâneau de cât de îngrozitori le erau soții, cât puteau fi de egoiști, de plicticoși și de necomunicativi. Sarah n-a simțit așa ceva niciodată. Ea și Ben au discutat întotdeauna. Despre oamenii pe care-i cunoșteau, despre munca lor, despre tot felul de lucruri. Și bineînțeles, cel mai mult despre Abbie și despre Josh. Despre progresele, problemele și speranțele lor, despre succesele la școală, despre dezamăgiri. Copiii erau, și o spunea cu mândrie, centrul universului lor. Slavă Domnului că era așa. În fond, educarea copiilor și strădania de a-i face fericiți, de a-i apăra și de a-i pregăti pentru viață reprezentau însăși esența căsătoriei. Ce altceva ar putea fi mai important?

Doar mult mai târziu, când copiii erau deja adolescenți, iar Sarah începea să anticipeze nerăbdătoare toate lucrurile pe care le vor putea face, ea și Benjamin, în curând, locurile pe care le vor vizita, doar ei doi, a observat umbra care părea să-l învăluie uneori. Îl surprindea privind-o fix sau uitându-se în depărtare cu ochii plini de o asemenea dezolare încât credea că i s-a întâmplat ceva teribil, că vrea să-i spună că are cancer sau că a murit cineva drag. Îl întreba dacă se simte bine și atunci el afișa un zâmbet și-i spunea că da.

În ziua căsătoriei lor, sora mai mare a tatălui ei o luase pe Sarah deoparte și, calmă și la obiect, i-a dat câteva sfaturi. Elizabeth era mătușa ei preferată și fusese o mare frumusețe. Nu avea copii și se bucurase de ceea ce familia numea o viață „colorată”, ceea ce, și-a dat seama mai târziu Sarah, însemna că era cam rea de muscă. Elizabeth era atunci la cea de-a treia căsătorie (și a murit mai târziu, după a patra), iar lui Sarah i se păruse ușor amuzant, dar și puțin deplasat că se consideră în măsură să-i dea sfaturi.

— Aveți grijă unul de celălalt, i-a dezvăluit ea secretul.

Nu era neapărat sfatul-bombă, dar Sarah i-a zâmbit politicoș și i-a spus că da, desigur. Elizabeth a clătinat însă nerăbdătoare din cap.

— Nu, nu m-ai înțeles. *Aveți grijă unul de celălalt.* Ca un cuplu. Când veți avea copii, îi veți pune pe ei pe primul loc. Să nu faceți asta. Căsătoria e ca o plantă. Trebuie să-i dai apă și hrană pentru a o menține în viață. Dacă nu faceți asta, după ce copiii pleacă, vă veți da seama că a murit.

11

Eve nu intenționase deloc să-și țină promisiunea și să sune la familia Cooper. Și chiar după ce a făcut-o, nu i-a venit să-și analizeze motivele. În ciuda durerii pe care avea să o provoace în curând, nu-i plăcea să se considere inițiatora acesteia, ci prefera să creadă că e mâna destinului. Dacă n-ar fi fost atunci, soarta ar fi găsit, fără îndoială, altă modalitate de a-i aduce împreună pe ea și pe Ben Cooper.

În săptămâna petrecută la Cumpăna, ea și Lori se împrieteniseră cu toată lumea, iar Eve era acum mișcată de căldura cu care a fost întâmpinată. Sarah, mai ales, căutase să le implice de la bun început. Eve o plăcea destul de mult, dar nu mai mult decât pe celelalte. Era interesantă, spirituală și, evident, foarte inteligentă, dar era un pic bătoasă, nu încrezută sau superioară, ci puțin rece și inaccesibilă. Dădea impresia că chiar dacă rămâneai cu ea zece ani pe o insulă pustie tot nu puteai să descoperi cu adevărat cine e. Soțul ei avea însă ceva de care Eve se simțea atrasă.

Nu a fost ceva imediat. De fapt, la început, printre atâtea fețe necunoscute de la fermă, nici nu i-a dat prea multă atenție. Era unul dintre cei mai interesanți bărbați de acolo, asta era clar. I-au plăcut felul lui sarcastic de a vedea lucrurile, dar și cel în care a întrebat-o despre Pablo, despre munca și viața ei în Santa Fe. Și chiar părea interesat de răspunsurile ei. Dar, pe măsură ce săptămâna se apropia de sfârșit, chiar dacă a mai vorbit de două sau de trei ori serios cu el, începea să sesizeze un raport ciudat.

În grup, când Bradstock sau altcineva acapara toată conversația, privirea ei o întâlnea pe a lui Ben și schimbau câte un zâmbet ironic. Au discutat destul de mult despre pictură și se simțea flatată de interesul pe care îl arăta față de munca ei. Dar ceea ce a mișcat-o într-adevăr, și-a dat ea seama mai târziu, a fost tristețea lui.

Era însă căsătorit. N-ar fi putut spune dacă era și fericit, dar asta n-avea nicio importanță. Pentru ea era de neatins. Eve era foarte strictă în privința legăturilor cu bărbați însurați. Nu atât din scrupule de ordin moral, ci pentru că știa din experiența unor prietene că se termină întotdeauna cu lacrimi.

Pe peretele de lângă telefon, în bucătăria ei din Santa Fe, era o tablă acoperită cu plută, pe care se aflau în dezordine notițe și liste de cumpărături vechi, fotografiile și cărți poștale, alături de cele mai recente (și, evident, strălucite) picturi făcute de Pablo cu degetele. Iar în acest talmeș-balmeș, pe care Eve nu apuca niciodată să-l pună în ordine, era și invitația la vernisajul expoziției prietenului ei, William. Era la o galerie importantă din Soho, prima lui expoziție individuală, și el era un pachet de nervi: aproape în fiecare zi o suna pe Eve în căutare de suport moral. Iar bucățica de hârtie pe care Sarah scrisese numărul familiei Cooper era prinsă cu un ac exact lângă invitație. Într-o dimineață, pe la mijlocul lui iulie, după ce o sunase William, lui Eve i-au căzut ochii pe el, l-a privit fix și după o clipă a pus mâna pe telefon și l-a format.

I-a răspuns Sarah. Părea sincer încântată s-o audă. După alte consultări, în timpul cărora, fără niciun motiv anume, Eve s-a trezit din nou prefăcându-se că-i plac music-hallurile, au fost reținute patru bilete pentru *Kiss Me, Kate* (patru, pentru că William, căruia îi plăceau într-adevăr *music-hall*-urile, insistase s-o însoțească). Iar după spectacol a fost rezervată o masă la un restaurant de pe Madison, *La Goulue*, pe care Eve nu-l cunoștea, dar Sarah i-a spus c-o să-l adore.

Când taxiul în care era Eve a oprit în fața teatrului și l-a văzut pe Ben așteptând afară, adăpostindu-se de ploaie, împreună cu alții, în lumina orbitoare, a crezut că Sarah era deja înăuntru sau că n-a sosit încă. S-a simțit dintr-odată timidă și era cât pe ce să-l roage pe șofer s-o mai plimbe nițel, dar mai multe persoane s-au repezit spre taxi așa că a

plătit și a ieșit. Nu avea umbrelă și a sărit cât a putut de repede peste băltoace, dar tot s-a udat.

N-a văzut-o decât când a ajuns chiar lângă el, s-a întors și a dat cu ochii de ea, iar încruntătura din privirea sa a explodat într-un zâmbet atât de cald și prietenos care i-a mers direct la suflet. Au încercat să se sărute pe obraz, dar s-au aplecat amândoi în aceeași parte și s-au ciocnit, încât era să se sărute pe buze. Au glumit în legătură cu ploaia și cu traficul, apoi ea i-a spus că-i pare rău, dar că William nu vine. Un mare intermediar german a dat buzna în galerie chiar înainte de închidere și a spus că vrea să cumpere tot.

— Am vrut să vă telefonez, dar era prea târziu.

— Și noi am vrut să te sunăm, dar Sarah nu ți-a găsit numărul de mobil.

— Ea e înăuntru sau...

— Nici ea nu poate să vină. O pacoste de autor care trebuie să participe mâine la un eveniment, la librărie, tocmai a renunțat. Sunt o sută de invitați și n-are cine să le vorbească. Așa că acum încinge telefonul, încercând să găsească pe altcineva. Nici nu-ți dai seama cât e de supărată. Abia aștepta să te vadă.

Așa că nu erau decât ei doi. Și deși s-au întrebat unul pe altul dacă să nu renunțe la tot și să-și vadă fiecare de treabă, era clar că niciunul nu dorea acest lucru. Se formase o coadă din cei care așteptau un bilet în plus și Ben a dat cele două bilete disponibile unui cuplu tânăr de la care n-a vrut să ia bani.

Spectacolul a fost minunat. Oare de ce credea ea că nu-i plac *music-hall*-urile? Au ieșit foarte veseli, spunând amândoi că nu-și dau seama de unde au apărut atâtea cântece celebre. Încă ploua, dar au reușit să găsească un taxi. Au repetat faza cu întrebarea, dacă n-ar trebui să considere ziua încheiată și să meargă acasă. Bineînțeles că au continuat. Stând lângă el pe bancheta strâmtă din spate a taxiului în drum spre restaurantul de la marginea orașului, râzând și vorbind despre spectacol, li se atingeau picioarele, dar

niciunul nu s-a îndepărtat. Ea s-a gândit atunci cât de bine arată el și cât de frumos miroase, dar s-a muștrăat sever pentru aceste idei.

Restaurantul era aglomerat și au stat înghesuși într-un colț, lângă un cuplu tânăr. Cei doi se sărutau și se pipăiau întruna, ceea ce era cam penibil. Mai degrabă din întâmplare decât intenționat, Eve era îmbrăcată în aceeași rochie verde pe care o purtase și de ziua lui Benjamin. S-a gândit ce elegant și diferit pare el în cămașa neagră de polo și sacoul negru-cărbune înspicat.

— De ce poartă toată lumea din New York negru? întrebă ea.

— Poate că suntem cu toții în doliu.

— După cine?

— După inocența noastră pierdută.

Au comandat fripturi și salată și o sticlă de Margaux delicios. A întrebat-o ce face Pablo și până la urmă ea i-a povestit despre tatăl băiatului, Raoul, că n-au fost niciodată genul de cuplu convențional, ci mai degrabă buni prieteni care au făcut greșeala de a deveni iubiți. Deși, dat fiind că rezultatul era Pablo, i-a spus, era categoric cea mai bună greșeală din viața ei.

I-a venit ei rândul să pună întrebări. L-a întrebat despre Abbie și despre Josh, ceea ce a dus la o lungă discuție despre cum e să fii părinte și despre părinții lor. Eve i-a spus că ai ei erau încă împreună, mai mult sau mai puțin fericiți, și că locuiau în San Diego, unde ei nu prea-i plăcea. Ben i-a povestit despre tatăl său și că nu s-au înțeles niciodată.

— Zicea că sunt un nenorocit îngâmfat și avea probabil dreptate. Așa eram. Au trecut aproape cincisprezece ani de când a murit și abia de curând l-am iertat. E ciudat cum lucrurile astea trec prin diverse faze. La început eram supărat pe el. Îi tot spuneam că nu mă iubește și că nu face decât să mă critice. Într-o vreme chiar l-am urât. Apoi mi-a trecut și m-am simțit doar trist. Și cumva trădat. Că n-am reușit niciodată să ne descoperim unul pe celălalt. Iar acum,

e ciudat, dar îți spun cât se poate de sincer că-l iubesc. Și știi că, în felul lui, și el m-a iubit. Doar că a aparținut altei generații, când nu se cuvenea ca bărbații să-și arate sentimentele, așa cum facem noi astăzi. Și a fost minunat cu Abbie când era mică. A adorat-o. O pune pe genunchi și-i spunea povești. Dulce și tandru. Niciodată nu-l mai văzusem așa. Parcă ar fi încercat să-i dea ei toată dragostea pe care n-a putut s-o arate față de mine. I-a zâmbit.

— Dacă vezi fotografiile mele de când eram mic poți să înțelegi de ce i-a fost greu.

— Erai urât, nu?

— Mai degrabă antipatic.

— Eu eram urâtă și antipatică. Gen prințesa mofturoasă.

— Mi-e greu să cred.

— Adică vrei să spui că acum sunt frumusețea întruchipată.

A spus o prostie, a dat-o în bară. Ca și cum l-ar fi forțat să facă un pas, deși nu asta avusese în gând. A privit-o încurcat, i-a zâmbit și a luat o înghițitură de vin. Cei doi de la masa alăturată își dădeau unul altuia să mănânce spumă de ciocolată.

— Știi ceva? spuse ea încercând să îndrepte lucrurile. Dacă ar trăi astăzi ați fi probabil prieteni.

— Ai dreptate. Așa cred.

L-a întrebat despre mama lui și i-a spus că a fost întotdeauna preferatul ei, că în ochii ei era perfect și chiar dacă i-ar fi spus că e criminal în serie tot ar fi găsit o explicație și l-ar fi admirat. Adorația ei a devenit chiar un fel de glumă a familiei.

— Nu de mult a venit la noi și mergeam în oraș. Stătea în față, iar Abbie, Josh și Sarah în spate. Și când am reușit să parchez într-un spațiu care nu pune cine știe ce probleme, mi-a spus: *Ben, parchezi fantastic*. Pe bune. În oglindă, i-am văzut pe Sarah și pe copii cu gurile până la urechi. Și de fiecare dată când parchez mașina îmi spun acest lucru.

Eve a răs, iar el a clătinat din cap, a zâmbit și a mai luat o înghițitură de vin.

— E minunat, spuse ea. Te iubește și gata. Se spune că o mamă nu-și poate iubi niciodată destul băiatul. E dreptul nostru.

— Nu-i așa. După ce a murit tata, am făcut câteva luni terapie. Și doctorul mi-a spus că dacă simți că ești iubit pentru ceva ce știi că nu meriți, sau pentru ceva inexistent, cu alte cuvinte dacă știi că nu ești supereroul care crede celălalt că ești, atunci această dragoste nu contează pentru că nu-ți dă niciun drept, nu te face decât să te simți ca un impostor. Așa că vezi ce faci cu fiul tău.

— Își parchează tricicleta mai bine decât toți copiii pe care-i cunosc.

— Vezi?

O refuzase când a vrut să-și plătească biletul la teatru, așa că a plătit ea consumația pe furis, când s-a dus la toaletă. El s-a supărat un pic, dar n-a durat mult. Ploaia se opriese. Străzile și trotuarele luceau, aerul era curat și rece și mirosea, pentru prima dată, a toamnă. Au mers pe jos o vreme, apoi el și-a dat brusc seama cât este de târziu și că era gata să piardă ultimul tren spre casă. Au oprit un taxi și Ben i-a spus șoferului să-l ducă în viteză la gara Penn. Când au ajuns acolo, i-a dat o bancnotă de douăzeci de dolari și s-a asigurat că știe unde s-o ducă.

— M-am simțit minunat, i-a spus Eve. Mulțumesc.

— Și eu.

S-au sărutat pe obraz și de data asta a fost așa cum trebuia.

— Uite, eu trebuie să fug, spuse el ieșind. Te sun, adică te *sunăm*, bine?

— Bine. Dacă poți, du-te să vezi expoziția lui William.

— Mă duc. Pa.

— Pa. Salută-i pe Sarah și pe copii din partea mea.

Dar el închidea portiera și părea să n-o fi auzit. În timp ce taxiul pornea, Eve l-a privit intrând în fugă în gară. După ce

nu l-a mai văzut, și-a lăsat capul pe spătarul banchetei, cu ochii în tavan. Vorba lui Lori, iată una din loviturile vieții: singurii tipi drăguți pe care-i întâlnești sunt căsătoriți sau homosexuali.

Eve a sunat a doua zi de dimineața și s-a bucurat, deși a fost și puțin dezamăgită, când i-a răspuns Sarah. Au spus amândouă cât de rău le-a părut că nu s-au văzut. Sarah găsise un înlocuitor mai puțin cunoscut pentru pacostea ei de autor, dar era încă neliniștită pentru că trebuia să-și anunțe clienții. Eve urma să plece după-amiaza la New Mexico cu avionul, dar i-a spus că vine la New York de două sau de trei ori pe an și că la următoarea vizită se vor întâlni categoric.

— Categoric, spuse și Sarah.

— Poate vii și tu o dată cu Ben la Santa Fe. Și cu copiii.

— Să știi c-aș vrea. N-am fost niciodată.

În timpul zborului spre casă și uneori în zilele care au urmat se surprindea uneori gândindu-se la Ben și la cât de mult îl place. Nu, nu era nici pe departe vorba de dor sau regrete. Ideea că vor avea un destin comun era încă departe. În decursul anilor învățase că dacă te uiți cu jind spre căi închise nu te alegi decât cu durere. Așa că a luat lucrurile ca atare, știind că n-are cum să fie altfel.

Nici dacă Ben ar fi fost singur, atitudinea ei n-ar fi fost neapărat diferită. Avea în el un fel de ardoare care-o atrăgea, dar o și intimida. Iar acum nu avea nevoie de așa ceva în viața ei. Întotdeauna, chiar copil fiind, s-a bazat pe propriile-i forțe. Părinții ei au fost iubitori, dar ușor distanți, și au cultivat în cei trei copii ai lor o independență pe care Eve a ajuns s-o considere abia mai târziu darul lor cel mai de preț.

Era o calitate pe care alții, mai ales bărbații, o judecau adesea greșit, considerând-o lipsă de implicare, presupunând că dragostea n-ar fi completă dacă n-ai și nevoie de celălalt. Singurul care a înțeles-o pe deplin a fost Raoul, care era făcut din același aluat. Chiar în cei doi ani în care au trăit împreună, au fost suflete separate, fiecare singur și mulțumit

așa. Ca niște călători, fiecare cu calea lui, care parcurg împreună o bucată de drum.

Înainte de Raoul, a trăit singură aproape întreaga ei viață adultă. Și deși a avut și ea problemele ei, n-a cunoscut niciodată singurătatea decât ca idee sau condiție care-i afecta pe ceilalți. A avut întotdeauna munca și prietenii și, uneori, atunci când a crezut că e bine și că nu sunt complicații, când a existat dorință reciprocă, dar nimic altceva, a avut și iubiți.

Într-o noapte, cam la zece zile după ce s-a întors de la New York, când Ben Cooper începuse să-i dispară din gând și se simțea pe deplin reconectată la viața ei din Santa Fe, l-a visat. Ea era într-un teatru, nu atât de aurit și de impresionant precum cel la care fuseseră, iar spectacolul părea mai degrabă ceva de tineret decât o producție de pe Broadway. Nu era printre spectatori, ci pe scenă. Îi venise ei rândul și nu avusese timp să învețe textul. Apoi l-a zărit pe Ben în primul rând, lângă o doamnă bătrână pe care n-o cunoștea. Îi șoptea ceva, încerca să-i spună textul, dar ea nu înțelegea și era din ce în ce mai panicată. Apoi s-a trezit.

Dimineața, întorcându-se acasă după ce l-a dus pe Pablo la grădiniță, s-a oprit să ia un ziar de pe strada Garcia, de la centrul de abonamente, unde a întâlnit-o pe Lori. Bând ceai verde de mentă în curtea însorită, i-a povestit visul. În săptămâna petrecută în Montana, căzuseră amândouă de acord că Ben Cooper era unul dintre cei mai atrăgători bărbați de la fermă, iar Lori, cu prefăcută invidie, îi smulsese deja o relatare amănunțită a serii petrecute la New York. După doisprezece ani de analiză jungiană, se considera expertă în descifrarea viselor. Acesta, declară ea, era cât se poate de limpede.

— Și bătrâna care stătea lângă el? întrebă ea. Ce expresie avea?

— Expresie?

— Expresie. Zâmbea, era încruntată, ce făcea?

— Nu știu.

— Ba da. Era mama lui. Categorie, vrei să știi dacă ea e de acord.

— Ba nu vreau.

— Ba da. De-aia era acolo.

— Nu eu am adus-o, ci el.

— Fii serioasă.

— Știu. Da' cu ce să fie de acord?

— Cu tine. Cu tine și cu Ben.

— Lori, mai lasă-mă-n pace. Nu e nimic între mine și Ben.

Rostind însă aceste cuvinte, o voce interioară i-a șoptit că va fi.

S-a cazat la hotelul de lângă Plaza, întunecat și fără pretenții, care cunoscuse, evident, și zile mai bune. Fără să caute și în altă parte, luase adresa dintr-un ghid de călătorie, care pretindea că acolo stătuseră JFK și Errol Flyn. Punându-și jos geanta în camera mică și supraîncălzită, Ben s-a gândit că, dat fiind adevăratul motiv al călătoriei, alegerea ar fi putut fi influențată de dorința sa subconștientă de a semăna cu cei doi celebri don juani.

Avea timp berechet și era să dea telefon să vadă dacă n-ar putea-o întâlni mai devreme pe Eve, dar a decis să nu pară prea nerăbdător. A sosit devreme cu avionul din Kansas și, în ciuda ninsorii și a aglomerației de la aeroport, provocată de cei care plecau în vacanță și de schiori, reușise să parcurgă, cu mașina, drumul de la Albuquerque în ceva mai mult de o oră. Șoseaua interstatală era curată și singurul pericol era că privea mereu, împotriva voinței sale, spre vest, peste peisajul alb și fantomatic, spre roșul-închis și purpuriul soarelui care apunea în spatele muntelui.

Zăpada îi dăduse pretextul să închirieze un SUV, un Ford Explorer roșu-metalizat, care-l făcea să se simtă aspru și „western”. Senzația era întărită și de jacheta de lână roșu cu negru, de bocanci și de pălăria Polartec mică și rotundă, pe care le cumpăraseră luna trecută la Missoula când au fost cu Abbie să vadă Universitatea din Montana. Ben a vrut să-și ia

și pălăria Stetson, dar și-a dat seama apoi că nu va avea curajul s-o poarte. S-a gândit că această pălărie mică și rotundă îi va da un aer de orășean modern, deși Abbie i-a spus că pare mai degrabă un hoț bătrân.

În orice caz, era bucuros că a venit echipat corespunzător, începea iar să ningă și când s-a urcat din nou în mașină a auzit că erau minus douăzeci și trei de grade. Fără să se mai uite pe hartă, și-a urmat drumul până la Paseo de Peralta.

Nu mai fusese în Santa Fe de doisprezece ani, dar chiar pe întuneric și cu toate decorațiunile de sărbători, își amintea în linii mari localitatea și nu după mult timp a văzut și indicatorul pe care-l căuta. A părăsit șoseaua principală și a început să urce încet dealul, iar când a găsit un loc de parcare, și-a continuat drumul pe jos. Fulgii erau mari și cădeau încet, oarecum ezitanți prin aerul încremenit, de parcă nu mai existau nici timp, nici gravitație. Mersul prin zăpadă era foarte plăcut și făcea misiunea oarecum mai cutezătoare.

Canyon Road era ca un decor dintr-un film de Crăciun: cu luminițe în copaci și pe fațadele din cărămidă nearsă ale magazinelor și ale galeriilor. Ferestrele erau încărcate de ramuri verzi și de beteală și unde te uitai vedeai șiruri de ardei roșii luminați și lumânările în pungii de hârtie cu nisip. La un colț de stradă, mai mulți oameni cântau colinde neștiute în jurul unui foc mic. Ben se aștepta să audă din clipă în clipă pe cineva strigând *Tăiați!*

Și-a amintit de galeriile de artă, dar parcă se înmulțiseră, majoritatea erau încă deschise, adevărate peșteri ale lui Aladin pline de căldură și culoare, ale căror ferestre desenau dreptunghiuri de lumină galbenă pe zăpada de pe trotuare. Ultima dată, de fapt singura dată când mai fusese aici, Ben și-a jurat că, dacă va ajunge vreodată să trăiască din pictură, atunci cu siguranță că acesta ar fi locul în care ar trăi. Câteva dintre tablourile expuse erau bune, dar cele mai multe, nu. Și totuși, turiști din întreaga lume veneau aici și plăteau sume exorbitante pe ele. Atât timp cât era mare,

intens colorat și avea o ramă somptuoasă, se putea vinde aproape orice.

Încă nu-i venea să creadă că se afla aici. Parcă s-ar fi uitat la bocancii altui bărbat, care-l poartă în sus pe deal, un fel de dublură a lui mai curajoasă sau mai nesăbuită. Același care a telefonat, și-a ales un ton al vocii cât mai firesc cu putință, i-a spus că vine în Kansas să-și viziteze mama, care nu se simțea bine, și că până la ea nu mai era decât un scurt drum cu avionul. Și că dacă o interesează, ar fi o bună ocazie să discute despre ideea ca ea să facă niște picturi murale pentru holul noului și extraordinarului proiect pe care îl fac, el și Martin, în Cold Spring Harbor. Dacă-ar putea să-i trimită prin Fedex niște fotografii cu lucrările ei mai recente? Ben a fost șocat de el însuși. Cine era bărbatul acesta? Și știa într-adevăr ce vrea?

Bineînțeles că nu era la prima infidelitate. Și își amintea fiorul juvenil de anticipare, acea însuflețire inițială care-i anula orice umbră de vină. În fond, de ce să se simtă vinovat? De două ori, doar de două ori, în toți anii lor de căsătorie o înșelase pe Sarah și reușise să se autoconvingă până la urmă că tocmai aceste rare situații de cădere în păcat dovedeau o înfrânare aproape virtuoaasă.

Cunoștea mulți bărbați, de exemplu Martin, care își înșelau soțiile pe bandă rulantă, care nu pierdeau nicio ocazie, ci dimpotrivă, le căutau. Ben l-a văzut la treabă când erau plecați împreună la conferințe, când punea ochii pe câte o tânără la recepție sau la hotel. Martin pretindea că le ochește de la o sută de metri. Ben l-a urmărit cum își face intrarea. L-a urmărit, nu cu admirație, dar evident impresionat, cum se prezintă, cum le face imediat să rătăcească, cum ascultă, cum se destăinuie, cum se concentrează, creând intimitate ca un grădinar care îngrijește o floare mult iubită. Și în nouă din zece cazuri – poate nu chiar nouă, poate șase, sau poate patru – avea succes.

— Șmecheria e să nu-ți pese dacă ești refuzat, i-a spus Martin o dată. Chiar cele care spun „nu” se simt flatate că le-ai întregat.

Ben invidia ușurința cu care făcea acest lucru, lipsa de griji și neimplicarea. Pentru Martin nu era vorba decât de sex. El și Beth, care sau merita un Oscar, sau era singura persoană din districtul Nassau care nu știa nimic despre păcatele lui Martin, nu vor divorța probabil niciodată. Dar în cele două ocazii în care Ben a călcat strâmb – o dată cu o tânără juristă din Queens care le făcea atunci niște acte notariale pentru firmă, iar a doua oară cu o femeie căsătorită, mai în vârstă pe care a întâlnit-o la clubul de tenis – a sfârșit prin a se îndrăgosti. Și pentru că nu avea de gând s-o părăsească pe Sarah (și, mai ales, pe copiii care erau încă foarte mici), niciuna din aceste aventuri n-a durat mult și ambele s-au terminat urât. A fost un miracol că n-a aflat nimeni. Singura persoană cu care a vorbit Ben despre acest lucru a fost Martin.

— Știi care e problema mea? i-a mărturisit el într-un moment de imprudență, când își plângea singur de milă și se mai liniștise după aventura de la tenis. Nu sunt în stare să despart dragostea de sex.

— Problema mea e că eu n-am fost niciodată în stare să le asociez, a răs Martin.

Și iată-l din nou în același punct. El, cel puțin, se considera un adulterin renăscut. Nu era sută la sută sigur că e îndrăgostit, dar nici nu era departe. Și era chiar ridicol. Abia o cunoștea pe femeia asta. Și chiar dacă știa, încă de la Cumpăna, și în orice caz din seara de la New York, că ea îl place și că între ei a apărut chiar un mic fior, nu însemna nimic. Poate că nici n-ar trebui să se gândească la asta. Fii drăguț, dar limitează-te la afaceri. Beți ceva, vorbiți doar despre tablouri. Apoi te întorci acasă.

De îndată ce a văzut-o a știut însă că nu va fi așa. Obosit și aproape năuc în urma turului făcut prin galerii, stătea cu o margarita în față într-un colț al barului unde stabiliseră să

se întâlnească. Era o încăpere lungă, întunecată și îngustă, cu podea din lemn lustruită și tablouri care acopereau în întregime pereții (se pare că n-aveai scăpare în Santa Fe). A văzut ușa deschizându-se și s-a iscat un vârtej de fulgi din care a apărut ea. Purta o pălărie veche, uzată și pătată de cowboy, iar pe post de palton un fel de pătură roșu-intens cu verde, încinsă în talie. Și-a scos pălăria și și-a scuturat părul, a scuturat zăpada de pe bor, și unul din bărbații de la bar, pe care era evident că-l cunoaște, i-a spus ceva, Ben n-a auzit ce, iar ea a râs și s-a dus la el. Tipul a înconjurat-o cu un braț și a sărutat-o, iar ea și-a sprijinit brațul de umărul lui și-a rămas câteva clipe să vorbească și să glumească cu cei de acolo.

Unul din ei s-a răsucit pe scaun și i l-a arătat pe Ben, și s-a uitat și ea, i-a zâmbit și s-a dus spre el. Iar el a privit-o străbătând încăperea, lumina lămpii îi scânteia în ochii care au rămas ațintiți tot timpul asupra lui, dar zâmbetul i s-a schimbat puțin, s-a șters oarecum, de parcă i-ar fi trecut prin minte un gând anume sau o avertizare, apoi i-a revenit, tot cald, dar mai reținut.

S-a ridicat și a salutat-o, dar nu i-a răspuns, ci s-a aplecat peste masă, i-a pus mâna pe braț și și-a apăsat obrazul rece pe al lui, iar mirosul ei i-a smuls aproape un geamăt. Galeria lui Lori, i-a spus ea, se afla exact vizavi și era aproape de închidere. Așa că și-a lăsat margarita, și-a luat haina, au ieșit din local și au traversat. Lori plecase, dar lăsase un mesaj pentru Ben în care scria că toți cei de la Cumpăna primesc o reducere de zece procente.

Picturile lui Eve, două triptice enorme în ulei, atârnavă luminate straniu într-o sală lungă cu ziduri din piatră, în spatele galeriei. Erau mult mai puternice decât păreau în fotografiile pe care i le trimisese. Cel mai mare se numea *Revelația*. Părea aproape biblic, culorile erau bogate și întunecate: purpuriu, indigo și roșu-aprins. În celelalte două, tot felul de animale, în nuanțe mai pale, de os și piatră, se chirceau și se încolăceau printre rădăcini, ca și cum ar fi fost

răsucite de un vânt puternic. În panoul central, într-o pată de lumină, se înălța o siluetă înaripată, parte cal, parte om, parte reptilă, atotputernică, dar blajină. Ben era șocat și mișcat, dar nu prea știa ce să spună în afară de faptul că era minunat, extraordinar, că avea o forță surprinzătoare. S-a gândit, dar și-a zis că e mai bine să nu zică nimic, că holul companiei de asigurări din Long Island ar avea probabil nevoie de ceva un pic mai blând.

S-au întors la bar și s-au așezat la aceeași masă. Pentru ea a comandat un pahar de vin roșu, iar pentru el încă o margarita și au discutat o oră fără întrerupere. Despre vreme, despre Pablo, despre ce au făcut de Ziua Recunoștinței. Despre călătoria lui la Missoula de luna trecută cu Abbie ca să vadă universitatea și despre intenția ei de a lucra vara viitoare pentru Greenpeace. Și, bineînțeles, despre muncă, despre tablouri, pretextul prezenței lui acolo, despre această noapte ireală, cu zăpadă din Santa Fe. Totul s-a desfășurat firesc, fără efort. Păreau să se înțeleagă, râdeau de aceleași lucruri, își amintea fiecare mici detalii din viața celuilalt. Ea l-a tachinat chiar, întrebându-l unde a parcat și cât de bine.

A întrebat-o dacă a mâncat și i-a spus că nu și că era moartă de foame, așa că s-au așezat la o masă de lângă șemineu în restaurantul de lângă bar, unde au mâncat creveți și pui picant la grătar cu fasole și au discutat în continuare. Era îmbrăcată într-o pereche de blugi vechi și o jachetă de lână gri-verzui, pe care și-a scos-o după o vreme, când s-a încălzit. Pe dedesubt purta o bluză asortată fără mâneci, care-i scotea în evidență sânii. Cu umerii goi în lumina lumânării, era atât de tulburător de frumoasă, încât lui Ben îi venea greu să-și ia ochii de la ea.

Dacă ea n-ar fi simțit același lucru, dacă s-ar fi simțit la fel de liniștită și deschisă ca și el, poate că n-ar fi spus ce-a spus. Comentariul pe care l-a făcut a fost din cele care taie de obicei elanul bărbaților. Și, privind mai târziu în urmă, Ben s-a gândit că doar printr-o minune un seducător de doi

bani ca el nu a intrat cu totul sub masă. După ce au mâncat și, pentru prima oară în acea seară, s-a așternut între ei tăcerea, stăteau și se uitau unul la celălalt, iar întrebarea și *acum ce urmează?* era aproape palpabilă, ea a sorbit o gură de vin, a pus paharul pe masă și a spus:

— Ei, Ben. Spune-mi de ce ai venit *de fapt* aici.

A spus-o blând și cu un zâmbet care nu era nici bațjocoritor, nici de reproș. Și în loc să se chircească de teamă sau jenă, după o scurtă pauză și fără să clipească, i-a spus, simplu, că s-a îndrăgostit de ea. Că de la petrecerea de ziua lui de la Cumpăna s-a gândit întruna la ea. Și că niciodată n-a avut sentimente atât de puternice față de o altă femeie.

Această declarație surprinzătoare (care l-a surprins până și pe el) nu era nici pregătită dinainte, nici intenționată. Nu era versiunea mai puțin inspirată a tehnicii de seducție a maestrului Martin. Și în timp ce se auzea rostindu-și adevăratele sentimente, ca într-o parodie de spovedanie, era, evident, conștient de riscul prostesc pe care și-l asumă, de faptul că nimic n-ar putea-o speria mai tare. Dar nu s-a oprit.

Dimpotrivă, a continuat cu voce liniștită, măsurată, spunându-i că din seara petrecută împreună la New York s-a frământat întruna gândindu-se ce să facă și cum s-o revadă, că a încercat de câteva ori să-i scrie, dar n-a reușit să găsească vorbele cele mai potrivite.

Se adresa mai ales mâinilor lui încleștate pe masă. Din când în când își ridica privirea pentru a vedea efectul cuvintelor sale, dar nu a reușit să depisteze decât un fel de surprindere. Apoi, tocmai când încheia, ea i-a privit mâinile, iar Ben și-a dat seama că în tot acest timp se jucase cu verigheta.

A zâmbit și a ridicat din umeri.

— Asta e, a încheiat el.

A urmat o tăcere lungă. Ea stătea sprijinită de spătarul scaunului și-l privea fix.

— Nu știu ce să spun, rosti în cele din urmă.

— Îmi pare rău. Nu trebuie să spui nimic.

— A, bine.

— Nu, adică... M-ai întrebat de ce am venit, așa că e clar că știai că n-am venit pentru tablouri. M-am gândit că n-are rost să mă prefac. Așa că ți-am spus.

Ea ridică paharul și bău, neslăbindu-l din ochi.

— Deci nu te-au interesat lucrările mele?

— Tablourile sunt minunate.

— Atunci mă angajezi?

— Dacă vrei.

— Aha! Și altceva nu contează.

Și-au zâmbit trist unul altuia.

— N-ar trebui să-mi spui și că Sarah nu te înțelege?

— De fapt, cred că mă înțelege. Probabil că mult prea bine. Dar ne-am schimbat. Ți-aș fi recunoscător dacă ți-ai acoperi umerii.

Ea își trase încet jacheta pe umeri.

— Sau mai bine nu.

— Spune-mi, faci des asta?

— Nu.

— Așa cred și eu.

— Mulțumesc.

A apărut o chelneriță care i-a întrebat dacă au terminat și s-a arătat un pic derutată când ei au început să râdă. Ben a cerut nota de plată. După ce fata a plecat, Eve s-a întins peste masă și l-a luat de mână.

— Ben, îmi placi foarte mult. Dar nu am avut niciodată relații cu un bărbat însurat și n-am de gând să încep acum. Dacă erai liber, poate c-ar fi fost altceva.

În stradă, s-au sărutat de rămas-bun, ca niște prieteni, iar ea a luat-o în sus, pe deal, fără să se uite în urmă. Ninsoarea se oprise, dar Ben a trebuit să curețe parbrizul mașinii de stratul de zăpadă de vreo cincisprezece centimetri. În drum spre hotel era într-o stare de înflăcărare juvenilă. Iar a doua zi dimineața, în timp ce avionul lui se îndrepta spre nord-est

pe cerul de cobalt, fără urmă de nor, a privit munții zbârciți ca niște cicatrice pe albul deșertului și lucrurile au devenit cât se poate de clare.

Mergea acasă. Dar cuvântul își schimbase sensul, era un loc pe care inima lui îl părăsise deja. Deși ea n-a spus-o de fapt, el a auzit că l-ar accepta dacă ar fi liber. Și în exaltarea sa necugetată a și început procesul.

12

În Missoula era greu să te rătăcești chiar dacă voiai. Oriunde te aflai, nu trebuia decât să privești în jur pentru a vedea litera mare M, imprimată în relief, pe alb, la jumătatea pantei abrupte care se înălța pe malul sudic al râului Clark Fork. Deși nu era decât un deal, se numea muntele Sentinel, iar dacă aveai picioare și plămâni buni, dar și dorința de a urca pe drumul în serpentină, ajungeai la M și vedeai de acolo orașul ca într-un pliant turistic, cu pădurea și muntele pudrate de zăpada timpurie. Iar dacă-ți desprindeai privirea și te uitai în jos, pe lângă vârful bocancilor, vedeai chiar la poalele dealului campusul Universității din Montana.

Era un loc liniștit și plăcut, deși clădirile mai vechi, de acum un secol, din cărămidă, păreau că vor să atingă o măreție de care cele moderne se fereau. Centrul campusului era o pajiște mare, numită Ovalul, unde, vara, studenților le plăcea să stea la soare și să joace Frisbee. Împărțită în patru prin alei pavate cu piatră cenușie și dale roșii recuperate de pe străzile din centrul orașului, fusese cândva împodobită cu falnici ulmi americani, căzuți, rând pe rând, pradă bolii. În afară de câțiva pini, urmașii lor – arțari, stejari roșii și glădițe – păreau încă tineri și fragili. Pentru a-i proteja, înfipt pe un soclu din ciment cenușiu, la intrarea vestică a Ovalului, se afla un masiv urs grizzly.

Stătea pe etaje din spate, privind în depărtare, cu fălcile deschise într-un mârâit încremenit în bronz, de parcă ar fi anticipat un atac iminent. Iar celor care cunoșteau istoria recentă, poziția nu li se părea deplasată. Pentru că în cei treizeci de ani de când stătea acolo, colegiul s-a aflat sub un permanent și riguros atac. Montana conservatoare – adică cea mai mare parte – considera că acest loc colcăie de otravă liberală, cea mai puternică aflându-și lăcașul chiar în clădirea din spatele ursului.

Rankin Hall se înălța pe o fundație din piatră necioplită cu douăsprezece trepte solide care duceau spre o ușă dublă cu

boltă, flancată de pilaștri clasici. În hol, printre afișe, anunțuri și bilețele care anunțau concerte și expoziții, se afla și o fotografie sepia înrămată a celei care a dat numele clădirii. Cu pălărie cu pene, bluză cu guler înalt și costum sobru, Jeanette Rankin, luptătoare pentru votul femeilor, pacifistă, prima femeie aleasă în Camera Reprezentanților, părea o prezență mult prea rezervată pentru a prezida un astfel de loc generator de dispute. Dar chiar asta făcea, pentru că Rankin Hall era sediul celui mai faimos program de studii de mediu organizat de universitate.

Apărut în anii protestatari ai Războiului din Vietnam, acesta „se mândrea” că a pregătit activiști, care – cel puțin așa susțineau criticii – au sabotat economia țării, lipsind-o de mii de slujbe în minerit și în exploatarea forestieră, rezultatul fiind, se pare, că locuitorii Montanei se situau în prezent pe locul patruzeci și șase în ceea ce privește venitul pe cap de locuitor. Adevărul a fost, bineînțeles, mai complex, dar acest lucru nu a diminuat eforturile conservatorilor de a închide programul. Au existat încercări constante de a-l mai domoli și de a-i tăia finanțarea. Profesorii au fost acuzați că-i trec pe studenții care făceau demonstrații, băteau spițe în copaci sau se legau de camioanele cu bușteni. Iar o dată, pe baza penibilei presupuneri că o hartă de perete a pădurilor din Montana, marcată cu bolduri colorate, ar fi fost, de fapt, un plan oficial de bătut spițe în copaci, agenții federali agitând puști au luat cu asalt clădirea, dar au plecat pe furiș mânjiți de ouă pe față.

Când a insistat să vină aici la colegiu, lui Abbie Cooper îi era total necunoscută această notorietate. Iar dacă ar fi știut, n-ar fi suflat o vorbă nimănui, mai ales bunicului ei, care considera că alegerea ei nu e doar o aberație, ci aproape o desconsiderare la adresa lui. Cam fără tragere de inimă, mama era de partea lui, repetând și ea că pentru cineva atât de talentat ca Abbie era păcat să nu încerce, cel puțin, înainte la Harvard. Tatăl lui Abbie, după cum era de așteptat, era de partea ei. Dar ca o concesie făcută mamei și

bunicului, a fost de acord să facă totuși o vizită și cu o față lungă și-a târât picioarele prin Cambridge, pe o burniță cenușie, iar apoi (*Scumpo, hai, e la doi pași*) s-au dus și la Wellesley.

N-a fost pentru nimeni o surpriză când seara i-a anunțat, destul de melodramatic, că preferă să aranjeze rafturile la Walmart decât să se ducă la vreunul din cele două. Și atunci, mama ei a renunțat și așa a rămas. Urma să meargă la UM, unde, după cum și merita, i s-a promis un loc pentru toamna următoare. Și avea să se specializeze, normal, în științele mediului.

Vara de după absolvirea liceului a fost cea mai grozavă din viața ei. A petrecut două săptămâni în Wyoming cu Ty și au lucrat la fermă. Avusese de gând să stea mai mult, dar el devenea un pic prea insistent și, deși îl plăcea foarte mult, Abbie nu era pregătită pentru relația pe care părea el s-o dorească. Și cu două săptămâni mai devreme decât prevăzuse, a plecat cu avionul la Vancouver și s-a înscris în Greenpeace.

Munca nu era nici prea grea, nici prea interesantă, dar oamenii pe care i-a întâlnit au compensat aceste neajunsuri și și-a făcut mulți prieteni noi. Cele mai interesante activități erau excursiile cu caiacul pe mare, de-a lungul coastei, pentru a explora gurile de vărsare sălbatice. Urmăreau urșii care scoteau somonii din apele puțin adânci și vâsleau printre orci, atât de aproape că s-ar fi putut întinde să le atingă. Noaptea, își așezau tabăra pe malul apei, unde ascultau plescăitul balenelor din golf și urletul îndepărtat al lupilor din păduri.

Singurele care umbreau aceste lungi zile idilice erau păsările de mare moarte sau muribunde pe care le găseau în ochiurile de apă dintre stâncile din apropierea țărmului, cu penele pline de reziduuri de petrol. Pe cele pe care puteau le salvau, dar pentru majoritatea era prea târziu. Iar la vederea suferinței lor, Abbie se simțea cuprinsă de furie.

În august a plecat acasă; mai avea o săptămână să se pregătească pentru UM. Și-a găsit mama prost-dispusă și slăbită, fiind cuprinsă și de o tristețe pe care Abbie nu i-o cunoștea. Și tatăl părea schimbat, mai tăcut, ușor preocupat. Când a întrebat-o, mama i-a spus că nu e nimic serios, că muncesc amândoi prea mult și că n-au reușit să-și ia și ei o vacanță. Josh tocmai se întorsese după o lună petrecută cu familia Bradstock pe lacul Michigan și toată săptămâna a vorbit la telefon cu Katie sau și-a pierdut vremea prin camera lui. Lui Abbie i s-a părut totul destul de deprimant.

Cu o seară înainte de a pleca la Missoula, în timp ce Abbie își împacheta ultimele lucruri, mama a venit la ea în cameră. Se pare că această imagine a umplut paharul, pentru că a cedat și a început să plângă. Abbie a îmbrățișat-o.

— Îmi pare rău, n-am vrut asta, suspină ea, încercând să pară veselă. Mă port prosteste. Cred că mamele au voie să verse câteva lacrimi când fetițele lor pleacă de acasă.

— O, mami, dar mă întorc.

— Știu.

— De-asta plângi? Precis?

— Ce? Nu-i destul? O să te simți minunat. Sunt cam invidioasă.

Camera lui Abbie de la UM era în Knowles Hall, o clădire simplă, dar anostă din cărămidă și beton, al cărei unic element decorativ era o terasă cu ornamente albe, plină de biciclete. Aceasta se afla chiar lângă Oval, pe o alee flancată de arțari care acum, după primul ger serios al toamnei, își schimbau culoarea de la portocaliu-aprins la roșu. Camera, aflată la mijlocul unuia dintre cele șase coridoare identice, era mobilată cu paturi, birouri, scaune și biblioteci din lemn de pin natur, câte două din fiecare, pe care Abbie și colega ei de cameră le aranjaseră astfel încât să creeze cel puțin o iluzie de intimitate. Din fericire, și oarecum surprinzător, se înțelegeau foarte bine.

Melanie Larsen era dintr-un orășel de lângă Appleton, Wisconsin. Era fiică de fermier și așa și arăta: blondă, cu fața roșie, cu coapse și umeri care-ți sugerau că poate să tragă de una singură un tractoraș dintr-o mlaștină, studia și ea științele mediului. În colțul lui Abbie, pereții erau acoperiți cu postere cu munți, animale sălbatice sau eroi precum John Lennon și Che Guevara. Mel avea doar trei fotografii înrămate cu mama și tatăl ei, cu cei patru frați și cu ea care îmbrățișa o junincă Hereford care adunase toate premiile la concursul local 4-H.

Mel era atât de veselă și sociabilă, încât, în doar câteva luni, camera lor a devenit un soi de epicentru social. Ușa era rareori încuiată. Astăzi însă, da. Iar tenculețul de foi lipit pe ea, de care atârna o sfoară cu un creion la capăt, era plin de mesaje.

Unde sunteți fetelor? Chuck/Cocoșul

Mel, bună! Ai bilete la concert? Sună-mă. Jazza

Abigail, sexoaso, ce se-ntâmplă diseară? B xxx.

Și așa mai departe. Era ora prânzului, când prietenii treceau pe la ele cu cafea și sandviciuri cumpărate de la *La Peak*, cafeneaua micuță de vizavi, din Centrul Lommasson. La câteva minute, câte doi sau fiecare pe cont propriu, amicii lor apăreau pe culoar și dădeau de ușa încuiată. Se încruntau, poate că și băteau și ascultau un moment, apoi, neuzind nimic, ridicau din umeri, lăsau câte un mesaj și o luau încet spre scări. Abbie și Mel nu erau acasă și nimeni nu știa de ce.

Abbie începea să regrete că nu este. Durerea devenea atât de puternică, încât se temea că nu va rezista. Se manifesta prin spasme care-i provocau greață și care o lăsau aproape în lacrimi. Dar nu avea de gând să plângă în fața lor. O durea tot corpul. O durea în locuri pe care nici nu știa că le are.

De cinci ore, care i se păreau cât cinci zile, avea gâtul legat de o poartă de metal, cu o închizătoare de biciclete, în formă de U, din oțel rezistent, iar inelul de care era prinsă aceasta era fixat la o înălțime destul de mare. Simțea că i s-a lungit și coloana cu câțiva centimetri. Când încerca să se relaxeze, lațul era gata s-o stranguleze. Probabil că rănile de pe gât i se umflaseră, pentru că o strângea tot mai tare. Își spunea mereu că nu trebuie să intre în panică.

Dimineața fusese însorită și, pentru sfârșitul lui octombrie, neobișnuit de blândă. Apoi, vântul s-a îndreptat spre nord, cerul s-a acoperit de nori, iar temperatura a scăzut brusc. Umezeala drumului plin de noroi roșiatic răzbise, în cele din urmă, prin prelata pe care ședea și prin toate straturile de impermeabile și de materiale izolante pe care le purta și-i pătrundea, precum o ceață înghețată, în oase. Nu mai spera decât să amorțească și să nu mai simtă nimic.

— Ce faci, surioară? o întrebă Hacker.

Abbie se strădui să zâmbească, dar până și asta o durea.

— Grozav.

— Ți-e frig?

— Nu, mi-e bine.

Se adunaseră destul de mulți. Pe lângă Abbie și cei zece colegi ai ei protestatari, mai erau probabil patruzeci sau cincizeci de oameni și o grămadă de vehicule parcate la poalele dealului, iar un altul tocmai parca. Erau agenții de la Serviciul Forestier, șeriful districtului și mai multe ajutoare, persoane de la compania de exploatare forestieră, reporteri de la ziare și fotografi, care îi priveau și discutau, așteptând să se întâmple ceva. Până și tipul plin de el de la Serviciul Forestier care filmase întruna toată dimineața părea să fi rămas fără idei și stătea rezemat de capota mașinii, la fel de plictisit ca toți ceilalți. Aerul rece era plin de pârâituri-le și anunțurile făcute de șase radiouri pe unde scurte și de zgomotul de fond, ritmic și constant al elicopterului care transportase toată dimineața bușteni. Mașina de teren care

sosise era a unui post local de televiziune. Reportera și cameramanul se îndreptau spre ei cu pași mici. Hacker începu din nou să scandeze.

Hei-ho! Hei-ha! Opriți defrișarea!
Hei-ho! Hei-ha! Opriți defrișarea!

— Haideți, hai să nu ne lăsăm.

Cuvintele deveniseră acum la fel de dureroase ca și lațul din jurul gâtului, dar Abbie se strădui să i se alăture. Apelând la cât mai puțini mușchi posibil, își întoarse privirea spre Scott și spre Mel, care erau și ei legați de poartă, ceva mai încolo. Doamne, cât păreau de puternici și de siguri, chiar fericiți, scandând din tot sufletul. Abbie se simțea ca o bleagă.

Ole! Ola! Serviciul Forestier să-și înceteze activitatea!
Ole! Ola! Serviciul Forestier să-și înceteze activitatea!

Cu coada ochiului, reuși să-i vadă, la capătul dinspre deal al porții, pe Todd și pe P.J. care își puseseră din nou uriașele costume de păstrāv din mucava și dansau grotesc în jurul camerelor TV. Păreau două caiace cu picioare. La șapte metri deasupra lor, atârnat lângă pancarta pe care-o prinseseră de copaci și-o desfășuraseră peste drum, se afla Eric, care cânta din nou la acordeon. Repertoriul său de patru cântece era cam sărăcuț, totuși. Pe pancartă scria *Nu mai ucideți pădurile din Montana*.

Ole! Ola! Firmele lacome să-și înceteze activitatea!
Ole! Ola! Firmele lacome să-și înceteze activitatea!

Reportera de la televiziune s-a oprit la cincizeci de metri în josul drumului să discute cu șeriful și cu cei de la Serviciul Forestier, iar cameramanul a urcat până la poartă și a filmat păstrāvul-dansator, pe Abbie și pe Mel. Abbie se străduia să

pară dură și sfidătoare, sperând că va fi interviuată și că va fi și ea vedetă timp de cinci secunde. Dar reportera a urcat dealul și singurul cu care a vrut să vorbească a fost Hacker.

Împreună cu cameramanul, aceasta l-a așezat în fața porții pentru a apărea, în fundal, păstrăvul-dansator și pancarta.

Cu vorba lui târăganată, sigur pe el, Hacker le-a explicat că blochează drumul pentru a opri o vânzare ilegală de cherestea și că, sub pretextul curățării pădurii de copacii căzuți care ar putea provoca incendii, firma de defrișare, cu acordul tacit la Serviciului Forestier, tăia copacii verzi.

Era o declarație perfectă și se vedea că nu era prima dată când face așa ceva. Joel „Hacker” Hackman, un adevărat veteran, cu o sută de rețineri și cam tot atâtea arestări la activ, era una dintre numeroasele mici legende ecologice ale Missoulei. Cu început de chelie, bărbos, mare ca un urs, cu burtă, era cu cel puțin cincisprezece-douăzeci de ani mai mare decât ceilalți. Absolvise silvicultura la UM, la începutul anilor optzeci și nu s-a mai întors acasă la Omaha, în Nebraska (*De ce să mă mai întorc?* glumea el, înainte de a-l întreba cineva). Și-a construit o cabană la Bitterroots și a înființat o mică organizație numită Acțiunea Pădurea, al cărui principal, dacă nu unic, scop era să le facă viața cât mai grea celor de la Serviciul Forestier și firmelor de defrișare. Abbie și Mel îl întâlniseră cam cu două luni în urmă, în prima lor săptămână la UM, când fetele se interesau de grupurile locale de protecția mediului. Au fost încântate și inspirate și de atunci au făcut muncă de voluntariat pentru el, ceea ce a însemnat, până astăzi, mai ales punerea unor materiale în plicuri.

Hacker a fost căsătorit și avea un fiu de paisprezece ani pe care-l iubea foarte tare, dar nu prea-l vedea, pentru că se mutase cu mama lui la Santa Barbara. Nimeni nu știa precis dacă femeia se săturase să-l tot scoată pe cauțiune din închisoare, o dată la câteva luni, sau de aventurile lui bine cunoscute. Se dăduse și la Abbie de vreo două ori și a doua

oară, noaptea, târziu, la o petrecere după ce a băut prea mult, aproape i-a cedat. Îl găsea categoric mai atrăgător decât pe băieții pe care-i întâlnise până atunci la UM, tipi ca Scott și Eric, care-i plăceau, dar erau cam imaturi. Iar din privirea de cunoscător cu care Hacker o urmărea de atunci, Abbie își dădea seama că el consideră treaba neîncheiată.

Dacă ar fi fost sinceră cu ea însăși ar fi recunoscut că ideea nu-i displăcea și că, probabil, singurul lucru care-o reținea era un derutant și un vag sentiment de vinovăție față de Ty. În cele două luni de când era la Missoula, se văzuseră doar o singură dată, când el venise din Wyoming să-și petreacă împreună weekendul. Și deși i-a făcut plăcere să-l vadă, i s-a părut, cu pălăria și cizmele lui, cu felul lui blând și demodat de a se purta, cam stingher și deplasat în noua ei gașcă de prieteni și colegi.

Reportera de la televiziune care îl interviewa pe Hacker avea vreo treizeci de ani, era trasă la față și palidă. Era îmbrăcată cu o geacă mare, cu glugă îmblănită și arăta de parcă ar fi înghițit un urs. Asculta monologul lui Hacker cu un zâmbet subțire care părea uneori disprețuitor și dezaprobator. Dar poate că nu era decât plictisită și-i era frig, ca și lui Abbie.

— Și peștele-dansator?

— Acest pârâu este unul dintre puținele locuri rămase, excelent pentru înmulțirea păstrăvilor, îi spunea Hacker. Tăierea rasă de pe acești versanți, care se face chiar acum, cu elicopterul, face ca toată apa să se adune în vale, antrenând și solul. Sedimentele se depun, iar peștele nu se mai înmulțește. Omoară pădurea, omoară și peștii. Lăcomie fără margini, tipică acestor corporații de care Montana e sătulă.

Deodată se auziră zgomotul unui vehicul care cobora dealul, în spatele porții, și claxonări prelungi. Pentru prima dată, reportera s-a arătat interesată. I-a șoptit cameramanului să filmeze. Șeriful, adjunctii lui și cei de la Serviciul Forestier se îndreptau cu toții grăbiți spre ei. Abbie

și-a strâns mâinile la piept de durere și a reușit să se întoarcă exact în momentul în care păstrăvul-dansator sărea din calea unui camion-platformă roșu, stropit cu noroi care s-a oprit scrâșnind la doar câțiva metri de poartă.

— Ce-i asta?

— Echipa de tăietori, îi răspunse Hacker calm.

Ușile camionului se deschisera și apărură patru bărbați ca să vadă mai bine ce se întâmplă. Aveau căști, iar expresia lor era de dezgust amuzat. Cu excepția unuia dintre ei, care, după importanța pe care și-o dădea, părea șeful, aveau cam aceeași vârstă ca și protestatarii. Pe lângă ei, până și Hacker arăta ca un băiețandru. Hacker păși în față, afișând un zâmbet amical.

— Salut, oameni buni. Scuze pentru neplăceri. Noi protestăm pașnic împotriva defrișării de aici.

Maistrul, dacă asta era el, nu i-a răspuns, ci l-a privit doar, a trecut pe lângă el și s-a dus la celălalt capăt al porții. Avea părul prins într-o coadă la spate, iar barba și mustața formau un cerc negru în jurul gurii mici și strânse. Cu degetele mari vârâte în găicile blugilor, a trecut încet pe lângă Mel și Scott, privindu-i de sus ca pe niște ființe dintr-o specie inferioară, s-a oprit în fața lui Abbie și a rămas acolo, mestecând ceva și uitându-se la ea cu un început de zâmbet ciudat pe față.

— Cred că-i bine să n-ai nimic de făcut toată ziua decât să stai în fund.

— Bineînțeles, bestii idioate, care căsăpiți copacii verzi, îi răspunse Abbie.

L-a văzut pe Hacker încruntându-se și s-a mirat de ce. Ochii maistrului s-au îngustat. Și-a supt obrazii, și-a ridicat o fracțiune de secundă bărbia, apoi a tras o scuiătură neagră de tutun la doar câțiva centimetri de gheata ei. Tare ar fi vrut Abbie să-i dea una în testicule, dar hotărî că n-ar fi o decizie înțeleaptă.

— Cui îi spui tu idiot, târfă iubitoare de copaci?

Hacker făcu un pas înainte. Cameramanul filma în continuare. Reportera aproape că făcea pe ea de emoție.

— Ei, gata, liniștiți-vă, interveni Hacker.

Lui Abbie îi bătea inima nebunește. Spera că nu se vede cât este de înspăimântată. Slavă Domnului că exact în clipa aceea au venit două dintre ajutoarele șerifului și Iverson, agentul-șef de la Serviciul Forestier. Acesta era înalt, cu o mustață blond-roșcată și ochelari cu ramă de aur. Cu pălăria Stetson pe cap, părea a avea o funcție mai importantă decât șeriful bondoc și asudat care urca în urma lui dealul. Toată ziua tratase cu protestatarii, afișând o bună dispoziție permanentă, dar politicoasă.

— Vă rog, vă rog, oameni buni. Hai să ne calmăm.

— Cu voi n-avem nimic, îi spuse Hacker maistrului. Știm că nu vă faceți decât treaba. Șefii voștri știu de ce facem asta.

Tipul se întoarse să-l înfrunte.

— Mai bine tăceai. Adică noi suntem niște cretini neștiutori.

— Nu, domnule. N-am vrut să spun asta. Știm că trebuie să vă câștigați pâinea...

— Muncim pe brânci aici de la cinci dimineața și acum vrem să mergem acasă, da?

— Ne pare rău, dar...

— Deschideți naibii poarta.

— Ei bine, domnilor, gata, interveni Iverson, pășind între ei cu palmele ridicate, cu fața spre tăietorul de lemne. Domnule, vă rog, pe dumneavoastră și pe colegi, să mergeți înapoi la mașină să vedem ce putem rezolva aici.

După douăzeci de minute de negocieri, a sosit și momentul după care tânjea Abbie. L-au făcut pe Hacker să creadă că protestul și-a atins scopul. Cineva a scos cheile de la închizătorile de biciclete și Hacker i-a eliberat pe rând, întâi pe Mel și pe Scott, apoi pe Abbie. În timp ce îngenunchea lângă ea, fata i-a zâmbit și a crezut că el va spune bravo sau

că o va întreba cum se simte, dar n-a scos niciun cuvânt, nici n-a privit-o în ochi măcar.

Când s-a ridicat, își simți încheieturile înghețate și era să cadă. Ce bine că era liberă. S-au tras cu toții deoparte și când a trecut camionul cu tăietorii de lemne l-a văzut pe maistru privind-o fix prin geam. Iar uitătura lui o făcu să sperie că nu se vor mai întâlni niciodată.

Drumul până la Missoula dura trei ore și au oprit la primul local cu mâncare pe care l-au găsit, unde s-au ghiftuit cu pizza, cartofi prăjiți și prăjitură cu ciocolată. Și au băut și cafea fierbinte cât încap. Erau foarte bine dispuși, râdeau și glumeau, povestind în gura mare întâmplările de peste zi. Todd și P.J. o tachinau pe Abbie în legătură cu vorbele pe care i le spusese tăietorului, imitându-i accentul ușor arogant de pe Coasta de Est, de care nu-și dăduse seama până de curând.

— Pleacă, tu casap idiot de copaci! urla Todd.

Erau bine intenționați și Abbie s-a amuzat cât a putut. Eric a spus că vrea să compună un nou cântec intitulat „Casapi și Iubitori”, iar ea i-a răspuns că în primul rând el ar avea nevoie de un nou cântec. Apoi au început să discute despre planul de a merge în luna următoare la Seattle, după Ziua Recunoștinței, pentru a protesta la întrunirea Organizației Mondiale a Comerțului. Todd, care făcea deja pancarte, le-a spus că o să fie super și că o să vină acolo toată lumea. Stând confortabil printre noii prieteni, legați prin tinerețe, spirit de aventură și idealism, pe măsură ce frigul din oase făcea loc unei senzații plăcute de căldură, Abbie se simțea veselă și mândră și absurd de entuziasmată.

Când au ieșit era întuneric. Ocolind băltoacele roșii de la neon, în drum spre parcare, s-a trezit câteva clipe singură, alături de Hacker.

— Te-ai descurcat bine azi, i-a spus el.

— Mulțumesc.

— Ți-a înghețat fundul?

— Aproape.

— Să știi că ai greșit spunându-i tipului ce i-ai spus. Ni l-ai făcut dușman.

— Nu mi s-a părut c-ar vrea neapărat să fim prieteni.

— Poate că nu. Dar e mai bine să-l facem să zâmbească decât să scuipe. Regula este dezamorsează, nu escalada. O singură remarcă deplasată și s-a stricat totul.

— Dar n-am zis decât...

— Am auzit cu toții ce-ai zis. Problema e că l-ai făcut să pară ca un prost și asta l-a înnebunit. Pe cei ca el trebuie să-i câștigăm de partea noastră.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Îți spun ca să știi data viitoare.

Era rândul lui Abbie să se simtă prost. Înghesuită lângă ceilalți în spatele vechii rulote a lui Hacker, se gândi o clipă. Mândră și perfecționistă, a suportat întotdeauna greu critica, oricât ar fi fost de bine intenționată. Dar n-avea de gând să-și strice ziua pentru așa ceva și nici să-i permită lui Hacker să-și dea seama cât e de afectată. Când au ajuns la Missoula râdea din nou împreună cu toți ceilalți.

Planul era să se ducă cu toții acasă la Todd și la Eric, o casă dărăpănată de pe strada 4, așezată cu spatele spre râu. Când s-au oprit însă la magazinul de băuturi ca să cumpere bere, Abbie le-a spus că are niște treabă și că se duce direct la cămin. Hacker s-a oferit s-o conducă, dar i-a răspuns că vrea să meargă pe jos.

— Nu ești supărată pe mine?

— Bineînțeles că nu.

Le-a urat tuturor noapte bună, i-a mulțumit politicoșului Hacker pentru că a adus-o cu mașina și că a luat-o și pe ea. Dar a naibii să fie dacă îl va mai ajuta vreodată să pună materiale în plicuri. Să se culce cu el? Când o face plopul pere...

13

Sarah nu prea făcea caz de Ziua Recunoștinței. Prea multă treabă și prea mult stres care păreau să se dubleze de câte ori, din doi în doi ani, era rândul lor s-o aducă la ei pe mama lui Benjamin. Când trăia și tatăl lui, socrii ei stăteau acasă și – tot din doi în doi ani – Sarah și Benjamin erau așteptați în Kansas, unde apăreau alt fel de tensiuni (mai ales între Benjamin și tatăl său), la care Sarah se simțea mai degrabă spectator decât participant și chiar se relaxa un pic. Dacă i-ar fi zis cineva că într-o zi va avea nostalgia acelor zile petrecute la Abilene, n-ar fi crezut niciodată.

Pusese curcanul în cuptor la opt și jumătate și în timp ce acesta se prăjea, nervii lui Sarah fierbeau și ei la foc mic. Cam din douăzeci în douăzeci de minute, Margaret venea în bucătărie să întrebe dacă poate ajuta cu ceva și indiferent cât de des îi spunea Sarah nu mulțumesc, precis nu, mă descurc, am totul sub control, se învârtea pe acolo și făcea mici comentarii în legătură cu pregătirea mesei. Ce *interesant* că Sarah stropește atât de rar curcanul cu grăsime sau cât de *ciudat* i se părea că nu presară făină pe cartofii copti.

Mai mult ca să scape de ea, Sarah i-a dat voie s-o ajute să pună masa în sufragerie, dar chiar și atunci Margaret a găsit de cuviință să aducă fierul de călcat ca să netezească niște cute de pe fața albă de masă. Iar insulta supremă a venit când a refăcut decorația din mijlocul mesei, din mahonia și crini, a cărei aranjare îi luase lui Sarah o oră, cu o seară în urmă. Biata femeie nu-și dădea probabil seama că ceea ce făcea putea fi luat drept critică, dar chiar în momentul în care Sarah își spunea că nu trebuie să fie paranoică, că soacra ei are bune intenții, o prinse dând pe furiș cu degetul peste un raft să vadă dacă e praf.

Mai erau apoi poveștile, care se repetau la nesfârșit, despre prieteni sau vecini din Abilene, aproape invariabil oameni pe care Sarah nu-i cunoștea, sau despre ce s-a întâmplat la vreo emisiune TV pe care n-o vedea niciodată,

ori despre vreo escapadă eroică sau amuzantă din copilăria lui Benjamin pe care o auziseră cu toții de cel puțin douăzeci de ori.

Margaret Cooper era o femeie scundă și dolofană, cu părul cărunt făcut permanent strâns și cu un veșnic zâmbet, total neconvingător, doar la nivelul gurii, în timp ce ochii rămâneau reci ca oțelul. Deși se apropia de optzeci de ani, era viguroasă fizic și îngrijită. Dar în ultimele douăsprezece luni de când Sarah n-o mai văzuse, se repeta îngrozitor. Chiar dacă-i spuneai cu frumosul că ți-a spus un anumit lucru, insista să-l spună încă o dată.

Între timp, Benjamin dispăruse, așa cum făcea adesea când venea mama sa în vizită. Cea mai mare parte a dimineții vorbea la telefon în atelier, probabil cu Martin sau cu Eve Kinsella din Santa Fe despre picturile alea oribile pe care le făcea ea pentru noul lor sediu. Iar când a venit în casă s-a dus direct în camera de zi și s-a așezat pe canapea lângă Abbie, ascultând povești cu fapte de bravură din pădurile Montanei. Și lui Sarah i-ar fi plăcut să le audă dacă ar fi avut o clipă de răgaz în care să stea jos. Abbie, sărăcuța, se oferise s-o ajute, dar Sarah i-a spus că cel mai util lucru pe care l-ar putea face este s-o întrețină pe bunica și să n-o lase să se apropie de bucătărie.

Sarah nu-și dădea deloc seama ce se întâmpla în ultima vreme cu Benjamin. De obicei o ajuta, dar zilele astea n-a ridicat un deget. În afară, bineînțeles, de gimnastică, una dintre noile lui obsesii. În ultimul an dăduse probabil jos cinci sau șase kilograme și spunea că se simte mult mai bine, deși nu părea deloc mai fericit. În fiecare zi, fața parcă i se lungea tot mai mult. Poate că i-o întindeau mușchii mai puternici.

Știa că îi este dor de Abbie. Tuturor le era. Dar el se retrăgea în sinea lui. Abia dacă-l mai vedea. Se scula de la șase dimineața să se ducă la gimnastică și de acolo mergea direct la firmă. Iar când se întorcea acasă, de cele mai multe ori spunea că are de lucru și își ducea mâncarea în atelier.

Iar Josh era întotdeauna plecat cu prietenii ori stătea în camera lui unde vorbea la telefon cu Katie Bradstock sau asculta muzica aceea îngrozitoare și zgomotoasă, spunând că lucrează. Cum de își putea asculta gândurile era un mister pentru ea. Așa că de cele mai multe ori, Sarah mânca singură, se mai uita un pic la televizor și apoi, pe la nouă și jumătate, se băga în pat și citea. Când venea și Benjamin, ea dormea de obicei. Nu mai făcuseră dragoste de două luni. Lui nu părea să-i mai pese. De câteva ori când a încercat să ia ea inițiativa i-a spus că se simte prea obosit.

Sarah a făcut tot ce a putut să îndrepte lucrurile. Cărțile pe această temă susțineau că pentru combaterea sindromului de „cuib gol” – sau, în cazul lor, de cuib gol pe jumătate – e nevoie de efort. Așa că în weekendul trecut, când Josh dormea la un prieten, ea a vrut să-i facă o surpriză și a rezervat o masă la un nou restaurant cu fructe de mare deschis în Oyster Bay.

Localul era aglomerat, atmosfera însuflețită și mâncarea nemaipomenită, iar Sarah a încercat, numai Dumnezeu știe cât a încercat, să întrețină conversația. Însă pe Benjamin nu părea să-l intereseze nimic. Sigur că i-a răspuns la întrebări. Dar nu i-a pus niciuna și după vreo jumătate de oră stăteau tăcuți și se uitau la cei din jur care, evident, discutau și se simțeau bine. Sarah și-a amintit cum glumeau ei pe seama cuplurilor căsătorite din restaurante, care stăteau și se uitau triști și plictisiți, și cum Benjamin inventa un dialog fantastic despre ceea ce ar fi putut să le treacă acelor prin cap. Iar acum, ei erau acel cuplu. A simțit că i se frânge inima.

Văzându-l acum atât de plin de viață și refăcut datorită prezenței lui Abbie, tachinând-o în timp ce stăteau în jurul mesei impecabile, i se părea și mai greu de suportat. Sarah încerca însă să nu se gândească la asta. Își tot spunea că trebuie să zâmbească și să râdă cu toți ceilalți, să fie pozitivă. Era ziua în care toate familiile aveau datoria să fie fericite cu orice preț și să nu se gândească la lucruri triste. Curcanul, deși stropit necorespunzător, a fost un triumf. Și

deși Margaret a luat doar o bucățică de plăcintă cu dovleac înainte de a-și împinge farfuria din față, celorlalți se pare că le-a plăcut. Benjamin o întreba pe Abbie dacă se duce la întrunirea OMC la Seattle, săptămâna viitoare, și ce fel de protest aveau în vedere ea și prietenii săi.

— Ce înseamnă OMC? a întrebat Margaret.

— Înseamnă Oare Ce Mai face Ty, s-a amestecat Josh.

Abbie făcuse greșeala să-i spună mai devreme lui Sarah, în prezența lui, că s-a văzut cu Ty o singură dată de astă-vară și că se simte puțin vinovată. A oftat și i-a aruncat o privire rapidă și ucigătoare.

— Josh, maturizează-te. Înseamnă Organizația Mondială a Comerțului, bunico. Un club al țărilor bogate care fac tot ce pot ca să le tragă pe sfoară pe cele în curs de dezvoltare și să le mențină sărace.

— Asta-mi aduce aminte de ceva, începu Margaret. Știau cu toți ce va urma. Benjamin, îți amintești când ai fost la Lawrence, la un miting de protest împotriva Războiului din Vietnam când erai la colegiu?...

O, Doamne, își zise Sarah. A început. Povestea cu Părul Lung. Abbie și Josh își zâmbiră complice.

— ...și Harry Baxter te-a văzut la știri la postul local de televiziune cu părul lung și a venit la magazin și i-a spus tatălui tău că arăți ca o fată?

— Da, mami, își amintesc.

— Știi, Abbie, tatăl tău a avut părul până la umeri.

— Știu, bunico, am văzut fotografiile.

— Tot timpul protestau împotriva unui lucru sau a altuia. Împotriva războiului, pentru drepturile negrilor și a tot ce mai era la modă pe atunci.

— Era vorba de drepturi *civile*, mami. Și nu cred că asta s-a demodat.

— Așa o fi. Oricum, mie mi se părea că arată bine și că nu semăna deloc cu o fată. Dar știi, Abbie, după asta și-a lăsat barbă.

— Știu bunico, ne-ai mai spus.

— Da? Oh, scuză-mă.

Tot nu s-a oprit. Le-a mai spus cum într-o vacanță, după câteva luni, Harry Baxter l-a văzut pe Benjamin cu barbă și a declarat că arăta ca o femeie bărboasă de la circ.

— Următoarea dată când a venit la magazin, i-am spus să se ducă în altă parte.

— Ce mai face Harry Baxter? a întrebat Sarah, prefăcându-se interesată.

— O, Doamne, Sarah, a murit acum câțiva ani, săracu'. Dar Molly mai trăiește. Și chiar circulă într-un scaun din ăla electric cum primesc ologii, de bagă spaima-n noi.

— Persoanele cu nevoi speciale, mami, spuse Benjamin încet.

— Ologi, cu nevoi speciale, e același lucru. Nu mă descurc cu toate mofturile astea. De ce să nu-i zici unei cazmale, cazma?

Sarah observă că Josh vrea să facă un comentariu răutăcios și îl fixă cu privirea.

Sarah habar nu avea cum de au reușit să petreacă restul zilei și ziua următoare fără să fie nimeni omorât și nici măcar rănit. Sâmbătă dimineață, când Benjamin și-a urcat, în sfârșit, mama în mașină s-o ducă la aeroport, iar Sarah a rămas cu Abbie și cu Josh în aerul rece, făcându-i veseli cu mâna, parcă li s-ar fi ridicat de pe suflet o greutate de zece tone.

— E ultima oară, spuse Josh tropăind pe scări spre camera lui. Dacă mai vine încă o dată la Ziua Recunoștinței, eu nu voi fi aici.

Sarah nici nu s-a mai obosit să-l contrazică și a luat-o pe Abbie pe după umeri.

— Hai, îi spuse. Hai să mai facem niște cafea. Nici n-am vorbit ca lumea cu tine de când ai venit acasă.

Au făcut cafeaua și au dus-o în salonașul de la mezanin care dădea spre grădină și spre platforma unde făceau vara grătar. Toamna fusese blândă și mai erau încă frunze în

mestecenii argintii pe care-i sădise Sarah cu câțiva ani în urmă și care luceau galbeni în lumina soarelui.

Erau acolo două canapele crem, față în față, cu o masă joasă din mahon la mijloc și se așezară pe una dintre ele, cu fața spre soare. Abbie îi spuse lui Sarah să-și scoată pantofii, i-a pus picioarele la ea în poală și le-a masat, i-a povestit despre colegiu, ceea ce-i povestise, fără îndoială și lui Benjamin, dar, bineînțeles, el nu s-a deranjat să-i spună și ei. Și deși Sarah asculta fiecare cuvânt, o parte din ea nu-și putea reține uimirea și mândria la vederea acestei copile minunate, atât de frumoasă și de plină de viață. Masajul a fost perfect.

— Unde ai învățat să faci asta?

— Îți place?

— E nemaipomenit.

— Bine. M-am gândit eu că meriți. M-a învățat Mel, colega mea de cameră. Bunica a fost întotdeauna așa?

— Nu. Și e din ce în ce mai rău.

— Nu ascultă. Parcă abia așteaptă să ne spună poveștile alea despre tati pe care le-am auzit de un milion de ori.

— Poată că asta e în firea lucrurilor. Începi să-i iubești tot mai puțin pe cei pe care i-ai iubit ca să nu-ți fie atât de greu când se duc.

— Așa crezi?

— Poate.

S-au uitat amândouă o vreme pe fereastră. Două gaițe albastre se urmăreau într-un joc fantastic prin mesteceni.

— Ce-i cu tata?

— Adică?

— Nu știu. Poate din cauza bunicii. Dar pare foarte încordat. Detașat. Parcă nici n-ar fi prezent.

— Lucrurile n-au mers cum trebuie la firmă. Martin și el au pierdut câteva proiecte mari. Au trebuit să concedieze niște oameni. Poate că asta-l preocupă.

Sarah reușise aproape să se convingă.

— Ah. Și tu?

— Eu? râse Sarah. Știi tu. Toate-s vechi...

— Mami, nu mai sunt copil.

— Știu, draga mea. Dar chiar sunt bine.

— Nu știi să minți.

— Nu mint. A fost cam dificil în ultima vreme, probabil din cauza celor întâmplate. Și ne e foarte dor de tine. Amândurora.

— Mami!

— Nu e nimic. Trecem noi peste asta. Adică, sub anumite aspecte e chiar mai bine așa. Gătesc mai puțin, spăl mai puțin. Acum, cu venirea ta, m-ai pus la treabă.

Abbie îi zâmbi sceptic.

— Dă-mi și celălalt picior.

— Da, să trăiți.

Seara, după cină, Abbie i-a întrebat dacă poată să iasă câteva ore să-și întâlnească niște vechi prieteni din liceu. Sarah a încercat să nu-și arate dezamăgirea și i-a răspuns că bineînțeles că nu se supără. Du-te să te distrezi, i-a mai spus ea. Josh a profitat de ocazie ca să-i anunțe că era „un fel de petrecere” acasă la cel mai bun prieten al lui, Freddie, și dacă pleacă Abbie poate și el să se ducă? Benjamin l-a luat deoparte ca să-i mai spună o dată, părintește, despre alcool și droguri. De două ori în ultima lună, băiatul a venit acasă drogat. A negat categoric, dar ei își făceau griji. Abbie le-a spus că-l duce și-l aduce ea cu mașina. A promis că vor veni înainte de miezul nopții.

Astfel era pregătit cadrul pentru ceea ce, și-a dat mai târziu seama Sarah, Benjamin plănuia încă de la începutul vacanței sau și mai de mult. Poate că de săptămâni sau luni întregi. Într-o oră, copiii au plecat și s-a așternut o liniște încordată peste întreaga casă. Fără îndoială că Benjamin va mormăi în curând că are ceva de făcut și se va duce în atelier. Minutele treceau însă și el nu pleca, îl vedea din bucătărie strângând fără tragere de inimă în sufragerie. Ea l-a strigat ușor și l-a întrebat dacă nu vrea niște curcan rece cu varză și salată de roșii.

— Ba da.

Să deschidă și o sticlă de vin?

— Da, sigur.

A venit și el la bucătărie, a scos o sticlă din suport și s-a apucat să-i scoată dopul de cealaltă parte a bufetului la care ea pregătea mâncarea. Bufetul era lung și îngust, cu blat din granit gri lucios, așa cum se găsesc prin toate bucătăriile, unde stau lucrurile care n-au alt loc, reviste vechi și teancuri de scrisori, facturi neplătite, un bol mare din lemn cu monede și cheile de la mașină. Nu se auzea decât zgomotul făcut de cuțitul cu care tăia curcanul. Tăcerea lui umplea camera ca un nor. Sarah se gândea să pună niște muzică. El luă două pahare și le puse jos, clinc, clinc, pe bufet, lângă sticla deschisă.

— Abbie pare să fie în formă foarte bună, spuse ea veselă.

— Mda.

— Ce n-aș da să mai am vârsta ei.

Își dădu seama că el se mută nervos de pe un picior pe celălalt. Lăsă curcanul și se uită la el. Era palid.

— Te simți bine?

— Nu prea.

— Ce s-a întâmplat? Ți-e rău?

El înghiți. Au urmat câteva momente de tăcere totală. Atunci ea a știut. A știut exact ce-o să-i spună.

— Sarah, eu...

Trânti cu putere cuțitul pe blatul de granit.

— Nu.

— Sarah, iubito, nu pot...

— Nu spune. Să nu îndrăznești!

— Trebuie să plec. Nu pot să mai trăiesc așa.

— Taci! Taci! Despre ce naiba vorbești?

O clipă, bărbatul păru să-și fi pierdut vocea. În ochi i se citea o imensă implorare. Se holba la el, așteptând un răspuns, dar el nu-i putea susține privirea. Își plecă ochii și rămase așa, în picioare, clătinând din cap.

— E vorba de o aventură?

Se auzi cum mârâie, aproape scuișând cuvintele, ca și cum ar fi vrut să scape de un gust respingător. El clătină din cap, dar tot n-o privea. Ca un laș nenorocit. La vederea lui simți că explodează ceva în ea. Alergă spre el.

— Ba da! Nenorocitele! Ba da!

Sări ca un animal turbat, lovindu-l peste cap, peste umeri, peste piept. El își apără fața, dar nu se trase înapoi, lăsându-se pur și simplu lovit cu palmele și cu pumnii. Iar acest lucru îi stârnea lui Sarah și mai mult furia, faptul că el stătea așa nefericit și supus ca un martir nevolnic al unui Dumnezeu ciudat.

Brusc, ea s-a îndepărtat și a rămas cu ochii închiși, cu capul încleștat în mâini, acoperindu-și prea târziu urechile, pentru că acum știa, cu gura contorsionată într-un plânset mut.

— Sarah...

Încercă să pună mâna pe ea, dar de îndată ce-o atinse, încercă să-l lovească și țipă.

— Nuu!

Apoi l-a privit și atunci i-a văzut fața plină de lacrimi, l-a văzut stând acolo, atât de distrus și fără speranță, iar ea a început să suspine și umerii i s-au lăsat în jos, a întins mâna și l-a tras încetșor spre ea. Plângeau amândoi. Iar vocea ei era firavă și înfricoșată ca a unui copil.

— Nu, Benjamin, nu. Te rog. Te rog să nu-mi spui.

A înconjurat-o cu brațele și i-a lipit capul de pieptul lui, încercând s-o ascundă în el, să găsească înăuntrul său un loc în care s-o mai poată încă iubi și dori. Îl implora încet *Te rog, te rog*. Simți corpul bărbatului mișcându-se în același ritm cu al ei. Nu se întâmpla în realitate, nu asta a vrut să-i spună, n-ar fi putut să-i spună așa ceva.

— Sarah, iubito. Vreau doar...

Îi puse o mână peste gură.

— Șșșt. Nu vreau să aud. Te rog.

Apoi gândul la altcineva în aceste brațe, o altă femeie care inspiră mirosul cald și familiar care a fost al ei și numai al ei,

a stârnit-o și a lovit-o în piept, iar ea și-a încleștat pumnii și l-a respins.

— E Eve, nu?

A ezitat, apoi a clătinat din cap și a vrut să spună ceva, dar ea știa că are dreptate.

— Te-ai culcat cu ea?

Nu era vocea ei. Joasă și tremurătoare, ca o pojghiță de gheață gata să se spargă.

— Nu e așa...

— Te-ai culcat cu ea?

— Nu!

— Mincinosule.

— Îți jur...

— Mincinosule! Mincinos scârbos și nenorocit!

El a clătinat din cap, s-a întors și a plecat. Iar când l-a văzut, n-a putut să nu alerge după el, să-l prindă, să-l întoarcă spre ea și să încerce să-l facă s-o îmbrățișeze din nou. Dar nu mai era același lucru și chiar dacă și-a pus ascultător brațele în jurul ei, le simțea neputincioase și indiferente, ca și cum în sufletul lui s-ar fi rupt ceva.

Nu știa câte ore trecuseră. Timpul părea suspendat, trecerea sa fiind marcată doar de felul în care fiecare își trăia durerea. Ea rătăcea prin casă ca o stafie, iar el o urmărea și-o găsea stând adunată pe vreo scară sau ghemuită în colțul vreunei camere pe care n-o foloseau niciodată, suspinând sau holbându-se nemișcată la propriile-i mâini. Uneori se repezea la el cu pumnii și țipa și îl înjura, iar în clipa următoare îl trăgea în brațe și se ruga de el, întrebându-l de ce, de ce și spunându-i că mai pot îndrepta lucrurile, bineînțeles, după atâția ani. *Ea va îndrepta lucrurile, ea va fi mai bună. Dacă i-ar da doar o șansă. Pentru copii, pentru ei. Te rog, Benjamin, te rog. O singură șansă.*

Afară, pe platformă, ținându-se unul de altul în aerul rece de noapte, cu vântul care bătea printre frunzele mestecenilor luminați de reflectoare, a încetat să mai suspine, fiind în cele

din urmă cuprinși de o liniște uimită și îndurerată. Au intrat în casă, iar el a pus în pahare vin din sticla pe care o deschisese parcă în altă viață, și-au luat paharele în camera de zi, s-au așezat împreună pe canapea și au început să discute.

Ea stătea încordată și cu spatele drept și l-a întrebat cu o voce slabă, ce se pierdea uneori, despre Eve, iar el i-a răspuns cu grijă și cât a putut de cinstit, spunându-i că, indiferent dacă îl crede sau nu, e adevărat, nu s-a culcat cu ea. Prin cuvinte pe care le repetase înainte – ceea ce era evident acum, când le rostea – i-a spus că nu pleacă din cauza lui Eve, că ea e doar... catalizatorul. Se aștepta ca Sarah să explodeze în orice clipă, sau să-l întrerupă cel puțin, dar n-a făcut-o. Stătea pur și simplu acolo, sorbea din vin și-l privea. Și pe măsură ce-l asculta, văzu că în ea se formează ceva, o părere nouă despre el, ca și cum l-ar fi privit prin niște lentile noi sau printr-o prismă și l-ar fi văzut mai bine, mai clar, mai direct.

Privirea ei tăcută începea să-l deconcerteze, dar încerca să-și păstreze tonul calm și măsurat. I-a spus că era nefericit de multă vreme și că dacă ea, Sarah, ar fi cinstită, ar fi de acord că lucrurile nu mai merg bine de ani de zile. Nu mai era persoana cu care s-a căsătorit ea. Și oricum, pentru numele lui Dumnezeu, s-au căsătorit atât de tineri, nu? Atunci observă că ei îi tremură capul. Nu și-a luat ochii de la el, ci își clătina doar ușor capul, aproape imperceptibil, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ceea ce aude.

— Ce?

— Deci asta e?

— Ce vrei să spui?

— Ți împărți viața cu cineva aproape un sfert de secol, apoi te gândești că te-ai căsătorit prea de tânăr, nu ești fericit și pleci.

A trebuit să se aplece mai în față s-o audă, pentru că a fost mai degrabă o șoaptă tremurată. Dar noul ton îl neliniștea acum pe el, o furie care se acumula și care era mai

rece, mai dură și mai controlată. Care îl îngrozea. Și poate că de aceea simțea nevoia să se apere sau să se justifice, să spună cuvintele pe care avea să le regrete mai târziu.

— Nu m-am simțit niciodată dorit de tine. Niciodată. Mă uit la tine, la noi, la ceea ce suntem. Și cred că așa va fi câte zile vom avea. S-a oprit și a înghițit. Sarah, nu pot. Pur și simplu nu pot. Nu mai există nimic.

L-a privit îndelung, cu bărbia ridicată. Era aproape o privire de apreciere detașată, înghețată și imperială. Apoi a înghiți, a dat din cap încet și a privit în altă parte.

— Bine. Când ai de gând să le spui copiilor?

— Astă-seară. Sau mâine dimineață. Cum crezi tu că e mai bine?

Ea râse.

— Te rog. E spectacolul tău.

— Atunci le spun astă-seară.

— Bine. Oh, Doamne, Benjamin, da' știu că ți-ai ales bine momentul. Sărbători fericite!

Luă paharul și bău restul de vin. Apoi se ridică și se duse la ușă, unde se opri și, după o clipă, se întoarse încet spre el.

— Când ai zis că nu te-am dorit niciodată te-ai înșelat. Te-ai înșelat mereu în această privință. De fapt, ai vrut să spui că nu te-am iubit niciodată așa cum ai vrut tu să te iubesc. Ești atât de obsedat să controlezi totul, încât vrei să controlezi și felul în care te iubesc oamenii. Am suportat asta atâția ani. Am încercat să fiu ceea ce vrei tu. Da niciun om nu se poate ridica la ceea ce vrei tu să fie, Benjamin. Niciun om.

Îl privea, tremurând, dar sfidătoare, încercând să-și oprească lacrimile. Apoi mai dădu o dată din cap hotărâtă și plecă.

El a rămas un moment, apoi a urmat-o prin bucătărie. Arunca la gunoi curcanul și salata nemâncate. S-a apropiat pe la spate și a încercat să-și pună mâinile pe umerii ei, dar ea s-a scuturat furioasă.

— Nu mă atinge.

A încercat s-o ajute să strângă, dar i-a spus că n-are nevoie. Putea să facă totul singură. Așa că s-a dus din nou în camera de zi și s-a așezat pe canapea. După câteva minute i-a auzit pașii, s-a întors și a văzut-o stânci în prag și privindu-l. Avea ceva în mâna dreaptă, dar își ținea brațele încrucișate și nu a văzut ce.

— Acesta e căminul tău, Benjamin. Sunt soția ta. Ei sunt copiii noștri.

Și-a desfăcut brațele și a aruncat la picioarele lui ceea ce avea în mână. Era o fotografie înrămată cu Abbie și Josh, făcută într-o vacanță de schi în Canada, în urmă cu doi ani. Sarah s-a întors și a dispărut, iar el i-a auzit sunetul familiar al pantofilor pe scara din lemn. Sperând să găsească ceva care să-i distragă atenția și să-i ușureze greutatea din piept, a deschis televizorul și s-a așezat mai comod în așteptarea copiilor.

Martin îi spusese deja că e nebun. Era singura persoană care știa ce are de gând Ben. Săptămâna trecută, într-o seară, după lucru, l-a invitat pe Martin să bea ceva. Făceau foarte rar asta și Ben și-a dat seama că vechiul lui prieten e curios, poate chiar un pic precaut.

Erau într-un bar din apropiere de Jackson Avenue, un loc modern și cu stil, dar fără suflet. Erau cei mai bătrâni de acolo, iar muzica era atât de tare, încât trebuiau să strige. Au vorbit vrute și nevrute vreo cinci minute, despre copii și despre planurile pentru Ziua Recunoștinței, apoi Martin l-a întrebat direct despre ce-i vorba.

— O părăsesc pe Sarah.

— Ce faci?

Ben i-a povestit despre Eve și Martin a spus că își dăduse seama. De ce altceva să-i fi impus picturile acelea îngrozitoare? Nu putea crede că nu s-a culcat încă cu ea.

— Atunci de ce naiba n-o regulezi și gata?

— Nu știu.

— Nu știi? Hei, Ben! Te-ai prostit? Vrei să arunci tot fără să știi măcar pentru ce? Doamne!

Ben nu prea știa ce să zică, în afara faptului că de mai multă vreme lucrurile nu mai mergeau între el și Sarah și că simțea că trebuie să facă asta, adică să plece. Să se simtă din nou viu.

— De câte ori ai văzut-o?

— Pe Eve? Nu știu. Poate că de patru sau cinci ori. Am vorbit mult la telefon.

— Doamne sfinte!

— Mă face să mă simt...

— Viu.

— Da. Cam așa ceva.

Martin a clătinat din cap și s-a uitat la paharul lui cu vodca martini. Apoi l-a golit dintr-o înghițitură și a mai comandat una. Ben nu se aștepta neapărat la înțelegere. De luni de zile, nici între ei treburile nu mai mergeau cum trebuie. Deși Martin nu i-a spus niciodată, Ben știa că-l învinovățește pentru că nu face rost de comenzi și, mai ales, pentru pierderea unui proiect cu care și-au irosit aproape doi ani. Ca și în cazul celui de la McVile, Ben n-a avut răbdare cu clienții și toată afacerea a căzut. Cu diferența că de data acesta nici măcar nu era o problemă de principiu. Pur și simplu nu i-a suportat.

— Și cum ai de gând să trăiești?

— Pentru început, mă duc la mama.

— La Abilene. Minunat.

— Apoi, dacă lucrurile merg bine cu Eve, îmi iau ceva în Santa Fe.

— Și ce se întâmplă cu noi? Vrei să faci naveta în fiecare zi din Abilene?

— Tocmai despre asta am vrut să discut cu tine.

— Vrei să ieși?

— Dacă vrei și tu. Sau poate că-mi iau anul sabatic.

— Anul sabatic? Doamne, Dumnezeule, Ben. Ești chiar nebun.

Iată ajutorul și înțelegerea pe care i le-a oferit cel mai bun prieten al său. A doua zi când a venit la birou i-a spus lui

Ben că ar fi mai bine să se despartă așa cum trebuie. L-a rugat cu răceală să se gândească la o sumă rezonabilă pentru acțiunile sale, ținând cont de datorii și de faptul că afacerile au scăzut. Poate că se duce la un avocat, a adăugat Martin. Ben a simțit deja suflul rece al noii sale independențe.

Când au venit copiii, dormea buștean la *Casablanca*. Filmul era spre sfârșit, avionul plecase. Bogart și Claude Rains se pierdeau în ceață.

Sarah a auzit mașina și a coborât. Ben a ieșit în vestibul. Ochii lui Josh erau ca ai unui iepure albinos și zâmbea, probabil că discutau despre ceva amuzant. Zâmbetul lui Abbie a dispărut instantaneu. S-a uitat la Sarah, care stătea la baza scării, cu fața la fel de albă ca și halatul de baie, și apoi la Ben, încă năuc de somn, care încerca să-și pună ordine în gânduri. Acesta văzu cum în ochii fetei se strecura teama.

— Mami? Ce s-a întâmplat?

— Tatăl vostru are să vă spună ceva.

— Abbie, începu el. Josh...

S-a oprit. Inima îi bătea atât de tare că nici nu-și mai auzea gândurile. Se gândise ce să spună, dar parcă i se ștersese tot din cap.

— Doamne, tati, ce s-a întâmplat?

— Mama și cu mine ne vom separa...

— Nu, interveni Sarah. Spune-le adevărul. Tatăl vostru ne părăsește.

Fața lui Abbie se strânse.

— Ce? întrebă ea. *Pleci?*

— Scumpo...

— Ce vrei să spui?

Se uita disperată la Sarah, cu un mic zâmbet jalnic și neîncrezător, cu buzele tremurând.

— Mami?

Sarah ridică din umeri și dădu din cap.

— E adevărat.

Josh se uita atent la el, încruntat, încercând să-și dea seama ce se întâmplă.

— Voi vorbiți serios?

— Da, Josh.

— Așa, pur și simplu? întrebă Abbie.

I se scuturau umerii și își mușca pumnul. Doamne sfinte, se gândi Ben, ce-am făcut? Martin are dreptate, probabil că am înnebunit. Întinse mâna spre ea, dar fata se feri, cu fața schimonosită din cauza șocului și a dezgustului.

— Tati, rosti Josh. Nu poți face așa ceva. Adică...

Nu mai știa ce să zică și a rămas încruntat, cu gura deschisă.

— O să fie bine, Joshie. Pe cuvânt...

— Nu! N-o să fie bine! țipă Abbie. Idiotule! Ne distrugi viețile.

Încercă din nou s-o atingă, dar de această dată vru să-l lovească peste mână, apoi se întoarse și o luă la fugă pe scări, suspinând. Sarah nu încercă s-o oprească, ci îi făcu doar loc să treacă. Au rămas toți trei tăcuți. Când s-a trântit ușa de la camera fetei, s-a cutremurat toată casa. Sarah a clătinat din cap cu un zâmbet crispat.

— Bravo, Benjamin.

Apoi s-a întors și a luat-o în sus, pe scară.

14

Ideea de a se îmbrăca în fructe modificate genetic a fost a lui Mel și atunci li s-a părut foarte amuzantă. Își petrecuseră fiecare seară din săptămâna de dinainte de Ziua Recunoștinței făcându-și costumele din mucava pictată, iar cel al lui Mel, o căpșună roșie cu cap de pește buimac îținându-se din ea, era, de departe, cel mai bun. Toți cei care l-au văzut au izbucnit în râs.

Duminică, Mel i-a dus în dubița lui Hacker pe toți cei din Missoula, cu costumele reprezentând fructe legate destul de nesigur pe capota mașinii. A fost o adevărată minune că au ajuns întregi. Ceea ce nu se prea putea spune acum despre Abbie. Costumul ei era o combinație între o roșie și o oaie, dar nu mai semăna nici cu una, nici cu cealaltă. În ploaia mărunță care cădea fără oprire, se transforma rapid într-o masă amorfă. Labele din față căzuseră, ca și coada, iar culoarea roșie se scursese peste partea din față a gecii ude și a pantalonilor. Eric și Scott, care mergeau în stânga ei, își scosese deja costumele și Abbie avea de gând să facă același lucru. În stânga ei se afla Mel, al cărei costum părea perfect. Probabil că îl dăduse pe furie cu un strat de vopsea impermeabilă. Iar dincolo de Mel era Hacker, care nu-și făcuse costum, considerându-se deasupra unor astfel de fleacuri copilărești.

Era dimineața devreme și în centrul orașului Seattle era o mare de lume. Mii de demonstranți, zeci de mii, umăr la umăr pe toate străzile, se îndreptau spre centrul unde se ținea întrunirea. Și, în ciuda frigului și a ploii, toți păreau să se simtă bine, făceau cu mâna, strigau, râdeau și scandau:

Nimic nu întrece puterea oamenilor

Iar puterea oamenilor nu poate fi oprită!

Oamenii erau îmbrăcați în costume de copaci și elefanți, broaște țestoase și balene – care păreau toate mai

impermeabile decât al lui Abbie – și purtau numeroase pancarte țipătoare care denunțau racilele Organizației Mondiale a Comerțului. Tipul din față avea una cu un desen imens al lui Dracula înmuindu-și colții plini de sânge în planetă. Fata de lângă el flutura una pe care scria *OMC. Schimbă-te sau dispari*. Cei care nu scandau foloseau fluier, claxonau, agitau clopoței sau băteau în tobe în diverse ritmuri.

Nu erau doar studenți și hippy. Erau oameni de toate vârstele, culorile, convingerile și naționalitățile, șoferi de taxi și muncitori în construcții, măturători și funcționari. Important era însă că acțiunea lor părea să aibă impact. Se spunea că reușiseră să oprească ceremonia de deschidere și că toți politicienii se ascuseseră în apartamentele lor de la hotel sau se baricadaseră în limuzine. De fapt, întreg orașul era sub asediu, iar poliția nu avea ce să facă.

Era teribil, ca un carnaval impresionant, cea mai fantastică dovadă de solidaritate umană pe care o văzuse Abbie vreodată. Se scria istorie. Era unul din evenimentele care schimbă lumea, ca Woodstock sau căderea Zidului Berlinului sau Martin Luther King Jr. povestind lumii visul său. Și Abbie participa efectiv și era martoră. În anii care vor veni le va povesti copiilor și nepoților despre asta. Ar fi vrut să participe și mai mult, să fie și mai implicată. Pentru că, oricât de mult încerca să le împiedice, imaginile celor întâmplate la sfârșitul săptămânii îi reveneau mereu în memorie, schimbând totul.

Era să nu mai vină deloc. Ieri-dimineață, mama ei a luat-o practic pe sus ca s-o ducă la aeroport. Abbie i-a spus că nici nu se gândește, că nu vrea să plece. Trebuie să fie cu toții împreună. O să stea acasă toată săptămâna; de fapt, nici n-o să se mai ducă la colegiu. Dar mama ei nici n-a vrut s-audă.

Era incredibilă. Duminică dimineața, în vreme ce ticălosul și-a adunat în tăcere lucrurile și și-a făcut bagajele, mama ei a ținut capul sus și n-a vărsat nicio lacrimă. A fost chiar *drăguță* cu el, pentru Dumnezeu, și l-a ajutat să-și caute

nenorociții de ochelari. Era evident o fațadă care mai devreme sau mai târziu avea să se prăbușească. Dar n-a cedat. Toată ziua, chiar și după ce el a plecat, s-a ocupat de Abbie și de Josh, i-a îmbrățișat și i-a consolat, ca și cum doar ei ar fi fost cei răniți.

Săracu' Joshie! Nu prea știa ce să facă. După ce tatăl lor le-a dat vestea și Abbie a fugit plângând în camera ei, Josh a urcat și el în cele din urmă și le-a găsit hohotind și suspinând, una în brațele celeilalte. Și s-a așezat și el la picioarele patului, privind pierdut la perete. Era încă drogat și încerca să se concentreze asupra celor întâmplate. Dar chiar și a doua zi, chiar după acel oribil și glacial rămas-bun, când stăteau la ușă cu brațele mamei lor în jurul umerilor și se uitau la tatăl lor care dispărea pe alee, cu lucrurile așezate în spatele mașinii de teren, bietul copil părea că tot nu știe dacă-i este îngăduit să plângă sau trebuie să fie bărbatul curajos al casei.

— Abbie, ascultă-mă, îi spusese mama ei seara, când erau toți trei în bucătărie la o cină de care n-avea chef niciunul și Abbie tocmai le spusese că nu vrea să plece la Seattle a doua zi dimineață. Ascultă-mă. Doar n-o să ne lăsăm distruși. Viața merge înainte. Poate că tatăl vostru se va întoarce, poate că nu. Eu cred că da. Dar astfel de lucruri se întâmplă și niciunul dintre noi nu poate să facă nimic. Își vine în fire sau nu. Între timp, noi trebuie să ne trăim viața, nu? Iar tu, domnișoară, să faci bine să te duci la Seattle și să le spui ticăloșilor de la MOC...

— OMC.

— Așa. Să le spui să se ducă naibii. Și din partea mea. Nu știu cine sunt și ce au făcut, dar mie una nu-mi plac.

Au râs. Cam forțat, dar chiar au râs.

Apoi au sosit George și Ella și au plâns din nou, dar mama ei nu. Bunica avea de gând să stea câteva zile și i-a spus și ea lui Abbie să-și vadă de treburi și să prindă avionul, deși bunicul a susținut că toată ideea asta cu protestul era foarte prost condusă și inspirată evident de anarhiști și comuniști

și că OMC este, de fapt, una dintre puținele forțe cu adevărat pozitive din lume. Abbie era prea obosită și prea secată emoțional pentru a se certa cu el.

Așa că iat-o aici, udă până la piele, încercând să se bucure că este îmbrăcată în costumul de oaie-roșie, care între timp se înmuiase și devenise atât de lipicios că trebuia să scape de el. Fără a se opri din mers, reuși să-l lase să cadă la pământ și păși grațioasă peste el. Mel i-a zâmbit. Era singura căreia îi povestise despre tatăl ei și îi dăduse indicații stricte să nu le spună și celorlalți. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Abbie era să le fie milă de ea și să încerce s-o trateze ca pe o invalidă.

Hei-hi! Ho-ha! OMC va dispărea!

Hei-hi! Hei-ha! OMC va dispărea!

Ploaia părea să se oprească și cerul se însenina. Marșul continua. Printre clădiri, vedea oceanul și portul. Două vase-cisternă masive erau ancorate în apropierea țărmului. Nu mai fusese niciodată în acest oraș. Pornea în pantă abruptă de la marginea apei și era chiar mai uluitor decât auzise.

În față, mai sus, se vedea o coloană neagră de fum și pe măsură ce se apropiau a văzut că se dăduse foc unui container de gunoi, flăcările fiind alimentate cu cauciucuri de mașini. Mulțimea s-a despărțit în două ca să-l ocolească. Acum, mai jos, în spatele vacarmului, a auzit zgomot de sticlă spartă, dar nu a văzut unde și nici ce se întâmplă. În dreapta ei, o grămadă de demonstrați luau cu asalt un McDonald's. Aveau o pancartă pe care scria *Împotriviți-vă McDominației* și câțiva dintre ei dădeau cu ciocane în ferestre și în uși. Pe pereți, mângălisera cu vopsea neagră *McRahat* și *McCarnea e Crimă*.

Polițiștii pe care-i văzuse până atunci erau calmi și prietenoși. Doi, care însoțeau marșul pe biciclete, chiar le zâmbiseră și glumiseră cu ei. Dar cei care apăruseră acum erau altfel. Păreau să fie din trupele speciale antrenate

împotriva revoltelor. Erau îmbrăcați toți în negru, cu căști cu vizor și măști de gaze, pelerine lungi și jambiere de piele și cizme înalte. Stăteau nemișcați ca statuile, blocând străzile laterale, cu bastoanele de cauciuc pregătite.

— Uau, făcu Mel. Cine sunt *ăia*?

— Sunt sosiile lui Darth Vader, spuse Eric.

Avea, ca de obicei, acordeonul la el și începu imediat să cânte tema muzicală din *Războiul stelelor*. Toți cei din jur au început să cânte și ei și să strige *Fie să ai Forța alături de tine!* Era imposibil de spus dacă s-au amuzat și polițiștii. Vizoarele și măștile de gaze le ascundeau complet chipurile.

Deasupra lor se auzi un elicopter și și-au plecat cu toții capetele sub curentul produs de elice. Treptat, coloana a încetinit, apoi s-a oprit și au rămas așa mult timp, scandând și cântând, înconjurați de magazine și de blocuri, împinși de cordoanele de polițiști și de presiunea demonstranților care veneau din spate.

Abbie n-a aflat niciodată cum și de ce s-au stricat lucrurile. Unii au dat vina pe câțiva polițiști nervoși sau pe care-i mâncau degetele pe trăgaci. S-a mai dat foc unui container și fumul negru și înecăcios a învăluit mulțimea, așa că era destul de greu să vezi ce se petrece. Abbie a zărit printre oameni că se desfășoară o arestare, un grup de persoane care scandau ținându-se de mână, cu brațele prinse în țevi de metal.

Ascultați vocea oamenilor din stradă!

Nu votăm și n-avem fotolii în Senat!

Și pe fundal o altă voce, care devenea tot mai severă și mai amenințătoare. Cineva cu portavoce le spunea să părăsească zona, că violează legile statului și ale orașului și că cine va refuza să plece va fi arestat pentru nesupunere.

În primul rând, Abbie n-a știut ce fel de miros era ăla. Credea că vine de la ceea ce ardea în pubelă. Apoi au început s-o usture ochii, iar în clipa următoare mulțimea din fața ei

s-a împrăștiat și a văzut rostogolindu-se o cutie de tablă din care ieșea fum. Cineva a urlat că sunt gaze lacrimogene. Un tânăr care-și adusese masca de gaze s-a repezit și a prins cutia pe care a zvârlit-o în spatele liniilor de polițiști care începuseră să coboare strada, spre ei. Polițiștii aveau scuturi din plastic și toți demonstranții, cu excepția câtorva mai sfidători sau iubitori ai riscului, au început să se retragă speriați din fața lor.

În câteva minute, s-a schimbat întreaga atmosferă. Momentan, briza îndepărta gazul lacrimogen de ei, dar panica se declanșase și se răspândea cu repeziciune.

Printr-o spărtură în mulțime, Abbie a văzut un protestatar care căzuse în genunchi, bătut cu bastoanele de polițiști, și corpul fără vlagă al altuia care era tras deoparte. Câțiva dintre privitori au început să-i înjure și să strige, iar unul sau doi să arunce în polițiști cu ce găseau la îndemână. Dar cordonul avansa continuu. Apoi o fată aflată la doar câțiva metri în fața lui Abbie s-a smucit violent, a căzut și a început să strige și să se rostogolească pe jos, strângându-și picioarele.

— Doamne sfinte! strigă Eric. Trag în noi.

În timp ce spunea asta, a mai urmat o salvă de împușcături, și încă doi protestatari au căzut urlând. Unul își strângea fața și Abbie a văzut sângele curgându-i printre degete.

— Trag cu gloanțe de cauciuc, le-a spus Hacker. Voia probabil să-i liniștească, dar pe Abbie n-a păcălit-o. N-a mai fost în viața ei atât de speriată. Hacker și Scott o ajutau pe Mel să iasă din costumul de căpșună-pește, care nu mai era deloc amuzant.

— Haideți, le spuse Hacker. Hai să plecăm de aici.

Nu era însă atât de simplu. În afară de cei câțiva care îi înfruntau pe polițiști, toți voiau să plece. Erau prea multă lume și prea multă panică și nimeni nu știa încotro s-o apuce. Au fost duși de mulțime spre o stradă laterală, dar cei din față au început să se aplece și să se ferească. Peste ei se

revărsa apă și la început Abbie n-a reușit să-și dea seama de unde vine. Apoi a văzut camionul poliției cu tunul de apă și în clipa următoare jetul a izbit-o pe Mel direct în piept, dând-o peste cap, în spate.

Abbie s-a repezit și a îngenuncheat lângă ea, întrebând-o dacă se simte bine, iar Mel a dat din cap, dar părea prea șocată ca să-și dea seama. Din nas îi curgea sânge. De o parte și de cealaltă, Hacker și Scott au ridicat-o în picioare. În timp ce se chinuiau s-o salte, Hacker i-a strigat lui Abbie peste umăr să rămână lângă ei.

După ce au scăpat de tunul de apă, Abbie s-a oprit și s-a întors să se uite după Eric. Nu se vedea nici urmă de el. Apoi i-a văzut acordeonul zdrobit de caldarâm. Le-a strigat lui Hacker și celorlalți să se oprească, dar n-aveau cum s-o audă. Erau undeva lângă containerul care ardea. Aerul s-a umplut din nou de fum negru și când acesta s-a mai ridicat s-a uitat din nou în aceeași direcție, dar dispăruseră.

A început să fugă, dar a pierdut probabil direcția, pentru că acum nu mai era atâta lume și și-a dat seama că se îndreaptă spre cordonul de poliști care înaintau. Un alt elicopter a vâjâit deasupra și când s-a uitat în sus s-a ciocnit de un bărbat care alerga în direcție opusă. Impactul a zdruncinat-o și n-a mai putut să respire. A scos un scâncet și a rămas nemișcată, încercând să-și regăsească suflul și să-și dea seama încotro s-o apuce, dar mintea îi era paralizată de panică.

Atunci a apărut cutia cu gaz lacrimogen care a făcut-o să se împiedice. A căzut pe spate și când a dat cu capul de pământ a văzut un fulger alb. Habar nu avea de când zăcea la pământ, poate de câteva secunde, dar când a deschis din nou ochii a văzut cerul și s-a întrebat ce era pata aceea neagră și de ce vibrează așa aerul. Apoi și-a dat seama că exact deasupra ei era un elicopter. S-a forțat să se ridice în genunchi, apoi în picioare și a încercat să fugă, dar nu a putut din cauza durerii din fluierul piciorului, unde o lovise cutia. Aerul se umplea rapid de gaz lacrimogen, își simțea

ochii și plămânii arzând și nu avea nici cea mai mică idee încotro să fugă. Singură în haos, Abbie a rămas pe loc, și-a dus mâinile la ochi și a început să țipe.

Apoi și-a dat seama că o apucase cineva de braț și o trăgea. Primul ei gând a fost că era un polițist și atunci a țipat și s-a repezit la el.

— Ce Dumnezeu, încerc să te ajut!

Avea ochii înlăcrimați și o dureau, dar reuși să vadă botul negru al unei măști de gaze, ceea ce-o făcu să creadă, în ciuda celor auzite, că precis e polițist. Apoi masca se ridică și văzu o față subțire și nerasă, niște ochi de un albastru-intens și un păr lung și negru prins de o bandană roșie în stil pirateresc. Era îmbrăcat tot în negru, dar precis nu era polițist.

— Uite, pune-ți asta.

Avea o urmă de accent, german sau scandinav poate, Înainte de a apuca să protesteze, el își scosese masca și i-o punea ei, trăgându-i ochelarii și botul cu filtrul de aer peste față. Aproape imediat aerul a devenit respirabil. Prin ochelari l-a văzut scoțându-și bandana și udând-o cu apă dintr-o sticlă pe care a luat-o din buzunarul gecii. Apoi și-a legat-o peste nas și gură ca un bandit.

— Hai să mergem.

I-a pus brațul pe după umăr și a pornit s-o scoată din mulțime. O durea piciorul, dar a uitat curând de el și a capitulat, fără să se mai gândească la ceilalți, dar nici la ea sau la unde o duce acest străin.

Poate era pur și simplu amețită din cauza loviturii la cap. Apărâtă de mască, fără a mai auzi vuietul elicopterului și al sirenelor, se simțea ciudat de detașată, ca și cum întreaga lume se mișca foarte încet, iar ea visa sau urmărea evenimentele la știrile de la televizor. Tot ce și-a amintit mai târziu au fost imaginile dispartate încadrate în lentilele rotunde ale ochelarilor: o femeie plină de sânge care zăcea pe un strat de sticlă spartă, un călugăr budist într-un veșmânt stacojiu, ghemuit în genunchi într-o rugăciune, cu capul ras

lipit de trotuar, pancarte rupte și călcate în picioare peste tot, o tobă africană cu pielea ruptă care se rostogolea încet spre ocean.

— Cum te simți?

A deschis ochii, a clipit, dar nevăzând nimic s-a speriat că gazul a orbit-o. S-a sculat în capul oaselor și s-a frecat la ochi. Avea impresia că îi jupuisese cineva un strat de piele de pe ei. Privi în sus de unde părea să vină vocea și văzu o siluetă încețoșată ridicându-se deasupra ei.

— Bine, cred că bine. Doamne, ochii mei!

— Poftim, spală-te.

Se aplecă și puse un bol cu apă pe podea, lângă salteaua pe care stătea ea. În timp ce se spăla pe ochi, el aprinse cu un chibrit o lumânare și când Abbie s-a uitat din nou i-a văzut fața îngustă și ochii albaștri. Nu i-a zâmbit, ci i-a dat doar un prosop să se șteargă. Mirosea a benzină.

— Mulțumesc.

— Lasă-mă să mă uit la lovitura de la cap.

Ea se întoarse să-i poată cerceta rana. Era îmbrăcată într-un pulover mare maro care nu era al ei. Era aspru și unsuros și mirosea a oaie udă. Probabil că i-l pusese pentru că hainele ei erau ude și, deși nu prea-i plăcea că nu-și amintește nimic, era bucuroasă a făcut-o, pentru că în cameră era foarte frig. Cel puțin avea pantalonii pe ea.

— E doar un cucui. E și o mică tăietură, dar nu e nevoie de cusături. Stai liniștită să o curăț.

A înmuiat prosopul în bol și i-a tamponat ușor capul. Camera era mică și mirosea a umed, iar pereții erau crăpați și coșcoviți. Pe jos erau dușumele goale din lemn, care în unele locuri lipseau, și nu exista mobilă, ci doar niște grămezi de haine și vechituri, ziare și reviste vechi. Sub unica fereastră, acoperită cu o pătură veche, mai era o saltea. În camera vecină se auzeau voci și prin ușa pe jumătate deschisă văzu umbre mișcându-se pe un perete.

— Așa. O să supraviețuiești. Ai suferit o comoție, dar a trecut. Ai dormit patru ore. Am fost îngrijorat, spuse el și îi arătă o mână. Câte degete vezi?

— Optsprezece?

A zâmbit aproape și i-a întins o cană.

— Ceai. E și apă aici. Trebuie să bei. La picior ai numai o vânătaie.

Simțea cum îi pulsează fluierul piciorului.

— Mulțumesc. Unde suntem?

— Într-o casă. O casă părăsită.

— Și tu cine ești?

— Un intrus care stă ilegal într-o casă părăsită.

Îl privi tristă peste marginea căinii și de această dată el zâmbi. Era greu de apreciat câți ani are. Spre treizeci, poate. În afară de barba nerasă, avea ceva delicat, aproape feminin. Era frumos și părea să-și dea seama că ea se gândește la asta.

— Mă cheamă Rolf. Iar tu ești Abigail Cooper de la Universitatea din Montana.

— Mi-ai umblat în portofel, hm?

— Am cheltuit toți banii, ți-am folosit cărțile de credit. M-am distrat minunat.

— Ești invitatul meu. Apropo, mi se spune Abbie.

El dădu din cap grav. Apoi se ridică în picioare și se duse la ușă, spunându-i peste umăr că în cealaltă cameră este și mâncare, dacă vrea.

— Mersi.

— Pentru puțin.

— Și îți mulțumesc și pentru că... m-ai scos azi din necaz.

Se întoarse și se uită la ea, mai dădu o dată din cap, apoi ieși. Abbie mai stătu o vreme cu cana în mâini și își bău ceaiul. Era prea dulce, dar cel puțin era cald și o liniștea. Se întreba ce s-a întâmplat cu ceilalți, dacă Eric și Mel erau bine. N-ar trebui să fie prea greu să-i găsească. Și-au notat cu toții numărul de mobil al lui Hacker în cazul în care ar fi fost despărțiți.

Când s-a simțit destul de puternică, s-a ridicat în picioare și s-a dus în camera vecină. Rolf, încă doi tipi și două fete stăteau cu picioarele încrucișate pe podea în jurul unui bol mare cu orez brun și legume și mâncau cu degetele. O altă fată stătea în colț și lucra ceva la un laptop. Când a intrat Abbie, și-au ridicat cu toții privirile, iar ea le-a zâmbit și i-a salutat. Doi i-au răspuns, ceilalți au dat doar din cap.

— Vino aici, îi spuse Rolf mișcându-se să-i facă loc lângă el. Servește-te.

Ea se așeză și luă o mână de orez, dându-și seama cât îi era de foame. Camera era mai mare, dar aproape la fel de goală ca și cealaltă, cu trei saltele și chiar mai multe troace. Era luminată de lumânări puse în borcane și de o lampă cu butan care pâlpaia, aruncând o umbră nesigură. Un perete era acoperit cu tăieturi din ziare, fotografiile și graffiti.

— Aveți cumva telefon aici? îi întrebă.

Dintr-un anumit motiv, toți au găsit acest lucru foarte amuzant, deși Abbie nu știa de ce. În fond, laptopul părea să fie pus într-o priză. Și-a simțit obrajii înroșindu-se, dar a sperat să nu se vadă.

— E o cabină telefonică în stradă, îi spuse Rolf. Până azi, am avut un mobil, dar Domnul de Mare ajutor, aici de față, a reușit să-l piardă, îi spuse el arătând înspre băiatul care stătea alături.

— N-a fost vina mea, mi l-a luat tâmpitul ăla de polițai.

— Deci tu erai fata îmbrăcată în roșie.

— Îhî.

— *De ce?*

— Pentru că era o legumă modificată genetic.

— A, da.

— Asta-i marea brânză care vă învață pe voi la Universitatea din Montana? întrebă tipul de lângă ea.

Avea o claie de cârlionți rastafarieni și un inel din argint la o sprânceană. Lui Abbie îi venea să-l pocnească peste bot, dar se hotărî să ignore sarcasmul și spuse da, de fapt există

cursuri despre utilizarea tehnologiei genetice în agricultură. Deși ea nu frecventa niciunul.

— Fascinant.

— Da, chiar este.

— Și voi, cei de acolo, sunteți mari activiști în domeniul mediului?

Întrebarea venea de la Rolf și pentru că părea sinceră și binevoitoare, iar ea simțea că vrea să repare mitocănia celorlalți, i-a dat un răspuns mai complet și mai entuziast decât ar fi trebuit, poate. I se adresa direct lui Rolf, povestindu-i despre Hacker, de care se gândea poate c-a auzit (nu auzise), despre Acțiunea Pădurea și despre sabotarea vânzării de cherestea de luna trecută. Și deși nu-și dădea prea bine seama de ce vrea să se dea mare în fața lui, n-a mințit, ci a mai înflorit un pic lucrurile, făcând ca întâlnirea ei cu tăietorii de lemne să pară mai periculoasă decât a fost în realitate.

Chiar dacă nu s-a arătat impresionat, Rolf părea cel puțin interesat. Și poate pentru că ea simțea un anumit respect amestecat cu teamă față de el sau pentru că era fascinată de ochii lui frumoși, n-a băgat de seamă că tipul cu cărlionți rânjea și clătina din cap, iar cele două fete care stăteau de-o parte și de alta a lui zâmbeau și ele. Iar când a observat, ajunsese deja cam departe și-i povestea lui Rolf despre excursiile studentești de distrugere a buruienilor, când urcau cu toții pe dealuri să smulgă plantele dăunătoare.

— Adică iarbă de fumat? Întrebă rastafarianul.

Abbie se opri și își miji ochii spre ticălos. Arăta de parcă chiar ar fi fumat iarbă. Apoi se întoarse spre Rolf fără a-i răspunde.

— E uimitor ce poți găsi acolo. Trei feluri de floarea grâului, laptele-cucului frunzos, limba câinelui...

— Laptele cucului frunzos... Mamă! Țsta te trimite direct în paradis.

— Mai taci din gură, interveni Rolf.

Abbie suportase destul, așa că se întoarse să-l înfrunte.

— Adică voi considerați că ăsta-i cel mai important lucru? Rastafarianul clătină din cap și pufni.

— Nu, serios, întrebă Abbie căreia îi mai trecuse furia. Voi ce faceți? Hm?

— Micuțele bogătașe de la colegiu care smulg buruieni, o-la-la.

— Du-te naibii!

— Te rog...

Rolf îi spuse din nou să tacă din gură, apoi se aplecă și își puse mâna pe umărul lui Abbie, încercând s-o liniștească. Ea ridică din umeri.

— Abbie. Noi nu credem că ceea ce faceți voi n-are importanță. Doar că nouă ni se par un pic... cum să zic? Irelevant, poate marginal. Ca și cum ai reșeza mobila pe *Titanic*.

— Perfect, mulțumesc.

— Nu, nu, serios. Nu sunt nepoliticos, ci doar realist. S-a ajuns prea departe. Marile corporații distrug planeta și nimeni nu mai ia în seamă protestele. Uite ce s-a întâmplat astăzi. Uite ce ți-au făcut.

A întins mâna s-o atingă, dar ea s-a îndepărtat și nu l-a lăsat.

— Guvernele țărilor industrializate sunt astăzi conduse în totalitate de corporații transnaționale. Politicienii nu sunt decât niște marionete. Așa că pentru a avea un impact, să-i facem pe cei care conduc cu adevărat să se oprească, să asculte și reflecteze asupra acțiunilor lor, trebuie să-i rănești. Personal. Să-i rănești la propriu.

— Și asta ați crezut voi că faceți azi? întrebă ea cu răceală.

— O, nu, astăzi ne-am distrat doar, răsé Rolf.

Fata care în tot acest timp lucrase la computer a venit să se așeze lângă Rolf și a luat o mână de orez. Părea mulțumită de ea însăși. După limbajul ei corporal, Abbie avea impresia că e prietena lui.

— E aranjat totul? întrebă el încet.

— Îhî.

— Bine. Bravo.

Abbie se ridică. Îi era puțin greață și voia să plece, să respire aer curat. Să plece de lângă ciudații ăștia, să-i găsească pe Hacker, pe Mel și pe ceilalți.

— Pleci? o întrebă Rolf.

— Da.

— Îmi dai, te rog, puloverul? întrebă rastafarianul.

Scârbită că poartă ceva de-al lui, îl scoase repede și-l aruncă pe jos. Rolf i-a adus geaca și a ajutat-o să se îmbrace, apoi a condus-o până la ușă.

— Și ia-o mai încet cu laptele-cucului frunzos! strigă rastafarianul.

Din prag, Abbie s-a întors și s-a uitat la el.

— Înainte de revoluție, mai învață să te porți, cretinule.

Ieși, dar auzi hohotele de râs. Rolf o însoți pe scări până în stradă, apoi pe deal în jos până la cabina telefonică. Hacker a părut ușurat când a auzit-o și i-a spus că vor veni de îndată s-o ia. Rolf i-a explicat cum să ajungă.

Așteptau împreună, unul lângă celălalt, pe treptele unei case părăsite. Toată zona urma să fie demolată pentru a se construi clădiri pentru birouri, i-a spus el. Și-a răsucit o țigară și i-a oferit și ei, dar Abbie a refuzat. Deasupra acoperișurilor, pe cer, se înălța o lună marmorată și au stat așa, tăcuți, uitându-se cum se deplasează încet pe cer.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat sus. Tipul e un idiot.

Abbie nu i-a răspuns. Se simțea mică și singură, se gândea la mama și la tatăl ei, la cele întâmplate acasă, la cât de tristă și de nenorocită i se părea, dintr-o dată, lumea. Simți c-o podidesc lacrimile, dar reuși să le oprească, iar el n-a observat sau s-a prefăcut că nu observă. A întrebat-o de unde vine, dar i-au trebuit câteva momente ca să fie sigură că vocea n-o trădează și abia atunci i-a răspuns.

— Și tu?

— Din Berlin, dar stau aici de doisprezece ani.

— La Seattle?

— Nu. Pe ici, pe colo. Mă plictisesc dacă stau într-un singur loc.

Scoase un pix din buzunar și scrise un număr pe capacul cutiei cu foițe de țigară, îl rupse și i-l dădu, spunându-i că cineva de acolo va știi cum să dea de el. I-a cerut și el numărul de telefon, dar probabil că era încă puțin amețită și nu și l-a amintit pe cel de la cămin, așa că i-a dat numărul de acasă. Atunci a apărut în josul străzii mașina lui Hacker. Era și Scott cu el și s-au manifestat amândoi destul de gălăgios. I-au spus că Mel e bine. Eric era în spital, unde trebuia să rămână cel puțin două săptămâni. Avea bazinul fracturat, lucru care nu-l preocupa nici pe jumătate la fel de mult ca pierderea acordeonului. Abbie i-a prezentat lui Rolf și au dat mâna. Apoi i-a mulțumit din nou pentru c-a ajutat-o și a avut grijă de ea și s-a urcat pe bancheta din spate.

În timp ce mașina demara, i-a făcut cu mâna pe geamul din spate, iar el a privit-o direct în ochi și i-a zâmbit. Și în clipa aceea, ea a știut că-l va revedea într-o zi. A împăturit cu grijă peticul de hârtie pe care i-l dăduse și l-a pus în portofel.

15

În zorii noului mileniu întreaga lume aștepta plină de speranțe domnia fericirii, păcii și bunăvoinței. Și alte asemenea tâmpenii. Noul secol începuse deja de o săptămână și lui Sarah nu-i plăcea deloc. Stătea în micul birou din spatele librăriei, încercând să se concentreze asupra textului de pe monitorul computerului, care era aproape tot atât de deprimant ca și celelalte lucruri din viața ei în acel moment. Inclusiv vremea rece, umedă, cenușie și cețoasă, vreme numai bună de tăiat venele, cum spunea Jeffrey, deși nu i-a spus-o și astăzi de teamă probabil că s-ar putea s-o și facă.

Cifrele de vânzări din perioada sărbătorilor erau chiar mai îngrozitoare decât se temuse, din cauza lanțurilor de magazine și a unui vânzător de cărți pe internet, al cărui nume, precum *Macbeth* în teatru, nu trebuia menționat între aceste ziduri, nu mulțumesc. Prețurile practicate de aceștia erau atât de ridicole, încât ar fi putut da naibii cărțile pe gratis. Prin ușa deschisă îl auzea pe Jeffrey care încerca răbdător să vrăjească o clientă, singura din ultima oră și jumătate, o femeie care venise după o carte, dar nu-și amintea nici titlul, nici autorul și nici despre ce era vorba.

— Știți cumva editura? întrebă Jeffrey încercând să-i fie de folos.

— Ce?

— Doamne, ajută-ne, murmură Sarah.

Jeffrey fusese extraordinar. Practic, el se ocupase de magazin în perioada premergătoare Crăciunului. Sarah venise aproape în fiecare zi, pentru că nu putea să stea singură acasă, dar știa că de cele mai multe ori mai degrabă l-a încurcat decât să-l ajute. În prima săptămână ireală după ce Benjamin a plecat, iar copiii s-au întors la școală, Jeffrey o suna de două sau trei ori pe zi și se oprea pe la ea întotdeauna în drum spre casă, cu ceva de mâncare, flori sau o sticlă de vin. Casa i se transformase într-un loc de

permanentă petrecere sau priveghi. După ce a plecat mama ei, a venit Iris să stea cu ea, și mereu treceau prieteni s-o înveselească, iar în unele seri în bucătărie se strâneau cinci-șase persoane, chiar mai multe, care găteau, discutau, mâncau sau beau, plâneau ori râdeau și niciuna n-o lăsa pe Sarah să ridice un deget, nici măcar să pună vasele în mașina de spălat. A vorbit, a plâns și a râs atât de mult, încât a ajuns extenuată și a trebuit în cele din urmă să-i oprească și să se întoarcă la lucru ca să se mai odihnească.

— Deci e roman, dar nonficțiune, spunea Jeffrey. Un roman nonficțional. Hm! Vreți ceva gen *Cu sânge rece* de Truman Capote?

— Gen *ce*?

Pe Sarah și pe copiii îi îngrozea gândul de a rămâne acasă de Crăciun și de Anul Nou, mai ales cu toată agitația asta cu zorii noului mileniu. Chiar atunci, total pe neașteptate, a sunat Karen Bradstock și i-a invitat în Caraibe. Karen aflase despre Benjamin, a reieșit, din corespondența electronică dintre Josh și Katie. Un evazionist fiscal fabulos de bogat, un client de-al lui Tom, avea o casă pe insula Mustique, i-a spus ea, și le-o oferea – *gratis* – timp de două săptămâni. Urmau să mai fie și alți prieteni de-ai lor acolo, dar erau sute de camere, așa că de ce să nu vină și ei? Sarah a acceptat imediat.

Insula era frumoasă, chiar dacă bizar de anostă, neavând nimic care să aducă cât de cât cu o urmă de cultură locală. Karen susținea că fusese cumpărată cu ani în urmă de un aristocrat excentric care a preferat ca locul să fie golit ca să poată da petreceri lungi și somptuoase pentru membrii plictisiți ai familiei regale britanice. În prezent, era deținută de o companie și devenise un refugiu exclusivist pentru cei extrem de bogați.

Familia Bradstock mai invitase încă două cupluri din Chicago, care lui Sarah nu i-au prea plăcut. Una dintre femei a tratat-o de parcă ar fi fost invalidă și se tot oferea să facă diverse lucruri în locul ei, întrebând-o mereu, cu o expresie

enervant de îngrijorată, cum se simte. Lui Sarah îi venea să urle. E ciudat că unii oamenii chiar nu-și dau seama. Cel mai bine ar fi fost s-o trateze normal, amabilitatea era și ea bună, dar compasiunea aceea dulceagă, lipicioasă, îi stârnea gânduri asatine.

Din fericire, Karen a înțeles cum stau lucrurile. Aveau multe de discutat și, chiar așa, cu toți musafirii, au găsit timp pentru câteva șuete între patru ochi. Subiectul nu era întotdeauna Benjamin. De mai multe ori, plimbându-se pe plajă sau stând și citind lângă piscină, Sarah reușea să nu se gândească la el și câte o jumătate de oră.

Tânărul Will, care crescuse cam cu șaiszeci de centimetri, era acum obsedat de sport și în cele mai multe zile dispărea cu tatăl său să joace tenis sau golf. Lui Josh nu-i păsa. Era prea îndrăgostit de Katie și sentimentul părea reciproc. Singura care nu se simțea deloc bine era Abbie.

După exact o zi i-a anunțat că detestă acel loc, că e plin de bancheri fasciști și de soțiile lor bulimice și siliconizate și că-i vine să vomite când vede așa-zisele VIP-uri sau foste staruri rock pline de riduri. Ar fi fost mult mai jenant dacă n-ar fi spus și Karen că este absolut de acord și i-a luat partea plină de însuflețire în dezbaterile furioase de la masa de seară, în care Tom și Will erau etichetați inevitabil drept „neoimperialiști” și „dinozauri criptocolonialii”, indiferent ce însemna asta.

Tom media strălucit aceste discuții aprinse, străduindu-se din răsputeri, dar întotdeauna cu umor. Uneori, Abbie mergea însă prea departe.

— Doamne, e plină de furie! i-a spus Sarah lui Karen după o astfel de discuție, deosebit de crâncenă.

— Bineînțeles că e. Era de așteptat. Nu doar tu ai fost disprețuită. Oricât de mult i-ați spune, tu și Ben, că n-are nicio legătură cu ea, că este vorba doar despre degradarea relației voastre, probabil că ea vede lucrurile altfel. Trebuie s-o duci să discute cu cineva.

— Cu un psiholog?

— De ce nu? Tu nu ai?

— Nu, nu sunt genul.

— Ce gen? Când te îmbolnăvești te duci la doctor, nu?

— Nu știu. Poate. Cândva.

— Cum vrei. Nu e treaba mea. Dar poate c-ar trebui să te gândești la asta pentru Abbie.

Sarah se gândise deja, dar nu-i venea să discute, pe de o parte din devotament pentru Abbie, iar pe de altă parte pentru că simțea că a dat cu bâta în baltă. Cu doar o săptămână în urmă îi spusese doctorului lor despre furia lui Abbie, când s-a dus să-i ceară niște somnifere. Acesta i-a spus că terapia ar fi o bună idee și că le pune în legătură cu cineva. Să treacă Abbie pe la mine, i-a spus el. Dar când Sarah i-a spus lui Abbie, fata a explodat.

— Ceee? Crezi că sunt nebună?

— Nu, iubito, bineînțeles că nu. Dar...

— Dacă asta crezi, închide-mă.

— Hai, Abbie...

— Mami. Uite, sunt foarte supărată pe el. Dar nu avem motive să fim supărate? Adică e voie, nu? Tu te controlezi foarte bine, s-ar zice că nici nu-ți pasă.

— Nu-i adevărat.

— Eu suport în felul meu. Lasă-mă în pace.

Au sărbătorit venirea noului mileniu la un bar-restaurant de pe plajă, care se înălța deasupra apei pe stâlpi din lemn și era condus de un indian, Basil, pe care Abbie îl considera singura ființă umană de pe întreaga insulă. Sarah se hotărâse că n-are de gând să devină sentimentală, dar când a bătut miezul nopții și au început artificii, când toți se îmbrățișau, se sărutau și își urau „la mulți ani”, iar Abbie și Josh au venit la ea și au stat toți trei, ținându-se unul de altul ca trei suflete pierdute, nu s-a mai stăpânit. Au plâns cu toții, chiar și Josh, bietul de el. A fost însă singura dată când Sarah a cedat.

Când s-au întors acasă, Benjamin (care sunase de la mama lui, de la Abilene, sau așa pretindea) le lăsase un

mesaj neliniștit, în care le transmitea dragostea lui și le ura un an nou fericit. Da, sigur că da, se gândi Sarah.

La început i-a dat o mulțime de telefoane și aproape de fiecare dată, împotriva voinței ei, sfârșise prin a plânge și a țipa la el. Uneori plângea și el, îi spunea iubitito și că o iubește, ceea ce-o înfuria atât de tare încât îi venea să facă țândări telefonul. Pentru că dacă o iubea, dacă chiar o iubea, fir-ar a naibii de dragoste, de ce dracu' a plecat? În cele din urmă i-a comunicat să nu mai tot spună asta și să n-o mai sune o vreme.

Apoi, vestea pe care i-a dat-o Beth Ingram a venit ca o bombă. Sarah nu era sigură dacă a făcut-o intenționat sau nu. Probabil că da. Dar, într-o zi, când vorbea cu ea, Beth, care era foarte drăguță și înțelegătoare, i-a spus, așa, într-o doară, ceva despre cum trebuie să se fi simțit ea, Sarah, data trecută. Sarah i-a spus poftim? a tăcut o clipă și a întrebat-o ce înțelege prin data trecută. Iar Beth a scos niște iiii-uri și aaa-uri, s-a roșit un pic și apoi i-a mărturisit ezitând că a vorbit acum ceva vreme la o petrecere cu soția unui partener de la ICA și că ea i-a povestit că Benjamin avusese o aventură cu o tânără avocată în drept imobiliar, care le făcea uneori acte notariale. Se pare că la serviciu știa toată lumea. Beth i-a spus că ea a crezut că aflase și Sarah.

Furia lui Sarah n-a cunoscut margini și chiar în aceeași seară, după câteva pahare de vin, l-a sunat la mama lui și ticălosul nu era acolo. Margaret i-a spus că nu știe unde este, că s-a dus undeva cu afaceri. Da, bineînțeles. La Santa Fe, fără îndoială, s-o reguleze pe târfa aia de pictoriță. L-a sunat pe mobil și i-a lăsat urlând, cu voce de om băut, un mesaj usturător, acuzator, pe care l-a regretat aproape imediat după ce a închis și încă și mai mult a doua zi dimineată, cu mintea limpede.

Noaptea erau cele mai rele, când somniferele nu-și făceau efectul și stătea singură în patul mare, cu o greutate apăsătoare în stomac, așteptând dimineata. Uneori își întindea piciorul și simțind locul rece și neted îi venea să

urle. După primele săptămâni, pentru a se impune, a încercat să se mute la mijloc. Dar n-a fost deloc bine, era ca un ultimatum, ca și cum, procedând astfel, admitea că el nu se va mai întoarce niciodată. Doar nu se putea s-o fi părăsit așa pur și simplu, să-și lase casa și copiii, nu? Nu?

În săptămâna de dinainte de Crăciun, el a venit din Kansas să-și vadă copiii și să le aducă daruri. I-a cumpărat fiecăruia câte un telefon mobil, ca să poată să-l sune oricând, le-a spus, la care Abbie a râs disprețuitor. Vezi să nu, i-a zis.

Locuia la un prieten din oraș și a dus copiii la un restaurant, la cină. Voia să vină și Sarah, dar ea n-a vrut și singurul lucru pe care l-a putut face a fost s-o convingă pe Abbie să se ducă. Biata fată s-a întors acasă scaldată în lacrimi și a fugit direct în camera ei. Joshie a stat plictisit la masa din bucătărie și i-a spus lui Sarah că Abbie n-a scos un cuvânt civilizat toată seara, ci și-a vărsat veninul asupra tatălui ei și a făcut observații usturătoare.

Acum era la librărie și îl auzea pe Jeffrey luându-și rămas-bun de la clientă. După câteva clipe, acesta apăru în pragul ușii de la biroul ei, ducându-și mâna la cap într-un gest de neîncredere.

— Ai auzit?

— Ai fost minunat.

— Cred c-ar trebui să renunțăm și să deschidem un magazin de înregistrări.

— Da?

— Atunci cel puțin cei care nu știu nici titlul, nici cântărețul, nici cine a scos albumul pot măcar să *fredoneze*.

Sarah râse, iar el arătă monitorul computerului.

— Cum ți se pare, șefa?

— Sumbrou. Hai să vindem mai bine CD-uri.

— Mi-ai dat un răspuns greșit. Ar fi trebuit să zici: „Jeffrey, având în vedere și luând în considerare situația industriei, concurența acerbă, proliferarea mijloacelor alternative și a altor posibilități de petrecere a timpului liber

sau, mai simplu, faptul că nicio persoană sub treizeci de ani nu mai dă doi bani pe o carte și nici nu are chef să facă ceva care să necesite mai multă atenție decât își poate permite un tânțar superactiv, având în vedere toate aceste lucruri, ne-am descurcat destul de bine, îți mulțumesc, Jeffrey.”

— Bravo.

Se aplecă și o sărută pe frunte.

— Hai să închidem și să mergem undeva să mâncăm.

— Perfect. Și-mi dai și-o țigară.

Tema zilei era „Exprimă-ți umanul”. Cel puțin, așa credea Ben că spusese femeia îmbrăcată în maiou de balerină și sarong roșu, chiar de la început, când stăteau în cerc, desculți și ținându-se de mână. Nu auzise prea bine pentru că se afla în fața unui ventilator electric mare care îl zburlea părul în toate direcțiile. Sau poate că a spus „Exprimă-ți umorul”. Dar totuși nu acesta era cuvântul, după câte își dădea el seama, așa că rămase la „umanul”. Ceea ce nu însemna că unii dintre cei din jurul lui nu făceau câteva chestii care puteau fi catalogate drept umoristice. Mai ales tipul în vârstă cu barbă căruntă, îmbrăcat într-un halat purpuriu și cu turban, ca un staroste taliban năuc, care se rotea prin încăperea cu ochii închiși, ținând la piept un ardei. Sau nu auzise instrucțiunile femeii, sau paria pe mai mulți cai deodată.

Se numea „Corul trupurilor”, iar Eve și Lori veneau aici în fiecare sâmbătă după-amiaza, împreună cu alte cincizeci sau șaiszeci de suflete îngemănate, să exprime prin dans și mișcare ceea ce li se servea. Sala era mare, foarte înaltă și cu podea scorojită din lemn. Se afla chiar lângă calea ferată și se cutremura toată când treceau trenurile, chiar dacă muzica era dată foarte tare.

Muzica, exclusiv *new age*, abunda în sunete de valuri sparte și chemări de balene. Ben se întrebese mereu de ce „conversația” dintre balene era considerată liniștitoare și binefăcătoare atâta vreme cât nu știe nimeni ce naiba

comunică aceste creaturi între ele. Doar se certau și balenele ca toată lumea, nu? Poate că strigau una la cealaltă: *Bestie nenorocită și cocoșată, asta-i ultimul plancton pe care-l mai vezi de la mine. Fă și tu ceva, du-te și mai suflă niște aer.*

În acel moment, Lori era în cealaltă parte a camerei, unde-și exprima umanul, și probabil că ceva mai mult, cu un tânăr cu coadă, enervant de drăguț. Acesta își scosese maioul, ceea ce se pare că bărbații aveau voie, iar femeile nu, cel puțin de câteva săptămâni, de când o suedeză voluptuoasă, pe care o chema Ulrika, și-a etalat nurii, iar un tip cu triplu bypass a leșinat și a trebuit scos afară. Se pare că până și în Santa Fe puteai să te exprimi doar în anumite limite.

O altă regulă era să nu existe contact în timpul dansului. Probabil că unii nu știau acest lucru sau nu le păsa. Câteva cupluri se zvârcoleau pe jos, atât de îmbrățișate, încât era greu de spus cui îi aparține fiecare membru. Ben se temea chiar că nu se vor mai putea dezoda. Poate că se înnoadă așa de tare că nu-i mai poate desfăce nimeni. Și trebuie chemați pompierii.

Majoritatea, la fel ca și Ben, dansau pe cont propriu. Din când în când mai apărea câte cineva care îi zâmbea și dansa un pic cu el, apoi se ducea în altă parte. În clipa de față, Eve era cam la zece metri distanță și dansa sinuos, cu ochii închiși și cu un zâmbet discret pe față. Avea un mic top alb din in și niște bermude strâmte, roșii care-i scoteau în evidență șoldurile și burta și arăta atât de sexy, încât umanul din Ben tânjea să se exprime cât mai repede.

Nu prea dorise să-l aducă astăzi aici gândindu-se că nu este exact genul lui. Credea că poate o s-o ia peste picior sau că e prea stresat ori rezervat ca să participe la așa ceva. L-a păcălit că trebuie să poarte costum de balerin sau cel puțin un șort lycra. A văzut că nu e cel mai bătrân de acolo și, îmbrăcat în tricoul gri și blugii decolorați, nici nu se simțea ca un intrus.

Primele zece sau cincisprezece minute după ce au început să danseze, Eve a rămas aproape și îl privea mereu pentru a-i evalua reacția. Nu era el cel mai mare dansator din lume, dar toată treaba era destul de haioasă. Încerca să intre în atmosferă și se simțea destul de bine. Ar fi vrut să se relaxeze mai mult, să se lase dus de val, să-și limpezească un pic mintea.

Era a treia vizită la Santa Fe de când o părăsise pe Sarah și, până acum, cea mai lungă. Nu mai era zăpadă și chiar mirosea un pic a primăvară. Venise deja de două săptămâni și deși nu prea știa de ce – pentru că era foarte simplu să stai aici – simțea că a venit timpul să se întoarcă în Kansas. Acum erau iubiți și lucrurile mergeau bine între ei. Mai mult decât bine. Se aflau în starea aceea impetuoasă și încordată când nu erau în stare să stea departe unul de altul. Nici nu îndrăznise să spere că se va întâmpla atât de curând.

Acum două luni, în decembrie, i-a telefonat de la mama lui din Abilene și i-a spus cu voce tremurată că a făcut-o, că a plecat. A urmat o pauză lungă, câteva secunde, apoi ea i-a spus încet: „Vino.”

Și a plecat cu mașina în aceeași seară, aproape opt sute de kilometri, pe ceață și zăpadă, peste câmpiile înghețate ale Oklahomei și vestul Texasului și a ajuns în zori, i-a găsit casa și a băut la ușă. Ea își pusese un șal negru din lână peste cămașa de noapte albă, iar fața la fel de palidă ca zorile îi trăda îngrijorarea. L-a chemat însă înăuntru și l-a îmbrățișat. Iar el n-ar fi vrut, era decis să n-o facă – pentru că atunci cum ar fi putut ea, cum ar fi putut orice altă femeie să-și dorească un bărbat atât de imatur, slab și demn de compătimire – dar nu s-a putut abține și a început să plângă. Iar ea l-a strâns în brațe. Și a stat așa, pur și simplu îmbrățișându-l, mult timp.

Apoi l-a așezat la masa din bucătărie, a făcut cafea, ochiuri și pâine prăjită și l-a privit mâncând, cu coatele pe masă și cu bărbia în mâini, neluându-și ochii de la el și zâmbindu-i blând. Parcă nici unuia nu-i venea să creadă că

el era acolo. Apoi micul Pablo, care avea trei ani și jumătate, pe care Ben nu-l cunoștea, a ieșit în pijama din camera lui, s-a așezat la masă și a început să vorbească cu el de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume să-l găsească acolo.

Însă când se întâmplă lucruri importante, oamenii nu se comportă de obicei așa cum te-ai aștepta. De exemplu, mama și sora lui Ben. A intuit, corect sau mai degrabă greșit că nu trebuie să le spună la telefon că a părăsit-o pe Sarah. Trebuia să le spună direct. A sunat-o pe mama lui de la New York și a anunțat-o că vine să stea acolo și, bineînțeles, ea a fost încântată. În seara în care a sosit i-a făcut mâncarea preferată pe care s-o mănânce împreună, doar ei doi.

Ben știa bineînțeles că o va necăji când îi va spune. Dar ea l-a adorat mereu și a crezut în el, susținându-i toate acțiunile și deciziile, chiar și pe cele în care el știa că greșește, așa încât reacția sa din acea seară de după cină, când i-a dat vestea, l-a luat complet prin surprindere. Mama lui a fost consternată, furioasă și l-a fulgerat cu privirea. Chiar i-a dat una peste braț. Cum și-a putut lăsa soția și copiii? Cum a putut?

— Ai făcut un jurământ! țipa ea printre lacrimile de supărare și durere. Un jurământ. Te întorci, Benjamin. Mă auzi? Te întorci! Ai jurat!

În cele din urmă s-a liniștit, a mai plâns, iar el a încercat să-i explice cu blândețe de ce a plecat. Ceea ce era aproape imposibil, fără a-i spune lucrurile pe care nu voia și nici nu se gândea să le spună nimănui, și cu atât mai puțin mamei sale. I-a relatat însă în clișee codate că *de ani buni*, deși *nu lăsau să se vadă*, el și Sarah nu mai erau *fericiți împreună*, că lucrurile merseseră *bine între ei*, dar că amândoi *s-au schimbat și s-au îndepărtat*. Și, în cele din urmă, acest discurs, chiar dacă nu a convins-o, a înmuiat-o și a făcut-o să accepte oarecum că faptul era consumat și că așa avea să rămână. Nu dorea decât, i-a spus printre lacrimi, un singur lucru, ca el să fie fericit.

Dacă reacția mamei sale l-a surprins, cea a surorii sale l-a șocat de-a binelea. A doua zi s-a dus la Topeka să ia masa de prânz cu ea. Sally era cu cinci ani mai mare, un interval suficient pentru ca, în copilărie, să se cunoască destul de puțin unul pe celălalt. Conștient că el este preferatul mamei, își tratase întotdeauna sora cu oarecare delicatețe, ca și cum ea ar fi putut, pe bună dreptate, să-i poarte pică. Dar și-a dat seama, cu ușurare, în rarele ocazii când a văzut-o, că nu e așa. Cel puțin, până acum.

Sally era ceea ce se numește mai degrabă o femeie bine făcută decât drăguță sau frumoasă. Avea ochii căprui-închis ca ai tatălui lor și sprâncene groase. Era mai înaltă decât și-a fi dorit și stătea puțin adusă de spate, ca și cum ar fi dus o povară nevăzută pe umeri. Era măritată cu un contabil, pe care-l chema Steven, un om atât de îngrozitor de plicticos, încât Abbie crease chiar un verb din numele lui. A fi *stevenat* de ceva sau de cineva sau a te simți *stevenat de moarte* intrase de mult în vocabularul familiei. Sally și Steve aveau doi copii care, din păcate, se pare că s-au procopsit amândoi cu genele tatălui și s-au făcut contabili.

Ben se gândea să meargă la un restaurant, dar Sally pregătise masa pentru ei în bucătăria dichisită, cu perdele de dantelă și broscuțe din ceramică pe pervaz. Steve lucra, așa că nu erau decât ei și broaștele. Benjamin a așteptat până când au terminat de mâncat – cotlete de porc la grătar și plăcintă cu cremă de lămâie și beza – și i-a dat și ei vestea. În timp ce vorbea, își dădea seama, după felul în care se îngustau ochii surorii sale, că nu va scăpa ușor. Când a terminat, s-a instalat o tăcere amenințătoare care-i dădea fiori.

- Cine-ți dă *dreptul*? șuieră ea.
- Cum adică?
- Cine-ți dă *dreptul*? Să pleci.
- Păi...

— Adică *toți* suntem nefericiți. Toate cuplurile pe care le cunosc eu. Nu știi niciun mariaj despre care să spun cu mâna pe inimă că e fericit.

Ben ridică din umeri și se foi nițel pe scaun.

— Tu știi vreunul?

— Păi...

— Știi? Adică, să fie într-adevăr fericiți? Nu știu. Face parte din combinație, idiotule. Coboară cu picioarele pe pământ! Crezi că mama și tata au fost *fericiți*? Așa crezi?

— Păi...

— Bineînțeles că n-au fost. Nimeni nu e. Asta nu înseamnă că trebuie să și pleci. O, Doamne, sunt așa de nefericit, hî, hî, hî, hai să-mi părăsesc nevasta și copiii. Pentru Dumnezeu, Ben, coboară cu picioarele pe pământ.

Ben se simțea paralizat din cauza șocului. Dar sora lui nu terminase încă. De fapt, abia începuse. În continuare i-a ținut un discurs înfocat despre cum este el o victimă a acestei culturi de consum, ridicole și derutante, în care suntem bombardați constant cu promisiuni periculoase de fericire și, încă și mai rău, ni se spune mereu că avem *dreptul* să fim fericiți. Și dacă nu suntem, putem fi, dacă ne luăm un automobil nou, sau o mașină nouă de spălat vase, îmbrăcăminte nouă sau o iubită nouă. Mesajele sunt pretutindeni, i-a spus Sally, în orice revistă pe care-o iei în mână, în orice show idiot de la televizor, alimentând lăcomia și invidia, făcându-i pe oameni nemulțumiți de ceea ce au, convingându-i că pot schimba lucrurile, că pot fi *fericiți*, plini de succes și frumoși dacă au un știu ce *lucru* nou grozav, o prietenă nouă, o față nouă, țâțe noi din silicon...

Dacă n-ar fi fost atât de uimit sau atât de puternic implicat în această diatribă, Ben ar fi aplaudat-o. Dată fiind situația, și-a plecat ochii, a dat din cap și a încercat să pară pătruns. Iar după o jumătate de oră, după ce a negat de două ori că ar fi altcineva, una *nouă*, pentru că era prea speriat să recunoască, și-a luat rămas-bun, a sărutat-o și a

ieșit pe poartă, adus de umeri, aproape ca și ea. Nu era *stevenat*, ci total și umilitor *salliat*.

Dansul se sfârșise și Coriștii Trupului se aflau din nou în cerc, dar de această dată ședeau pe jos cu ochii închiși, ținându-se de mână în tăcere. Ben ținea mâna talibanului rotitor care părea să-l placă foarte mult. Se întrebă unde și-a lăsat ardeiu.

Cam vreo douăzeci de minute, în care cei ce doreau le împărtășeau celorlalți impresiile, ședința s-a încheiat. S-au încălțat cu toții, Lori a venit și l-a îmbrățișat pe Ben, apoi a venit și Eve și au îmbrățișat-o amândoi.

— Ți-a plăcut? l-a întrebat ea agitată.

— Minunat.

L-a privit sceptică.

— Hai, pe bune. Mie chiar mi-a plăcut.

A luat-o pe după umeri, iar ea l-a prins de mijloc. Mirosea delicios, a cald și a transpirație. Lori îi privea zâmbind.

— Știți ceva? Arătați minunat împreună. Chiar și semănați.

— Asta-i un compliment? întrebare Ben și Eve deodată.

— Da.

Pablo era la tatăl său în weekend, așa că aveau la dispoziție toată casa. Ben a aprins focul în căminul cu arcadă din dormitor, iar Eve a făcut ceai verde al cărui gust începea să-i placă și lui. Soarele de iarnă târzie intra pe fereastră și cădea pe plapuma albă de pe pat, umplând camera cu o strălucire moale, de chihlimbar. S-au dezbrăcat încet unul pe celălalt, adulmecându-și gâtul unul altuia ca pisicile, lăsându-se în piramida de soare ce brăzda patul. Pielea ei avea gust de sărat, iar el i-a sărutat umerii și sâni și subsuorile, plimbându-și mâinile peste rotunjimea abdomenului, descoperind-o caldă și deschisă.

Teama care le marcaseră primele contacte dispăruse, închisă într-un colțișor întunecat al minții lui Ben. Uneori îi dădea totuși ghes prin șoapte de neîncredere și tulburătoare reproșuri de vină și trădare. Dar dacă înainte îi dădea

atenție, răspundea și pleca vinovat, acum își astupa urechile. Dacă Eve n-ar fi fost atât de răbdătoare cu el, de iertătoare și nederanjată de primele lui eșecuri ca amant, s-ar fi retras de mult, copleșit de rușine. Dar ea părea să înțeleagă și l-a liniștit când el a încercat, bătăindu-se plin de autocompătimire, să-i explice.

Acum era în ea, încă străin de forma și simțirea ei, îi privea linia bărbiei, buzele întredeschise, genele plecate peste ochii închiși, părul ca o pată de cerneală pe pernă și umbra trupurilor lor împreunate mișcându-se încet, încet pe trandafiriul tencuiei aspre. Acum era aici, cu ea. Era aici.

16

Nu trecuse niciun an de când nu mai fusese aici. Dar ca atâtea alte lucruri din viața lui Abbie, în cele câteva luni locul se transformase complet. Erau călare, ea și Ty, pe malul aceleiași râpe unde călăriseră împreună cu tatăl lui acum două veri, când au văzut vulturul auriu planând deasupra râului. Veniseră și acum pe același drum, prin salvie, călare pe aceiași cai. Aici se sfârșea însă orice asemănare. Peisajul pe care-l vedeau acum aparținea unei planete mai triste.

— Doamne, murmură ea.

— Ți-am spus că n-o să mai recunoști locurile.

În dimineața cenușie și închisă de mai, până și munții păreau schimbați, mai triști și mai îndepărtați. Râul era aproape sec și cenușiu, iar malurile păreau spălate cu var. În aval, malurile acoperite altădată de sălcii, între care se vedea apa bolborosind și scânteind, erau acum un deșert de pietriș și mâl, acoperit cu pete albe, acolo unde secase apa sărată. Apa care a ucis mânjii și vitele familiei Hawkins.

— Vezi plopii canadieni de acolo, de jos? La vremea asta ar fi trebuit să fie deja înfrunziți. Au murit. Cu toții. Am crezut că vor rezista, dar n-au reușit. Și acolo jos? Unde te-a dus tata să vezi mânjii. Altădată, pe vremea asta, pajiștile erau atât de pline de flori încât nu puteai trece printre ele fără să-ți îngălbenești hainele. Uită-te acum.

Totul era arid, maro și acoperit de sare și doar câteva smocuri triste de iarbă albită care încercau să reziste.

— Acum nu va mai crește nimic acolo. Au dispărut și fânețele. Râul a fost otrăvit, și acum și pământul. Apa de forări ucide tot.

Abbie stătea în șa, clătinând din cap.

— Nu-mi vine să cred.

— N-ai văzut nici jumătate, râse Ty. Vino să-ți arăt.

Trase de hățuri și-și struni calul. Se întoarseră în pas săltat pe drumul pe care veniseră, pe lângă malul de stâncă

roșie și apoi prin salvie. În loc s-o facă la stânga spre fermă, au luat-o la dreapta și s-au îndreptat spre munți, pe o vale șerpuitoare, presărată, pe ambele maluri, cu pietre rotunde și flancată de pini noduroși dintre care unii, îi spusese tatăl lui Ty, aveau peste o mie de ani.

Urcând pe vale, a auzit o huruială care devenea din ce în ce mai puternică până când, după o cotitură, Ty și-a oprit calul, iar ea a mai urcat încet și apoi s-a oprit și ea.

— Uite aici. Era pășune bună. Acum stratul de la suprafață s-a distrus și nu va mai crește nimic, nici după ce vor pleca.

Sus, în fața lor, de-a curmezișul întregii văi fusese tăiat un drum lat și murdar, iar dincolo de el se întindea o mare de noroi uscat, brăzdat cu urme de roți de camioane. Se mai aflau acolo linii de alimentare electrică și conducte, dar și câteva socluri de ciment cu vârfurile albe despre care Ty i-a spus că sunt puțuri.

Huruiala venea din câteva clădiri joase și albe în care erau generatoarele și instalațiile de forare. Lângă acestea erau parcate niște camioane ciudate, toate înconjurate cu un gard de sârmă pe care erau indicatoare cu *Pericol* și *Nu vă apropiați*. Ty i-a spus că era o stație de compresoare și că mai erau și altele, mai departe, și, de asemenea, rezervoare unde ar fi trebuit depozitată apa provenită din forări. Ceea ce era o farsă, i-a spus el, pentru că din ele apa se scurgea sau dădea pe dinafară. Iar gardurile erau și ele proaste, așa că era un adevărat coșmar să ții caii sau vitele la distanță. Unul dintre multele, adăugă el cu o grimasă.

Era sfârșitul săptămânii, așa că erau singuri. Dar în celelalte zile, i-a spus el, era un du-te-vino de camioane care stârneau atâta praf de nu mai vedeai nimic.

— Aici își antrena tata caii. Spunea întotdeauna că așa, cu munții cei de sus și pădurea și toate celelalte, e cel mai frumos loc din fermă și că dacă începea să se plângă cineva că cere prea mult, de cum ajungea aici înceta. O femeie i-a spus odată că ar da aceeași bani doar pentru priveliște.

A privit în depărtare și a tăcut o vreme. Abbie știa la ce se gândește.

Își dăduse seama că ceva nu e în regulă din tonul vocii lui, de acum două zile. La început a crezut că face doar pe supăratul pentru că nu l-a mai sunat de atât timp. Adevărul e că în ultima vreme o suna doar pe mama ei. De când s-a întors la școală după sejurul acela oribil la Mustique a devenit ca o pustnică. Nu ieșea niciodată, iar prietenii, cu excepția lui Mel, o părăsiseră aproape cu totul. Se cufundase în studiu, stătea toată ziua în cameră sau la bibliotecă și citea despre cum a fost distrusă lumea. Se înfuria și acest lucru o făcea să-și plângă mai puțin de milă. Auzind însă prin ce trecuse Ty, se simțea egoistă și vinovată. La telefon, când l-a întrebat ce s-a întâmplat, a urmat o pauză lungă, apoi i-a spus încet că tatăl său a avut un accident vascular.

Cu banii pe care îi dăduse bunicul de Crăciun în acest scop, Abbie și-a cumpărat o mașină la mâna a doua, o Toyota mică albastră, și a plecat la Sheridan chiar a doua zi, ca să-l vadă. Știa că nu-și va aminti cum să ajungă la fermă pe drumurile acoperite cu pietriș, așa că au stabilit să se întâlnească la Best Western. El era palid și tras la față și a îmbrățișat-o atât de tare și a ținut-o strâns așa de mult timp încât și-a dat seama că era la capătul puterilor.

I-a spus că trebuie să-i povestească ce s-a întâmplat înainte de a ajunge la fermă, pentru că nu voia ca mama lui să fie nevoită să audă, așa că s-au dus pe Strada Principală până la o mică piațetă și s-au așezat pe o bancă. Era acolo și o statuie în bronz a unui cowboy, cu păr lung și apărători de pantaloni, și cu o pușcă pe umăr, părănd gata s-o folosească în orice clipă. La el se uita Ty în timp ce-i povestea.

Era în februarie, a început el. La vreo două săptămâni după ce au venit buldozerele și au început să taie drumul. Tatăl și mama lui refuzaseră să semneze acordul de daune de suprafață trimis de McGuigan Gas & Oil. Și-au luat, în schimb, un avocat și au cerut garanții suplimentare că pământul va fi readus la starea inițială.

Apoi, într-o dimineață, fără să fie anunțați, au venit doi tipi la fermă și le-au spus că a doua zi sosesc muncitorii și că vor fora toată săptămâna. Avocatul a făcut tot ce-a putut, dar degeaba, i-a spus Ty. A doua zi, au sosit buldozerele și în curând întregul loc a devenit o mlaștină.

— Lucrează cu zece sau doisprezece indivizi, o echipă adusă din Mexic, toți fără acte legale. Iar McGuigan n-a adus nimic altceva, nici măcar toalete portabile, așa că indivizii își fac nevoile pe pajiște. Peste tot zboară hârtie igienică murdară, ajunge și până acasă. E revoltător.

Am fost cu tata și am încercat să vorbim cu ei, dar majoritatea nici nu vorbesc englezește, iar cei care vorbesc spun că nu e treaba lor și că să sunăm la birouri, dar nici cei de acolo nu au vrut să discute cu noi. Și în tot timpul acesta mama plângea de nu mai putea...

În cele din urmă, tata a reușit să-l găsească la telefon pe însuși domnul J.T. McGuigan, director sau președinte sau cum naiba și-o fi zicând. Era la Denver. Și tipul începe să urle și să-i spună tatii că numai el e de vină, că ar fi trebuit să semneze acordul de daune de suprafață.

S-au dus cu avionul după două zile și s-au întâlnit în biroul avocatului, iar McGuigan, care e un tip mare cât un taur, a fost în marină sau așa ceva, a început să strige și să arate cu degetul spre mama și spre tata... Doamne, Abbie, așa fi vrut să fiu acolo, dar a trebuit să fiu la Bozeman în săptămâna aia.

Mama s-a supărat foarte tare, iar tata a încercat s-o liniștească. Mama îi tot repeta lui McGuigan: *Nu poți să ne faci așa ceva, pur și simplu nu poți.* Iar el s-a dus spre ea și i-a băgat degetul în față și i-a spus: *Ascultă, cucoană. Lasă-mă să-ți explic. E ca și cum dumneata și cu mine am fi căsătoriți. Eu pot să-ți fac tot ce vreau, oricând și orice, și trebuie să te supui.*

Noaptea, tata a făcut accidentul vascular.

Întorcându-se la mașini, Ty i-a spus că tatăl lui ieșise din spital cam acum o lună, dar că nu mai putea să vorbească și era aproape paralizat.

— Stă toată ziua în fața televizorului. Înainte nu se uita deloc, dar altceva nu știm ce să facem cu el. Îi vorbim, îi citim. Credem că știe ce spunem și că e oarecum prezent, că s-a închis în el, deși uneori... Ty s-a oprit o clipă și a înghițit în sec. Uneori, aproape că sper că nu-și dă seama de nimic.

— Și mama ta? Întrebă Abbie încet, dându-și seama totuși ce întrebare prostească a pus.

— La ce să te-aștepți?

Exact așa cum îi spusese Ty, când au ajuns la fermă, l-au găsit pe tatăl lui căzut în fotoliu, uitându-se la televizor. Abbie l-a salutat, dar nici n-a clipit măcar. Era un film documentar cu animale. Câteva hiene încercau să smulgă un porcușor alergător de la mama lui. Martha a îmbrățișat-o pe Abbie, iar ochii i s-au umplut de lacrimi, dar a reușit să nu plângă. La cină s-au străduit să mențină impresia de veselie. Martha a întrebat-o tot felul de chestii despre colegiu și i-a spus ce prost se simte că Ty a renunțat la studiile lui de la Universitatea din Montana. Poate că îl convinge Abbie să se întoarcă, i-a spus ea.

— Oh, mami, exclamă Ty obosit.

Hienele de la televizor mâncau și ele.

— Problema e, Abbie, că el crede că e indispensabil și că bătrâna lui mamă nu se descurcă singură.

— Nu-i adevărat.

Au schimbat subiectul. Apoi, Martha a întrebat discret despre mama lui Abbie. Era evident că Ty o ținuse la curent.

— E bine, mulțumesc. E mai bine. A început să fumeze, ceea ce e ciudat. N-a mai fumat de peste douăzeci de ani.

— N-o bate prea mult la cap.

— N-o bat. E viața ei.

— Și tata? El ce face?

— Cred că bine. Nu prea știu.

Abbie era să spună că nici nu-i pasă, dar a tăcut.

Tot timpul el i-a trimis mailuri și dacă la început îi trimitea răspunsuri scurte și acide, acum nu-și mai bătea capul. De trei sau de patru ori pe săptămână o suna pe mobil, dar de obicei îl lăsa să sune și apoi asculta mesajul, care conținea întotdeauna aceleași prostii. Cât de mult o iubește și cât de dor îi e de ea și că vrea să stea de vorbă cu ea, dacă poate să vină s-o vadă, poate că în weekendul viitor sau în celălalt sau când vrea ea. Și uneori, ca să mai scape de el, răspundea și-i spunea cu răceală că e foarte ocupată și că nu, îi pare rău, dar nu e bine să vină, nu în acel weekend și că nici nu poate să-i spună când. Nu știa cât va trece până să-i dispară dorința de a-l pedepsi. Poate până când nu va mai clocoti de furie la auzul vocii sale. Iar faptul că îi era foarte dor de el o enerva și mai tare. Întotdeauna fusese lângă ea, susținătorul și mentorul ei cel mai credincios. Și detesta faptul că fără el se simțea atât de slabă și de dezorientată.

Noaptea, Ty a venit la ea în cameră și au făcut dragoste și, deși erau amândoi triști, acest lucru a mai ajutat-o să uite un pic. După asta însă nu a mai putut să doarmă și a stat așa cu capul pe pieptul lui, ascultându-i sforăitul ușor și, undeva afară, în noapte, strigătul îndepărtat al unui coiot.

O cățea de la fermă avea pui. Ty îi dăduse aproape pe toți, în afară de trei care aveau acum douăsprezece săptămâni. Unul dintre ei, o potaie mică și jigărită, cu trei labe albe și un vârtej în coadă, s-a atașat imediat de Abbie, se ținea numai după ea și n-o mai lăsa în pace. Niciunul nu avea nume, așa că Abbie i-a spus Sox. Ty i-a zis că ar trebui să-l ia cu ea la Missoula și, deși o tenta, a spus nu, că n-are cum.

A stat două zile și în cea de-a doua, când muncitorii s-au întors la lucru, a văzut cu ochii ei camioanele care treceau întruna și norii de praf pe care-i ridicau. Ty i-a spus că aveau de gând să dea în judecată firma, deși avocatul le-a spus că n-au nicio șansă, că e ca și cum ar arunca în foc mii de dolari în următorii doi ani.

Dimineața, când a plecat, Abbie i-a spus la revedere lui Ray și l-a sărutat pe cap, iar el a scos un mic sunet, dar ea

și-a zis că simțea probabil ceva în gât. Martha a pus-o să-i promită că va mai veni. Ty a condus-o în camionul lui platformă până la Sheridan și s-au oprit în apropiere de autostrada interstatală ca să-și ia rămas-bun.

De jos, de lângă scaunul din dreapta, a scos cu grijă o cutie de carton în care era cățelușul și o pătură și le-a pus pe bancheta din spate a Toyotei. Abbie a încercat să protesteze, dar o cunoștea foarte bine și a refuzat s-o asculte. Dacă nu merge, i-a spus, nu are decât să aducă potaia înapoi. A întrebat-o ce planuri are pentru vară și i-a spus că nu și-a făcut niciun plan. Probabil că va rămâne o vreme prin Missoula, să-și caute o slujbă, ceva. Și poate că o săptămână sau două va merge să stea cu mama ei. Doar că acum, cu Sox, habar nu avea cum se va descurca.

— La noi cotețele nu sunt scumpe, i-a spus Ty.

A luat-o în brațe și a ținut-o așa un pic, fără să spună niciunul din ei nimic. Nu se auzeau decât mașinile care treceau.

— Te iubesc, Abbie.

Era prima dată când îi spunea asta și nici nu-i mai spusese nimeni vreodată, în afară de mama și de tatăl ei. Aproape că a izbucnit în lacrimi, dar s-a abținut, apoi l-a îmbrățișat și l-a sărutat. Se simțea prost că nu-i spune și ea că-l iubește, dar nu era adevărat și nu voia să mintă. A pornit și l-a văzut în oglindă, stând trist lângă camion, privind-o cum pleacă. Cățelul adormise deja.

În campusul de la UM se simțea atmosfera aceea de lene, de „s-a terminat școala și vine vara”. Chiar dacă semestrul se încheiase deja, nimeni ne se prea grăbea să plece. Plopii canadieni de pe Clark Fork erau de un verde-strălucitor, vremea era senină și blândă, și parcă tot aerul era încărcat de promisiuni. Studenții se plimbau cu bicicletele, porneau agale spre Rockin' Rudy's să vadă ce CD-uri au mai venit, sau se duceau la *Bernice's Bakery* ori la *Break Espresso* ca să bea cafea mocca rece ori stăteau pur și simplu întinși la

soare în iarba verde de primăvară din Oval, ca să se răcorească și să-și facă planuri.

Mel și Abbie și-au luat toate lucrurile din camera din Knowles Hall și le-au dus la Eric și la Todd, pe strada 4, unde urma să stea și Abbie până se hotăra ce să facă în timpul verii. Toată lumea își făcuse planurile cu săptămâni sau chiar luni în urmă.

Mel și Scott plecaseră în Peru. Au încercat s-o convingă și pe Abbie să meargă cu ei, dar ea nu pleca nicăieri fără Sox. Eric și Todd urmau să plece cât de curând în Idaho unde își găsiseră slujbe ca ghizi de plutărit în ape involburate pe râul Salmon. După ce a stat în ghips șase săptămâni, șoldul lui Eric s-a vindecat bine și, deși șchiopăta un pic, se vedea în stare să conducă o plută cu șase oameni pe ea. Ce naiba, le zicea, dacă a putut Meryl Streep, poate și el. Și pentru a-i tortura pe turiști seara, la focul de tabără, își lua cu el și noul acordeon.

Așa că, de la începutul lui iunie, Abbie și Sox au avut toată casa la dispoziție. Era clar că nu se mai făcuse curățenie acolo de ani de zile, iar geamurile erau atât de murdare că abia se mai vedea prin ele. Nu aveau nici măcar aspirator, așa că Abbie a împrumutat unul și trei zile a tot făcut curățenie. Parc-ar fi fost maică-sa, dar cel puțin nu avea timp să se gândească. În cea de-a treia dimineață, imediat după ce Sox a descoperit o pizza complet fosilizată sub canapeaua din camera de zi, a sunat telefonul. Era un număr local, dar nu-l recunoștea.

— Gospodinele Anonime.

— Abbie?

Aproape c-a închis.

— Tati. Unde ești?

— Aici, la Holiday Inn.

— Ce, la Missoula? Ce faci aici?

— Abbie, știi ce. Am venit să te văd.

— De ce nu mi-ai spus? Pentru că, hm, momentan, sunt cam...

— Abbie, scumpo, te rog.

A întrebat-o unde e și dacă poate să vină s-o vadă. Din motive pe care nu le-a înțeles nici ea prea bine, a refuzat. Poate doar pentru a-l face să sufere, să nu-l lase să afle lucruri pe care el, ca tată, se simțea îndreptățit să le știe. I-a spus că se întâlnesc în holul hotelului într-o oră și a închis.

A regretat imediat și era să-l sune și să-i spună că nu se duce. Dar nu-l văzuse de cinci luni, din seara aceea îngrozitoare de dinainte de Crăciun. Și nici nu voia ca el să creadă că face cine știe ce caz din asta. Nu, va merge, îi va arăta cât de puțin mai contează el acum pentru ea.

Era la mai puțin de zece minute de mers pe jos, peste pod, iar restul de cincizeci de minute și le-a petrecut într-un adevărat vârtej, cu inima bătându-i nebunește, gândindu-se îngrijorată la ce avea să-i spună și la cât de urât ar trebui să se poarte cu el. A făcut un duș, s-a spălat pe cap și a stat cel puțin douăzeci de minute gândindu-se cu ce să se îmbrace și reproșându-și tot timpul că e atât de proastă pentru că, în fond, cui îi pasă? Pe bune. Chiar, ce contează? Și-a pus o rochie, apoi a schimbat-o cu alta, apoi s-a hotărât pentru blugi și un tricou alb cu mâneci lungi.

Sox se învățase destul de bine cu plimbările. Nici nu mai avea nevoie de lesă, pentru că se ținea după ea. Dar traficul de pe pod era înfricoșător, așa că-i puse totuși lesa pentru a fi în siguranță.

Își văzu tatăl înainte de a o vedea el pe ea. De fapt, s-a uitat o dată fix la ea, dar n-a recunoscut-o, probabil pentru că nu știa de Sox sau pentru că avea ochelari și se tunsese. Stătea afară, lângă porticul mare din ciment. Sosise un autobuz plin cu turiști și era aglomerat. Era mai slab și avea părul mai lung. Se tot uita nervos la ceas. Apoi a văzut-o.

— Bună!

S-a îndreptat spre ea, a îmbrățișat-o și a sărutat-o, iar ea și-a adunat ultima fărâmă de voință să nu cadă, să nu se dizolve și să nu se lipească de el. A reușit însă și a schițat doar o îmbrățișare. N-avea de gând să-i dea mai mult. Nici

sărutări, nici lacrimi. Nimic. O prinse de mâini și se uită la ea. Abbie își dădea seama cât de greu îi era să nu plângă.

— Ce faci, draga mea?

— Bine. Tu?

— Bine. Acum și mai bine pentru că te văd. Ei? Cine-i ăsta? E al tău?

— Îhî. Îl cheamă Sox.

Se aplecă să mângâie urechile cățelului, iar Sox ȝopăia și sărea, încercând să-i lingă fața.

— Hei, să știi că m-am spălat deja.

I-a propus să meargă să mănânce undeva, dar Abbie i-a spus că nu se poate, din cauza cățelului. Așa că s-au dus pe jos la North Higgins să cumpere sandviciuri și suc, apoi s-au întors în parcul Caras, unde s-au așezat pe iarbă și au făcut un picnic. Era acolo o sculptură cu un păstrăv uriaș care, din cine știe ce motiv, părea să-l sperie pe Sox. A început să latre la el, apoi a văzut o verivoră și s-a luat după ea până la un copac, sub care a stat o jumătate de oră, privind-o cu capul dat într-o parte și scâncind din când în când.

Tatăl ei i-a pus o mulțime de întrebări despre colegiu și despre ceea ce face, iar ea i-a dat răspunsuri seci, la obiect, nu neapărat nepoliticoase, dar reci. Informative, dar fără a dezvălui nimic care să semene a entuziasm sau emoție. Și a stat tot timpul cu ochelarii de soare ca să nu-i vadă ochii. Și-a dat seama că începe să-l irite pentru că, după o vreme, a rămas fără întrebări și stătea privind peste râu și mâncându-și sandviciul.

— Și cum e noua ta viață? I-a întrebat cu răceală.

S-a întors și a privit-o câteva clipe înainte de a vorbi.

— Abbie, îmi pare atât de rău.

Ea a chicotit ușor și s-a uitat în altă parte.

— Știu cât v-am făcut să suferiți. Pe toți.

— Da?

— Bineînțeles că da.

— Știi ceva? Cred că habar n-ai, fir-ar a' dracului.

— Abbie, te rog...

— Ne-ai distrus. Ai distrus tot ce aveam. Și crezi că poți să apari aici și să zici câteva chestii drăguțe ca să îndrepti din nou lucrurile? Ei bine, nu. E clar, fir-ar a' naibii?

Niciodată nu își mai înjurase tatăl, iar violența cuvintelor a șocat-o la fel de mult ca și pe el. La fel ca și pe cei din jur. Oamenii se uitau la ei și Abbie vedea cu o satisfacție înverșunată că acest lucru îl deranja. Lasă-i să se uite, lasă-i să audă, lasă-l pe nenorocit să fiarbă în suc propriu. Aproape plângea și atunci s-a ridicat brusc și a pornit prin iarbă să-l ia pe Sox, care păzea veverița sub copac. Când s-a întors, și tatăl ei era în picioare.

— Scumpo, te rog...

— Ce?

— Nu suntem prima familie căreia i s-a întâmplat așa ceva.

— Da? Și de-asta ar trebui să mă simt mai bine?

— Nu, bineînțeles că nu. Vreau să spun că...

— Tati, ascultă. Nu mi-ai spus că vii...

— Mi-ai fi spus să nu vin.

— Așa o fi. Oricum, trebuie să mă duc undeva...

— Da?

— Da. Ce, vrei să spui că te mint sau...

— Atunci ne putem întâlni mai târziu, la cină poate?

— Îmi pare rău, nu pot.

Părea atât de distrus și nefericit, încât Abbie aproape a cedat. Aproape.

— Abbie...

— Tati, trebuie să plec.

Cu Sox în brațe, s-a apropiat pe el și l-a sărutat ușor pe obraz. A încercat s-o rețină, dar nu l-a lăsat și s-a tras înapoi.

— Pa.

— Abbie...

S-a întors și s-a îndreptat sprintenă spre pod fără să privească înapoi. Se întreba dacă n-o urmărește și pe la mijlocul podului s-a uitat înapoi, acolo unde stătuseră. Dar

el traversa încet parcul în cealaltă direcție, cu capul plecat, îndreptându-se spre hotel.

Mai târziu, după ce s-a oprit din plâns, și-a sunat mama și i-a spus ce s-a întâmplat. I-a spus cât a fost de stresant și cât de incredibil și egoist a fost el când a apărut așa, din senin. De parcă, după tot ce-a făcut, pocnește din degete și toate lumea vine în fugă, ca la comandă. Mama ei o asculta, dar Abbie avea impresia că nu se bucură de toată simpatia pe care o merită.

— Adică, spuse ea, nu ți se pare uimitor?

— Iubito, e tatăl tău.

— Ce?

— Te iubește foarte mult. Poate cedezi și tu puțin.

— Vrei să spui că eu sunt cea care exagerez.

Mama ei a suspinat și, cu o voce obosită, i-a spus că nu. A încercat să-i explice ce vrea să spună, dar Abbie nici n-a vrut să asculte. Doamne! Nu putea fi adevărat ca o femeie să găsească scuze pentru tipul care tocmai a părăsit-o. Ce era ea? Preș? Sarah a schimbat subiectul și a întrebat-o dacă vine curând acasă. Abbie i-a răspuns că nu s-a hotărât încă, dar că va rămâne probabil în Missoula să-și caute o slujbă.

— Ce-ai zice dacă aș veni cu Josh să te vedem? Am putea merge împreună undeva.

— Bine.

— Bun. Hai să ne gândim întâi amândouă la asta. A, era să uit, te-a sunat un băiat care a spus că v-ați întâlnit la Seattle. Parcă a zis că-l cheamă Ralph.

— Rolf.

— Rolf, da. Te mai sună. Pot să-i dau numărul tău de mobil?

Abbie ezită o clipă. Nu se mai gândise la el de luni de zile.

— Bine. Nicio problemă.

17

Toată lumea era adunată lângă balustrada din dreapta vaporeșului – înspre port. Se numea oare tribord? Josh nu-și amintea niciodată dacă depinde de direcția în care stai cu fața. Mulți aveau binoclu și aproape toți aparate de fotografiat. Tatăl lui uitase să ia și una, și alta, ceea ce, după părerea lui Josh, era super. Câțiva idioți făceau chiar acum fotografii, cu nimic, în afară de întinderea oceanului pe care singurele semne de viață erau alte trei vaporeșe care staționau, pline de aceiași idioți. Le vedeai lucirile camerelor. Ca și cum ar fi suficient să luminezi coada unei balene aflate la opt sute de metri depărtare. Asta în cazul puțin probabil în care una se hotărăște să se ridice la suprafață. Josh și-i imagina pe acești oameni înapoi acasă, arătându-le prietenilor pozele din vacanță. *Aici e una cu oceanul în care nu e nimic. Și aici e încă una... și încă una.* Toată treaba era probabil o mare escrocherie. Erau aici deja de două ore și n-a văzut nimic în afară de câțiva pescăruși plictisiți. Probabil că nici n-a mai văzut nimeni vreo balenă la Cape Cod de o sută de ani.

— Acolo! Uitați-vă!

Cineva din spatele lor, din cealaltă parte a vaporeșului – se găseau întotdeauna câțiva deștepți – țipa și arăta spre ceva și toți s-au întors și au început să alerge într-acolo. Josh se gândea să-i păcălească și el, să aștepte să se întoarcă toți cu spatele și apoi să strige: *Uitați-vă ce trombă aruncă!* Iar când se întorc să spună: *Proștilor!* sau *A, pardon, tocmai a dispărut.* S-a uitat la tatăl său și și-au zâmbit amuzați.

— Îmi pare rău, i-a spus Ben. Nu e cine știe ce.

— E super.

S-au luat după ceilalți.

Au fost niște zile ciudate. Doar ei doi, împreună. N-au mai făcut niciodată asta. În vacanțe au fost întotdeauna toți patru, ca și la Cumpăna, și inițial i s-a părut bizar să nu fie și Abbie sau mama lor cu ei. La început tatăl lui a fost bățos

și stângaci, de parcă n-ar fi știut ce să facă sau despre ce să vorbească.

Inițial, Josh trebuia să vină cu avionul în Kansas să-și vadă bunica, apoi să meargă la Santa Fe și să stea o vreme cu tatăl său și cu Eve. Chiar dacă i se părea cam ciudat să-i vadă pe cei doi împreună, Josh nu-și făcea probleme. De fapt, chiar îl interesa. Dar pe mama lui a îngrozit-o această idee, așa că Ben a schimbat programul și a închiriat o casă cam dărăpănată la Cape Cod, lângă Provincetown, destul de mare, în care ar fi putut dormi opt-zece oameni. Poate că a fost singura pe care a găsit-o sau poate că sperase că Abbie și noul ei prieten se vor răzgândi în ultimul moment și vor veni.

Nu mai fusese niciodată la Cape Cod și Josh nu credea că va mai veni prea curând. Provincetown se dovedea a fi un loc de vacanță pentru homosexuali – ceea ce, din partea lui, era grozav – dar seara, când ieșea cu tatăl său la cină și se plimbau împreună pe stradă, Josh își imagina că oamenii se cam uită după ei. Mai ales când Ben își punea câte-un braț pe după umărul lui, cum îi plăcea adesea să facă. Lui Josh îi venea să-și pună un afiș pe care să scrie: *Auziți, asta-i taică-meu, da?*

Încă de pe drum, păreau să fi epuizat toate subiectele de discuție, cel puțin lucrurile banale sau neutre care nu aveau nicio legătură cu separarea sau cu divorțul care urma să înceapă în curând, după încheierea formalităților. Era destul de aiurea, ca și cum într-o cameră s-ar afla un elefant despre care nu vorbește nimeni, de teamă. Au sporovăit despre școală, despre prieteni, despre planurile lui Josh pentru la anul, la colegiu (de fapt, el n-ar fi vrut să meargă nicăieri, dar, dacă nu avea încotro, ar fi încercat la NYU). Știa că tatăl său ar fi preferat să vorbească despre ceea ce li s-a întâmplat, dar cel puțin în primele zile nu prea știa cum să deschidă discuția. Lui Josh îi venea să zică: „Tati, hai să vorbim, nicio problemă.” Dar n-a spus nimic și se uita la bietul de el cum se frământă și se învârte în jurul cozii până

când singurele subiecte de conversație rămase au fost vremea și o lungă listă de lucruri plicticoase pe care le găsisese în ghidul de călătorie din Cape Cod.

— Se pare că Norman Mailer are o casă aici, i-a spus tatăl său într-o dimineață în timpul micului dejun din bucătărioara mizeră.

Încăperea mirosea de parcă sub pardoseală își găsisese moartea o vietate cu blană.

— Cine-i Norman Mailer?

— Josh, chiar nu știi? Mama ta ar fi îngrozită.

— Vreun grădinar celebru sau ce?

— E unul dintre cei mai mari scriitori ai Americii.

— Ce-a scris?

A urmat o pauză lungă, apoi tatăl său a zâmbit ușor timid.

— Știi că nu-mi aduc aminte niciun titlu?

— Le-ai citit?

— Niciodată. Niciuna. Să nu îndrăznești să-i spui mamei.

În cele din urmă, în ultima noapte, au reușit să vorbească despre „elefant”. Și a fost bine. Doar că tatăl său îl tot întreba cum se simte și părea să nu-l creadă când Josh zicea că bine, dar el chiar așa se simțea. De parcă tatăl său ar fi vrut să audă că e total la pământ și că are nevoie de terapie. Că își impune să fie bine sau puternic de fațadă și că, pe dinăuntru, e plin de durere și furie.

Dar nu era așa. Bineînțeles că era destul de greu, uneori chiar foarte greu să-și vadă mama supărată tot timpul, ca în noaptea aceea de acum câteva săptămâni în Montana, când ea și Abbie au cedat, iar Josh a trebuit să stea acolo pe pat și să le îmbrățișeze pe amândouă, în timp ce ele plângeau și suspinau de nu mai puteau.

Dar nu era supărat pe tatăl său. Îi părea doar rău pentru el. Săracul, a plecat pentru că se pare că nu era fericit, dar, după cum se vedea, nici plecarea nu l-a ajutat. Uneori, când Josh se uita la el și-l prindea într-un moment de neatenție, avea o față lungă... Bineînțeles că Josh era trist din cauza celor întâmplate, dar nu era supărat și nici jignit. De fapt,

era îngrijorat că ar putea fi cu el o problemă, că avea un... deficit emoțional. Poate că și el trebuia să simtă ce simțea Abbie. Poate că ar trebui să-l înjure și el, să-i spună ce nenorocit este, un tată și un soț îngrozitor, și ce exemplu prost le dă.

Dar Josh nu simțea nimic din toate astea. Era atât de derutat că nici nu mai știa ce simte. Uneori, doar puțină rușine și vină. Pentru că, dacă e să fie total cinstit, nici nu-i păsa prea tare că tatăl lor a plecat. Era destul de șocant să recunoască acest lucru. Dar era adevărat, în afară de faptul că toți ceilalți erau teribil de nefericiți, lui Josh nu-i păsa.

Într-un fel, viața lui era chiar mai bună. Nu mai era în umbra tatălui său. Tipul nu mai era acolo, toată ziua pe capul lui, să-i spună s-o lase mai încet cu „iarba”, să nu bea sau să nu stea până târziu. Sau să-l streseze cu vreo lucrare pe care n-a predat-o la timp. Dintr-odată, dintr-un adolescent dificil a devenit bărbatul casei. El era acum stâlpul, stânca, cel care schimba siguranțele, tăia lemne și dădea zăpada de pe verandă.

Bineînțeles că Josh n-a amintit nimic din toate acestea când au discutat în ultima seară în micul restaurant unde cinau aproape de fiecare dată pentru că în alte părți era prea mult zgomot și prea aglomerat. Pe de o parte, tatăl lui ar fi fost, desigur, fericit să audă așa ceva. Pe de altă parte, l-ar fi întristat să descopere că nu i se simte prea tare lipsa, că de fapt nu i se simte deloc. Așa că Josh a stat și l-a ascultat cât timp și-a cerut scuze și apoi s-a străduit să răspundă la toate întrebările despre mama și despre Abbie, și ce fac, încercând să-i ofere o imagine cât mai pozitivă pentru ca bietul de el să nu se mai tortureze atât. Ce rost ar fi avut să-i spună cât de deprimată și nefericite erau ele în realitate? Ce ciudat! El, Josh, care era încă în ultimul an de liceu, juca rolul omului puternic, cu familie, chiar în fața tatălui său, ce naiba?

Săptămâna pe care a petrecut-o împreună cu mama la Abbie a fost tot atât de minunată ca și crizele de astm pe

care le avea când era mic. Josh nu-și mai văzuse sora de la începutul anului, de când s-au întors din Mustique (care va rămâne pe veci gravat în inima lui ca locul unde și-a pierdut virginitatea sub palmieri cu voluptuoasa Katie Bradstock). Schimbarea era uluitoare. Abbie se tunsese scurt, își vopsise părul negru și era îmbrăcată de parcă ieșise din mormânt. Mama lor a fost minunată. Nici n-a clipit și i-a spus că arată foarte bine. Abbie a fost, evident, cam dezamăgită.

Nu doar fizicul îi era schimbat, ci și felul de a vorbi sau ceea ce spunea. Înjura la fiecare pas. Și toată săptămâna n-a făcut decât să vorbească despre cum, fir-ar a dracului, nu mai e nicio speranță pentru lume și pentru toate alea. Cum marile corporații își băgau picioarele și distrugeau tot, ape, păduri, toată planeta. Și noi ne vedem de ale noastre și nici nu ne pasă că-și fac de cap.

A început în momentul în care au ajuns la Missoula și s-a legat de mama ei care voia să închirieze un SUV. Întotdeauna făcuseră asta în Montana și Abbie n-a ridicat niciodată obiecții. Tatăl lor zicea că în Vest singura mașină care merită banii e cea de teren.

— Ai idee câtă benzina dracului consumă cheștiile astea?

— Nu, scumpo, i-a răspuns mama sa calmă. Habar n-am câtă benzina dracului consumă.

— Un galon la douăzeci de kilometri. Și știi cât dioxid de carbon și alte căcaturi degajă în atmosferă?

— Îmi imaginez că destul de multe din moment ce ești atât de supărată.

Josh îi sugeră lui Abbie să se mai calmeze puțin, ceea ce a fost o mare greșeală și a avut exact efectul contrar. A făcut așa o criză că mama lor a trebuit să se întoarcă la biroul Hertz și să închirieze un Subaru.

Ar fi fost imposibil să meargă la Cumpăna. Pentru mama lor erau prea multe amintiri triste, deși Abbie a zis mai târziu că ar fi trebuit să se ducă pentru a exorciza fantomele și pentru a-i face în ciudă tatălui lor. Așa că au plecat la o fermă tâmpită numită Pintenul leneș, la distanță de o oră de

Missoula. Mâncarea era fioresă, oamenii și mai fioresi, iar caii aveau cam o sută de ani și încercau să muște pe toată lumea. Abbie l-a adus și pe Sox și a ignorat regula care spunea că nu e voie cu câini în camere și nici în altă parte a fermei. S-a certat cumplit cu proprietarul din această cauză și ar fi ieșit cu scânteii dacă n-ar fi intervenit mama ei să negocieze un compromis.

Mama și-a dat seama că o parte din furia lui Abbie și noua ei viziune întunecată asupra lumii trebuie să aibă o legătură cu actualul ei prieten, neamțul pe care-l întâlnise în Seattle. Josh își zicea că e destul de mișto și s-a întristat că nu-l vor vedea. Rolf călătorea foarte mult, le-a spus Abbie, și în săptămâna aceea era în Eugene, Oregon, în vizită la niște prieteni. Mai târziu, i-a scăpat că, de fapt, el se întorsese la Missoula cu două zile înainte de plecarea lui Josh și a mamei lor.

— Nu-l putem cunoaște, totuși? Doar să ne spunem bună ziua.

— El nu face așa ceva, i-a răspuns Abbie.

— Nu spune bună ziua?

— Nu, chestiile astea gen întâlnirea cu părinții. Căcaturile astea burgheze.

— Ah. Atunci spune-i tu din partea noastră. Salută-l din partea căcaturilor burgheze.

— Mda, bine.

După Pintenul leneș și o săptămână cu Abbie plină de furie, sejurul la Cape Cod cu tatăl său i se părea chiar fain. Dacă stăteai în Provincetown, era greu de evitat programul de urmărire a balenelor, pentru că altceva nu aveai ce face, mai ales când vremea era atât de mizerabilă, iar acasă nu aveau televizor și nu rula pe nicăieri niciun film pe care să nu-l fi văzut. Dacă se gândea bine, poate că de-asta nu mai erau balene pe acolo, nici măcar homosexuale. S-au plictisit și au plecat în altă parte.

Deodată, cineva de lângă balustradă a scos un strigăt și au început toți să se agite și să se uite prin binocluri, întinzându-și gâturile.

— Uitați-vă acolo, țipă femeia. La zece.

Un moment, Josh n-a știu ce vrea să zică și s-a speriat că s-ar putea să mai stea acolo încă cinci ore, dar apoi și-a dat seama că indica direcția. Acum vedea și el. Era la trei-patru sute de metri și, cât o furnică, o umflătură neagră, ridicându-se încet din apă.

— Uitați-vă! Uitați-vă cum împrășcă!

Căpitanul, sau pânditorul-șef de balene, sau ce-o fi fost el, s-a trezit și a început să le povestească la microfon ceea ce vedeau și ei. Era o balenă „bună”, le-a spus, acesta fiind numele dat de vânătorii de balene pentru că are foarte multă grăsime. Bună, adică cea mai bună de omorât, un nume de care biata balenă trebuie să fi fost tare mândră, își imagina Josh, până își dădea seama ce însemna asta.

Simți mâna tatălui său pe spate.

— Ei, ce zici? A meritat așteptarea, nu?

Josh a crezut că e serios, dar apoi i-a văzut zâmbetul.

— Categorie.

— Ce zici, le salvăm sau nu?

— Cred că... da.

Vietatea sărea acum, coada sa mare lovind o clipă aerul, apoi se scufundă încet, într-un val de spumă. Și asta a fost tot. Afurisita n-a mai ieșit. Dar a înseninat ziua oamenilor și toți s-au dus acasă zâmbind și ceva mai fericiți.

A doua zi au plecat spre casă. Pe drum au vorbit, au ascultat muzică și s-au oprit de câteva ori, făcând glume pline de afecțiune pe seama lui Abbie, aproape de Starbucks și de McDonald's. Discuția avută în urmă cu două seri, cea despre „elefant”, a mai slăbit tensiunea dintre ei și Josh s-a simțit, pentru prima dată de când își aducea el aminte, total relaxat în prezența tatălui său.

— Știu că nu imediat, i-a spus acesta când așteptau, lângă mașină, feribotul spre Long Island. Dar mi-ar plăcea să vii odată la Santa Fe, s-o cunoști pe Eve mai bine.

— Și mie mi-ar plăcea.

Câteva clipe n-a mai spus niciunul nimic, ci au rămas uitându-se la vapoare, la păsările de mare rotindu-se deasupra și la feribotul care se apropia.

— Aveți de gând să vă căsătoriți?

Tatăl a râs, dar Josh nu și-a dat seama de ce. Poate era stingherit.

— E prea devreme, Joshie. Încă n-am divorțat.

— Știu, dar tu și Eve ăăă... stați împreună, nu?

— Acum stau cu ea până-mi găsesc o locuință.

— Vrei să lucrezi acolo?

— Sper, Josh. Am vorbit cu câteva persoane, aș găsi ceva de făcut. Vreau să proiectez din nou case. Asta mi-a plăcut întotdeauna, dar din anumite motive n-am mai făcut-o. Sunt cam deabusolat, cred.

Părea pierdut în gânduri. Jos, lângă apă, în fața lor, un drapel flutura în vânt, iar firul metalic zăngănea lovindu-se de catarg.

— Poate că mă fac și eu arhitect, spuse Josh.

Nu vorbea serios, dar se gândea să-i facă o plăcere tatălui său și a fost primul lucru care i-a venit în cap.

— Serios?

— Îhî.

— Minunat, Joshie. Habar n-aveam. Desenai bine. Și cum se numește jocul pe care-l jucai mereu la calculator?

— Simcity.

— Așa. Erai foarte bun.

— Îl mai joc uneori.

— Da? întrebă el punându-și mâna pe umărul lui Josh. Cred c-ai fi un arhitect foarte bun.

Pe măsură ce se apropiau de Syosset, conversația lăncezea. Chiar și în lumina soarelui de după-amiază, umbra casei lor nefericite părea să-i ajungă și să le impună tăcerea.

Josh a intrat primul, iar mama a făcut mare caz de venirea lui, fără să se uite măcar o dată la tatăl său care se strecurase pe nesimțite și aștepta timid. În cele din urmă, după ce i-a pus lui Josh o mie de întrebări despre călătorie și i-a spus că trebuie să se spele pe cap, s-a întors și s-a uitat și la tatăl lui, adresându-i un mic zâmbet oficial.

— Bună, l-a salutat ea.

— Bună, iubito.

Și-au atins obrajii ca două aisberguri care trec unul pe lângă celălalt.

— Am văzut o balenă, i-a spus Josh, de parcă ar fi avut patru ani.

— Adevărat?

— Da. O balenă bună.

— Perfect. Sunt foarte bucuroasă că nu era stricată.

Josh și-a luat bagajul de lângă scară și s-a întors. Tatăl său zâmbea și i-a făcut semnul păcii.

— Aproape pace, omule.

Josh i-a răspuns cu un deget și... jumătate.

Și-a dus bagajul în cameră și și-a lăsat părinții în hol, stând ca doi străini. A auzit-o pe mama lui spunând ceva cu voce joasă și supărată, la care tatăl i-a răspuns plictisit. Era vorba despre o scrisoare primită de la avocații lui. Josh nu voia să știe. Și-a pus muzică și l-a sunat pe Freddie pe telefonul mobil ca să-l întrebe ce fac ei diseară și dacă are ceva bun de fumat.

18

Partea tristă e că nu apuci niciodată să vezi încununarea muncii tale. Trebuie să te furișezi, să pregătești totul și apoi s-o ștergi dracului de acolo cât poți de repede ca să nu te vadă nimeni. Ideea e ca atunci când izbucnește focul să fii la câțiva kilometri distanță de oraș. Bineînțeles, vezi pozele cu resturile carbonizate în ziarele de a doua zi, dar nu e același lucru ca atunci când ai vedea cu ochii cum arde.

Lui Abbie îi plăcea cel mai mult să scrie cu spray sloganuri pe pereți și pe ferestrele mari ale sălilor de prezentare. În general, asta era treaba ei, iar Rolf punea focul. Adrenalina îi invadea tot corpul, știind că în orice clipă poate apărea de după colț un paznic. Devenise destul de inventivă în ceea ce scria. Deocamdată, se putea lăuda cu *Poluatorii grași și puturoși* și *SUV-urile = Lacomii Americii*, care suna oarecum ritmat. Rolf i-a spus să nu fie prea elaborate, pentru ca oamenii să priceapă mesajul. De exemplu, *Spoliatori* și *Cupiditatea americană* sunt prea obscure, așa i-a spus. De asemenea, a mai învățat-o să nu scrie același lucru și să schimbe și stilul pentru ca poliția să creadă că sunt mult mai multe celule active decât în realitate. Singurul lucru important pe care trebuia să-l repete era *FEP*. Sau, și mai bine, dacă are timp și loc, să nu folosească doar inițiale și să scrie: *Frontul de Eliberare al Planetei*.

Trebuia însă să respecte cu strictețe ceva: să nu stea prea mult timp în locul respectiv. Dacă rămâi prea mult timp acolo riști să fii prins, i-a mai spus, iar Abbie nu l-a contrazis. Era probabil singura persoană ale cărei instrucțiuni era fericită să le urmeze și ale cărei opinii le respecta, de obicei fără obiecții. Știa atât de multe, încât chiar o speria, de parcă ar fi avut un computer în cap. Îl puteai întreba absolut orice – despre politică, despre mediu, relații internaționale sau drepturile omului din cea mai neștiută țară la care te puteai gândi – și el știa întotdeauna

răspunsul. Îi plăcea să stea sau să se întindă lângă el și să-l asculte vorbind.

Abbie știa că venerația și supunerea ei se datorau și faptului că era cu zece ani mai mare decât ea. Și se mai datorau și relației lor sexuale. A cucerit-o încă de la bun început. Corpul lui era atât de mlădios și frumos. L-a lăsat să-i facă lucruri despre care nu și-ar fi imaginat niciodată că i-ar plăcea. Lucruri care, dacă i-ar fi spus cineva înainte, ar fi șocat-o sau ar fi dezgustat-o. Ca și cum ar fi deschis în ea o încăpere secretă în care intra acum de bunăvoie și nesilită de nimeni.

Bineînțeles că nu era proastă. Știa că a găsit-o când era vulnerabilă și aproape nebună de furie și de supărare. Dar în câteva luni, a dat vieții ei un sens incredibil, un nou țel, a făcut-o să se simtă din nou importantă, a convins-o că ea, că ei împreună, ar putea avea un impact real asupra lumii. Și pentru toate aceste lucruri, indiferent ce s-ar întâmpla, îi va rămâne veșnic datoare.

Au petrecut întreaga vară, în afară de săptămâna în care au venit mama ei și Josh, fie pe drumuri fie în casa de pe strada 4, pe care o aveau în întregime la dispoziție. În acest timp, au atacat două unități de desfacere de SUV-uri – una în Sacramento, cealaltă în Portland – și au incendiat în total optsprezece vehicule. La Portland a fost nemaipomenit. Se pare că flăcările s-au văzut de la peste un kilometru și jumătate distanță. A apărut pe prima pagină a tuturor ziarelor și câteva ore a fost știrea de bază de la CNN. Au văzut-o dintr-o cameră de motel de lângă Seattle unde s-au ascuns două zile în care au râs, au mâncat ce și-au adus cu ei și s-au regulat atât de mult, încât Abbie nici n-a mai putut să meargă și atunci s-au ghemuit ca două animale rănite și au dormit.

Cea mai recentă acțiune a lor, de acum două săptămâni, n-a mai avut același succes. S-au dus la Reno să dea foc unor clădiri cu apartamente care se construiau pe un teren ce ar fi trebuit protejat. Ceva n-a mers însă și focul s-a stins.

Totuși, două din graffiti-urile lui Abbie au apărut în presa locală. Scrisese *Nu mai jefuiți natura și Voi construiți, noi ardem*, ceea ce ar fi fost mai impresionant dacă ar fi și reușit. Rolf și-a ieșit din fire din cauză că nu s-a aprins focul și încă nu-și dădea seama ce s-a întâmplat. De obicei folosea cârpe din bumbac înmuiate în motorină diesel și igniție întârziată, care era, de fapt, un cocktail din gel de păr și clor granulat, din cel folosit pentru curățarea piscinelor. Spunea că data viitoare trebuie să găsească un amestec mai bun.

Era sfârșitul lui august și reveneau cu toții la Missoula. Întâi au apărut Eric și Rodd, apoi Mel și Scott, toți plini de povești despre aventurile de peste vară, grăbindu-se s-o consoleze pe Abbie care a rămas la Missoula și s-a plictisit probabil foarte tare. Era bucuroasă să-i revadă și amuzată să aibă un asemenea secret. Toți au fost drăguți cu Rolf. Dar pe Rolf nu-l interesau și, casa umplându-se, s-a mutat discret. A zis că trebuie să plece câteva zile. Nu-i spunea niciodată unde pleacă, iar ea nu-l întreba, deși de această dată îi venise o idee grozavă. Cât era plecat, poate încearcă să găsească altă locuință, doar pentru ei doi.

Semestrul de toamnă urma să înceapă în curând, așa că era cam târziu să caute. Tot ceea ce era cât de cât decent fusese luat. După trei zile, Abbie a găsit o cameră într-o casă dărăpănată și lăbărțată, pe un colț al străzii Helen. Clădirea era învelită în scânduri mucegăite, iar camera lor era întunecată și mirosea a umed. Era la primul etaj, dar avea intrare separată, la capătul unei scări de incendiu din lemn, cu care bietul Sox nu s-a prea împăcat la început. Avea o baie de dimensiunea unui dulap și o zonă destinată bucătăriei unde toate suprafețele erau pline de grăsime. Mel a ajutat-o să-și aducă lucrurile, apoi au făcut amândouă curățenie ca lumea, au dat și cu un strat de vopsea albă, iar cu cinci dolari au cumpărat niște draperii roșii din catifea de la magazinul Armatei Salvării de pe West Broadway. La începutul săptămânii următoare, când a sunat-o Rolf să-i spună că vine acasă, aproape că și arăta ca atare.

N-a spus la ce oră va apărea și Abbie știa că nici nu trebuie să întrebe. Uneori sosea la cinci dimineața, se strecura lângă ea în pat și făceau dragoste. Astăzi era a doua zi după începerea cursurilor și Abbie avea două ore de laborator de biologie, dar s-a hotărât să nu meargă. L-a pus pe Sox în coșul de sârmă din spatele bicicletei și a plecat la Good Food Store să cumpere ceva special pentru cină.

Rolf era vegetarian strict și acum devenise și Abbie, deși toate nobilele ei principii puteau fi încă serios zdruncinate de aroma unui pui prăjit sau a șuncii care se frige în tigaie. S-a hotărât să facă parmigiana, unul din felurile lui preferate. A cumpărat roșii, busuioc, o vânătă, mozzarella de bivoliță și parmezan, toate ecologice (lucru la care el nu ținea neapărat, dar destul de mult totuși).

În aceeași seară, Hacker dădea o petrecere și Mel a sunat-o, încercând s-o convingă să vină. I-a spus că merge toată gașca. De ce să nu-l aducă și pe Rolf? Dacă nu apare până atunci, îi poate lăsa un mesaj să vină.

— Nu, mai bine stau acasă, i-a răspuns Abbie. Trebuie să scriu o lucrare și...

— Hai, Abbie, o să fie super.

— Da, dar n-am chef.

— Parc-ați fi un cuplu căsătorit de mult.

— Știu, azi-mâine îi tricotez și un pulover.

Toți erau curioși în privința lui Rolf. Știau doar că s-au întâlnit în Seattle, că el este tipul care a „salvat-o” când s-a stricat treaba. Mel zicea că e foarte romantic și l-a și poreclit Cavalerul (în armură strălucitoare, bineînțeles). Erau curioși să știe ce face și de unde vine, așa că Abbie le-a spus ceea ce a învățat-o Rolf să le spună: că lucrează, în statul Washington, teza de doctorat cu tema „Schimbarea societății și a mediului în lume”, și că durează destul de mult. Durează până să-i spui și numele, glumea ea, apoi schimba repede discuția. Chiar dac-ar fi vrut să le spună adevărul, n-ar fi știut nici ea cu mult mai multe.

A pus masa, cu lumânări și o sticlă de vin. A făcut parmigiana, o salată, a pregătit totul ca să fie gata pentru ora opt. Iar când, după două ore, după ce l-a mai scos o dată pe Sox la plimbare în parc, pe malul râului și s-au întors acasă, dar Rolf tot nu venise și nici n-o sunase pe mobil, a scos mâncarea din cuptor ca să nu se usuce prea tare, s-a așezat la masă și a mâncat singură, citind. Era o biografie a lui Fidel Castro pe care Rolf i-a spus că ar trebui s-o citească. Deși n-ar fi îndrăznit niciodată să-i spună, i se părea destul de greoaie.

A apărut a doua zi dimineața la opt și jumătate, chiar când ieșea pe ușă împreună cu Sox ca să meargă în campus, unde avea de făcut niște comisioane înainte de cursuri. Ca de obicei, avea altă mașină. Umbla aproape numai cu dubițe, fără niciun însemn și fără nimic care să atragă atenția. De această dată era un Nissan gri, vechi. Nu-l întreba niciodată cum sau de unde le are.

Abbie l-a așteptat pe mica platformă de la capătul scării de incendiu și l-a privind urcând spre ea, alături de Sox care dădea din coadă, însă insuficient de curajos pentru a coborî să-l salute. Rolf n-a zâmbit și nici n-a zis nimic, dar n-a slăbit-o din ochi până când a ajuns lângă ea. Și când a ajuns, a mers înainte, iar ea l-a urmat înăuntru și a închis ușa. El s-a întors și tot fără niciun cuvânt și-a strecurat mâinile sub jacheta ei, a prins-o de șolduri și a sărutat-o, apoi a luat-o de mână, a dus-o la pat și a regulat-o.

Stăteau cu picioarele încrucișate pe podea, cu harta străzilor desfășurată în fața lor și cu toate fotografiile făcute de Rolf alături. Numerotase fiecare poză și scrisese câte ceva pe verso, detaliindu-i ceea ce reprezenta. Filmulețul video la care se uitau acum cu toată atenția pe micul ecran pliant al aparatului nu era prea clar pentru că fusese nevoit să filmeze din partea din spate a dubiței. În timp ce se uitau, el îi dădea explicații.

Strada era flancată de copaci, cu mașini parcate de o parte și de alta. Cartierul era elegant, dar nu atât de select pe cât

se așteptase Abbie, ci doar o suburbie cu locuințe de funcționari de condiție medie. Casele nu erau uriașe, ci doar spațioase, și retrase puțin de la stradă. Aveau gazon îngrijit, iar pe aleile de acces erau parcate mașini elegante. Dar nu aveau garduri sau porți și nici alte indicatoare de securitate de genul „atenție, tragem”. Aparatul dădea acum un prim-plan.

— Asta-i casa? întrebă Abbie.

— Îhî.

Rolf fixă cadrul.

— Strada e liniștită, zise el. Noaptea aproape că nu trece nicio mașină. După miezul nopții doar două-trei pe oră.

— Aici, pe alee, e mașina lui?

— O lasă acolo ca să creadă lumea că e cineva acasă. Au și întrerupătoare automate pentru același lucru. În fiecare seară se aprind și se sting exact la aceeași oră.

— Nu e chiar un palat. Credeam că e mult mai simandicos.

— Nu-l plânge. Au un palat la Aspen și încă unul la Miami, unde soția lui își petrece cel mai mult timp. Casa aceasta o folosește doar când e la Denver și, chiar și atunci, rămâne în oraș să-și reguleze amanta.

— De unde știi toate astea?

A privit-o furios și nu i-a răspuns. Era genul de întrebare pe care n-ar fi trebuit s-o pună. Exista categoric un fel de rețea de informații la care avea acces, dar ei nu-i spusese decât că *știe câțiva oameni* care pot afla diverse chestii pentru el. O dată l-a întrebat dacă femeia din casa aceea părăsită din Seattle, cea care stătea într-un colț și lucra la laptop, făcea parte dintre aceștia. Dar Rolf i-a spus că nu trebuie să discute astfel de lucruri, pentru că e mai sigur ca ea să nu știe. Abbie încerca să nu se lase jignită sau rănită de secretoșenia lui, dar nu reușea. Simțea că e tratată de sus și că el n-are încredere deplină în ea.

— Bine. Dar cum putem fi siguri că în noaptea în care ne ducem nu e nimeni acasă? Adică, au și copii, nu?

— Doi băieți. Amândoi la colegiu. Oricum, am telefonul de acasă. La trei intersecții distanță e o cabină telefonică. Nu trebuie decât să sunăm. Dacă răspunde cineva, plecăm.

Lăsa imaginile să se deruleze. Acum se uitau la altceva, un drum îngust, acoperit cu copaci, ca un tunel. Pe o parte era mărginit de un zid din beton, cu porți și containere mari de gunoi.

— Fațada casei e prea expusă și există becuri de siguranță cu senzori. Asta-i aleea din spate. Poate că sunt becuri și aici, dar nu ne vede nimeni chiar dacă se aprind. Toată curtea e înconjurată de copaci.

Poza era mișcată și neclară, dar când a ridicat aparatul să fotografieze peste zid, a prins și o parte din spatele casei. Se vedeau acolo o piscină, cu un chioșc mic văruiat în alb, un gazon în pantă, cu straturi de flori, și niște uși din sticlă.

— Trebuie să aibă și alarmă.

— În casă? Bineînțeles.

— Și cum punem focul? Dacă spargi geamul, se declanșează alarma.

Rolf zâmbi.

— Au o pisică. Nu-ți face griji, nevastă-sa o ia cu ea oriunde merge. Probabil că acum face plajă în Florida. Dar în ușa de la bucătărie este o trapă. Legăm o cutie cu benzină în spatele lui Sox și-l trimitem înăuntru.

— Ce?

Zâmbi. Rolf nu prea făcea glume, iar când făcea nu erau prea bune, dar ea se simți totuși prost că nu se prinsese. Sox era pe canapea, cu capul pe lăbuțele din față și se uita la ei. Rolf îi zbârlî urechile.

— Potaia asta trebuie să înceapă să-și câștige existența, nu?

— Oh, iubitele, cui îi spune tăticu' potaie?

Abbie îl strânse pe Sox în brațe. Acesta se smuci, încercând să sară și s-o lingă pe față.

— Trebuie să gădesc ceva, continuă el. M-am gândit la o aprindere mai bună, dar de data asta va trebui să folosesc

benzină. Fac o gaură și torn printr-o țeava. Oricum, asta-i treaba mea.

Inima lui Abbie bătea nebunește. Era mult mai grozav decât tot ce-au făcut până acum. Și dacă treaba la unitățile de desfacere a SUV-urilor și la apartamentele goale era oarecum anonimă, de această dată era ceva personal. Se uitau la casa lui J.T. McGuigan de la McGuigan Gas & Oil, cel care era răspunzător pentru distrugerea fermei lui Ty, a vieții și mijloacelor de trai ale părinților lui. Acum ticălosul va trebui să plătească, îi vor arde casa până la temelie. Abbie dorea doar – aproape își dorea – să ardă și McGuigan odată cu ea.

Dar FEP era strict în ceea ce privește folosirea violenței. Știa regulile pe de rost. Era legitim să le provoci *pagube economice* celor care profitau de pe urma distrugerii mediului. Dar trebuia să iei toate *precauțiile necesare împotriva rănirii oricărei ființe, omenеști sau nu*, o definiție care, din păcate, îi acoperea și pe porcii criminali de teapa lui J.T. McGuigan.

Până în iunie, când Rolf i-a povestit lui Abbie despre viața sa secretă – cel puțin, despre o parte din ea – Abbie nu auzise de FEP. Ceea ce i-a spus a făcut-o să-l suspecteze că face doar pe misteriosul, ca de obicei. Treptat însă, și-a dat seama că probabil nici nu prea mai era ceva de adăugat. Grupul era alcătuit după modelul Frontului de Eliberare al Animalelor, care se concentra asupra fermelor de animale cu blană și a laboratoarelor de vivisecție. Membrii FEP credeau, la fel ca și Rolf, că mișcarea ecologică nu mai era ceea ce fusese, se moleșise și fusese preluată de avocați și de organizații care erau aproape la fel de mari, de rele și de birocratice ca și corporațiile și departamentele guvernamentale împotriva cărora ar fi trebuit să lupte.

FEP nu avea o structură centralizată, i-a spus Rolf, nu avea conducere și nici ierarhie. Erau doar oameni care-și ascultau propria conștiință, care acționau individual sau în

celule, așa cum făceau ei doi. Și atât timp cât respectau regulile, puteau lovi oriunde și oricând doreau.

Incendierea casei lui McGuigan fusese ideea lui Abbie și era încântată și mândră că Rolf a acceptat imediat. O făcea pentru Ty și pentru părinții lui, răzbunându-se pentru ei, trimițându-i lui McGuigan și tuturor celorlalți ticăloși lacomi, aroganți și distructivi un semnal că ceea ce făceau ei era inacceptabil și nu va mai fi tolerat. Mai era, desigur, încă un motiv pe care Abbie nici nu visa să-l spună cuiva și pe care abia dacă-l admitea ea însăși. Și anume că făcând acest lucru pentru Ty s-ar putea ca, în timp, să se simtă mai puțin vinovată că l-a respins.

După vizita pe care i-o făcuse în mai, a sunat-o aproape în fiecare zi, rugând-o să mai vină sau să-l lase să vină el la Missoula. Dar ea se scuza mereu și acum o suna foarte rar. Nu-i spusese despre Rolf, nici măcar n-a făcut vreo aluzie că ar fi altcineva în viața ei. Poate c-ar fi fost mai bine dacă i-ar fi spus. Dar nu voia să-l rănească și era prea lașă. În orice caz, avea impresia că el și-a dat seama. Dar acum, pe bune, ce mai conta? Asta e. El făcea parte din cealaltă viață a ei. Era un tip dulce, dar rahatul ăla cu *Te iubesc* nu era genul ei.

Rolf a închis aparatul și ecranul.

— Ei, când o facem? întrebă Abbie.

19

A fost exact cum a spus el că va fi. Fuseseră deja acolo de trei ori cu Toyota lui Abbie, văzuseră luminile aprinzându-se și stingându-se exact la ora la care spusese el. Mașina era parcată pe alee exact cum apărea pe video. Pe la miezul nopții s-au întors pe autostradă și au oprit la o stație de benzină aflată de câțiva kilometri de unde au cumpărat niște sandviciuri și o sticlă de apă, apoi au găsit o parcare mică și l-au dus pe Sox la plimbare, lăsându-l să-și facă nevoile.

Rolf se plângea întotdeauna că ia și câinele, dar Abbie refuza să plece fără el. Era mascota ei și îi purta noroc, așa-i spunea. Și era și o bună acoperire, pentru că-i făcea să pară mai casnici, ca o familie. Și până acum, în trei din acțiunile lor, potaia se dovedise foarte cuminte și i-a așteptat, încovrigată, în mașină. Singura concesie făcută de Abbie a fost să-i scoată zgarda pe care se afla numărul ei de telefon în cazul în care s-ar fi pierdut.

Toată săptămâna, vremea a fost însorită și caldă, dar era sfârșitul lui septembrie și nopțile se făceau tot mai răcoroase. Buletinul meteorologic anunțase nori dinspre vest și iată-i acoperind încet stelele. Lăsaseră dubița pe o stradă liniștită de lângă un teren viran, aproape de autostradă, iar la două fără un sfert s-au dus s-o ia și au parcat Toyota în locul ei. Și-au pus gecile închise la culoare și au verificat să aibă toate cele necesare, s-au întors și au mai trecut o dată pe lângă casă chiar când luminile de sus se stingeau, exact la și nouă minute, așa cum a spus Rolf că se întâmplă. Au parcat lângă cabina telefonică, la trei intersecții distanță și Abbie a așteptat în dubiță, fredonând o melodie oarecare pentru a se liniști în timp ce se uita la el cum formează numărul. A stat și a așteptat o vreme, apoi a pus receptorul jos, a ieșit și s-a urcat în mașină.

— Doar robotul, i-a spus.

— Sper c-ai lăsat un mesaj.

Se prefăcea că e liniștită. Nu i-a răspuns, a privit-o doar și a pornit motorul. Îi trecu prin cap că unii își lasă robotul în funcțiune și nu răspund la telefon nici chiar când sunt acasă. Dar n-a spus nimic. O acuzase deja că e nevrotică și că știa sigur că nu e nimeni acasă. A verificat. Soția și copiii erau plecați, iar McGuigan era la Houston la un știu ce conferință despre industria gazelor.

S-au întors pe alt drum, pe străzi care arătau la fel, iar când au ajuns pe strada lui McGuigan au trecut pe lângă casă și au întors pe o alee din spate. Rolf a stins farurile și au străbătut încet tunelul acoperit de copaci, uitându-se la curțile din spate ale caselor, fără să vadă însă niciun semn de viață.

Au stat un pic la poarta din spate a lui McGuigan cu motorul oprit, în întuneric, au deschis geamurile și au ascultat. Undeva, pe alee, în una din casele pe lângă care au trecut, lătra un câine. Dar curând s-a plictisit și s-a oprit. Iar Abbie nu și-a mai auzit decât propriul puls nestăvilit. Sox se ghemuise și îi privea cu ochii mari din culcușul lui din spatele mașinii, înconjurat de bidoane din plastic cu benzină, lângă rucsacul negru cu uneltele lui Rolf și cu materialul inflamabil.

Și-au pus mânușile și fesurile negre, iar Abbie a verificat dacă are în buzunare cele două sprayuri cu vopsea neagră. Se gândise deja ce va scrie pe pereții chioșcului la care, a asigurat-o Rolf, focul nu va ajunge.

— Gata? a întrebat-o.

Ea dădu din cap.

— Ți-ai închis mobilul?

— Îhî.

— OK, hai să mergem.

Poarta din spate era încuiată, dar zidul nu era înalt. Rolf a sărit și și-a făcut vânt dincolo, iar ea i-a dat rucsacul și bidoanele cu combustibil. Apoi el s-a ridicat din nou și a ajutat-o să sară și să treacă dincolo, în curte. Câteva clipe au stat pe vine, până și-au obișnuit ochii cu întunericul. În

aerul rece li se vedeau aburii respirației. Abbie s-a uitat în sus. Norii se îngroșau, iar printre spațiile rămase libere luceau câteva stele. Rolf și-a pus rucsacul și a luat două bidoane cu combustibil.

— Ține aproape, i-a șoptit.

Se deplasa repede spre dreapta, aplecat, cu genunchii îndoți și umerii aduși în față. O alee ducea direct la piscină și la gazon, dar ei au mers pe o latură a curții și s-au îndreptat spre casă sub acoperirea copacilor care creșteau pe lângă gard, făcându-și drum printre tufișuri și straturile de flori.

Dacă erau lumini de alarmă nu se aprinseseră încă. Imediat au trecut de piscină și de chioșc, de un zid mic de beton și apoi pe la marginea gazonului până când au ajuns în sfârșit lângă o terasă pavată și lângă casă. Tot nu se aprinseseră luminile. Rolf a pus jos bidoanele, și-a scos rucsacul și l-a așezat ușurel la picioare. Au stat un pic, gâfâind, cu spatele lipit de zidul rece de cărămidă, și au ascultat. În depărtare se auzea zgomotul traficului, dar nimic altceva.

Ușa cu trapă era la doar patru sau cinci metri. De partea cealaltă a ei, lipit de spatele casei, era un fel de solariu sau seră, cu stori pe jumătate trase și uși duble din sticlă. Rolf se pregătea să înainteze când Abbie a văzut ceva în solar. Capul și umerii cuiva care stătea acolo și se uita afară. Și-a pus o mână pe umărul lui Rolf.

— E cineva acolo.

El s-a întors și s-a uitat la ea, iar Abbie i-a arătat din priviri. S-a uitat și el și câteva clipe au rămas nemișcați.

— E o plantă, pentru Dumnezeu, a șoptit el.

Avea dreptate. Acum vedea și ea. Era un arbore de cauciuc sau un alt soi de palmier. Erau o mulțime. S-a simțit ca o proastă.

— De câte ori trebuie să-ți mai spun? Sunt plecați. Hai, adu bidoanele.

Și-a luat rucsacul, s-a apropiat de ușă, iar când a ajuns acolo s-a lăsat în jos. Abbie venea cu bidoanele. A rămas în picioare și s-a uitat peste umărul lui cum pune încet un deget peste trapă. S-a mișcat. Rolf a privit-o și a zâmbit.

— Vezi? Ne ușurează munca. Du-te și fă-ți treaba; aici nu durează mult. Rămâi acolo că vin eu să te iau.

A început să desfacă rucsacul. Abbie s-a întors, pe drumul pe care veniseră, spre chioșc, simțindu-se ca o idioată și atât de preocupată să se învinuiască, încât a uitat de micul zid din beton, s-a împiedicat și a căzut cu capul înainte într-un tufiș. O creangă a lovit-o peste față, foarte aproape de ochiul stâng și era cât pe ce să țipe, dar a reușit să se stăpânească. S-a ridicat în picioare și și-a continuat drumul, mai atentă acum, spre chioșc.

Un perete era acoperit cu iederă, dar altul, care dădea spre spatele casei, era perfect. Arăta de parcă cineva l-ar fi curățat și vopsit special pentru această ocazie. Scoase vopseaua neagră din geacă și se apucă de treabă.

Rolf o atenționase să nu scrie ceva ce ar putea aminti în vreun fel de ferma părinților lui Ty, așa că a scris de două ori FEP cu negru, în cele două colțuri de sus, iar în partea de jos *Distruătorul naturii și N-avem nevoie de petroliști lacomi*. Apoi, chiar pe mijlocul peretelui a început să scrie *Nu vă mai săturați de gaze. Veți fi pedepsți*, dar când a ajuns la *fi* i s-a terminat vopseaua. În timp ce își căuta cel de-al doilea spray în buzunar, a auzit un foșnet și un zgomot scurt în spatele ei.

— Ce dracu' faci aici?

Era să leșine de frică. O lanternă îi lucea direct în ochi și o clipă n-a mai văzut nimic. Apoi a zărit țeava unei puști de vânătoare îndreptată spre pieptul ei.

— Nu mișca. Să nu îndrăznești să te miști. Ai auzit? Rămâi unde ești. Am sunat deja la nouă-unu-unu. Poliția e pe drum, dar dacă te miști îți zbor creierii.

Orbită de lumină, îi vedea doar vag fața. Dar era tânăr, dacă avea douăzeci de ani. A observat că nu era încălțat.

— Doamne, ești fată?

Ea dădu din cap și în aceeași clipă zări o mișcare în spatele lui. Dacă mai era cineva cu el, precis ar fi strigat. Poate că era Rolf. El trebuia să fie. Nu voia să i se vadă licărul din privire.

— Ce-i asta?

Încerca să citească pe zidul din spatele ei.

— FEP. Cine dracu' ești?

Atunci a văzut că era Rolf. Se târa în spatele tipului, se apropia tot mai mult. La cel mai mic sunet, la trosnetul unei rămurele, individul putea să se întoarcă și să tragă. Poate că ar trebui să zică ceva, să-i distragă atenția ca să nu audă.

— Ascultă, îi spuse. Îmi pare rău...

— Ți pare rău? Asta-i bine.

— Vrei să-mi iei lumina din ochi?

— Să nu-ndrăznești să te miști, atâta-ți spun.

— O să-ți plătesc.

— Ce?

— Ți plătesc. Pentru pagube. Pe bune. Am glumit, știi...

Rolf era acum exact în spatele lui. Avea ceva în mână, o bătă, o bucată de lemn sau poate o cheie fixă. Dar chiar când a ridicat-o, a fulgerat ceva și din casă s-a auzit un zgomot puternic. Tipul s-a întors să se uite și atunci l-a văzut pe Rolf gata să-l lovească. S-a aplecat într-o parte, așa că lovitura nu l-a nimerit în cap, ci pe umăr. Rolf s-a întins după pușcă și a apucat-o. Tipul a scăpat lanterna, iar Abbie a făcut un salt în față și i-a sărit în spate, încercând să-l prindă cu mâinile de gât. Spatele casei era acum luminat, flăcările lunecau și se năpusteau pe ușa bucătăriei și pe fereastra de lângă ea. A urmat a doua explozie, mult mai puternică, ferestrele solariului s-au făcut țandări, iar acum era și acesta cuprins de flăcări. Rolf și băiatul se luptau pentru pușcă, găfâind, urlând și înjurând; Abbie era încă în spatele lui, ținându-l de cap cu toată puterea și trăgându-l de păr. El urla și gemea, încerca s-o dea jos, dar nu slăbea deloc pușca din mână.

Și atunci pușca s-a descărcat. Abbie a simțit în piept o lovitură ca de cal. Suflul exploziei părea să-i fi sfâșiat timpanele. Câteva clipe nu s-a mai auzit nimic. Cu ochii măriți, l-a văzut pe Rolf poticnindu-se înapoi, casa în flăcări în spatele lui și a fost sigură că el era cel împușcat. Brațele țineau încă strâns gâtul individului, dar acesta nu se mai zbătea și atunci și-a descleștat încet strânsoarea și l-a auzit, printre țuiturile din urechi, gemând. Apoi a simțit cum se adună sub ea. A căzut în genunchi, iar ea a făcut un pas în spate și a văzut la lumina lanternei căzute pata neagră care se lățea pe tricoul băiatului.

Apoi el a început să scoată niște gălgăituri groaznice, iar ea l-a înconjurat cu teamă, până când a ajuns lângă Rolf și a văzut sângele care țâșnea din gaura arsă și fumegândă din pieptul tânărului.

— O, Doamne, a exclamat ea. O, Dumnezeu!

Se uita și el în jos, la propriu-i corp, nevenindu-i să creadă, apoi și-a ridicat încet privirea și a fixat-o pe Abbie, cu gura deschisă de parcă ar fi vrut să-i spună ceva.

Rolf a prins-o de braț și a început s-o tragă, s-o ia de acolo.

— Hai.

— Nu putem...

— N-avem timp.

A tras-o după el, pe alee, spre poartă. Abbie încerca să alerge, dar se tot uita în spate la omul căzut și la casa în flăcări și s-a împiedicat de două ori, iar Rolf a trebuit să se oprească și s-o ridice din genunchi. Au ajuns la poarta care nu era încuiată, ci doar închisă cu zăvorul pe care el l-a tras, au deschis-o, au ieșit în aleea de acces și au luat-o la goană spre mașină. N-o încuiaseră tocmai ca să poată pleca repede. Rolf a deschis portiera din dreapta și a împins-o înăuntru, apoi a trântit ușa și s-a dus în partea cealaltă a mașinii, băgând mâna în buzunar, după chei.

— Fir-ar a dracului!

Nu le găsea. S-a auzit un țipăt, cineva striga „Hei! Hei!” și s-au uitat amândoi în spate. Prin lunetă au văzut un bărbat alergând pe alee spre ei. Rolf găsisese cheile și le băga în contact. Motorul a pornit de la prima cheie, dar cel care-i urmărea ajunsese la ei și chiar când dubița pornea a deschis ușile din spate.

— Opriți-vă! Opriți-vă, jigodiilor!

Nu era foarte tânăr, de vreo patruzeci și ceva de ani, dar era mare și athletic. Încerca să se urce în spatele dubiței care începuse deja să prindă viteză. Sox, de care Abbie uitase cu desăvârșire, stătea în culcușul lui și lătra. Întinse mâna după el, dar era prea departe și îi era teamă să vină la ea. Individul își pusese un genunchi în mașină și încerca să și-l ridice și pe celălalt. Ajunseseră însă la capătul aleii și Rolf a smucit volanul spre dreapta, dar exact când ieșeau în stradă, cu dubița derapând, scrâșnind și balansându-se pe două roți, individul n-a mai putut să se țină și s-a rostogolit ca o păpușă din cârpe în stradă. Iar odată cu el a căzut tot ce mai era în spatele mașinii, inclusiv Sox.

— Oprește! țipă Abbie. L-am pierdut pe Sox!

— Ești nebună?

— Sox nu mai e. A căzut.

— Imposibil.

— Rolf, trebuie să oprești.

A încercat să apuce frâna de mână, dar el s-a repezit și a împins-o, iar ea s-a lovit cu ceafa de geam.

— Ticălosule!

— Taci din gură! Taci naibii din gură!

Abbie s-a uitat în spate, dar câinele nu se vedea. Apoi și-a privit mâinile și a văzut că erau pline de sânge. A început să plângă.

În câteva clipe totul o luase razna și scăpase de sub control. Nu-i venea să creadă că e adevărat ce se întâmplă, în cap i se învăteau, ca într-un carusel, casa în flăcări, individul în genunchi care se holba la gaura fumegândă din propriu-i piept, ochii lui când a privit-o.

S-a uitat la Rolf printre lacrimile-i care șiroiau. Gâfâia, cu fața schimonosită de concentrare, conducând într-o goană nebună prin labirintul de străzi. Case, vitrine, lucirea farurilor care treceau pe lângă ei, uite și o ambulanță cu sirena urlând și becul de semnalizare aprins.

— Trebuie să ne întoarcem.

— Taci din gură!

— A fost un accident. Le spunem. Trebuie să ne întoarcem și să le spunem.

— Abbie, gura!

— Rolf, și dacă tipu' moare? Vor crede că noi l-am omorât.

— A murit deja, cretino!

Erau acum pe șosea și el a încetinit puțin, mutându-și privirea de la drumul din față la oglinda retrovizoare. Se auzeau și mai multe sirene, lumini de semnalizare, două mașini de poliție care se apropiau repede. Dar au zburat pe lângă ei fără să se oprească.

— Termină cu plânsu'!

Iată și indicatoarele de autostradă. A mai apărut o mașină de poliție, apoi strada a rămas „curată”. Rolf a încetinit și s-a uitat în oglindă, a făcut repede stânga pe o stradă laterală, a mai cotit de două ori, au trecut pe lângă terenul în paragină și au parcat lângă Toyota.

— Hai! Hai, Abbie! Mișcă!

Dar ea nu reușea. Toată puterea i se scursese din trup. Nu-și putea lua ochii de la mâini. A încercat să se șteargă de sânge pe pantaloni, dar mai rămăsese sub unghii și în cutele articulațiilor.

Rolf a coborât repede și a descuiat Toyota, apoi s-a întors în fugă și a tras-o din dubiță în cealaltă mașină, uitându-se tot timpul în jur să vadă dacă nu vine sau nu-i vede cineva. A împins-o pe scaunul din dreapta și a închis ușa. L-a auzit deschizând portbagajul și luând ceva, au urmat câteva momente de tăcere până s-a trântit ușa de la portbagaj, apoi s-a urcat la locul lui, de lângă ea, și a pornit motorul. A făcut un U rapid, a încetinit în dreptul dubiței și a deschis geamul

dinspre el. Geamul dubiței era și el deschis, iar Rolf a aprins un chibrit pe care l-a aruncat înăuntru apăsând în același timp pe accelerație. Abbie a privit în spate și după o secundă a simțit aerul comprimându-se parcă și a văzut dubița explodând în urma lor.

Curând erau pe autostradă, iar deasupra lor pulsau lumini portocalii ca porțile iadului în timp ce ieșeau din oraș, îndreptându-se spre noaptea care-i aștepta. Iar capul îi era atât de plin cu imaginea mâinilor ei străine și însângerate, încât nici nu știa, nici nu-i păsa unde sau spre ce fel de viață se îndreaptă.

20

Dacă era un lucru pe care Eve să-l deteste mai mult decât a fi fotografiată, acela era să i se pună întrebări despre munca ei. Așa că interviul pe care-l dădea pentru un studio local de televiziune era un dublu chin. Reporterul părea să aibă vreo paisprezece ani și-i spusese că de obicei se ocupă de baschet și că nu știe nimic despre artă. Și nu era falsă modestie. Chiar nu știa.

Era așezată în fața unei lucrări recente de a ei, nu cea despre care ar fi vrut să vorbească; de fapt nici nu-i plăcea și n-ar fi vrut s-o includă dacă Lori n-ar fi obligat-o. Dar femeii cu camera i-a plăcut culoarea și a spus că dacă Eve se așază în fața ei, fundalul e mai bun și că ar putea să prindă în cadru și câțiva vizitatori și, de asemenea, floarea aceea frumoasă din ghiveci, de pe pervazul ferestrei.

— Așadar, începu tânărul de paisprezece ani. Lucrați pe bucățele, adică la început o secțiune mică și apoi o altă secțiune mică și tot așa? Sau vă place să faceți totul, în mare, și apoi să-l umpleți?

Eve îl vedea pe Ben sprijinit de fereastră, cu paharul de vin roșu în mână. Vorbea cu Lori, dar își dădea seama, după zâmbetul lor, că trag cu urechea la interviu.

Mizerabilii.

— Depinde de tablou, răspunse Eve. La acesta, am avut o puternică viziune a formelor și a felului în care urmau să relaționeze. Și atunci te... lași dus de val. Se întâmplă inevitabil ceva care-ți schimbă intenția, adică un accident oarecare.

Băiatul părea pierdut în ceață.

— Adică așa ca un accident de mașină?

— Nu, se întâmplă ceva pe pânză. Faci o greșeală și deodată, dacă te tragi înapoi și privești, a ieșit mai bine decât plănuișei.

Își dădea seama că tipul nu are nici cea mai vagă idee despre ce vorbește. Poate c-ar trebui să vorbească despre baschet.

Galeria era mai rece și mai liniștită acum că oamenii începuseră să iasă pe Canyon Road. A fost o petrecere pe cinste, deși Eve nu cunoștea aproape pe nimeni. Știa că Lori și-a bătut mult capul cu lista, încercând să facă rost de clienți noi, deci n-a fost doar gașca obișnuită de prieteni și de gură-cască, cei care veneau doar pentru pinot noir și pentru tartine. Pentru a-i descuraja pe amatorii de mâncare și băutură gratis, cele mai multe galerii nu ofereau la vernisaje decât puncte, dar Lori lăsase vinul să curgă, reușind, în același timp, să și vândă o mulțime de tablouri. Toată seara, Eve a văzut-o alergând dintr-o parte în alta, lipind mici buline pe lucrări. Destul de multe erau roșii, ceea ce însemna că a primit banii și că afacerea era ca și încheiată. Cele verzi, majoritatea, arătau că pictura era rezervată o săptămână, gratis, așa că nu erau foarte încântate. De obicei, însemna că cineva a băut prea multe pahare de vin și că până mâine uită cu desăvârșire.

Tipul de paisprezece ani, slavă Domnului, părea să fie în criză de întrebări. Eve era de mult în criză de răspunsuri.

— Mulțumesc foarte mult, i-a spus el.

— Pentru nimic. Mulțumesc c-ați venit.

Băiatul s-a îndepărtat cu femeia cu camera după el ca să mai fotografieze și alte tablouri, iar Eve s-a dus la Lori și la Ben, strâmbându-se în timp ce se apropia. El i-a întins un pahar cu vin, iar ea l-a luat și a început să bea.

— A fost foarte impresionant.

— Rahat. Din cauza voastră, care ați stat aici și v-ați hlizit, nici n-am putut să-mi adun gândurile.

— Nici el n-a putut, așa că v-ați potrivit de minune.

A cuprins-o cu un braț și a sărutat-o pe obraz. Lori s-a aplecat spre ea.

— Am vândut o grămadă de tablouri, i-a șoptit ea conspirativ. Ai văzut? Douăzeci și trei sau douăzeci și patru. Fantastic.

— Și Lori a zis că de data asta ia doar cinci la sută, a intervenit Ben.

— Visezi, amice.

Au râs. Apoi Lori le-a spus că trebuie să plece s-o ajute pe Barbara, asistenta ei, care era la biroul din prima sală, unde lua cecurile și pregătea actele. Eve s-a uitat la Ben. Arăta atât de bine în tricoul negru și pantalonii albi din bumbac. Își ținea încă brațul în jurul ei și a strâns-o puțin.

— Sunt foarte mândru de tine, i-a spus.

— Hai!

— Ar fi trebuit să auzi ce ziceau oamenii. I-ai lăsat mască.

— Chiar?

— Da. Au zis că e cel mai bun pinot noir pe care l-au băut la un vernisaj.

L-a ciupit de braț.

— Nu, serios. Au fost foarte încântați. Ai fi putut vinde cei doi lupi-îngeri de douăzeci de ori. O vezi pe doamna aia din Los Angeles în rochie roșie și cu cercei? A stat și i-a privit cam zece minute. Aproape plângea.

— Asta s-ar putea să nu fie prea bine.

— Ba este. I-a plăcut la nebunie. A avut un moment cathartic.

Eve i-a zâmbit, s-a întins și l-a sărutat.

— Te iubesc, i-a spus ea încet.

Au luat cina la El Farol cu Lori și noul ei prieten, Robert, care lucra la o instalație militară de tehnologie de vârf din San Diego și venea adesea la Los Alamos la întâlniri care erau atât de secrete, încât n-avea voie să vorbească despre ele nici măcar în gând. Era un individ mărunțel, cu ochelari cu ramă de aur, cu fața ascuțită și avea obiceiul să te bombardeze cu tot felul de informații care erau destul de interesante, dar nu duceau la o adevărată conversație. Ben, mai ales, ar fi trebuit să fie impresionat.

— Știți câți oameni trăiesc în lume? i-a întrebat Robert între îmbucăturile de cremă de zahăr ars.

Uitaseră.

— Șase miliarde.

A tăcut o clipă pentru a aprecia efectul.

— Dar știți câte păsări sunt?

Nu știa niciunul.

— O sută de miliarde.

Și a repetat, în cazul că unul dintre ei n-ar fi auzit.

— Dar știți cât din planetă este uscat și cât apă?

— Nu, i-a răspuns Ben. Dar presimt că vom afla imediat.

Robert nu l-a băgat în seamă. Eve i-a surprins privirea și a încercat să nu râdă.

— O treime pământ, două treimi apă. Adică o sută patruzeci și opt de milioane nouă sute patruzeci de mii de kilometri pătrați de uscat. Ceea ce înseamnă...

A făcut din nou o pauză pentru a mări suspansul. Ben, extrem de serios, aplecat în față foarte pătruns, își tot înghesuia genunchiul într-al ei ca s-o facă să râdă.

— ...zero virgulă șase păsări pe metru pătrat.

A făcut fiecare tot ce-a putut ca să pară cât mai uimit sau lămurit.

— Unde-i găsește Lori? a întrebat-o Ben după aceea, în timp ce se îndreptau spre mașină. Adică, ce-a văzut la el?

— Zice că e incredibil în pat.

— Zău? Doamne! Oare îi șoptește la ureche informații și cifre dulci?

— Îhî. Se pare că-i foarte excitant.

— Serios?

— Categorie.

S-a gândit o clipă, apoi și-a lipit buzele de urechea ei.

— Știai că polinezian e o anagramă pentru zile nipone?

Ea a scos un geamăt.

— Dar mai trebuie un E.

— Gata, gata.

Și-au continuat drumul, sunetul pașilor lor răsunând printre pereții din cărămidă nearsă ai caselor, el cuprinzându-o cu brațul. Noaptea era senină și foarte rece, fiind sfârșitul toamnei. Doamne, se gândea Eve, sunt împreună de aproape un an. Și în curând vor fi doi ani de la seara aceea din New York când au văzut *Sărută-mă*, *Kate* și au cinat împreună. Uneori i se părea că trecuse o clipă, alteori, o viață.

Nu se așteptase să fie ușor. Știuse de la început, încă de când s-au întâlnit prima dată, că el e un tip aplecat spre tristețe. Și se întreba uneori dacă nu tocmai acest lucru a atras-o. Pentru că, deși nu știa să i se mai fi întâmplat înainte, era conștientă că o femeie poate confunda dragostea cu mila și să înceapă o relație cu un bărbat în speranța că-l va salva. Sau să vadă în el un fel de provocare, să creadă că ea și numai ea îl poate salva și dădăci. Nu credea că ea este o astfel de femeie, de fapt spera foarte tare să nu fie. Dar cum putea fi în totalitate sigură?

Sincer, nici Ben nu era genul. Iar Eve prefera să creadă că s-a îndrăgostit de omul pe care l-a întrezărit dincolo de această tristețe. De bărbatul în care Ben se transforma zi de zi. Așa ca în astă-seară, când era atât de simplu, luminos și vesel. Când nu l-ar fi dat pe nimeni din lumea asta.

Uneori se întreba însă dacă vor reuși. Nu mai întâlnise un bărbat cu un asemenea complex de vinovăție. Era superspecialist, profesor în autoblamare. În primele luni după ce o părăsise pe Sarah și locuia în Kansas, când venea s-o vadă la Santa Fe și stătea câte o săptămână sau două, își făcea viața atât de amară, încât îi venea să-i spună să n-o mai viziteze până nu se lămurește ce vrea. Era ca o groapă fără fund în care turna tot ce-și putea imagina că-l blamează, apoi, în fiecare zi se cufunda acolo și se bălăcea.

Nu era vorba doar de Sarah și de copii. De multe ori era în legătură cu mama sa. Locuind cu ea, îl agasa. Se enerva că spunea mereu aceleași povești despre câte un lucru minunat pe care l-a făcut el când era mai tânăr și până la urmă o repezea și îi spunea câte-o răutate, pentru ca în săptămâna

următoare să regrete și să se simtă vinovat. Și-l mai rodea faptul că într-un timp extrem de scurt ea părea să fi uitat prima reacție pe care a avut-o la aflarea veștii c-a părăsit-o pe Sarah și acum începuse să răstălmăcească totul. O dată, a auzit-o spunându-i la telefon unei prietene că el n-a fost niciodată fericit cu Sarah și că, de fapt, a fost un sfânt pentru c-a suportat atât.

Prima sursă de autoblamare era, bineînțeles, Abbie. Eve își amintea că a încercat să-l consoleze, pe la începutul anului, spunându-i că-i doar o chestiune de timp, că în câteva luni Abbie se va simți mai bine și că va înțelege și versiunea lui. Dar n-a fost așa. Fata a devenit tot mai ostilă. S-a întors de la Missoula aproape terminat. Lui Eve îi venea să-i telefoneze lui Abbie și să-i spună să se maturizeze, să nu mai fie atât de egoistă, dar n-a făcut-o, bineînțeles.

De atunci, Ben încerca să trăiască cu ideea că fiica lui, cel puțin pentru viitorul previzibil, nu mai exista pentru el. Bine c-a ascultat sfatul lui Eve și s-a dus la un psiholog. Nu mai fusese decât o dată, după moartea tatălui său, și atunci făcuse doar două sau trei ședințe. L-a auzit vorbind cu dispreț despre ceea ce el numea *cultura psihologului*. În ansamblu, spunea el, oamenii trebuie să *se descurce cum pot*. Dar ajunsese, evident, la concluzia că el nu se poate descurca și a găsit unul care i-a plăcut și acum se ducea, conștiincios, de două ori pe săptămână.

Nu-i povestea lui Eve prea multe despre aceste ședințe, dar se pare că discutau mult despre cum, în aproape toate aspectele vieții, lucrurile pe care le-ai făcut devin curând singurele pe care le puteai face. Măhnirea și vina pot deveni cu ușurință obișnuințe, precum scobitul în nas când ești în mașină. Vina, i-a spus terapeutul, e calea găsită de natură pentru a te face să reconsideri sau să renunți la ceea ce ai făcut. Dar dacă ești sigur, sută la sută sigur, că nu vrei să renunți, atunci e doar ca un ghimpe care n-are alt scop decât acela de a te face să te simți prost. Când Ben se simțea atras de groapa lui de vină, psihologul i-a sugerat să se oprească la

marginile, să se uite în jos și să se hotărăscă dacă în ziua aceea chiar vrea să se bălăcească în ea.

Mai trăgea el câte o bălăceală bună din când în când, dar oricum, nu zilnic. Iar odată cu trecerea verii, Eve a observat cum se detașează și se înseninează. Pablo îl adora și sentimentul părea reciproc. Avea un talent natural în a se purta cu copiii și Eve era încântată când îi auzea pe amândoi cum vorbesc și cum râd, îi plăcea să vadă cum fac împreună tot felul de *lucruri bărbătești*, cum joacă fotbal sau softball, sau fac pe luptătorii de sumo.

Când s-a mutat aici, Ben a vrut neapărat să-și găsească o locuință și a tot văzut case și apartamente care nu erau însă ce voia. De fapt, nu l-a descurajat niciodată. Până atunci, cea mai lungă perioadă în care locuiseră împreună a fost de două săptămâni și deși a fost bine, părea prea devreme, prea important să-l facă să se mute definitiv. Dar era ușor de trăit cu el. Probabil și pentru că avea atâția ani de practică la activ. Și în curând, fără să se fi rostit aproape niciun cuvânt, au acceptat că se afla acolo ca să rămână. Oricum, își închiriasse pe aceeași stradă o cameră pe care o folosea ca birou.

Eve a avut ceva de lucru cu el, ca să-l facă să nu mai fie atât de dificil și cusurgiu. Îi plăcea ca totul să fie la locul lui, iar ea era mult mai relaxată și lăsa lucrurile pe unde erau. Bine, hai, era dezordonată. Uneori îl prindea adunând după ea sau verificând dacă a încuiat mașina (ea nu-și bătea capul cu asta) și atunci se oprea și-l privea, iar el își împreuna palmele și se scuza.

— De ce trebuie să încui ușa?

— Se fură.

— Eu nu încui ușa de zece ani și nu mi-a furat nimeni nimic.

— Ai avut noroc.

Încerca să-l facă să admită că ceea ce el considera o precauție de bun-simț poate fi luat și drept cobire. Dacă te

aștepți să se întâmple ce e mai rău, atunci s-ar putea să nu rămâi dezamăgit.

— Dă-mi un exemplu, i-a zis.

— Sunt atâtea.

— Dă-mi unu'.

— Bine. Să-l obligi pe Pablo să-și pună cască atunci când merge cu bicicleta.

— Dar poate să cadă, pentru Dumnezeu!

— Exact asta vreau să spun.

— Adică vrei să spui că dacă-i dau cască e mai probabil să cadă.

— Îhî. Mai probabil.

— Eve, doar știi că asta-i o aiureală.

— Poate. Poate că nu. Dar copiii trebuie să învețe. Nu-i poți proteja de toate. Ca zilele trecute când s-a urcat în copac și tu te-ai stresat c-o să cadă.

— Ar fi putut să-și rupă gâtul.

— Nu și l-a rupt.

Ben a clătinat din cap, iar ea s-a apropiat și l-a îmbrățișat.

— Ascultă, iubitele, îi spuse. Ceea ce vreau să spun e că dacă ai gânduri negative atragi ceva negativ. Gândurile pozitive au forță.

N-a cedat în totalitate, dar părea să-l fi pus pe gânduri. După câteva zile i-a spus că Sarah l-a acuzat odată că este obsedat să dețină controlul. A întrebat-o pe Eve dacă este de acord și a fost deprimat două zile când ea i-a spus, în cel mai delicat mod cu putință, că da. Dar era din ce în ce mai bine, se străduia și chiar reușea.

Îi era dor de prieteni, știa asta, și se simțea jignit și respins de mulți care, după părerea lui, luau orbește partea lui Sarah, judecându-l fără a încerca măcar să asculte și varianta lui. Cel mai tare l-a rănit fostul lui partener și cel mai bun prieten, Martin. După ce a fost cu Josh la Cape Cod, Ben s-a dus să ia tablourile lui Eve comandate pentru clădirea de birouri din Cold Spring Harbor. Martin a refuzat să le expună și se umpleau de praf în garajul ICA. L-a lăsat

pe Ben să aștepte la recepție douăzeci de minute, apoi a fost rece și repezit, tratându-l aproape ca pe un străin.

Dar dacă înainte, după așa ceva Ben ar fi fost afectat o săptămână, acum rareori dura mai mult de o zi. Pentru un bărbat pentru care, toată viața, a contat enorm părerea celorlalți, efortul era considerabil, își zicea Eve. Chiar și atunci când îi trimitea e-mailuri lui Abbie, adică aproape în fiecare zi, sau îi telefona și-i lăsa mesaje pe căsuța vocală fără a primi niciodată răspuns, refuza să se mai lase târât în acea gaură.

Acum erau acasă. Au parcat mașina și au intrat, pe sub bolta cu poarta albită din scânduri de pin care scârțâia, în grădină. Nu era nicio boare de vânt și clopoțelii din cireș erau tăcuți. Pe parapetul terasei de la bucătărie mai erau încă trandafiri galbeni, iar Eve a luat unul în trecere și l-a mirosit. Petalele erau degerate, dar mai păstrau o undă de parfum. I l-a dat lui Ben.

Maria, bona, dormea pe canapea în fața televizorului și Eve a trebuit să-i pună o mână pe umăr ca s-o trezească. Ben uitase să-și ia mobilul, îl lăsase în baie și Maria i-a spus că a sunat de câteva ori, dar s-a gândit că nu trebuie să răspundă. Au plătit-o și fata a plecat acasă. Iar când Eve s-a dus să vadă ce face Pablo, Ben a intrat în dormitor să asculte căsuța vocală.

Erau trei mesaje, foarte urgente, toate de la Sarah. O sună el? Era important. Unde naiba umblă?

Sarah credea că-și bate cineva joc de ea. Jeffrey suna mereu și-și schimba vocea, spunând că e de la pompieri, sau un scriitor celebru și irascibil, sau serviciul de gigolo din districtul Nassau, care-i oferă o tratație specială de weekend. Așa că atunci când a sunat telefonul și bărbatul s-a prezentat drept agentul special Frank Lieberg de la FBI, i-a răspuns fără ezitare: „Sigur că da, iar eu sunt J. Edgar Hoover și te-am concediat, scumpule.” A urmat o pauză, apoi el a întrebat, de data aceasta mai puțin sigur, dacă vorbește

într-adevăr cu doamna Sarah Cooper și atunci și-a spus că e pe bune.

— Scuzați-mă. Da, eu sunt.

— Doamnă Cooper, sunteți mama lui Abigail Cooper, studentă în anul doi la Universitatea din Montana?

A fost ca un dangăt funebru de clopot. Simțea că nu mai are pic de aer în plămâni. Cu o voce moale, a reușit să spună că da, ea este.

Agentul Lieberg a întrebat-o dacă știe unde e Abbie, iar Sarah a spus că la școală, bineînțeles, și că-l roagă să-i spună despre ce e vorba. Era în bucătărie și își făcea niște supă. Genunchii au început să-i tremure și a trebuit să se sprijine de bufet. La televizorul din cealaltă parte a încăperii, Al Gore își săruta soția și făcea cu mâna unei mulțimi vesele, pe undeva în Florida.

Nu mai vorbise cu Abbie și nu primise niciun e-mail de la ea de mai bine de o săptămână, dar așa e astăzi. Sarah încercase s-o sune chiar în dimineața respectivă. Ca de obicei, a intrat imediat căsuța vocală și i-a mai lăsat un mesaj plin de voie bună, rugând-o să-i telefoneze, fără a da impresia că-i reproșează ceva.

— Doamnă Cooper, vă telefonez de la biroul nostru din Denver. E ceva care ar trebui discutat personal și aș vrea să aranjez cu colegii mei de la New York să vină cineva la dumneavoastră. Sunteți de acord?

— Da. Dar despre ce-i vorba? A pățit Abbie ceva?

— Doamnă Cooper...

— Ascultați-mă, pentru Dumnezeu, nu puteți să mă sunați și să mă lăsați așa, fără să-mi spuneți nimic.

— Colegii mei vă vor spune tot ce pot. Momentan nu pot decât să vă spun că trebuie să vorbim neapărat cu Abigail...

— Abbie.

— Să-i punem câteva întrebări în legătură cu un incident care a avut loc la sfârșitul săptămânii trecute la Denver.

— La Denver? Ce fel de incident? Ea e bine?

— Deocamdată, n-avem motive să credem că n-ar fi. Dar n-o putem contacta. Doamnă Cooper, tatăl lui Abbie e acum cu dumneavoastră?

— Nu mai locuiește aici. Ce fel de incident?

Nu i-a spus mai mult. Colegii lui vor fi la ea într-o oră. Voia să știe dacă va mai fi cineva acasă și le-a spus că până atunci va sosi și fiul ei.

Sarah l-a sunat imediat pe Josh pe mobil și l-a rugat să vină repede acasă, apoi i-a dat primul telefon lui Benjamin, dar n-a răspuns decât afurisita de căsuță vocală. A încercat din nou la Abbie, dar cu același rezultat. A intrat pe internet și a căutat incidentele care au avut loc în weekend la Denver. Dar n-avea destule informații pentru a limita căutarea și n-a găsit nimic care să-i indice cât de cât ceva.

Cei doi agenți FBI au apărut chiar înainte de opt. În afară de faptul că n-aveau pălărie, arătau exact ca în filme. Costume negre, cravate, păr tuns perie. N-au vrut să bea nimic și i-a convins destul de greu să se așeze la masa din bucătărie. Josh și Sarah s-au așezat în fața lor să-i asculte. Și pe măsură ce auzea ce-i spuneau, simțea că inima îi scoate tot sângele din vene și le umple cu spaimă lichidă. Măinile îi erau strâns încleștate pe masă, articulațiile albe. Josh și-a pus ușor mâna pe a ei și a lăsat-o acolo.

A fost ucis un tânăr, împușcat în piept, iar casa tatălui său a ars până în temelii. Au fost văzuți doi oameni fugind cu o dubiță gri, care a fost găsită mai târziu, arsă. Un alt bărbat, care încercase să-i oprească, era în comă cu răni grave la cap. Din dubiță a căzut un câine, dar s-a lovit atât de tare, încât a trebuit eutanasiat. La ceafă, cățelul avea implantat cipul veterinarului cu numele, adresa și numărul de telefon al proprietarului, Abigail Cooper din Missoula, Montana. Abbie n-a mai fost la școală, în apartament, și nici n-a mai fost văzută în campus sau în oraș de zece zile.

Au pus câteva întrebări despre orientarea politică a lui Abbie și dacă, după câte știa Sarah, era membră a vreunei grupări ecologiste radicale. Sarah nu știa decât de

Greenpeace ceea ce, dintr-un anumit motiv, i-a făcut să zâmbească. I-au spus că ei vorbesc despre grupări extremiste, ca Frontul de Eliberare a Planetei, de care Sarah n-a auzit niciodată.

Adevărul era că, dacă acum un an Abbie vorbea mereu despre activitățile ei ecologice, la întrunirile la care se ducea și despre campaniile în care era implicată, în ultima vreme n-o mai făcea. De fapt, astă-vară le dăduse impresia că acum considera această activitate ca o pierdere de vreme. *Ca și cum ai reșeza mobila pe Titanic*, și-a amintit Sarah c-a auzit-o spunând. Un ciudat instinct matern îi spunea însă că ar fi mai înțelept să nu spună nimic.

Cei doi agenți au întrebat dacă pot să vadă camera lui Abbie. Sarah era atât de tulburată de cele aflate, încât i-a condus până sus fără nicio întrebare. A rămas în prag și i-a privit cum se uită prin cameră. Cu afișele și fotografiile, cu toate fleacurile, și trofee, și detașamentele de jucării puse în ordine, arăta deja ca un loc de venerație. Au întrebat-o dacă n-o deranjează să ia câteva fire de păr de pe peria lui Abbie de pe masa de toaletă. I-ar ajuta s-o elimine pe fiica ei dintre suspecti, i-au spus cu blândețe. Voiau și niște fotografii recente. Sarah n-avea niciun motiv să-i refuze.

Când a sunat Benjamin, era în pat. Luase un somnifer, dar fără rezultat, nici chiar după whisky-ul pe care-l băuse înainte de a urca, așa că aprinsese din nou lumina și încerca să citească. Dar îi clocotea capul. Citise același paragraf de cinci ori deja. În afară de Benjamin, singura persoană pe care a mai sunat-o a fost Iris. Nu voia să știe nimeni altcineva. Iris i-a spus exact ceea ce se cuvenea. S-a oferit să vină cu avionul a doua zi dimineață, dar Sarah i-a spus că nu. I-a promis c-o mai sună când are vești. Când a auzit vocea lui Benjamin, s-a rupt ceva în ea.

— Unde naiba ai fost? a țipat. Am încercat să dau de tine toată seara.

— Îmi pare rău, am...

— Doamne, era să înnebunesc aici.

— Ce s-a întâmplat?

Se simțea prost că se poartă așa cu el pentru că, chiar așa, de unde era el să știe? Dar nu se putea abține. Nu mai vorbiseră de câteva săptămâni, iar atunci doar despre divorț, ceva dubios cu care veniseră avocații lui. Bineînțeles că de câte ori încerca să-l înfrunte, era întotdeauna vina avocaților, a lui niciodată. I-a povestit despre agenții FBI și despre tot ce i-au spus. A ascultat-o într-o tăcere gravă, punându-i doar câte o întrebare pentru a-și limpezi ceea ce nu înțelesese.

— În primul rând, mă duc acolo, i-a spus după ce a terminat.

— Unde? La Denver?

— La Missoula. Trebuie s-o găsim. Trebuie să știe cineva de acolo unde este. Tu cum te simți?

Înghiți, simțind cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Sarah?

— Cum naiba crezi?

— De ce nu vii și tu? Ne putem întâlni la Missoula.

— Și Josh? Nu pot să-l las aici.

— Bine. Atunci poate că vin întâi la New York.

— Benjamin, nu fi ridicol! Ce rost are?

— Da. Bine.

Era ca un câine bătut. Și-l imagina stând acolo, disperat. Apoi gândul i s-a înfipt în cap și nu s-a putut abține să nu i-o trântască.

— Ne-ascultă ce vorbim?

A urmat o clipă de tăcere. El părea să nu fi înțeles la cine se referă sau se prefăcea doar. Probabil că erau împreună, în pat.

— Spune, da sau nu?

— Nu, Sarah, i-a răspuns el obosit. Nu ne-ascultă.

21

Polițistul cel tânăr a tras banda din plastic cu *Intrarea interzisă*, de la baza scării din lemn și s-a dat la o parte ca să-i lase să treacă. Agentul Jack Andrews a dat din cap și i-a mulțumit, apoi l-a condus pe Ben pe trepte, pe lângă peretele de scânduri mucegăite până pe mica platformă din fața ușii apartamentului. Ușa avea un ochi de geam crăpat, de care atârna, înăuntru, o perdea murdară. Agentul Andrews a descuiat și a intrat.

Era rece, strâmt și mirosea a umed. Singura concesie făcută luxului erau niște draperii foarte lungi din catifea roșie. Pe podea era un castron pentru câini cu niște mâncare în el.

— Viață de student, nu? spuse Andrews.

Ben a ridicat din umeri și a dat din cap, încercând să zâmbească.

— Deci, n-ați mai fost aici până acum?

— Nu. Când am fost ultima dată aici, locuia într-o casă de pe strada 4. Astă-primăvară.

— Am fost și acolo. Înseamnă că nu vă vedeți prea des.

— De când m-am separat de mama ei, nu a prea... Nu, nu prea des. Așa arăta și când ați fost aici prima dată?

— Au fost luate unele lucruri la analize. Un computer, niște hârtii, fotografiile, și alte mărunțișuri. Restul e la fel.

— Aveți voie să faceți așa ceva? Adică...

— Da, domnule, avem.

Mai devreme, în biroul lui, de cealaltă parte a râului, în sediul agenției, îi spusese lui Ben și despre alte incidente. Incendierile, unde aceleași graffiti au apărut pe ziduri. Au avut loc în trei state și acesta a fost unul dintre motivele pentru care s-a implicat FBI-ul. Celălalt motiv a fost faptul că sunt clar acte de ecoterorism.

Ben a răs. Terorism? Sacramento, Reno, Portland? Ideea că Abbie vâjâie prin tot Vestul și incendiază diverse locuri era prea absurdă. Iar chestia asta cu Denver, Doamne ferește!

Andrews a zâmbit înțelegător și s-a uitat la notițele de pe birou. Apoi l-a întrebat despre prietenul ei, cel care-și spunea Rolf. Voia să știe dacă Ben l-a întâlnit vreodată și dacă a vorbit cu el, dar i-a spus că nici el, nici Sarah nu-l cunoșteau.

Aveau înregistrările tuturor apelurilor de pe telefonul mobil al lui Abbie și cercetau cu mare atenție toate convorbirile pe care le-a făcut sau le-a primit. Erau câteva apeluri de la un număr din Sheridan, Wyoming, i-a spus Andrews, de la locuința unui domn Ray Hawkins. Numele îi spunea ceva lui Ben?

— Trebuie să fie Ty. Mi-l amintesc bine, tatăl lui se numește Ray. Ty și Abbie au fost foarte apropiați un timp. Dar, în ultima vreme, nu mai știu. Soția mea știe mai multe.

Ben s-a uitat prin micul apartament, fără să știe exact ce caută, sau de ce i-a rugat să i-l arate. Dar trebuia să facă ceva. Telefonul mobil al lui Andrews a sunat și s-a dus la ușă să răspundă. Tot ce-a auzit Ben a fost de mai multe ori *da*, și *OK*, și *bine*, apoi agentul s-a întors și și-a pus telefonul în buzunar.

— Domnule Cooper, trebuie să vă spun că biroul nostru din Denver a dat azi dimineată publicității numele și fotografia fiicei dumneavoastră. Nu știam că se va întâmpla atât de curând.

— Iisuse Hristoase!

În clipa aceea, polițistul a apărut în prag.

— Domnule?

Andrews s-a dus la el și polițistul i-a spus încet ceva.

— Bine, mulțumesc.

Polițistul a ieșit, iar Andrews s-a întors spre Ben.

— Haideți să plecăm. O echipă de la televiziune se îndreaptă încoace.

— Ce? Dumnezeule!

— Trebuie să plecăm.

Prea târziu, însă. În timp ce coborau scara, s-au oprit în stradă o camionetă și o dubiță cu un fel de satelit pe capotă,

s-au deschis ușile și au năvălit o mulțime de oameni cu camere și microfoane. Polițistul a întins brațele încercând să-i oprească, dar era imposibil pentru un singur om.

— Domnule Cooper! Domnule Cooper! Ne spuneți câteva cuvinte, vă rugăm? Domnule Cooper!

Andrews a încercat să-l protejeze în timp ce se îndreptau spre mașină.

— Vă rog, doamnelor și domnilor. Vă rog, lăsați-ne să trecem. Mulțumesc, mulțumesc foarte mult.

Inutil.

— Aveți vești de la Abbie Cooper?

— Domnilor, le spunea Andrews. Domnul Cooper va face, fără îndoială, o declarație de presă mai târziu. Acum nu poate...

— Aveți idee unde e Abbie Cooper?

Acum erau la mașină. Andrews i-a deschis ușa din dreapta, dar era înghesuit și înghiontit din toate părțile. Ben a reușit să se aplece ca să intre, dar nu suficient de mult și s-a lovit la cap. Andrews încerca să închidă ușa, dar un reporter își lipise microfonul de nasul lui Ben.

— Domnule Cooper, a făcut Abbie așa ceva?

— Ce dracu' spui? a țipat el. Bineînțeles că nu.

Ușa s-a trântit și a încercat să nu se uite la camere și la fețele care-și strigau întrebările fără sunet prin geam. Se simțea ca un criminal. Andrews era așezat în fața volanului și pornea motorul.

— Îmi pare foarte rău.

Ben era prea șocat ca să mai spună ceva. Clătina doar din cap a neîncredere.

— Problema e, domnule Cooper, că nu prea am mai văzut-o în ultima vreme, îi spunea Mel. De când a început să se vadă cu Rolf, erau mai mult împreună, doar ei doi.

Stăteau într-un colț al unui restaurant zgomotos numit *Depoul*, chiar lângă calea ferată. Pe pereți atârnavă tablouri cu Vestul Sălbatic, dar pictate cu ironie, în culori strălucitoare,

violente, în nuanțe de roz, purpuriu și verde-lămâie. Muzica era tare, dar cel puțin era bine că puteau vorbi fără a fi auziți. Mel stătea în fața lui la masă, lângă prietenul ei, Scott, iar Ben stătea lângă tipul mai în vârstă cu barbă, care s-a prezentat Hacker, deși probabil că nu acesta era adevăratul lui nume. Comandaseră toți fripturi, cele mai mari văzute vreodată de Ben, pe care aproape le terminaseră. Ben abia s-a atins de a lui. Nu-i era foame.

Cu Mel ar fi vrut el să vorbească și când a ajuns aici – târziu, după încă o oră de discuție telefonică epuizantă cu Sarah – s-a trezit că-l așteptau și ceilalți. Când a sunat-o după-amiaza, Mel i se păruse prudentă, după ce tot coșmarul cu presa s-a mai potolit, în sfârșit. Poate că Abbie îl vorbise de rău. Sau poate că era doar șocată, ca toată lumea, de ceea ce se întâmpla. La început nu prea voia să-l întâlnească, dar în cele din urmă a acceptat. Scott și Hacker fuseseră aduși, fără îndoială, pentru suport moral. Acum, totuși se simțeau cu toții mai relaxați.

— Îmi poți spune ceva despre Rolf? a întrebat Ben. Noi nu știm decât că s-au întâlnit la Seattle.

— Știți, domnule Cooper, abia l-am cunoscut. Ne-am salutat de câteva ori. Asta-i tot.

— E student aici sau ce face?

Mel s-a uitat un pic neliniștită la Scott și amândoi la Hacker, ca și cum el ar fi trebuit să răspundă. Hacker și-a dres vocea.

— Nu. Spunea că își face doctoratul în statul Washington. Dar nu-i adevărat. Cunosc multă lume acolo și nu a auzit nimeni, niciodată de el. La Seattle a stat o vreme într-o casă părăsită cu alți câțiva. Acolo a dus-o pe Abbie după ce a fost rănită la demonstrație. Am rugat un prieten să verifice locul, dar e pustiu.

A luat o înghițitură de bere și a continuat.

— Ca să fiu sincer, nici nu cred că-l cheamă Rolf.

— De ce?

— Domnule Cooper, sunt implicat de câțiva ani în activități ecologice. Din când în când mai fac și pe cheia reglabilă.

— Cheia reglabilă?

— N-ați citit *Banda Cheia reglabilă*? Edward Abbey?

— Ah. Nu, n-am citit. Dar știu ce vreți să spuneți. Ați bătut spițe în copaci, așa ceva, nu?

Hacker se prefăcu șocat.

— Ferească sfântu'! Da, așa ceva. Oricum, cunoști oameni. E ca un fel de rețea. Și din când în când, apare câte unu' care are clar alte interese, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Zvonurile circulă.

Ben nu știa despre ce vorbește Hacker și probabil că expresia lui arăta acest lucru. Tipul încerca să-l facă să înțeleagă ceva fără a-i spune clar. Hacker s-a uitat la Scott și la Mel. Scott a dat din cap, iar Hacker s-a aplecat spre Ben și a continuat.

— Acum câțiva ani, s-au întâmplat niște chestii grave. Unele în Oregon, majoritatea în nordul Californiei. Scrisori cu bombe, bombe în canalizare, chestii de-astea. Cele mai multe ținte erau agențiile federale, Oficiul pentru Administrarea Terenului, Serviciul Forestier, firmele de exploatare forestieră și de minerit. Nu a fost ucis nimeni, dar au fost destui răniți. Un director executiv de la o firmă de cherestea și-a pierdut brațul. Lumea zicea că era un tip pe acolo care ar fi fost implicat. Avea un ușor accent european, german sau poate elvețian. Un tip voinic, care arată bine. Își spunea Michael Kruger sau Kramer, unii așa îi zic. În cele din urmă, trei sau patru persoane au fost arestate și închise mulți ani. El a dispărut pur și simplu.

— Crezi că e Rolf?

— Nu știu. Poate da. Poate nu.

— Ai mai spus cuiva despre asta?

— Adică polițiștilor, râse Hacker. Nu, sigur că nu.

Hacker s-a lăsat pe spate, și-a luat berea și a zâmbit plictisit.

— Cred că ei știu deja.

Ben l-a întrebat ce vrea să spună, dar Hacker nu i-a spus. L-a întrebat pe Ben dacă FBI-ul intenționează să dea publicității și fotografia și datele lui Rolf, așa cum au făcut cu ale lui Abbie. Ben n-a putut decât să repete ce-i spusese Andrews: Nu aveau niciun fel de dovezi suficiente de serioase despre cealaltă persoană implicată. Hacker a râs sceptic.

— Îhî. Așa o fi.

Și și-a terminat berea.

În timp ce-și luau rămas-bun în stradă, în fața restaurantului, Mel i-a strâns mâna și i-a răspuns că era sigură că Abbie n-a făcut nicio prostie și că totul va fi bine. Ben a zâmbit și i-a răspuns că știe că așa va fi. Fata l-a sărutat pe obraz, s-a întors repede și a plecat cu ceilalți. Ceea ce a fost foarte bine pentru că, nu-și dădea seama de ce, acest mic gest de afecțiune i-a umplut ochii de lacrimi și a plâns tot drumul până la hotel.

Sarah îi spusese s-o sune după întâlnirea cu ei, indiferent de oră. Așa că, întors în cameră, a aprins doar veioza și televizorul, fără sonor, și a format numărul care odată fusese al lui. Dar a răspuns robotul. Vocea era a lui Abbie și fusese înregistrată cu cel puțin doi ani în urmă.

Bună, ați sunat la familia Cooper. Noi suntem mult prea ocupați și importanți pentru a vorbi chiar acum, dar vă rugăm să lăsați un mesaj și dacă e amuzant și spiritual, vă sunăm. La revedere!

— Sarah?

Se gândea că poate ridică receptorul, dar n-a făcut-o. I-a lăsat un mesaj scurt și apoi s-a hotărât să încerce și pe mobil.

— Benjamin?

— Bună. Am încercat pe fix.

— Suntem la Martin și la Beth.

— Și Joshie?

— Da. Trebuia să plecăm. Parcă eram asediați. Reporteri de la ziare, echipe de jurnaliști. A trebuit să ne strecurăm prin spate. E un coșmar.

Părea amorțită, vulnerabilă, pe punctul de a ceda nervos.

— La știri au spus că e căutată pentru crimă. Vocea i s-a frânt. Oh, Benjamin...

— Iubito.

Suspina. Nici nu suporta s-o audă.

— Oh, iubito.

— Te rog să vii. Te rog.

Era o după-amiază perfectă de toamnă, senină, caldă și liniștită, când totul era învăluit într-o lumină aurie. Arțarii din curtea din spate a familiei Ingram erau o vâlvătaie de arămiu și roșu, iar umbrele lor lungi se întindeau pe pajiște. Sarah se uita la ei de cinci minute bune. Era afară pe terasă, sprijinită de perete, lângă ușile deschise de la bucătărie și fuma o țigară. Scăpase caii. Azi a fumat deja o jumătate de pachet. Trebuia să se lase. Măine.

— Sarah?

Beth stătea în ușă. Își luase liber să fie cu ea.

— A venit.

Sarah o urmă în casă, trecu prin bucătărie și prin hol, apoi pe parchetul lustruit și prin triunghiul alungit de lumină format de fereastra de pe scară. Beth a deschis ușa din față și a ieșit în dogoare chiar când taxiul părăsea aleea. Benjamin stătea acolo, în treniul lui gri și-și muta bagajul pentru ca Beth să-l poată îmbrățișa. Sarah era în ușă, cu mâna streșină la ochi din cauza soarelui și-l privea apropiindu-se. Părea obosit și avea cearcăne; a privit-o cu zâmbetul lui frumos, brav și trist. O, Doamne, se gândi ea. Acum, când lumea lor a luat-o dintr-odată razna, de ce nu poate fi al ei?

Ben își deschise brațele și se agăță de el așa cum te agăți de viață, plângând și tremurând din tot corpul. O ținea strâns la pieptul lui și-i mângâia părul, ca și înainte. Și când,

în cele din urmă, a fost în stare să se uite la el, a sărutat-o pe frunte și i-a șters delicat lacrimile cu degetele. Niciunul n-a scos un cuvânt.

Beth se uita la ei și-și ștergea și ea lacrimile. Au intrat după ea în casă, cu brațele înlănțuite, iar în hol s-au oprit și s-au îmbrățișat din nou.

— Miroși a avion, i-a spus.

— E noul parfum, kerosen pentru bărbați.

— Oh, Benjamin. Spune-mi că nu-i adevărat.

— Joshie e aici?

— A vrut să se ducă la școală.

— Mai sunt reporterii acasă?

— Am trecut cu mașina pe acolo în după-amiaza asta, i-a răspuns Beth. Mai sunt unul sau doi. Alan spune că dacă faci declarația de presă, te lasă probabil în pace.

Beth îi pusese în legătură cu un avocat, Alan Hersh, specializat în cazuri foarte mediatizate. Acesta a luat, în numele lor, legătura cu poliția. Planul era să țină o conferință de presă a doua zi dimineată, la care Benjamin și Sarah urmau să citească o declarație scrisă dinainte. Hersh voia să fie și Josh acolo. Sarah se cam temea.

Au intrat în bucătărie și Beth i-a pus să stea jos. Le-a turnat câte un pahar de vin și, chiar dacă nu era încă nici șase, s-au opus doar de formă. Benjamin a întrebat de băieții familiei Ingram care erau amândoi la colegiu. Beth i-a spus că sunt foarte bine. Curând au epuizat subiectele de salon.

— Ai auzit că l-au arestat azi pe Ty? a întrebat Sarah.

— *Ce?*

— M-a sunat mama lui. Era distrusă. Tatăl băiatului care a fost împușcat la Denver este proprietarul companiei care extrage gaze de pe terenul fermei lor. Au avut o mulțime de probleme cu el. Se pare că a distrus toată zona. Poliția a aflat despre Ty și Abbie și despre convorbirile lor pe telefonul ei mobil. Se pare că îl suspectează că e implicat cumva, poate chiar că el ar fi cealaltă persoană din dubiță.

— Ty? întreabă Benjamin. Nu se poate.

— Asta am zis și eu. Dar poliția zice că are un motiv.

Sarah i-a mai relatat și ce-i spusese Hersh în aceeași după-amiază, și anume să aibă grijă la convorbirile telefonice și la e-mailuri pentru că este o „mare probabilitate” să fie monitorizați ca să vadă dacă Abbie nu încearcă să-i contacteze. Contul ei bancar și cărțile de credit au fost blocate, i-a mai spus el. Iar conturile lui Benjamin și ale lui Sarah vor fi desigur ținute sub observație în cazul în care ar vrea să-i trimită bani.

— Nu pot face asta, nu? întrebă Benjamin.

— Mi-a spus că e mai sigur să ne purtăm ca și cum am fi ținuți sub observație.

— Adică, oriunde mergem? Tot timpul e cineva care ne urmărește? Și pe Joshie? La școală?

Sarah dădu din umeri. Benjamin clătină din cap.

— Nu cred. Beth, tu ce zici?

— Poate c-am văzut prea multe filme.

Josh s-a întors de la școală și Benjamin l-a îmbrățișat îndelung. Apoi a venit Martin și au luat toți cinci cina, încercând să vorbească despre alte lucruri. Era ciudat. Martin și Benjamin nu mai discutaseră de mult timp și deși se străduiau amândoi era evident că nu-i trecuse niciunui supărarea.

Telefonul a sunat încontinuu. FBI-ul și Alan Hersh care voiau să pună la punct detaliile pentru conferința de presă; le-a trimis prin e-mail ciorna. Sarah, Benjamin și Beth s-au dus cu toții în birou și s-au așezat în jurul lui Martin, care stătea la calculator, au făcut corecturile și au trimis-o înapoi. În linii mari, spunea ce fată minunată este Abbie, cât erau de mândri de ea, și că sunt convinși că e nevinovată. Se încheia cu un apel adresat ei direct să apară și să ajute la limpezirea lucrurilor. *Te iubim, scumpo*, scria la sfârșit. *Te rugăm să vii acasă.*

— Îți dai seama că trebuie s-o citești tu? întrebă Benjamin.

— Nu pot.

— Iubito, voi fi lângă tine. Și Joshie. Știi că aş citi-o eu, dar după cum merg treburile între Abbie și mine, e bine să vină din partea ta.

Sarah a mai protestat puțin, dar știa că el are dreptate. Trebuia să-și adune puterile.

Casa familiei Ingram avea o anexă pentru oaspeți care dădea în grădina din spate, construită în stilul încărcat, tipic al lui Martin. Avea propria terasă și trei camere duble, fiecare cu baie proprie, aranjament prin care Beth nu era deranjată de cei care dormeau acolo. Sarah și Josh își luaseră fiecare câte o cameră în seara precedentă, iar Ben și-a pus bagajul în cea de-a treia. După știrile de noapte de la televizor – în care, slavă Domnului, nu s-a spus nimic nici despre Abbie și nici despre crimă – familia Ingram le-a urat noapte bună și s-a retras, iar ei au urcat în anexă.

Au stat toți trei, un timp, pe patul lui Sarah și au discutat. Josh le-a spus despre filmul video pe care el, Freddie și alți câțiva băieți din ciclul superior îl făceau la școală. Apoi s-a ridicat, le-a spus noapte bună și s-a dus în camera lui. Benjamin a luat-o ca pe o aluzie să plece și el. Acum, că rămăseseră singuri, a părut dintr-odată stânjenit, s-a ridicat și s-a întins. Măine va fi o zi lungă și grea, a spus el. S-a aplecat, a sărutat-o pe obraz și s-a îndreptat spre ușă.

— Nu pleca, i-a spus Sarah încet.

S-a întors și a privit-o.

— Dormi aici. Te rog. Am nevoie de tine. Doar în noaptea asta.

El a închis ușa, s-a întors la pat și s-a așezat lângă ea. Și-a pus brațele în jurul ei și a ținut-o strâns.

S-au dezbrăcat discret, ca niște străini. I se părea ciudat să vadă trusa lui de toaletă la baie, lângă a ei și toate celelalte lucruri pe care le recunoștea, dar nu mai făceau parte din viața ei. Aparatul de ras, mica trusă de manichiură din piele roșie pe care i-o cumpăraseră ea, deodorantul pe care-l folosea dintotdeauna. Când a ieșit din baie, el stinsese deja lumina în dormitor și s-a strecurat în pat, lângă el. Au

stat așa mult timp, uitându-se fiecare la tavan și la configurația formelor și a umbrelor din încăpere.

— Mi-e dor de tine, Benjamin. Foarte tare.

— Oh, iubito.

— Mă descurc fără tine. De la o zi la alta. Dar e ca și cum...

A trebuit să înghită. Nu plânge, își spunea, nu plânge.

— Ca și cum ar fi doar jumătate din mine. Cealaltă jumătate nu mai este.

S-a întors și și-a pus brațul peste ea. Și la atingerea lui, bineînțeles că a început să plângă.

— Te iubesc, Benjamin.

Probabil că el o să creadă, mai târziu, că-și propusese să spună asta. Dar nu era adevărat. Nu-și propusese nimic. Era, pur și simplu, legătura care rămâne, inexorabilă, dintre două suflete rănite. S-a întors spre el și și-a pus brațul în jurul taliei lui, i-a simțit căldura trupului, forma familiară, apăsarea pieptului pe sâni. Obrazul ei pe falca lui aspră, buzele în adâncitura mai moale a gâtului. Și i-a inspirat mirosul pe care și-l amintea atât de bine.

— Sarah, ascultă, noi...

— Șșșș. Te rog.

Îl simțea excitat lângă coapsa ei și atunci și-a împins bazinul spre el, ceea ce l-a excitat și mai tare. S-a întins și și-a ridicat cămașa de noapte, apoi i-a băgat mâna sub slip, l-a apucat și l-a simțit înfiorându-se. Iar el îi găsisese gura și o săruta, s-a ridicat peste ea, deasupra ei. Și-a lăsat chiloții în jos și s-a adâncit între coapsele ei deschise, a alunecat înăuntru.

Era din nou al ei. Chiar dacă doar în această noapte tristă, furată. Era al ei.

22

Abbie mai fusese doar o dată la San Francisco, într-o vacanță cu familia, când avea vreo doisprezece ani. Au stat atunci la un hotel care s-a dovedit a fi locul unde veneau cei care trebuiau să se refacă în urma operațiilor estetice. Toți erau bandajați, unii cu fața și capul complet împachetate, încercând să mănânce prin fantele lăsate în dreptul gurii. Tatăl ei spusese că era ca o preselecție pentru *Omul invizibil*. Era toiu verii, dar n-au văzut deloc soarele pentru că orașul era învăluit într-o ceață umedă. Chiar și așa, a fost fain, s-au comportat ca niște adevărați turiști, s-au plimbat cu tramvaiul modern și cu cel vechi, au cotrobăit prin magazinele din Fisherman's Wharf, și-au cumpărat tricouri.

De această dată era puțin altceva.

Stătea pe coridorul mic și murdar, în fața biroul directorului, nu departe de toalete și-și aștepta banii. Un singur bec lumina pereții de un roșu-lucios, pe care se aflau nenumărate pete albe, unde vopseaua fusese smulsă odată cu anunțurile lipite acolo. Mai rămăsese doar unul, *Intrarea interzisă*, pe care un deștept scrisese și mângălise ceva obscen.

La celălalt capăt al coridorului, se vedeau lumina roșie și fumul de la bar, în care tonomatul era, de obicei, confiscat de fanii de heavy metal. Întotdeauna îl puneau atât de tare, încât a trebuit să învețe să citească de pe buze ca să ia comanda clienților. După ce i se termina tura, mai dura cel puțin o oră până să-i dispară țiuitul din urechi.

Era trecut de miezul nopții și aștepta deja de cinci minute. În spatele ușii încuiate, Jerry, directorul, un tip dezgustător de o sută douăzeci și cinci de kile, număra bacșișurile, vorbind în același timp la telefon cu unul dintre prietenii lui mitocani. Probabil că de-asta și dura atât. Îi era greu să facă mai multe lucruri deodată.

— Mult mai departe, spunea el. Bine, ai dreptate, bătrâne. Trebuie să închid. Îhî. Mai târziu.

A descuiat și prin ușa deschisă l-a văzut pe Jerry, șezând pe scaunul aplecat pe picioarele din față, în spatele biroului pe care erau banii împărțiți în cinci fișicuri mici printre resturi alterate de burgeri vechi, pizza, cești de cafea și Dumnezeu mai știe ce alte vietăți mișunau pe acolo. Biroul, ca întregul local *Billy Z's*, inclusiv bucătăriile, era un adevărat pericol pentru sănătate. Abbie habar n-avea cine era sau a fost Billy Z. Poate că a mâncat ceva acolo și a murit. Sau a supraviețuit și de-asta era celebru.

— Bună, Becky, scuză-mă te rog.

Abbie abia dădu din cap. Jerry luă un fișic de bani și i-l dădu, iar Abbie îi numără.

— Sunt numai optsprezece dolari.

— A fost liniște.

N-avea de gând să se certe. A băgat banii în buzunarul hainei și s-a întors să plece.

— Te simți bine?

— Ce?

— Nu vorbești prea mult.

— Și? Nu sunt plătită pentru asta.

— Hei, liniștește-te, draguță. Treaba ta.

Îi venea să arunce cu ceva în el, dar se mulțumi să-l privească, se întoarce și ieși.

— Și eu te iubesc, strigă el după ea.

Împuțitul ăsta gras a ținut-o atâta că a pierdut autobuzul spre Oakland. A coborât în fugă panta, dar mașina intra deja pe autostradă, așa că s-a așezat pe parapet și și-a aprins o țigară în așteptarea următorului. În afară de traficul de pe autostradă, unicul semn de viață era o pisică neagră, pe trotuarul de vizavi, în fața unui teren de materiale refolosibile, pe care se înălțau turnuri ordonate de mașini turtite. Animalul se spăla la marginea petei de lumină rece aruncată de un bec solitar. Din când în când se oprea și își ațintea câteva clipe ochii galbeni asupra lui Abbie, apoi își lingea în continuare etichetele cu nonșalanță.

— Hei, pisicuțo, o strigă ea încet. Hai, vino aici.

Bineînțeles că n-a venit.

În curând va fi aprilie, dar noaptea era rece și mirosea încă a iarnă. Poate că din cauza vremii se simțea atât de deprimată. Când era senin și soare, i se părea totul mai ușor, dar când era așa se simțea la pământ. Și atunci, singurul ei gând era să-și sune mama.

Ultima dată i-a auzit vocea la televizor, când o implora să se predea. I-a fost destul de greu să se uite, deși Abbie nu-și amintea prea bine pentru că era cam dusă din cauza pastilelor pe care i le dăduse Rolf. Asta a fost imediat după ce au ajuns la Los Angeles și s-au ascuns la niște tipii pe care-i cunoștea el acolo. Zilele treceau una după alta, încețoșate, săptămânile deveneau luni. Zăcea pe pat cu draperiile trase și televizorul deschis permanent, Rolf îi aducea mâncare sau de fumat ori făcea dragoste cu ea. Nu-și amintește deloc nici Ziua Recunoștinței și nici Crăciunul. Dar își aduce aminte de imaginea mamei sale și de bietul Josh care stătea acolo, așa de palid, de nervos și de brav în fața reporterilor, a fulgerelor aparatelor, a microfoanelor, de mama care spunea că ei știu că e nevinovată și că o iubesc foarte mult.

Poate că, dacă ar fi avut capul mai limpede, i-ar fi sunat chiar atunci și acolo sau s-ar fi dus la o secție de poliție să anunțe unde se află. Oricum, Rolf n-o scăpa din ochi prea mult timp așa că n-ar fi putut face nici una, nici alta. Știa că el se teme că ar putea face o asemenea prostie. Îi spunea mereu că trebuie să lase lucrurile să se așeze, să se potolească toată nebunia asta cu presa. Și, bineînțeles că avea dreptate, ca de obicei.

Casa în care au stat prima dată era în Whittier, în nesfârșita întindere a zonei de est din Los Angeles. Era o paragină, dar cartierul nu era prea rău, un loc unde oamenii își vedeau de treburile lor, iar poliția nu se băga decât dacă era omorât cineva. În casă mai locuiau doi tipii și o fată, dar Abbie n-a aflat niciodată cu ce se ocupă. Doi plecau în fiecare dimineață, ca și cum s-ar fi dus la slujbă, dar unul rămânea întotdeauna acasă. După numărul mare de vizitatori, și-a

imaginat c-ar fi traficant de droguri. Știa că unul din tipi are armă, și s-a gândit că nu e singurul. Dar toți erau drăguți cu ea, mult mai drăguți decât nenorociții ăia pe care i-a întâlnit în casa părăsită din Seattle. O tratau cu înțelegere, chiar cu respect. În fond, nu mai era mica studentă bogată care se joacă de-a cercetașii.

Oroarea nopții din Denver a început, puțin câte puțin, nu să se estompeze, dar măcar să se așeze într-un *context*, după cum se exprima Rolf. Ce s-a întâmplat a fost un accident, așa îi tot spunea, și că ea nu trebuia să se lase înșelată de felul în care presa distorsiona lucrurile, îi zicea – și Abbie îl credea – că îi pare rău c-a murit fiul lui McGuigan. Știindu-și părinții plecați, se pare că băiatul și-a adus acasă prietena. Probabil că s-a uitat afară, a văzut-o pe Abbie, a ieșit cu pușca și a dat peste Rolf. Din fericire, când a luat casa foc, fata a ieșit. Moartea băiatului a fost o treabă serioasă și tristă, zicea Rolf, dar astfel de lucruri se întâmplă uneori în prima linie. Și era important să nu uite ce le-a făcut tatăl său părinților lui Ty, cum le-a distrus viața și nenumărate alte vietți. În primul rând, J.T. McGuigan, și numai el, era răspunzător pentru moartea fiului său, nu ei.

Rolf i-a spus toate aceste lucruri înainte de a afla despre arestarea lui Ty. Acesta a fost momentul în care Abbie a clacat și era pe punctul de a se preda. Își pusese și haina și se pregătea să iasă ca să găsească un telefon, dar Rolf a oprit-o și n-a lăsat-o să plece. Iar ea a țipat și a urlat, încercând să-l lovească. Cum au putut tâmpiții de polițiști să creadă că Ty ar avea vreo legătură cu toată povestea? Rolf zicea că e probabil o stratagemă pusă la cale de FBI ca s-o facă să se dea de gol. Și s-a dovedit c-a avut dreptate, pentru că Ty a fost pus în libertate după câteva zile. Din fericire, avea câțiva martori care au dovedit că în noaptea în care a murit băiatul lui McGuigan, el era la Sheridan. Deși ziarele scriau că nenorociții de ofițeri federali nu excludeau posibilitatea unei conspirații.

L-a rugat și l-a implorat s-o lasă s-o sune pe mama ei, dar Rolf n-a vrut. Nu încă, dar în curând, i-a promis el. Nu era sigur. I-a dat totuși voie să-i scrie o scrisoare, pe care a verificat-o cu grijă să nu cumva să-i fi scăpat ceva. N-a scris decât că era bine, că ceea ce s-a întâmplat a fost un accident, și că-i părea rău că-i face să treacă prin așa ceva. Rolf i-a spus că n-o pot expedia din L.A. și a trimis-o unei cunoaștințe din Miami, care trebuia s-o trimită mai departe la New York. Abbie nu știa dac-a ajuns acolo.

Pisica de vizavi își făcea încă toaleta. Puținul interes pe care i-l arătase lui Abbie dispăruse. Venea și autobuzul. S-a ridicat când a încetinit, iar când a oprit lângă ea și s-au deschis ușile a urcat. Mai erau vreo cinci-șase pasageri. Abia când s-a îndreptat spre partea din spate a văzut că doi erau polițiști.

Unul era bărbat, cealaltă, femeie, stăteau unul lângă altul și vorbeau. După cum arătau, erau în afara programului și se duceau acasă. Bărbatul a privit-o pe Abbie apropiindu-se, probabil fără niciun interes deosebit, dar a fost suficient pentru ca inima ei să înceapă să bubueie. Rolf i-a spus că cel mai rău lucru pe care-l poți face este să pari agitat sau că te ferești. L-a privit pe tip drept în ochi și i-a zâmbit. I-a zâmbit și el și s-a uitat în altă parte.

Abbie s-a așezat în antepenultimul rând și le privea cefele. Tot vorbeau, deși nu auzea ce. Apoi el a râs și Abbie s-a gândit că nu mai e în pericol.

Se uita pe fereastră, prin propria ei reflexie în geam care, după toate aceste luni, o făcea încă să tresară. Părul șaten-închis, scurt și dat cu gel, sprâncenele vopsite în aceeași culoare, ochelarii mici, dreptunghiulari, cu ramă neagră, cu lentile din sticlă obișnuită, cerceul de argint din nara stângă. Nu știa de ce apariția unui polițist îi stârnește încă o astfel de panică, pentru că și ei îi era greu să se recunoască. N-ai fi zis că este nici măcar verișoară îndepărtată cu blonda prințesă fericită a cărei fotografie de la absolvire apăruse în toate ziarele și fusese dată seară de seară la televizor, până

când s-au plictisit de această poveste și, slavă Domnului, s-au potolit.

Rolf și-a lăsat doar barbă și și-a aranjat părul. Și nici de asta n-ar fi avut nevoie. După ce idioții au înțeles că nu Ty a fost *complicele ecoteroristei Abbie Cooper*, au publicat un portret-robot al lui Rolf care era atât de inexact că părea o farsă. Singurul lucru care l-a vexat a fost aproximarea vârstei, „treizeci și cinci spre patruzeci de ani”.

După o săptămână de la sosirea în L.A, și-au procurat identități false. El era acum Peter Bauer, iar Abbie, Rebecca Jane Anderson. Avea și carnet de șofer, număr de asigurări sociale și cărți de credit. Deși nu după mult timp trebuia s-o ia de la capăt și să învețe să fie altcineva, pentru că Rolf nu era mulțumit de calitatea actelor false și încerca să găsească altele mai bune și mai scumpe. Cele noi ar fi costat o mie de dolari fiecare și de aceea a trebuit Abbie să se angajeze chelneriță la *Billy Z's*.

Rolf încă era evaziv și nu i-a spus prea multe despre felul în care face rost de acte. Întotdeauna aveau „un prieten” pe undeva. Dar în cele trei luni petrecute la L.A. și două și jumătate aici, ascultând, privind și în cele din urmă primind și ea câteva însărcinări, învățase multe lucruri.

Știa, de exemplu, că cea mai bună modalitate de a-ți obține o nouă identitate este să cauți anunțurile mortuare din ziare. A văzut și ea asta o dată într-un film și s-a gândit că e făcătură, dar era adevărat. Nu-ți rămânea decât să găsești pe cineva de vârstă apropiată, apoi să ceri prin poștă o copie legalizată a certificatului de deces al persoanei respective. E fantastic, dar când moare cineva, autorităților le trebuie uneori luni, poate chiar ani de zile până să afle.

Iar să facă rost de o carte de credit era joacă de copii. Tot timpul oamenii primesc scrisori în care sunt întrebați dacă nu vor un card nou și în nouă din zece cazuri aruncă aceste scrisori la gunoi. Nu trebuie decât să cauți prin pubele să găsești una, să completezi formularul, să anunți schimbarea de adresă și, bingo!, ți se trimitea cardul. Bineînțeles, nu

puteai să-l ții prea mult ca să nu fi prins, așa că trebuia să cheltuiești mult și repede, apoi să scapi de el și să faci rost de altul. Rolf i-a spus că era riscant să scoată cu ele bani de la bancomate, pentru că majoritatea sunt prevăzute cu camere. Așa că le foloseau să cumpere diverse chestii pe care apoi le vindeau. Nici nu conta ce cumpărau, pentru că Rolf știa întotdeauna unde să plaseze obiectele, dar preferau aparatură electronică, computere, camere și telefoane, nimic prea mare sau prea voluminos.

A surprins-o, de fapt chiar a șocat-o când s-a gândit mai bine, că se obișnuise atât de repede cu ceea ce Rolf numea viața *la periferie*. Dacă era să fie sinceră cu ea însăși, i se părea palpitantă. Câteodată, în momente de veselie exagerată, îi plăcea să se gândească la ei ca la versiunea ecorăzboinică a lui Bonnie și Clyde – deși n-avea de gând să-i împărtășească lui Rolf asemenea tâmpenii romantice.

Și nici nu făceau rău nimănui – cel puțin cu escrocheria cu cardurile. Rolf i-a spus că în caz de folosire frauduloasă, pierderea deținătorului e limitată la cincizeci de dolari. Așa că păcălite erau băncile, corporațiile corupte, și nu clienții lor. Și, după câte mai zicea el, de vreme ce ticăloșii ăia lacomi jupoaie pe toată lumea fără încetare, de ce să le pară rău pentru ei?

Veniseră la San Francisco în ianuarie și după ce au locuit o vreme într-o casă părăsită din Mission, s-au mutat, în sfârșit, în Oakland și aveau căminul lor. Nu era mare lucru, un apartament de două camere într-un cartier uitat de lume, dar Abbie făcuse curățenie, zugrăvisse și îl aranjase decent, ca și pe cel din Missoula. Rolf a râs de ea, spunându-i că e disperat din cauza valorilor ei burgheze. Dar i-a spus că nu-i pasă ce crede (ceea ce nu era adevărat) și că nu e nimic burghez în a refuza să locuiești în mizerie, plin de purici și păduchi. Cu ceva mai mulți bani, l-ar fi aranjat super.

Acum erau mai fericiți. Se mai liniștise și erau din nou doar ei doi. Îi plăcea să-l îngrijească, să-i gătească, să-i facă mici daruri. În fiecare vineri, fără excepție, cumpăra flori

proaspete și le punea într-un borcan, pe masa din bucătărie. Și deși îi spunea că sunt bani aruncați și se prefăcea că nu-i pasă de astfel de fleacuri, știa că, în fond, nu e așa. Cel mai mult îi plăceau weekendurile în care ieșeau din oraș și se plimbau kilometri întregi pe dealurile sau pădurile de pe coastă. Vorbeau, râdeau și făceau dragoste. Ea i-a spus de multe ori că-l iubește, deși el nu-i spusese niciodată. Nu era în firea lui să zică asemenea lucruri. Dar era sigură că și el o iubea. Acum două săptămâni, pe o plajă rece și bătută de vânt, Rolf a trasat conturul unei inimi pe nisip și a scris înăuntru inițialele lor înlănțuite.

Pentru a ajuta la strângerea banilor pentru actele cele noi, Rolf își luase și el o slujbă. Lucra la un bar în Fisherman's Wharf și, deși nu primea mai mulți bani decât Abbie, câștiga, de fapt, de cincizeci de ori mai mult. Ea n-a știut nimic de asta până ieri dimineață când a găsit un aparat caraghios pe jos, în dormitor. Era negru și arăta ca un pager sau ca un telefon mobil mai fișos. Când l-a întrebat ce este, a zâmbit și nu i-a spus de la început. N-a vrut să i-l dea, iar el a urmărit-o prin tot apartamentul până când l-a amenințat că-l aruncă în toaletă dacă nu-i spune și ei.

— Bine. E un separator.

S-a apropiat, dar ea și-a întins mâna cu obiectul respectiv deasupra toaletei până când el s-a oprit.

— Și ce-i ăla separator?

A oftat și i-a arătat mica deschizătură dintr-o parte. I-a spus că dacă treci un card magnetic prin ea, descarcă toate informațiile de pe banda magnetică. Dacă știi unde să te duci, poți vinde informațiile cu cincizeci de dolari pe card. Evident că Rolf știa unde să se ducă. S-a oferit să-i facă și ei rost de unul pentru *Billy Z's*, dar Abbie i-a spus că mai bine nu. I-a zis că e ceva prea brutal și cinic, prea personal. Să jefuiești oamenii așa, când abia i-ai servit și le-ai zâmbit pentru a primi un bacșiș decent, i se părea total incorect. Rolf a clătinat din cap și a râs.

Autobuzul ajunsese deja în Oakland și Abbie trebuia să coboare la următoarea stație. Coborâseră toți, în afară de polițiști. Și, pentru prima dată, polițista s-a întors și s-a uitat în spate, iar Abbie a avut un atac de paranoia. Poată că știau cine e. Și chiar dacă nu, n-avea de gând să-i lase să descopere unde stă. Poate c-ar trebui să rămână în autobuz până coboară ei, apoi să ia altul înapoi. Dar era târziu și era foarte obosită. S-a hotărât să nu fie tâmpită.

Când autobuzul a încetinit, s-a ridicat și s-a dus în față. Dar, agitată fiind, a uitat de semaforul de la poalele dealului. Era roșu, autobuzul s-a oprit, iar ea a ajuns la ușă prea devreme. Așa c-a trebuit să stea acolo, chiar în fața polițiștilor. O priveau fix, dar încerca să pară că nu-și dă seama sau că nu-i pasă. Și-a ridicat gulerul gecii.

Apoi bărbatul a zis ceva și, deși nu auzea, și-a dat seama că vorbește cu ea. S-a uitat la el.

— Poftim?

— Am spus că primăvara-i aproape.

— Ah, da. Sper.

Autobuzul o pornise din nou. Abbie a zâmbit și s-a uitat în altă parte, sperând că discuția s-a încheiat.

— Lucrezi până târziu?

Dădu în cap, încercând să pară obosită, dar resemnată.

— Îhî. Așa e. Și voi, nu?

— Da. Dar mâine, nu. Mâine merg în patrulare pe terenul de golf.

— Super.

Autobuzul s-a oprit, dar i s-a părut că durează o eternitate până se deschid ușile. În sfârșit, au făcut-o cu un fâsâit puternic.

— Noapte bună, le-a spus ea și a coborât.

— Noapte bună.

Când a ajuns acasă, lumina din camera de zi era stinsă, iar din dormitor se vedea licărirea televizorului. L-a strigat pe nume în timp ce încuia de două ori ușa, dar n-a răspuns. S-a dus în dormitor și l-a văzut întins pe salteaua pe care o

luaseră dintr-un container de gunoi. Lucra la noul laptop, dar când a intrat ea a lăsat în jos capacul.

— Bună.

— De câte ori să-ți mai spun să nu-mi mai zici Rolf?

— Scuză-mă. Tu-mi spui mie Abbie.

— Eu știu să nu mă dau de gol.

Abbie și-a scos haina și a îngenunchat lângă el, pe pat.

— Și de crezi că eu m-aș da de gol?

— Pentru că ești nouă. Pentru lucrurile astea e nevoie de practică.

— Să trăiți.

L-a sărutat pe frunte și apoi mai apăsât, pe buze, dar n-a simțit nicio undă de răspuns.

— Cineva s-a sculat cu fundu-n sus. Ce-ai făcut?

N-a răspuns imediat, ci s-a uitat la televizorul care stătea pe o ladă din spatele ușii. Sonorul era închis. Președintele Bush se plimba pe undeva, la o fermă, îmbrăcat ca un cowboy, cu un câine negru absurd de mic care țopăia în spatele lui.

— Trebuie să plecăm de aici.

— De ce? Adică, de ce nu-i bine aici?

— Din oraș, pentru Dumnezeu.

— Să plecăm din San Francisco?

— Ai băut? De ce ești atât de înceată?

— Doamne! Ce-i cu tine?

El s-a întors cu spatele, s-a sculat de pe pat și s-a dus la baie.

— Rolf, adică... Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat?

— Cineva a vorbit. Nu știu cine. Poate că tu.

— Ce?

— Nu știu. Am auzit azi. Agenții federali de aici se interesează. Orice-ar fi, trebuie să plecăm. Măine.

— Și unde mergem?

— Nu știu. Chicago. Poate că Miami.

— Au sosit actele noi?

- NICHOLAS EVANS -

— S-au dus dracului și alea. Și nu avem bani. Trebuie să faci rost de la părinții tăi bogați.

23

Josh se obișnuise mai mult sau mai puțin cu ideea că s-a sfârșit totul între el și Katie Bradstock. O văzuse o singură dată de când ea a plecat la Ann Arbor. Își trimiteau încă e-mailuri, dar ale lui era întotdeauna ceva mai înflăcărare decât ale ei. Poate că asta era problema. Când îi scria despre chestiile intime dintre ei, despre unele lucruri pe care le-au făcut sau ar fi putut să le facă și care, credea Josh, o vor excita (oricum, pe el îl excitau în timp ce scria), nici nu se obosea să-i răspundă. Îi scria, de exemplu, *îmi amintesc de umbra sfârcurilor tale în lumina lunii*. Iar ea răspundea: *Luni am jucat baschet și apoi ne-am dus cu toții la Wendy*. Probabil că avea un nou prieten la colegiu. Asta trebuie să fie.

Apoi s-a gândit că, Abbie fiind fugară, poate că se jenează, se gândește că toată corespondența e monitorizată de vreun ticălos de agent pervers. Poate că asta era. Dacă se gândea mai bine, și el era stânjenit. Oricum, Katie Bradstock și sfârcurile ei luminate de lună erau la opt sute de kilometri distanță, în Ann Arbor, iar el era la Syosset și trebuia să privească lucrurile în față: Nu avea cum să meargă. Freddie îi spunea de luni de zile că relațiile de la distanță nu țin.

De aceea a fost atât de surprins când a primit scrisoarea în care-i spunea că trebuie să se întâlnească. Evident că era ceva important și secret pentru că i-o trimisese la școală și i-a scris să nu le spună nimic părinților. Era destul de penibil să primești o scrisoare la școală pentru că nimeni nu primește scrisori acolo și îl luau toți cu *Hei, Josh, de la cine e scrisoarea de dragoste?* Singurul căruia i-a spus a fost Freddie, care și-a mângâiat bărbia și l-a întrebat de când nu s-a mai văzut cu Katie.

- Nu știi, de vreo două luni, cred. De ce?
- Cam de opt, nouă săptămâni?
- Îhî. Cam așa. De ce?
- Și ați făcut sex?

— Bineînțeles. Încerca să pară firesc, viril. De fapt a fost un dezastru. De ce?

— E însărcinată.

Iisuse Hristoase! Următoarele trei zile au fost îngrozitoare. Asta era. Altfel, de ce-ar fi așa de secretoasă? Ar fi sunat-o imediat pe mobil, dar i-a interzis asta în mod expres. I-a dat însă un număr pe care nu-l recunoștea și i-a spus să sune acolo la unu fix, joia viitoare. Trebuia să sune de la un telefon public, sunau instrucțiunile, și să se asigure că nu-l urmărește și nu-l ascultă nimeni. Iisuse Hristoase!

Joi a sunat la numărul respectiv de la o cabină de lângă cantina școlii și i-a răspuns imediat. Se auzea zgomotul traficului și și-a dat seama că și ea era la un telefon public.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să te văd. Pot să vin la New York la sfârșitul săptămânii. Sâmbătă după-masa. La Bloomingdale's. Poți să vii?

— Da. Katie, ce naiba se-ntâmplă?

— Nu pot să-ți zic acum. La raionul de cosmetice, bine? Voi fi la standul Clarins. Ai priceput?

— Ce stand?

I-a spus, nerăbdătoare, pe litere. Josh a înghițit în sec.

— Katie?

— Da.

— Ești... însărcinată?

— Ce? Nu, Doamne ferește! Bineînțeles că nu. Ascultă, trebuie să plec. Ne vedem sâmbătă. Josh?

— Da?

— Vezi să nu te urmărească nimeni, da?

Abia atunci și-a dat seama despre ce-ar putea fi vorba. Doamne, ce prost era!

— E în legătură cu Ab...

— Pentru Dumnezeu, Josh, mai taci din gură. Trebuie să plec.

Și a închis. Iar acum el dădea târcoale prin Bloomingdale's. Venise cu o oră mai devreme și fusese până

în ultimul colțișor al magazinului, privind peste umăr, uitându-se în oglinzi, urcând și coborând cu lifturile și cu scările rulante, studiind toate fețele ca să vadă dacă nu-l urmărește sau dacă nu-l ignoră cineva în mod intenționat. Era un miracol că nu l-au înhățat încă detectivii magazinului.

Până acum n-a luat prea în serios toată povestea asta cu supravegherea. Credea, mai mult sau mai puțin, că îi citeau e-mailurile, că telefoanele de acasă aveau microfoane și poate și mobilul lui. Câteva săptămâni după dispariția lui Abbie, în drum spre și de la școală, se uita dacă nu-l urmărește cineva dintr-o mașină parcată sau dintr-o dubiță cu geamuri închise la culoare, așa cum se întâmplă prin filme. Dar, în curând, a ajuns la concluzia că dacă îl spionează, sunt a' naibii de buni, pentru că el n-a văzut niciodată nimic. Și probabil că sunt și a' naibii de plictisiți. Doamne sfinte, până și pe el îl plictisea propria-i viață. Cât de plicticos trebuie să fie pentru nefericiții ăia care stăteau să se uite la el cum trăiește.

Freddie, care era obsedat de calculatoare și se pricepea la tot felul de ciudățenii tehnice, i-a spus că astăzi totul se face electronic. Camere de filmat de pe sateliți, atât de puternice încât pot da un prim-plan și unei bubițe. Dacă era adevărat, Josh nu prea mai avea ce să facă. În trenul dinspre Long Island a fost atent la toți cei care păreau suspecti și a înconjurat de câteva ori gara Penn înainte de a lua un taxi până la strada 55 colț cu Park Avenue. Apoi și-a făcut un traseu complicat spre strada 59 colț cu Lexington, aruncând câteva priviri peste umăr înainte de a intra în magazin.

În sfârșit, se făcuse ora două, uite standul Clarins și uite-o și pe Katie Bradstock, blondă și superbă, într-o jachetică maro strâmtă, cu guler de blană, pantaloni militarești negri și adidași aurii, părând tare îngrijorată. La vederea ei, lui Josh i s-a strâns inima. L-a văzut și i-a zâmbit, dar s-a uitat imediat la cine e în spatele lui. A îmbrățișat-o și a sărutat-o,

iar ea a încercat să-i răspundă, dar simțea cât este de încordată și înspăimântată.

I-a spus s-o urmeze și s-a îndepărtat atât de repede, încât a trebuit aproape să fugă ca să poată ține pasul cu ea. Imediat au ajuns afară, în lumina soarelui de aprilie și au continuat să meargă cu aceeași viteză. Era acolo un Starbucks pe care ea îl ochise cu siguranță dinainte pentru că s-a dus direct înăuntru. În timp ce-și așteptau cafeaua, Josh a încercat să lege o conversație, i-a spus că a fost acceptat la NYU și că abia așteaptă să înceapă. Katie nu se arăta interesată. De fapt, parcă nici nu-l asculta. Și abia după ce s-au așezat în colțul din spate, când nu-i putea auzi nimeni, a început să vorbească.

— Am văzut-o pe Abbie.

— Ai văzut-o?

— A venit la Ann Arbor săptămâna trecută. A venit acasă pe McKinley...

— Ce, a venit așa și a bătut la ușă?

— Josh, vrei te rog să taci și să mă lași să vorbesc?

— Scuză-mă. Așa.

— A ținut casa sub observație și m-a urmărit. În dimineața aceea aveam un curs. Și când am ieșit, m-a urmărit din nou și când am rămas singură a venit în spatele meu și m-a strigat încet: *Katie?*

— Iisuse Hristoase!

— Nu știam cine e. Pe cuvântul meu. E total diferită. Părul, totul. Pare cu zece ani mai mare. Avea ochelari și o haină neagră veche. Eu am zis: *Scuză-mă, te cunosc?* Și ea a zâmbit haios și mi-a zis: *Katie, sunt eu, Abbie.*

Se aplecase spre el și vorbea încet, nu chiar în șoaptă, dar aproape, și se uita tot timpul în spatele lui și de jur împrejur ca să vadă dacă-i urmărește cineva.

— Și ce-ai făcut? a întrebat-o Josh.

— Am mers până am găsit un loc unde să ne așezăm și să vorbim.

— Ți-a spus ce s-a întâmplat?

— Nu prea. Mi-a spus că a fost un accident îngrozitor. Credeau că nu e nimeni acasă. S-au dus doar să-i dea foc...

— *Doar* să-i dea foc? Ah, atunci nu-i nicio problemă.

— Auzi, tu m-ai întrebat, da? Îți răspund. A zis că voiau să-i arate tatălui tipului, proprietarul companiei de gaze, că nu poate trata oamenii așa cum i-a tratat el pe părinții lui Ty. N-ar fi trebuit să moară nimeni.

— Atunci de ce nu se predă?

— A zis că poate ar fi trebuit, dar acum e prea târziu și nu i-ar mai crede nimeni.

— E tot cu Rolf?

— Da. Mi-a spus că-l iubește și că nu-l mai are decât pe el.

— Oh, Doamne!

— Josh, are nevoie de bani.

— Ce naiba-i de făcut? Mama zice că FBI-ul controlează ultimul cent pe care-l cheltuim.

— Abbie zice că bunicul vostru știe cum să facă rost de câteva mii de dolari bani-gheață pe care n-au cum să-i depisteze.

— Câteva mii de dolari?

Josh a clătinat din cap și s-a uitat în altă parte. Lumina limpede de primăvară de afară făcea ca totul să pară atât de ireal. Și-a întors din nou privirea spre Katie și a văzut că plânge. I-a luat mâna într-ale lui.

— Ai idee cât mă sperie toate astea?

A luat-o pe după umeri și a ținut-o strâns. Părul îi mirosea a proaspăt și era minunat. Doamne, cât ar fi vrut... Ea s-a îndreptat și a scos din buzunar un șervețel cu care și-a șters lacrimile și rimelul ud, liniștindu-se. Apoi și-a luat geanta și a scos din ea un plic maro, sigilat.

— Mi-a zis să-ți dau asta. Nu știi ce scrie și nici nu vreau să știi. Nu mai vreau să am de-a face cu asta, clar? Nu vreau să-mi distrug și eu viața. Nici pe a părinților mei. O iubesc pe Abbie, sau ceea ce-a fost ea, dar i-am spus să nu mai ia legătura cu mine. Și Josh...

Înghiți în sec și pentru o clipă păru incapabilă să continue. Și-a mai șters o dată ochii și a închis geanta.

— Nu mai vreau să iei nici tu legătura cu mine.

— Katie...

— Vorbesc serios. Nu-mi mai trimite mailuri, nu-mi mai telefona. Niciodată. Clar?

S-a ridicat și l-a sărutat pe frunte, apoi s-a îndreptat repede spre ușă, a ieșit pe strada însorită și a dispărut.

Josh a rămas acolo mult timp, uitându-se la plicul din mână, amețit de atâtea gânduri și emoții încât nu se putea concentra asupra niciunuia. Doamne, ce mai încurcătură. A oftat și-a deschis plicul. Înăuntru era o singură foaie de hârtie galbenă, ruptă dintr-un imprimat oficial și împăturită strâns. Nu era o scrisoare propriu-zisă. Cu caligrafia ei elegantă, Abbie scrisese doar:

Josh. Vino pe strada 58 colț cu Madison la ora trei.

ASIGURA-TE că nu ești urmărit. Distruge biletul acum. A

L-a aruncat în coșul de gunoi, dar apoi s-a gândit mai bine și l-a luat de acolo, l-a dus la baie, l-a aruncat în toaletă și a tras apa. S-a uitat la ceas. Mai avea aproape douăzeci de minute până să ajungă acolo, dar a luat-o la fugă până la a doua intersecție, unde era să fie lovit de o mașină pentru că n-a respectat culoarea semaforului. Claxoanele supărate l-au adus cu picioarele pe pământ și și-a continuat drumul la pas, inspirând adânc pentru a se calma, dar fără succes.

A ajuns cu cinci minute mai repede și până la trei și douăzeci nu s-a întâmplat nimic. Până atunci toți pietonii și toți pasagerii din mașinile care treceau pe stradă deveniseră agenți FBI, chiar și grupul de turiști de vizavi care stăteau acolo de cinci minute, prefăcându-se că se uită la planul orașului. Ce mă-sa, unul din ei îl fotografiază! Cerul senin era plin de sateliți care dădeau probabil prim-planuri ale coșurilor de pe obraz.

Tocmai când ajunsese la concluzia că nu se va întâmpla nimic decât în mintea lui paranoică, lângă el a oprit un taxi, s-a deschis ușa și o femeie cu ochelari de soare i-a făcut semn să urce. Cuprins de teamă și cu mintea plină de închipuiri, primul său instinct a fost de a zice *în niciun caz*. Dar, când a făcut un pas înapoi, ea și-a scos ochelarii și atunci și-a dat seama c-o are în față pe sora sa.

— Bună, ce mai faci? l-a întrebat și i-a făcut loc să urce lângă ea. Hai.

Dar tonul vesel, pe care-l ai când te întâlnești, de exemplu, cu un prieten pe care nu l-ai mai văzut de mult, l-a derutat și a rămas un moment cu gura căscată ca un imbecil până când ea a bătut nerăbdătoare cu palma pe banchetă, și-a ieșit o clipă din rol, și i-a spus în șoaptă să se grăbească dracului și să urce odată.

S-a supus și a închis ușa. Iar până a intrat taxiul din nou în trafic s-a tot uitat la ea, mintea lui căutând ceva de care să se agate în spatele măștii acestei străine. A vrut să-i rostească numele, dar ea l-a oprit.

— Ce bine-mi pare că te văd!

În cele din urmă, și-a dat seama că trebuie să se prefacă și el.

— Chiar că-i bine. Ce mai faci?

Ea s-a aplecat și i-a spus șoferului să intre în parc, apoi s-a lăsat din nou pe spate, l-a privit și i-a zâmbit.

— A, bine. Și tu?

— Super.

Tonul îi era plat, neîncercând să-și ascundă sarcasmul. Șocul produs la vederea ei lăsa acum locul furiei. Cum îndrăznește să-și închipuie că poate trage sforile în halul ăsta? Cine naiba se crede?

— Asta-i grozav, spuse ea veselă.

Ea s-a uitat la șofer, li s-au întâlnit privirile în oglindă, iar acesta s-a uitat în altă parte. Apoi ea s-a întors repede și s-a uitat pe geamul din spate să vadă – bineînțeles că Josh știa acuma cum merg lucrurile – dacă nu sunt urmăriți.

— Nu-i nimic, îi spuse.

I-a zâmbit, mai nervoasă de această dată. Josh a clătinat din cap și s-a uitat pe fereastră.

Când erau pe la jumătatea parcului i-a spus șoferului să oprească ca să coboare și din atitudinea ei, Josh și-a dat seama că așteaptă să plătească el. Probabil că a folosit destul de mult taxiul, pentru că a costat treizeci și cinci de dolari, iar cu bacșișul, patruzeci.

— Ți-i dau înapoi, i-a spus ea liniștită.

— Vezi să nu.

Au urcat colina din parc, fără să spună niciunul nimic. Toată lumea se bucura de soarele de primăvară; cei care făceau jogging, patinatorii pe rotile, turiștii care se plimbau cu trăsurile alea tâmpite cu cai. Câțiva copaci înfloriseră, iar frunzele altora erau de un verde luminos, ireal. Josh fierbea. Abbie și-a strecurat un braț pe sub al lui. Îi venea să-i dea un cot, dar s-a potolit.

— Ce face mami?

— Oh... plutește de fericire. Niciodată n-a fost mai bine.

— Josh...

— Dumnezeuule, Abbie! Și i-a dat brațul la o parte, mai violent decât ar fi vrut. Ce naiba *faci*?

Un tip care trecea pe lângă ei pe un skateboard s-a întors să se uite.

— Josh, te rog...

— Nu mă interesează. Indiferent ce joc stupid crezi că joci, nu trebuie să-l jucăm și noi. Înțelegi? Oare înțelegi?

Ea s-a uitat în altă parte și a dat din cap. Avea o haină neagră și își pusese ochelarii de soare. Era așa de palidă și gâtul îi era atât de subțire. Părul negru o făcea să semene cu o refugiată, cu supraviețuitoarea moartă de foame a unui război fără nume.

— Ai idee ce a însemnat asta pentru mama? Și pentru tata? Pentru mine, pentru Katie și pentru toată lumea? Îți dai seama câte vieți ai distrus?

— Îmi imaginez.

— A, chiar? Și acum ne cauți doar pentru că ai nevoie de bani. Doamne, Abbie! Ești incredibilă.

— V-am scris o scrisoare.

— Când? N-am primit nicio scrisoare.

— I-am scris mamei o scrisoare acum câteva luni.

— N-a ajuns.

Au mers mult timp fără să vorbească. Un tip juca fotbal pe iarbă cu două fetițe, o femeie însărcinată stătea la umbră sub un copac, făcându-le galerie. Josh s-a uitat la Abbie. Privea în altă parte, dar i-a văzut lucirea lacrimilor pe obraji, sub ochelarii de soare.

— Ce naiba, Abbie?

Și-a pus brațele în jurul ei și a ținut-o strâns, iar ea și-a îngropat fața la pieptul lui și a plâns. Trupul îi tremura și era firav ca al unei păsări. I se părea că-i frânge oasele dac-o strânge prea tare. Mirosea ciudat, a mucegai, ca hainele care stau prea mult în pod.

— Îmi pare rău, a murmurat. N-am vrut să fac asta.

— Nu-i nimic.

Aproape că plângea și el. Fir-ar să fie, n-a mai plâns din gimnaziu și n-avea de gând să plângă nici acum.

— Ne e dor de tine. Ai lăsat un loc gol așa de mare în viața noastră. Mama pare foarte tare, dar în realitate e terminată și mi-e groază că se poate întâmpla cine știe ce. Oh, fir-ar să fie, Abbie. Nu știi. Totul e așa de ciudat și dat peste cap. N-ar fi trebuit să se-ntâmplesse asta.

— Știi.

— De ce nu te predai? Indiferent ce se-ntâmplă, nu se poate să fie mai rău decât e acum.

— O, ba da, se poate.

— Toată lumea știe că Rolf a...

S-a îndepărtat de el, și-a scos ochelarii și și-a șters furioasă lacrimile cu pumnul.

— Voi nu știți nimic despre el. Nici măcar nu l-ați cunoscut.

— Știi, dar...

— Așa că nu mai vorbi! Nu știi ce s-a întâmplat. Nu știe nimeni. A fost un accident. Toată lumea crede că el e rău și că m-a dus pe un drum greșit și alte rahaturi, dar nu-i adevărat. Lui îi pasă mai mult de ceea ce se întâmplă în lume decât oricui altcuiva.

Își ștergea furioasă lentilele ochelarilor de soare cu degetele, mângându-le mai tare, ca o nebună. El i-a luat blând și i-a curățat cum trebuie, cu poalele tricoului, apoi i-a dat înapoi. Și până când și i-a pus din nou, nu l-a mai privit în ochi.

— Fii atent. N-am mult timp. Trebuie să vorbim despre bani.

— Abbie, ai nevoie de ajutor.

— Am nevoie de bani, fir-ar a dracului să fie!

Josh a oftat. S-a uitat agitată în jur, apoi a pornit din nou, iar el a urmat-o, potrivindu-și pașii după ai ei.

— S-o întreb pe mama? Să-i spun că vrei s-o vezi?

— Nu știu. Spune-mi tu.

— Nici eu nu știu. Oricum, conturile ne sunt supravegheate.

— Atunci vindeți ceva.

— Să *vindem* ceva?

— Sau vorbește cu bunicul. El știe ce să facă. Probabil că-i spală mereu pentru clienții lui bogătași.

A întrebat-o de cât are nevoie și a rămas șocat când i-a spus că de douăzeci de mii de dolari. N-a vrut să-i spună pentru ce sunt și s-a înfuriat iar, îndepărtându-se când el a încercat să insiste.

Ajunseseră în Central Park West, au ieșit și l-a condus pe străzile din cealaltă parte. Josh și-a dat seama că sunt într-un fel de misiune și a întrebat-o unde merg. I-a spus că se duc la Radioshack de unde el trebuie să-și cumpere un telefon mobil cu credit preplătit ca să-l poată contacta. Că ea nu intră în magazin, așa că să fie atent să ia ce trebuie, adică să poată fi activat fără să fie nevoie nici de datele din cartea din identitate, nici de adresă. I-a mai spus că o să coste cam

o sută de dolari și că trebuie să-l cumpere cu bani ca să nu apără nicio înregistrare.

Când Josh s-a plâns că după ce a plătit taxiul nu mai are atâția bani, i-a spus – sarcastică, de parcă ar fi fost idiot – că de aceea merg întâi la un bancomat de unde să poată scoate niște bani și pentru ea. Toată viața lui, soră-sa a făcut pe șefa, dar acum era altceva, cu străina aceasta irascibilă, aproape nebună cu lista ei calculată de instrucțiuni, că-i venea s-o apuce și s-o scuture ca să-și vină în fire. Dar n-a făcut-o.

Oricum, Abbie nici nu l-ar fi băgat în seamă. Slăbiciunea de dinainte părea să fi dispărut. Asta era treaba pentru care venise și se pare că plănuse totul. Trebuia să folosească telefonul doar pentru ca ea să-i poată lăsa mesajele. Nimeni în afară de ei nu trebuie să afle numărul, sau că are telefonul, nici măcar mama. După ce-l activează, trebuie să-l închidă și să nu-l deschidă decât o dată dimineața și seara ca să-și verifice căsuța vocală. Și oricum, niciodată, dar *niciodată* să nu facă asta acasă, unde sunt supravegheate toate convorbirile.

Au găsit un bancomat pe Broadway de unde a scos două sute patruzeci de dolari și i-a dat o sută. Apoi s-au dus la Radioshack, aflat la câteva străzi mai departe și, în timp ce ea îl aștepta la o cafenea, a intrat și a cumpărat un telefon cu o sută douăzeci de dolari cu credit pre-plătit, treizeci de minute, fără să-l întrebe nimeni nimic.

Când a intrat în cafenea, a găsit-o pe Abbie nervoasă și i-a spus că trebuie să plece. Și-a notat numărul de telefon, apoi i-a dat o foaie de hârtie galbenă pe care scrisese două coloane de litere și cifre. Cu o voce atât de joasă încât a trebuit să se aplece ca s-o audă, i-a spus că acela era codul pe care-l va folosi. Nu trebuie spus nimănui. Toate cifrele de la zero la zece corespundeau unei litere. Când avea nevoie să vorbească cu Josh, îl suna pe noul mobil și îi lăsa un mesaj din două cuvinte; primul reprezenta un număr de telefon codat, iar cel de-al doilea data și ora la care trebuia să sune.

Dacă nu răspundea, urma să încerce din nou, după o oră, apoi după încă o oră și așa mai departe. I-a spus că nu trebuie să sune niciodată decât de la un telefon public și să se asigure permanent să nu fie urmărit. Capul lui Josh vuia deja de atâtea instrucțiuni. Dar nu s-a putut totuși abține să nu întrebe dacă tot acest scenariu James Bond nu vine de la Rolf. I-a răspuns printr-un oftat iritat.

Miercurea viitoare urma să-i lase un mesaj cu un număr la care trebuia să sune la ora unu, a doua zi. Mama lor va avea astfel destul timp să facă rost de bani.

— O să vrea să vorbească și ea cu tine.

Abbie a privit în altă parte și s-a gândit un moment.

— Te rog, i-a spus el. Las-o să-ți audă măcar vocea.

A dat din cap.

— Bine. Las-o pe ea să sune. Dar numai de la un telefon public la ora la care-ți spun. Și să fie un loc sigur, unde să știe că nu e urmărită. Fă-o să-nțeleagă că trebuie să fie foarte atentă. Și spune-i că dacă mă sâcăie, închid.

Doamne, se gândea Josh. S-o sâcăie. Pe ea. Și tot rahatul ăsta *că să fie atentă*. Nu crede că totuși el a priceput mesajul? Dar n-a spus nimic, ci a dat doar din cap.

Abbie s-a ridicat și a pornit spre ușă. O clipă a crezut că îl lasă acolo fără să-i spună măcar la revedere. Dar s-a întors să-l aștepte, iar când se îndrepta spre ea i-a zâmbit trist și atunci i s-a părut că-și recunoaște sora pe care o știa.

— Mersi, Joshie.

— OK. Aș vrea doar...

— Știu.

L-a sărutat pe obraz, s-a întors și s-a îndepărtat repede. La capătul străzii era o stație de metrou și s-a uitat cum își croiește drum prin mulțime, ca o fantomă firavă și neagră. S-a gândit că poate se întoarce, dar n-a făcut-o. Trotuarul era însoțit, dar intrarea la metrou se afla în umbra unei clădiri înalte. Și a privit-o cum trece pragul umbrei și începe să coboare treptele până când a înghițit-o întunericul.

24

Tatăl ei era deja de zece minute pe aparatul de alergare și indiferent cum se simțea el, Sarah simțea că ea nu mai suportă mult. George își ținea ochii ațintiți pe propria-i imagine din oglinda de pe peretele din față, deși Sarah nu înțelegea de ce pentru că nu era o imagine prea plăcută pentru nimeni. Era learcă de transpirație, pieptul i se clătina sub tricoul ud, iar obrajii i se umflau și i se dezumflau ca ai unui pește nervos.

Era vina ei că a coborât aici. Gimnastica lui de dimineață era sacrosanctă. Iar aceasta, versiunea de duminică dimineața, era de două ori mai sacrosanctă. Spusese deja „nu” de două ori, aseară când a sosit ea și încă o dată azi-dimineață. Dar înainte de a pleca acasă, trebuia să mai încerce o dată.

— Tati, n-ai putea...

— Sarah, ți-am spus. Nici nu intră în discuție.

— Te rog, ascultă-mă doar un minut.

— Te-am ascultat. Am auzit. Răspunsul e tot nu.

— Oprește-te!

Dacă s-ar fi gândit, n-ar fi îndrăznit. Dar în clipa în care a țipat, a și apăsat butonul aparatului, iar tatăl ei s-a dezechilibrat în față și a trebuit să se prindă de bară ca să nu cadă.

— Ce naiba-i cu tine?

— Pentru Dumnezeu, tati! Ascultă-mă.

Nu vorbea astfel cu tată ei și îi venea să-și ceară scuze. Dar, pe moment, se pare că obținuse ce voia.

— Sarah, am vorbit deja despre asta de zece ori.

— E nepoata ta, pentru Dumnezeu!

A coborât de pe aparat și a smuls un prosop de pe scaun.

— Nu e vorba doar de Abbie, îi spuse ștergându-se. *Toți* ați luat-o razna. De câte ori să-ți mai spun? Ceea ce-mi ceri e ilegal, Sarah. Ilegal.

— Și de când e asta o problemă pentru tine?

— Poftim?

— Hai, tati. Nu mă lua cu de-astea. Nu-mi spune că ai acționat întotdeauna ca la carte. Și afacerile alea cu obligațiuni vândute sub prețul pieței, toate aranjamentele „de pe vapor”, călătoriile în insulele Cayman. Nu sunt chiar proastă.

— Cum îndrăznești?

Și-a luat halatul și s-a îndreptat către scara spre bucătărie. Sarah era chiar mai șocată de ceea ce spusese decât el. Parcă s-ar fi declanșat în ea un instinct protector de mamă-animal. Văzând că funcționează, n-avea de gând să se oprească. A urcat scara în urma lui și a intrat în bucătărie. Mama ei stătea la masa de mic dejun și se prefăcea că citește ziarul. După sprânceana ridicată și tremurul delicat al paharului din care își bea sucul de portocale, Sarah și-a dat seama că a auzit cuvintele din sala de gimnastică. Era ceva nou și o interesa. Tatăl ei era la frigider și își turna apă într-un pahar.

— Tati, vorbește cu mine.

— Am spus ce aveam de spus. Iar tu ai vorbit mai mult decât trebuia.

— Ascultă. Aș fi putut să-ți spun că sunt pentru mine.

— Poate c-așa ar fi trebuit. La ce-i trebuie? Să facă bombe? Să ucidă și alți oameni sau de ce?

— Știi că Abbie n-ar face așa ceva. A fost un accident.

— Atunci să se predea și să spună adevărul.

— Poate c-o s-o facă. Dacă am putea stabili o legătură. Și-a băut apa și și-a mai turnat. Nu se uita la ea.

— Tati?

— Da.

— Dacă aș fi fost eu, speriată de moarte și flămândă... Și-a mușcat buza. Doar n-o să plângă. Pentru mine ai fi făcut-o?

Mama ei, care se prefăcea în continuare că citește ziarul, a mormăit ceva. Soțul ei s-a întors și a privit-o.

— Ce-ai spus?

— Am spus că bineînțeles că da.

A băut și al doilea pahar și l-a pus cu zgomot pe bufet, apoi și-a șters din nou fața și gâtul cu prosopul.

— Îți dau zece mii.

— Cincisprezece.

— Bine, cincisprezece. Dar atât. Nu mai vreau să aud nimic despre asta. Sunt pentru tine și e treaba ta ce faci cu ei.

Sarah s-a dus la el și l-a îmbrățișat.

— Tati, îți mulțumesc.

— Cred c-am înnebunit.

Sarah s-a gândit să-i trebuie o zi sau două să facă rost de ei, dar după ce a făcut duș și s-a îmbrăcat, s-a dus la seiful din birou, iar peste o oră ea era în mașină, îndreptându-se spre casă și banii erau în portbagaj, într-o pungă galbenă din plastic.

Se obișnuise să se uite mereu în oglinda retrovizoare să vadă dacă nu e urmărită, dar n-a văzut niciodată ceva care să o facă cât de cât suspicioasă. Astăzi însă toți i se păreau suspecti. Nu se temea doar de polițiști, ci și de hoți. Fiecare pieton care aștepta la semafor devenea un potențial tâlhar sau un pirat de mașini. Era exact așa cum i-a spus Josh că s-a întâmplat cu el când s-a dus s-o întâlnească pe Abbie.

Aseară, în clipa în care băiatul a intrat pe ușă, Sarah și-a dat seama că s-a întâmplat ceva grav după misterioasa – și total neplauzibilă – „ieșire la cumpărături” în oraș. A scos-o afară pe terasă și i-a povestit încet. Și imediat după ce și-a dat seama că nu va afla mai multe (pentru că Josh nu se pricepea să mintă și era sigură că nu i-a spus tot), și-a pregătit câteva lucruri pentru noapte, s-a urcat în mașină și s-a dus direct la Bedford. Ar fi vrut să vină și Josh, gândindu-se că dacă povestește el întâlnirea cu Abbie s-ar putea să-l sensibilizeze pe tatăl ei, dar Josh s-a scuzat, destul de neconvingător, că i-a promis lui Freddie să se întâlnească. Bietul copil era încă tulburat după întâlnirea cu sora lui și Sarah n-a mai insistat. Dar acum, în drum spre

casă, asediată de fantome de polițiști și pirați de mașini, regreta că n-a făcut-o.

Abia atunci s-a gândit c-ar trebui să-i spună lui Benjamin că Josh a văzut-o pe Abbie. Și el avea dreptul să știe, deși n-o încânta deloc perspectiva de a-l suna. Ultima dată când au vorbit au fost la un pas de-o catastrofă. După noaptea aceea de dinainte de conferința de presă, când au făcut dragoste, s-a gândit ca o proastă că lucrurile se vor schimba oarecum. Că șocul celor întâmplate cu Abbie îi va alunga nebunia și-l va aduce înapoi. O iubea, știa c-o iubește. După noaptea aceea era evident. Bărbații nu se pot preface cu astfel de lucruri.

Dar după câteva zile, a plecat. S-a întors la Santa Fe. Și, odată cu trecerea săptămânilor, apoi a lunilor, și-a dat seama că s-a amăgit. Nu se schimbaseră nimic. Doar că singurătatea și mâhnirea erau acum mult mai adânci. Și s-a simțit atât de proastă, teribil de proastă, pentru c-a făcut ceea ce a făcut în acea noapte. Și cum a putut el să facă dragoste cu ea, atât de tandru, de plin de căință, dacă n-a simțit nimic, dacă n-avea nici cea mai vagă intenție de a se întoarce, cum de-a putut?

Dacă atunci s-a simțit ca o idioată, luna trecută când s-a întors în casa goală, după o săptămână petrecută la Pittsburgh, cu Iris, a fost și mai rău. Vremea se răcise din nou brusc, iar centrala era stricată, așa că nu avea nici căldură, nici apă caldă. Josh era la o petrecere și probabil că la fel și ceilalți pe care i-a sunat: Martin și Beth, Jeffrey și prietenul lui, Brian. Și-a pus două pulovere și o geacă, a făcut focul în camera de zi și a băut o sticlă întreagă de Chianti, apoi a mai deschis una și a făcut ceea ce a jurat că nu va mai face: să bea și să dea telefoane noaptea târziu.

Benjamin i-a răspuns cu gura plină și era evident că lua o cină intimă, la lumina lumânărilor, cu Catalizatorul. Iar Sarah a intrat în el ca o furie și l-a acuzat de orice i-a venit în minte, chiar de lucruri pe care știa că nu le-a făcut și nu le va face niciodată. Că n-a iubit-o niciodată, că n-a iubit pe

niciunul dintre ei, că pentru el n-au contat decât munca și orgoliul lui nenorocit. Și că i-a distrus și irosit viața, că i-a furat atâția ani în care ar fi putut să-i fie mai bine, să facă lucruri mai importante, să aibă o carieră adevărată și împlinită, în loc să facă atâtea sacrificii și să se trezească la sfârșit singura răspunzătoare.

Și-a dat seama după zgomotul de fond că s-a dus probabil în altă cameră, unde să aibă mai multă intimitate, să nu-l audă Catalizatorul. După o vreme, încercările lui de a strecura o vorbă au devenit mai insistente.

— Sarah, ascultă-mă o clipă. Te rog. Acum o să închid.

— Da, de ce să nu-nchizi? Du-te și regulează târfa, cum m-ai regulat și pe mine în noaptea aia. Și regulează-te și pe tine.

Probabil că a fost un adevărat șoc pentru agenții de la înregistrări telefonice, care jucau pocher, sau ce altceva făceau ei la ceas târziu de noapte când trebuia să le treacă timpul.

Spera ca amintirea a ceea ce-a făcut să dispară odată cu mahmureala, dar n-a fost așa. Și, deși de atunci tot a încercat să-și adune curajul și să-l sune ca să se scuze, nu reușise încă. Dar acum, că aveau vești de la Abbie, acum că Josh o și văzuse, nu mai avea nicio scuză. Cumva, fără a stârni suspiciuni, trebuia să-i spună lui Benjamin.

După-amiaza, cu banii ascunși în mașina de spălat (părea un loc potrivit și mai sigur decât altele), i-a făcut cu ochiul lui Josh și l-a rugat să vină cu ea în grădină s-o ajute să sădească ceva. Habar n-avea dacă FBI-ul pusese microfoane în casă și în telefoane. Au avut ocazii din plin. Au fost atâția agenți în casă în ultimele luni, au scotocit prin lucrurile lui Abbie și le-au pus un milion de întrebări despre ea ca să-i stabilească „profilul” așa că precis au plantat ceva. Până acum nu aveau de ce să se ferească, dar de data aceasta da, iar Sarah nu voia să riște.

Josh nu știa nimic despre convorbirea aceea nefericită, așa că i-a spus, lăsând deoparte detaliile sinistre. Era uluitor cât

s-a maturizat de când a plecat tatăl său. Cu Abbie discutase Sarah până acum problemele emoționale importante. Dar Josh se dovedea un bun ascultător și-i dădea sfaturi mai înțelepte, chiar dacă era mai rezervat. Chiar înainte ca Sarah să-i sugereze, Josh a spus că el ar trebui să-l sune pe Benjamin.

Se și gândise cum. Ca să nu alerteze vreo ureche indiscretă, urma să-i spună tatălui său că avea o mulțime de treburi la New York, legate de admiterea lui la NYU: formulare de completat și așa mai departe. Din una-ntr-alta voia să-i spună că Sarah era jenată din cauza ultimei convorbiri telefonice și îi va sugera să ia masa o dată împreună, la New York, poate chiar toți trei. Lui Sarah i se părea un plan bun.

Au intrat și Josh a urcat în fugă în camera lui să telefoneze, în timp ce Sarah încerca să se concentreze pe pregătirea cinei. După cinci minute a coborât. I-a spus că totul e aranjat. Benjamin va veni vineri, cu avionul. O să cineze împreună. I-a transmis c-o sărută.

Josh nu i-a spus de unde știe la ce număr să sune. A zis că i-a promis lui Abbie că n-o să spună nimănui și că era mai sigur așa. Ieri-seară, când a venit acasă de la școală, i-a dat lui Sarah o bucată de hârtie pe care era scris numărul. Codul era din zona New Jersey și era probabil un telefon public. Undeva în vreun mall sau o stație de benzină.

Toată săptămâna, Sarah și-a stors creierii ca să găsească cel mai bun loc de unde să sune și în cele din urmă s-a hotărât pentru *Roberto's*, un restaurant unde a fost de multe ori cu Benjamin. Erau acolo două cabine telefonice izolate, în spate, lângă toalete, iar zgomotul și agitația dinspre bucătărie acopereau orice conversație. De asemenea, era la doar câteva străzi de librărie. Așa că joi dimineață, la douăsprezece și un sfert, ca și cum atunci i-ar fi venit ideea, i-a spus lui Jeffrey că-l invită la prânz.

Restaurantul nu era aglomerat, dar spre ora unu lumea a început să se adune. Au mâncat salată Cesar și au vorbit

despre librărie, apoi Jeffrey a început să-i povestească despre un nou film francez pe care l-a văzut cu Brian la Angelika Film Center. Sarah s-a străduit din răspuțeri să pară interesată, deși, de câte ori mergea cineva la toaletă nu putea să nu se gândească la ce s-ar întâmpla dacă, la ora unu când se va duce acolo, va găsi ambele telefoane ocupate. S-a uitat la ceas. Mai avea patru minute.

— Te simți bine?

— Poftim?

Jeffrey se încrunta la ea.

— Pari cam neatentă.

— Nu, nu e nimic. Jeffrey, scuză-mă. Tocmai mi-am amintit. Trebuia să-l sun pe Alan Hersh de dimineață. Se pare că e ceva important și am uitat complet. Mă scuți un moment?

— Sigur.

Și-a luat geanta, s-a ridicat și s-a îndreptat spre celălalt colț la restaurantului, strecurându-se printre mesele de la care i se părea că, dintr-odată, toată lumea se holbează la ea. Se simțea ca Al Pacino în *Nașul* când se duce să-și ia pușca. Ambele cabine telefonice erau libere. A ales-o pe cea aflată mai departe de toalete. Și-a pus geanta jos, pe mica poliță din oțel inoxidabil, a scos o pungă de sandviciuri și bucata de hârtie a lui Josh. Și în timp ce secundarul ceasului se apropia de ora fixă, respirând precipitat și superficial acum, cu mâinile tremurând atât de tare că era să scape fisele, a ridicat receptorul, a introdus moneda și a așteptat.

— Alo?

Sarah simțea că se sufocă și a înghițit în sec, câteva clipe incapabilă să vorbească. Se simțea copleșită să-i audă vocea după atâtea luni.

— Mami?

— Bună, scumpo.

— Oh, mami!

După vocea mică și tremurată pe care o avea, a știut că nu era singura care se luptă cu lacrimile. Și-a dat seama, ca o proastă, că nu știe ce să zică. Prea multe și nimic.

— Scumpa mea, ce faci?

— Bine. Tu?

— Și eu.

A urmat un moment lung de tăcere. Sarah a auzit ceva muzică în fundal, apoi claxonul unei mașini. Ar fi vrut s-o întrebe unde e, dar știa că nu trebuie.

— Mami, îmi pare rău.

— Oh, fetițo!

— Uite, să știi că nu avem mult timp...

— Scumpa mea, vino acasă, te rog...

— Mami...

— O să înțeleagă toată lumea dacă le spui ce s-a întâmplat...

— Nu. I-am spus lui Josh să nu faci așa ceva!

— Îmi pare rău, îmi pare rău. Încă o pauză lungă.

— Ai făcut rost de bani?

— Abbie, draga mea...

— Da?

— Da.

— Bun. Acum, ascultă-mă cu mare atenție. Îți spun ce să faci. E foarte important să faci exact ce-ți spun. Ai un pix?

Un bărbat venea pe coridor. Sarah s-a întors cu spatele, și-a șters lacrimile și a întins mâna spre geantă. S-a gândit că omul merge la toaletă, dar s-a dus la celălalt telefon.

— Mami?

— Da. Stai un pic.

A găsit un pix, dar îi tremurau mâinile atât de tare încât a scăpat geanta și s-a împrăștiat totul pe podea.

— Fir-ar să fie!

Bărbatul, un tânăr drăguț, cu o haină sport maro, s-a ghemuit lângă ea și a ajutat-o să le adune. A privit-o direct în față, puțin cam prea direct, și i-a zâmbit. Oare nu-i?... I-a mulțumit, s-a ridicat și a luat din nou receptorul.

— Scuză-mă, i-a spus ea încercând să pară dezinvoltă, dar până și ei i-a sunat cam aiurea. Mi-am scăpat geanta.

— Ești gata?

Cineva a bătut-o pe umăr și a tresărit foarte tare, aproape c-a țipat. Tipul ținea în mână rujul ei. I-a zâmbit, l-a luat și i-a mulțumit.

— Mai e cineva acolo? a întrebat Abbie îngrijorată.

— Nu-i nimic.

— Cine e?

— Stai liniștită, totul e sub control.

Știa că trebuie să sune firesc și convingător. Pentru orice eventualitate. Probabil că nu era un agent. Doar nu se poartă așa, atât de direct, nu? Își dădea seama că Abbie e gata să închidă. N-a făcut-o însă. A întrebat-o pe Sarah dacă e pregătită și a început să-i dicteze instrucțiunile.

Când s-a întors la masă, Jeffrey i-a spus că voia să cheme poliția s-o recupereze. Își terminase aproape pastele și a rugat ca ale ei să fie puse la încălzit. Chelnerul a văzut-o când s-a întors și i-a adus imediat farfuria. Niciodată în viața ei n-a avut mai puțin chef de mâncare. Jeffrey a întrebat-o dacă totul e în ordine și i-a spus da, mulțumesc. Totul era în ordine.

25

Ben a sosit la mall la puțin timp după șapte și jumătate, cu mai bine de un ceas înainte de ora la care ar fi trebuit să ajungă. Era îngrijorat din cauza traficului și că noaptea, dacă e un loc din alea uriașe, cu o parcare de opt hectare, s-ar putea rătăci și atunci s-ar duce totul naibii. În realitate era și mai mare decât anticipase, dar mai degrabă datorită norocului decât inteligenței l-a găsit fără nicio problemă.

Zona M, rândul 8, într-un colț din celălalt capăt al parcării, vizavi de Petland și de Old Navy. Vedea deja pubela neagră de gunoi, a treia din stânga, în care trebuia să lase punga. Păreau să nu fie niciun fel de camere de supraveghere și probabil că de aceea a ales Abbie acel loc. S-a gândit că ar putea fi deja acolo și că-l urmărește chiar acum de pe undeva. Și poate că era mai bine să nu iscodească din priviri și nici să nu dea târcoale ca să n-o sperie și s-o facă să fugă.

A înconjurat zona, încetinind din când în când pentru cumpărătorii ce-și împingeau cărucioarele încărcate spre mașini, apoi a ieșit din nou pe șosea și a mers spre vest vreo patru sute de metri până a văzut săgeata roșie și pâlpâitoare din neon și firma pe care scria *Bar Rodeo*. S-a îndreptat într-acolo și a parcat, a intrat, s-a așezat la bar și și-a comandat o bere.

Era aproape sigur că n-a fost urmărit. S-a strecurat de la Waldorf, unde stătea, pe o ieșire laterală, apoi a străbătut Manhattanul în toate direcțiile cu trei taxiuri, a intrat la Macy's și a ieșit pe partea cealaltă, de unde, în cele din urmă, a luat un al patrulea taxi până la locul de închiriere a mașinii. Iar agentul care s-ar fi descurcat cu toate astea, apoi l-ar fi urmărit prin trafic până aici, în Newark, ar fi meritat să fie promovât imediat.

Barul *Rodeo* voia să dea impresia, fără prea mult succes, că ar fi ceva stil „western”. Pe pereți erau câteva tablouri cu cowboy și o imitație de cap de bizon cu o privire tristă, care

se uita parcă la meciul de baschet de la televizorul de deasupra barului. Barmanul purta o vestă roșie din satin și o cravată neagră și îi saluta pe toți clienții cu un *sal't* obligatoriu, fără îndoială, dar destul de lipsit de entuziasm.

Ben nu-și revenise încă din șoc. Venise la New York așteptându-se să discute cu Josh despre colegiu și să se împace cu Sarah. Și uită-te la el, pregătindu-se să pună cincisprezece mii de dolari într-o pubelă de gunoi din New Jersey pentru fiica sa teroristă.

Aseară, la restaurantul zgomotos din Oyster Bay, tocmai când se gândea că împăcarea cu Sarah merge mai bine decât ar fi îndrăznit să spere, ea a schimbat o privire cu Josh, au dat din cap, apoi s-au aplecat asupra fripturilor și i-au spus.

Bineînțeles că ei erau mult mai avansați în tainele conspirației decât el. Josh vorbea despre *a o da pe bune* și *livrarea mărfii* de parcă ar fi fost deja în slujba mafiei. Ben stătea și-i privea cu ochii din ce în ce mai mari. Josh era mai tehnic, pe Sarah o preocupa mai degrabă aspectul psihologic. Tot timpul aducea vorba despre Rolf.

— Evident că e total controlată de el, spunea ea. Joshie spune că pare o cu totul altă persoană. Și mi-am dat și eu seama după voce. Foarte pornită, ca o nebună. Are nevoie de ajutor, Benjamin. Trebuie s-o îndepărtăm de tipul acela.

Ben nu trebuia convins. Cu doar cu două săptămâni în urmă fusese vizitat de un nou agent FBI din Denver, care se pare că preluase cazul de la Frank Lieberg. Se numea Kendrick și părea cel mai înțelegător dintre toți agenții cu care avuseseră de-a face până atunci.

Ceea ce s-a întâmplat cu Abbie, i-a pus el lui Ben, este un caz clasic de „pasiune nebună”, cunoscută sub numele de Sindromul Patty Hearst sau Stockholm: o tânără dintr-o familie iubitoare și înstărită care, într-un moment de vulnerabilitate, își pierde capul după un bărbat charismatic, inevitabil mai în vârstă și cu mai multă experiență. Bărbatul o convinge că valorile în spiritul cărora a crescut sunt greșite și corupte moral, și-i oferă un mod de viață în care

criminalitatea este o aventură romantică și palpitantă. De obicei, apare și dorința de a șoca, de a jigni sau de a-și pedepsi părinții. Și adesea, a mai adăugat Kendrick cam stingherit, un puternic element sexual, care estompează realitatea și o leagă pe femeie și mai strâns de noul ei mentor.

Ben l-a întrebat despre Rolf și a aflat cu mâhnire cât de puține știu. Au trecut mai bine de șase luni de când el le-a spus ceea ce aflase de la Hacker în seara petrecută la Missoula, că s-ar putea ca Rolf să fie Michael Kruger sau Kramer, implicat în niște atentate cu bombă de acum câțiva ani. Kendrick i-a spus că au verificat toate legăturile posibile, dar n-au găsit nimic care să arunce o nouă lumină asupra adevăratei identități a individului.

În parte din cauza ultimei lor discuții incendiare la telefon și în parte pentru că nu voia s-o mai necăjească și cu lucruri pe care ea le dedusese deja mai mult sau mai puțin, Ben nu i-a spus nimic lui Sarah. Iar aseară, la cină, nu i s-a părut potrivit, mai ales în fața lui Josh. Vorbeau despre *livrarea mărfii* și puneau la cale un complot în care se Ben părea să fi devenit pionul principal, iar dacă va fi prins va ajunge direct la închisoare. Doamne, ajută-ne, se gândea el, minunata noastră copilă ne-a făcut pe toți niște criminali.

Sorbind din paharul cu bere și uitându-se distrat la meciul de baschet pe deasupra capului tânărului barman, Ben se tot gândea că Sarah ar fi putut avea, în fond, dreptate. Ea ar trebui, probabil, să facă asta, nu el. Încă înainte de a deveni fugară, Abbie i-a spus clar că nu mai vrea să-l vadă. În noua ei stare de spirit atât de instabilă, s-ar putea să se înfurie rău dacă dă cu ochii de el. Pe de altă parte, la vederea mamei ei s-ar putea să fie mișcată și să se mai înmoaie. Bineînțeles că Abbie aștepta ca banii să-i fie aduși de Josh și dragul de el ar fi vrut s-o facă. Dar Ben și Sarah nici n-au vrut s-audă. Aseară, după ce au pus lucrurile la punct, și au discutat problema pe toate părțile, au căzut de acord că trebuie să fie Ben. Fizic, el era cel mai

puternic. Și dacă va fi posibil, el poate să pună mâna pe ea, s-o biruie, s-o urce în mașină și s-o facă să-și vină în fire și să se predea. Poate.

Se gândea la Eve și a simțit o puternică dorință de a o suna, apoi și-a amintit că, urmând instrucțiunile lui Abbie, și-a lăsat mobilul la hotel, pentru ca poliția să nu-l găsească după semnal. Oricum, a vorbit cu ea acum câteva ore, fără să-i spună însă nimic despre ceea ce urma să facă. Iar ea i-a spus ceva care l-a tulburat puțin.

Ieri-seară, l-a găsit pe Pablo în fața televizorului, uitându-se la o casetă video pe care a spus că a găsit-o în dulapul din dormitor. Părea să fie un filmuleț de amator. Eve nu știa ce să creadă. Doi copii pe care nu i-a recunoscut, un băiat și o fetiță, se bălăceau în apa puțin adâncă de pe o plajă oarecare. Apoi camera s-a mutat și a prins-o pe Sarah în costum de baie, cu mâinile ridicate, încercând să nu fie filmată, vocea lui Ben care o bombănea și râdea din spatele camerei, spunându-i că arată grozav și să stea liniștită.

Era una din casetele pe care le luase cu el pe furiș, când plecase. A încercat să se uite la ea o dată, când Eve nu era acasă, dar s-a emoționat prea tare și s-a oprit. Pablo știa, bineînțeles, că Ben are doi copii mari, dar credea că aceștia sunt alții și voia să-i cunoască și să se joace cu ei.

Era opt și un sfert. Ben și-a băut berea, a plătit, iar barmanul i-a spus: *Te gră'ești acasă, așa-i?* Ben i-a spus că așa e.

Afară era aproape întuneric. Aerul era rece și limpede, iar indicatoarele luminoase de pe șosea luceau strident în nuanțe vii. A ieșit încet cu mașina din parcare, s-a îndreptat spre intrarea în mall și a mai dat un tur magazinelor. Toate erau deschise, dar erau mai puține mașini decât înainte. În zona M erau cam treizeci-patruzeci și păreau toate goale. Poate că vine pe jos.

La cel de-al doilea tur, ceasul de pe bord arăta opt și douăzeci și opt de minute, iar de această dată, când a ajuns la Petland, a intrat în zona M și a rulat încet către colț, spre

rândul 18. Erau doar două mașini cam la douăzeci de metri de a treia pubelă de gunoi și nu se vedea nimeni în niciuna. Poate să parcheze chiar lângă ea. Puțin mai departe, dincolo de fâșia despărțitoare de beton, în zona L, o pereche în vârstă încerca să ridice un obiect greu dintr-un cărucior și să-l pună în portbagajul unei mașini de teren. Erau singurii care se vedeau prin apropiere.

S-a oprit și a întors, astfel încât spatele mașinii să fie cam la trei-patru metri de pubelă. Când ceasul arăta opt și jumătate, cu motorul pornit, a ieșit din mașină, s-a dus la portbagaj și s-a mai uitat o dată în jur. Cei doi vârstnici din zona L se certau, dar niciunul nu s-a uitat la el. Ben a deschis repede portbagajul, a scos punga galbenă din plastic și, cu o mișcare rapidă, a aruncat-o în pubela de gunoi. Apoi a închis portbagajul, exact așa cum ceruse Abbie, s-a urcat din nou în mașină și a plecat.

În timp ce traversa parcare, spre drumul care trecea prin fața magazinelor, s-a uitat în oglindă și împrejur sperând s-o zărească. N-a văzut pe nimeni. În față la Old Navy, s-a oprit să dea prioritate unei mașini care trecea, apoi s-a luat după ea și a dat, încet, colțul. S-a mai uitat o dată în urmă, exact când parcare ieșea din raza sa vizuală. Nu se schimbă nimic. Nicio mașină lângă pubelă. Nimeni.

Trebuia să fie pe undeva, la pândă. Nu-l urmărea nicio mașină, dar voia să le dea ochilor nevăzuți impresia că respectă instrucțiunile primite. Așa că a urmat indicatoarele albe de ieșire de pe carosabil prefăcându-se că pleacă.

N-avea însă de gând să facă asta. Știa ce trebuia să facă. Cam la trei sute de metri pe șosea era o mică ridicătură și după ea un semafor. Când vă ajunge acolo va fi destul de departe pentru a mai fi văzut, iar ea va crede că a plecat. Dar la semafor va face dreapta, apoi încă o dată dreapta și va ieși la celălalt capăt al mallului, de unde poate intra pe drumul interior și de acolo din nou în parcare.

În mai puțin de trei minute trecea înapoi pe lângă JCPenney și Ben Bath & Beyond, apoi drept înainte, peste o

bretea de legătură. Se vedea Petland. A trebuit să aștepte să treacă trei mașini și s-a uitat în întuneric la cei dinăuntru, dar nu era Abbie. A traversat breteaua și, în timp ce se apropia de Petland, s-a uitat în dreapta și a văzut o mașină albă, un Ford mic, ce traversa parcare spre zona M, mult prea departe de magazine decât ar fi fost nevoie dacă ar fi vrut doar să parcheze. Precis era ea. Știa. Dar era totuși prea departe să vadă bine persoana de la volan.

În zona L, care era acum mai aproape de el, cuplul în vârstă tot încerca să aranjeze obiectul în spatele mașinii. Fără să se fi gândit dinainte, în loc să se ducă în zona M, s-a întors brusc spre intrarea în L și s-a îndreptat spre ei. Fordul alb era aproape de pubelă și Ben s-a speriat că, dacă l-a văzut, poate să întoarcă și să plece. Se făcuse deja destul de întuneric și ea nu avea cum să-i recunoască mașina. Dar nu voia să riște să fie văzut prea repede și atunci a tras rapid de volan și a parcat între două SUV-uri înalte. A ieșit și a luat-o la fugă.

Mașina albă frâna lângă pubelă. Înăuntru nu se vedea decât o persoană. Ben fugea cât putea de repede, aplecat, încercând să se țină în spatele mașinii cuplului vârstnic. A văzut cum se deschide portiera șoferului și pe cineva ieșind. Era un bărbat. Abbie îi spusese lui Sarah că ea va lua banii. Acesta era precis Rolf. Ce proști au fost că nu s-au gândit. N-a avut încredere s-o lase pe ea. Trebuia să facă el asta. Și de unde știa ei c-o să-i dea lui Abbie? Ticălosul îi fură probabil. Ben a simțit un atac brusc, incontrollabil, de furie.

Tipul se îndrepta spre pubelă, uitându-se scurt în jur, încercând să pară nepăsător. Ben era cam la douăzeci de metri distanță, aplecându-se și înaintând repede ca o maimuță, încercând să rămână în spatele mașinii de teren. Dar bătrâna l-a văzut și și-a bătut soțul pe umăr, evident speriată că vor fi jefuiți. Ben și-a ridicat brațele, încercând să le spună că nu le face nimic, să nu se sperie și, din fericire, n-a scos niciunul un cuvânt. A trecut de ei și s-a apropiat

repede de Rolf care scosese punga cu bani din gunoi și se întorcea la mașină. Ben era acum la zece, opt, cinci metri.

— Atenție! a strigat cineva.

Era o voce de femeie și venea din mașină. Ben s-a uitat, a văzut o față la fereastra din spate și și-a dat seama că e Abbie. Probabil că se ascunsese pe bancheta din spate. Dar strigătul ei l-a alertat pe Rolf, care s-a întors și l-a văzut pe Ben foarte aproape de el. A luat-o la fugă spre portiera șoferului.

— Oprește! a țipat Ben. Oprește, pramatie nenorocită!

Rolf se urca în mașină, dar Ben a reușit să-l ajungă înainte de a închide ușa. A prins jacheta de piele a individului, a apucat-o bine de poală și a încercat să-l tragă afară. Abbie țipa de pe bancheta din spate.

— Pleacă! Pleacă odată!

Rolf îl lovea cu pumnii și coatele, încercând să-l dea la o parte.

— Dă-mi înapoi fata, nenorocitul!

Mașina pornise, dar Ben a sărit și l-a prins de picior, răsucindu-i-l atât de tare încât a scăpat de pe accelerație. A vrut să scoată cheia de contact, dar n-a reușit.

— Tati, nu! Nu face asta!

— Abbie, te rog! striga Ben. Vreau doar să vorbesc cu tine! Te rog!

— Lasă-ne să plecăm!

— Te rog, Abbie! Vreau să vorbesc cu tine! Spune-i...

Atunci pumnul individului l-a lovit drept în față, între ochi. Ben a văzut un fulger și a căzut pe spate, chircindu-se. Ceafa i s-a izbit de pământ, portiera s-a trântit deasupra lui, iar mașina a plecat într-un vârtej de praf alburii.

Iar prin ceața tot mai densă care-l cuprindea, ultimul lucru pe care l-a văzut a fost fața lipită de geamul din spate al mașinii care-l privea, ciudatul păr negru, ochii mari, șocați și plini de frică ai fiicei sale.

26

Dintre toate imaginile din acea dimineață de septembrie – avioanele care străpungeau, flăcările pe cerul luminos, turnurile ce se făceau fărâme – cea care s-a imprimat cel mai adânc în mintea lui Eve a fost norul uriaș de praf care s-a umflat și a înghițit mulțimea ce se îndepărta în fugă. Părea să se rostogolească la nesfârșit și să cuprindă întreaga lume și când, în cele din urmă, s-a risipit, tot ceea ce însemna viață arăta altfel.

Nu-i plăcea năvala de știri stridente de tot felul. Iar vara și la începutul toamnei, când Pablo venea s-o trezească, punea muzică și deschidea ușile spre terasă, pentru ca melodia să zboare afară, iar soarele să pătrundă în casă. Gustul său în materie muzicală nu era definit și depindea mai ales de ceea ce picta în momentul respectiv. În dimineața aceea ar fi putut alege Mozart sau Tom Waits, Beth Nielsen Chaplin sau incantațiile călugărilor tibetani. Dar a preferat totuși Bach, *Variațiunile Goldberg*.

Pablo trăsesse un scaun sub cireș și se urcase pe el să umple borcănelele cu hrană pentru păsările-colibri. Eve era întinsă pe spate pe terasă, în cămașă de noapte, și se relaxa. Printre sunetele muzicii a auzit sunând slab mobilul lui Ben, dar nu s-a mai gândit la asta până când n-a apărut el în ușă. Și-a dat seama că s-a întâmplat ceva și primul ei gând a fost la Abbie. I-a spus c-a sunat Sarah. S-a întâmplat ceva îngrozitor la New York. Căminul de la NYU, de pe strada Water, la trei sau patru străzi de World Trade Center, a fost evacuat. Josh dispăruse și nu răspundea la telefon. Sarah era aproape isterică.

În timp ce oroarea se desfășura pe ecranul televizorului, au sunat – li s-a părut că o eternitate – la toți cei pe care-i știau din Manhattan, în speranța că Josh i-ar fi putut contacta. Nimeni nu știa nimic. Telefoanele mobile nu mai funcționau aproape deloc. Dacă reușea o convorbire din douăzeci! În cele din urmă, la aproape o jumătate de oră

după ce a căzut cel de-al doilea turn, Sarah l-a sunat din nou. Trăia. Ferestrele căminului au fost spulberate și fiecare a apucat ce-a putut și-a fugit. Josh s-a dus să vadă dacă poate ajuta cu ceva și a ajuns cumva la gara Penn de unde a reușit, în sfârșit, s-o sune. Sarah spunea că era doar pe jumătate îmbrăcat, tușea și era șocat și plin de praf. Dar, slavă Domnului, era bine. Era în tren și venea acasă.

Abia după mai mult timp, Sarah și Ben și-au dat seama că, deși în ziua respectivă nu și-au pierdut și cel de-al doilea copil, dispariția celui dintâi a fost pecetluită. Slaba speranță de care se agățaseră, că Abbie s-ar putea trezi din nebunia ei și să se predea, a dispărut acum cu totul. Cu puțin noroc, cu sprijin solid din partea avocaților și cu un judecător indulgent, s-ar fi putut cândva să se bucure de oarecare înțelegere, poate chiar și de un pic de compasiune. Dar, pe măsură ce lumea se înăsprea, își reducea cheltuielile și se pregătea de război, dispăruseră toate nuanțele intermediare. Nu mai existau griuri, ci doar împărțirea netă dintre alb și negru. Iar Abbie era iremediabil destinată negrului.

Ben și-a dat prima data seama de asta într-o seară, când vorbea la telefon cu Dean Kendrick și l-a apucat amețea. După politețurile de rigoare, Kendrick i-a pus o mulțime de întrebări de rutină, spunea el, despre orice posibilă legătură pe care ar fi avut-o Abbie cu țări arabe sau musulmane. N-a fost niciodată în Orientul Mijlociu? Știa cumva Ben să fi avut prieteni sau cunoștințe din aceste grupuri etnice sau religioase la școală?

— Fii serios, Dean, i-a spus Ben.

— Știu, Ben. Îmi pare rău. Dar, din nefericire, s-a constatat că există adesea legătură între aceste grupări teroriste...

— Grupări teroriste!

— Ben, știi că ți-e greu să te gândești așa la Abbie, dar e teroristă. A scris pe pereți inițialele unei grupări teroriste. Asta-i realitatea. Trebuie să verificăm toate aspectele.

Din noaptea aceea îngrozitoare din Newark, n-au mai auzit nimic de Abbie. Ben bănuia că nici nu mai e în țară, că ea și Rolf au ajuns cumva în Canada sau în Mexic, sau chiar mai departe și că foloseau banii pentru a o lua de la capăt. Ben se întorsese la Santa Fe arătând ca un boxer profesionist, cu ochii înnegriți și nasul spart. Eve era însă îngrijorată și de rănilor mai adânci lăsate de noaptea respectivă.

Curios însă, odată cu trecerea timpului și cu acceptarea realității statutului de paria al lui Abbie, ceva părea să se fi schimbat în el. Nu vorbea prea mult cu Eve despre asta, deși ea știa că e principalul subiect de discuție cu psihologul. Dar din câte-i spunea el, avea impresia că evenimentele din acea noapte l-au ajutat să tragă un fel de linie. I-a spus o dată că fața pe care a văzut-o pe geamul mașinii era a altcuiva, a unei străine în care n-o mai recunoștea pe fiica lui. Abia după ce-a văzut-o și-a dat într-adevăr seama de acest lucru. Și deoarece nu era nimic de făcut, opțiunea era clară: putea să se lase pradă disperării și să continue să se învinovățească, să-și facă viața lui și pe a celor pe care-i iubește de nesuportat, sau să trăiască și să accepte tot, vechi și nou, ceea ce era bun și curat.

Cel mai mult l-a ajutat probabil munca sa. După un început destul de dificil – numeroase telefoane și întâlniri neproductive, lucrări la întâmplare, neplătite, care n-au dus la nimic – acum avea câteva contacte și două proiecte care-l încântau. Un tânăr producător de film de la Hollywood l-a rugat să proiecteze o casă pe un teren de opt hectare în deșertul acoperit cu pini pitici de lângă Tesuque, cu vedere panoramică spre munți. Ben citise tot ceea ce se scrisese despre arhitectura din sud-vest și despre clădirile din cărămidă nearsă, dar și despre multe altele, despre „construirea ecologică” și despre ceea ce se poate face pentru ca o casă să se încadreze în mediu fără să-l distrugă. N-a spus-o niciodată, dar Eve știa că vrea să construiască o casă care s-o facă pe fiica lui să fie mândră de el. Când i-a arătat desenele, tânărul producător a fost entuziasmat. Au început

construcția în primăvara următoare. Eve nu-l mai văzuse niciodată pe Ben atât de plin de entuziasm.

În iulie, Josh a venit pentru prima dată să stea la ei. Normal, Eve era agitată. Știa însă destule povești cu mame vitrege rele pentru a-și da seama că cel mai neinspirat lucru (care nu-i stătea oricum în fire) era să se străduiască prea tare să se facă plăcută. N-ar fi trebuit să se îngrijoreze. Deși n-a venit decât într-un weekend prelungit, Josh a fost drăguț și deschis încă de la început, iar acest lucru a mișcat-o și l-a făcut atât de fericit pe Ben, încât n-a mai vorbit despre altceva zile întregi. Era prima oară când îl vedea pe Josh de la Cumpăna și abia l-a recunoscut. Crescuse și nu mai era stângaci, dezvăluind bărbatul care avea să devină. Și în afară de noua tunsoare, care părea făcută pe întuneric de un soldat invidios, arăta mult mai bine decât și-l amintea.

Pablo nu l-a lăsat singur nicio clipă. În fiecare dimineață îl trezea la șapte și îl trăgea afară să joace fotbal, softball sau Frisbee, ori să vâneze gândaci și șopârle în jungla de lângă studioul lui Eve. Sâmbătă, după micul dejun la piața din satul Tesuque, Ben l-a dus cu mașina să vadă casa care începuse să arate spectaculos în mai puțin de trei luni. Josh a părut sincer impresionat. Spunea întruna că e *uluitoare* și, deși Ben încerca să pară modest, se vedea cum îi crește inima.

În ultima noapte înainte de plecarea lui Josh, au făcut grătar și au stat până târziu pe terasă, sub o lună cenușie marmorată. Două zile prea scurte. Pablo dormea de mult, iar Ben, intenționat, pentru a-i lăsa pe Eve și pe Josh singuri, se dusese să ducă farfuriile la bucătărie. S-au uitat o vreme la cărbunii încinși din vasul pentru jărat, în aerul răcoros din grădina plină de larva insectelor.

— Pablo e un copil super.

— Așa e. Și el crede că ești super.

Și-au zâmbit, apoi au privit din nou focul. Își dădea seama că el vrea să mai spună ceva, dar că nu știe cum.

— Voi, adică tu și cu tata, păreți... bine. Fericitiți.

- Suntem.
- Îmi pare bine.
- Mulțumesc, Josh. Înseamnă mult pentru mine.
- Știi cum vorbește lumea, despre a fi fericit sau nefericit, ca și despre ceva care se întâmplă așa, pur și simplu.
- Îhî.
- Uneori, eu cred că nu e chiar așa și că poate noi decidem, știi tu, ne alegem cum vrem să fim. Fericțiți sau nefericiți. Înțelegi ce vreau să spun?
- Categoric.

Iris se uita de cel puțin cinci minute la băiatul care tundeia iarba pe pajiștea lui Sarah. Privea pe ușa deschisă spre terasă, dar era oarecum în umbră, pentru că nu voia ca obiectul interesului ei lubric să observe.

- Mamă, Doamne, uită-te ce mușchi are!
- Iris, practic îi poți fi bunică, îți dai seama?
- Nu fi ridicolă.
- Are șaptesprezece ani, pentru Dumnezeu!
- Chiar? Îți bați joc de mine.
- Nu-i adevărat.
- Ce se întâmplă cu rasa omenească? Băieții de șaptesprezece ani arată ca bărbații.

Jason, bronzat și blond, gol până la brâu, conducea expert tractorașul de tuns gazonul, un John Deerer mic, în jurul mestecenilor argintii, lăsând insule mici de iarbă mai lungă, așa cum l-a rugat Sarah.

— Mai vrei *ice tea*?

Iris nu părea s-o fi auzit.

— Hei, doamnă Robinson. Mai vrei *ice tea*?

— A, da, sigur.

S-a dus la masă și Sarah i-a umplut paharul. Tocmai terminaseră prânzul. Afară era prea cald ca să fi mâncat pe terasă. Iris venise să-i țină de urât în timp ce Josh era la Santa Fe să se întâlnească cu Catalizatorul. Asta e. Tot trebuia să se întâmple odată și Sarah nu s-a simțit atât de

rău cum se așteptase. Și era grozav să fie și Iris aici, în weekend. Ca în vremurile bune. Doar ele două, fără copii, fără soți. Au mâncat în oraș de trei ori, au dormit în același pat, au plâns în hohote și au mâncat înghețată cu bucățele de ciocolată în timp ce s-au uitat la *Pacientul englez* și au vorbit până le-au durut fălcile. Mai ales despre căsătorie, bărbați și despre cât de emoționant de neevoluți sunt ei ca specie. Dar și despre viitorul lui Sarah, pentru că se hotărâse, în sfârșit, să vândă librăria. De fapt, să *vândă* nu era cuvântul cel mai nimerit.

Luna trecută, Jeffrey i-a ținut unul din discursurile sale periodice „e timpul să demisionez”. Aceste momente treceau de obicei, cu prețul câtorva laude și al câtorva acțiuni în plus. Doar că de această dată părea hotărât s-o facă. Se pare că Brian voia din nou să se mute în California, ceea ce, spunea Jeffrey, trebuia luat tot atât de în serios ca și atunci când un personaj cehovian zice că vrea să plece la Moscova. Gândindu-se mai bine, Sarah i-a spus: „Știi ceva, Jeffrey? Rămâi tu și demisionez eu.”

I-a trebuit ceva până să-și dea seama că ea nu glumește. Sarah i-a spus că, de vreme ce de câțiva ani el se ocupă mai mult de magazin și deține deja patruzeci și nouă la sută din afacere, poată să ia și restul. Bineînțeles, dacă vrea. Bietul Jeffrey n-a mai știut ce să zică. Mai mult pentru orgoliul său decât de dragul profitului, s-au înțeles ca el să-i dea lui Sarah, la început, câteva mii de dolari pentru partea ei de cincizeci și unu la sută și apoi ceva în plus, la un moment dat, pentru ceea ce el a insistat să numească *activitate de consultantță*, care părea să implice ceva mai mult decât citirea exemplarelor-semnal, organizarea unor evenimente cu autori și numeroase mese de prânz. Iris i-a zis că e nebună, dar lui Sarah nu-i păsa. Venise timpul să facă altceva.

— Dar ce vrei să faci? o întreba Iris din nou, acum când beau *ice tea*.

Era cam a optsprezecea oră. Iris și-a aprins încă o țigară.

— Nu știu. Să călătoresc. Dacă vrei, cu tine.

— Perfect. Hai să mergem la Veneția.

— S-a făcut. Și-o să citesc. Poate că o să și scriu ceva. Fac gimnastică. Mă las de fumat...

— Ai o aventură cu Jason, cosășul.

— Îhî. Sau cu fratele lui mai mic.

— Serios. De când n-ai mai făcut sex?

— De azi-noapte, cu tine. N-ai băgat de seamă?

— Sarah, vorbesc serios.

— În afară de seara aia, cu Benjamin?

— Cu cât vorbim mai puțin despre asta, cu atât mai bine.

— Nu știu, de aproape trei ani. Așa cred.

— Doamne!

— Am nevoie mai mult de cineva lângă mine decât de sex.

— Știu, dar oricum. Trei ani. Aș fi înnebunit. De ce nu încerci să agăți și tu pe cineva?

— Iris, mai taci din gură!

— Cred că te-ai și anchilozat.

— Așa e. Uite, dacă apare persoana potrivită, e perfect. Deocamdată mă descurc. Mi-ar plăcea, dar nu m-apuc s-o caut.

— Nici măcar în grădină?

— Ești rea.

În aceeași după-amiază, Iris a plecat acasă, la Pittsburgh. După câteva ore, a sosit și Josh și a ocolit abil toate întrebările pe care i le-a pus despre Catalizator, despre casa lor, cum e băiețelul și așa mai departe. Discreția lui o făcea să se simtă frustrată, dar o respecta, deși nu era sigură dacă era generată din dorința de a o proteja pe ea sau din loialitate față de tatăl său.

Îl văzuse pe Benjamin doar de două ori în cele cincisprezece luni din noaptea în care a lăsat banii, dar au vorbit de câteva ori la telefon. Nu va uita niciodată imaginea lui, stând în prag, cu cămașa ruptă și plin de sânge, cu ochii ca două fante pe o față umflată de om din Neanderthal. Apoi cum a stat în bucătărie, în timp ce i-a curățat rănile, spunând la nesfârșit cât a fost de prost, cum a ratat totul, că

dac-ar fi pus mâna pe chei sau dac-ar fi avut vreo armă sau i-ar fi tăiat cauciucurile...

Când a venit în luna următoare, la absolvirea lui Josh, nu mai era tumefiat, dar în jurul ochilor injectați fața îi era încă o paletă de vânăț, roșu și galben, iar umflătura de la nas avea să-i rămână probabil toată viața. A fost foarte curajos c-a venit pentru că știa că vor fi acolo și părinții lui Sarah. Aceștia abia dacă l-au băgat în seamă și au plecat imediat după ceremonie. Seara, Josh s-a dus la o petrecere, iar ei doi au cinat și au discutat, bineînțeles, despre Abbie. Dar a fost altfel. Ca și cum, în urma celor întâmplare în aceea noapte la mall, ceva s-ar fi lămurit, s-ar fi cristalizat. Deși n-au vorbit despre asta, păreau să accepte amândoi că fata lor nu mai poate fi salvată – o concluzie întărită după câteva luni, în urma catastrofei din septembrie.

Sarah știa că e absurd să vadă lucrurile astfel, dar ceea ce s-a întâmplat în dimineața respectivă, orele acelea îngrozitoare când nu-l găseau pe Josh, i se părea acum un fel de târg pervers: băiatul i-a fost salvat, iar fata a dispărut, probabil pentru totdeauna.

E ciudat cum se protejează oamenii, se gândea Josh. De exemplu, dacă nu vorbești despre ceva, acel ceva nu există sau dispare. Așa erau și ei acum, mama și tatăl său. Nici măcar o dată în cele patru zile cât a stat la Santa Fe, nimeni n-a rostit numele lui Abbie. Și nici nu-și mai aducea aminte de când mama ei n-a mai vorbit despre ea. Nu credea că nu se mai gândesc la ea. Era sigur că nu-i adevărat. Poate că nu vor să vorbească despre ea în fața lui, ca să nu-l supere. Cine știe, poate că aveau dreptate. Tot nu s-ar fi schimbat nimic, oricâte s-ar fi spus.

Iar la Santa Fe n-a fost nici pe departe așa de rău cum s-a temut, mai ales cum s-a distrat cu Pablo. Deși i s-a părut ciudat să-și vadă tatăl cu noua familie, cuprinzând-o cu un braț pe Eve așa cum o cuprindea și pe mama lui și jucându-se cu Pablo de parc-ar fi fost adevăratul tată al copilului. Dar e ciudat că s-a și obișnuit repede cu asta. Iar Eve e super,

chiar super. Nu prea știa la ce să se-aștepte, dacă ea va fi prudentă, rece și-l va trata ca pe-un dușman sau va fi expansivă și exagerată încercând s-o facă pe prietena lui cea mai bună. Dar a fost normală și prietenoasă și nu a forțat deloc lucrurile. Și lui chiar i-a plăcut. Bineînțeles că e și grozavă și că înțelegea – oricum, aproape – de ce tatăl său a făcut ce-a făcut.

Singura dată când a simțit că era s-o dea în bară a fost când a întrebat-o dacă ar putea vedea la ce lucrează în acel moment, iar ea l-a dus la atelier și i-a arătat tablourile alea uriașe cu oameni goi. I-a spus că sunt inspirate de statui erotice din temple din India și Josh n-a știut ce să zică, ci a stat ca un tâmpit, încercând să nu pară stânjenit.

Se simțea prost că nu i-a spus mai multe mamei sale, dar nu i se părea corect și știa că, orice i-ar fi zis, ea ar fi fost nefericită. De exemplu, dacă i-ar fi spus că Eve e drăguță și că ea și tati par într-adevăr fericiți, cum s-ar fi simțit? Sau, dacă i-ar fi spus că Eve e o scorpie și că amândoi sunt vai de capul lor, ar fi fost mai bine? Atunci, ea s-ar fi gândit că le-a nenorocit pe amândouă sau, și mai rău, ar fi început să-și facă speranțe că tatăl său s-ar putea întoarce. Nu. Mai bine să nu spună prea multe.

Au luat amândoi cina și apoi l-a sunat Freddie, care l-a invitat pe la el și când Josh i-a spus că nu, că a fost plecat și vrea să stea acasă cu mama, ea i-a strigat din bucătărie și i-a spus, du-te, Josh, pentru Dumnezeu. Așa că a făcut duș, și-a pus o cămașă curată, a luat mașina și a plecat la Freddie.

Părinții lui Freddie Meacher erau foarte bogați. Iar el nu avea o cameră, ci un întreg apartament deasupra garajului, unde tatăl său își ținea toate mașinile lui trăsnet, inclusiv două Porsche-uri și un Aston Martin. Freddie a avut întotdeauna voie să facă aproape tot ce-a vrut. Era clar că părinții lui știau că ia droguri, dar nu i-au făcut niciodată probleme mari, ci l-au lăsat să-și vadă de viața lui. Josh nu l-a prea văzut de când au plecat amândoi la colegiu. Freddie era la Universitatea din Colorado, în Boulder, care, spunea

el, e cel mai super oraș de pe planetă, cu tipele cele mai trăsnet pe care le-a văzut vreodată. Și, judecând după cele două care veniseră să stea câteva zile, nu glumea. Una dintre ele, Summer, era prietena lui. Avea picioare lungi, aurii și un zâmbet plin de subînțelesuri.

Josh era foarte gelos. Katie era singura fată cu care se culcase și asta atât de demult că nici nu mai conta. Erau multe fete la NYU și unele îl și plăceau, dar, din nefericire, nu așa cum ar fi vrut el. Încerca să nu-și plângă prea tare de milă, dar se gândea întruna că e foarte trist ca sexul, pentru un tânăr de vârsta lui, care nu arată prea rău și care n-are nici mari probleme de adaptare, să se limiteze doar la site-uri sumare, vizitate pe furiș pe internet, sau la ghemuiri pe câte-un exemplar mototolit din revista *Hustler*.

Prietena lui Summer, Nikki (Josh era gata să pună pariu că-și scria numele cu o inimioară sau o floriceică, în loc de punctul de pe ultima literă), era și ea destul de drăguță, deși nu atât de sexy. Și după ce-au tras câteva țigări cu iarbă, cei patru s-au trântit pe canapeaua din fața televizorului cu ecran plat, lat de un kilometru, al lui Freddie și s-au uitat la un DVD nou, *Apocalypse Now*, iar Josh a palpitat câteva clipe, când a simțit capul fetei cuibărindu-i-se pe umăr, gândindu-se că poate are o șansă. Dar ea adormise.

Mai târziu au ieșit la piscină să înoate. Summer și Freddie au înotat goi, iar Josh a zis că e răcit și nu a intrat ca să nu-l facă de râs cocoșelul lui cel neascultător. Așa că a rămas pe terasă și s-a jucat cu Gameboy-ul lui Freddie, iar Nikki (slavă Domnului, în bikini) a venit ca o dulcică și s-a așezat lângă el, ștergându-și părul și punându-i o mulțime de întrebări despre Abbie. Era obișnuit cu asta, cu rolul de frate al celebrei Abbie. De fapt, asta fusese toată viața, doar că acum prințesa din basme devenise lupul cel rău. Iar calitatea răspunsurilor pe care le dădea depindea în întregime de persoana care puneă întrebările. Cu Nikki voia să fie cât se poate de generos. Deși, nu la fel de sincer.

— V-a contactat vreodată?

— Nu.

— Adică nu i-a scris niciodată mamei sau tatălui tău și nici n-a telefonat?

— Nu. Niciodată.

— Mamă, Doamne, cred că le e foarte greu.

— Da. E dur.

— Și pentru tine, măicuțiță!

Josh și-a împietrit bărbătește figura și a dat din cap, făcându-se că nu aude mica voce de undeva, din mintea sa, care-i spunea: *Jegule, te folosești de asta ca să te culci cu ea, atât de jos ai ajuns?*

Nikki se născuse la Boston, dar părinții ei se mutaseră în Colorado când ea era încă la gimnaziu. Spunea că-i place acolo, munții, drumețiile, face snowboarding. Ar trebui să vină și Josh o dată, i-a spus ea, cu Freddie. Nevrând să pară limitat, ignorant sau prea citadin, Josh i-a povestit despre vacanțele lor în Montana și i-a pus că și-a dorit dintotdeauna să facă snowboarding în Colorado. La Vail sau în alt loc super. Adevărul era că n-a pus piciorul pe o placă în viața lui. Uneori, mai ales când se străduia să nu se holbeze la sânii fetelor, astfel de lucruri îi ieșeau pur și simplu din gură.

Dar ce mai contează încă o minciună? Acum erau toți minciñoși. A avut grijă Abbie de asta. Și cea mai mare minciună dintre toate era cea pe care o orchestra el în fiecare zi în fața mamei și a tatălui său. Pentru că nespunându-le, ținând un astfel de secret important doar pentru el, era la fel de grav, dacă nu și mai rău decât dacă le-ar fi spus o minciună. *Era* din nou în contact cu Abbie. Vorbise de două ori cu ea. Și n-a suflat un cuvântel.

Avea încă telefonul cu credit preplătit pe care l-a obligat să și-l cumpere și îl verifica în fiecare dimineață, așa cum îi ceruse ea. A doua zi după ce tatăl său s-a întors arătând de parcă ar fi intrat în conflict cu Mike Tyson, a primit un mesaj, două cuvinte care, decodate, i-au indicat un număr la care să sune. S-a dus la un telefon public, exact la ora indicată, și a ascultat zece minute în care Abbie a înjurat, a

perorat și și-a făcut tatăl în toate felurile, folosind cele mai obscene cuvinte pe care le-a auzit Josh vreodată. Și a ținut-o tot așa, că în geantă nu erau decât cincisprezece mii de dolari, *numai cincisprezece mii, băga-mi-aș picioarele de zgârciți!* Josh a vrut să închidă, dar n-a făcut-o, ci a rămas cu capul plecat, ascultând-o, până când ea s-a potolit în sfârșit și a zis: *Bun. Asta e. Spune-le din partea mea că nu mai au a doua șansă, da?* Iar lui i-a venit să zică: *Adică până când n-o să mai ai nevoie de bani.* Dar a tăcut și de această dată.

Iar el a continuat în fiecare zi, verificându-și cu religiozitate telefonul secret – de care încă tot nu știa nimeni altcineva decât Abbie – și timp de opt luni nu s-a mai întâmpnat nimic. Până de Crăciunul trecut, când era la bunici și s-a dus conștiincios pe terenul de tenis să-și verifice căsuța vocală și i-a auzit vocea, care nu mai era furioasă, ci doar șovăitoare, când i-a dat codul din două cifre. A sunat a doua zi și a ascultat, din nou, zece minute. Doar că de data aceasta n-a mai înjurat și n-a mai ponegrit pe nimeni. A plâns doar. A tot suspinat, timp de zece minute, și i-a spus cât e de singură și de tristă și că vrea să se sinucidă. Iar Josh a încercat, cum s-a priceput el mai bine, s-o mângâie, dar ce-i putea spune? În afară de *Oh, Abbie* și *Nu, te rog, o să fie bine, ești așa doar pentru că e Crăciunul...* Ce prostie să-i spună așa ceva. Pe bune.

Nici nu i-a mai spus să vină acasă ori să-i sugereze să se predea, pentru că nu voia să mai țipe la el. Cel puțin de această dată a vorbit omenește. Dar a întrebat-o unde e și i-a spus să nu fie tâmpit. Numărul pe care i-l dăduse nu era al unui telefon public, ci avea codul zonal 704. Nu însemna nimic. Ar fi putut să telefoneze de oriunde. Iar când el a încercat să sune din nou la acel număr, făcându-și curaj în cazul în care i-ar fi răspuns și ar fi țipat la el, a dat peste un număr nealocat. Era trecut de trei noaptea și Josh se întorcea de la Freddie, conducând atent. Nikki îi dăduse numărul, dar se gândea că doar cu atât va rămâne. Sau

poate că nu. Știa cât de dureroasă e o relație de la distanță și nu mai voia să treacă prin asta.

La mama sa, lumina era încă aprinsă și când a trecut pe lângă ușă ea l-a strigat și i-a spus să intre. Era în pat, sprijinită de perne, și citea. Pe noptieră avea un pahar cu lapte, pe jumătate gol. Când a intrat, i-a zâmbit, și-a scos ochelarii și i-a făcut semn să se așeze pe pat. A ascultat-o, încercând să n-o privească în ochi. Nu se simțea prea „dus”, dar probabil că arăta.

— A fost bine la petrecere?

— Îhî. Dar n-a fost chiar o petrecere. Am stat și noi așa.

— Ce face Freddie?

— Bine.

— Cum îi merge la colegiu?

— Foarte bine.

— Minunat. Te simți bine?

— Sigur. Dar sunt obosit.

— Îmbrățișează-mă.

S-a aplecat, și-a petrecut brațele în jurul ei și au stat îmbrățișați multă vreme. O simțea slabă și delicată. Îi spunea mereu să mănânce mai mult, dar degeaba. Parcă nu-i venea să-l lase să plece. Iar când i-a dat drumul, a văzut că avea ochii în lacrimi.

— Te iubesc, Joshie.

— Și eu.

27

Abbie s-a rezemat de peretele alb al punctului de cântărire și a privit cu ochii mijiți vasta câmpie plată unde o sută de siluete cocoșate culegeau încă printre rânduri, iar umbrele lor lungi și negre se topeau în lumina soarelui. O durea spatele. Dinspre șosea venea un camion, lăsând în urmă un nor luminos de aur. Abbie s-a uitat la ceas și a văzut că se apropie de șase. O să întârzie.

La coadă, în fața ei, mai erau vreo zece culegătoare care așteptau să le fie cântărite ultimele lădițe și să primească banii. Își pusese lădița jos, la picioare și, pe măsură ce coada avansa, o împingea cu cizma pe pământul tare. Un supraveghetor i-a strigat s-o ridice, iar ea l-a înjurat în surdina, dar a făcut ce i s-a spus. Indiferent cât erai de obosită sau că, după douăsprezece ore de muncă în căldură, te omora spatele, nu trebuia să-ți pui tava jos ca să nu se umple de praf căpșunile. De parcă nu erau destul de contaminate de toate chimicalele toxice cu care le stropeau. N-o să mai mănânce căpșuni în viața ei.

Era la începutul lui septembrie și nu-l mai văzuse pe Rolf de trei săptămâni. Dar o să-l vadă diseară și inima a început să-i bată mai repede gândindu-se la el și la ce avea să-i spună. Făcuse testul, deși n-ar fi fost nevoie. Era deja sigură. Ciclul îi întârziase două săptămâni și nu-i întârzia niciodată. Iar azi-dimineață, pentru prima dată, i-a fost greață. Nu știa cum va reacționa. Spera că astfel relația lor se va îmbunătăți. Oricum, de un lucru era sigură. Indiferent ce-o fi și ce spune el, indiferent cât insistă, era hotărâtă să păstreze copilul.

Va trebui să găsească momentul potrivit ca să-i spună. Poate că o să coboare pe coastă, la Big Sur sau altundeva, să găsească un loc drăguț unde să se așeze, să cheltuiască ceva din banii câștigați.

A fost ideea lui Rolf să stea o vreme despărțiți. Spunea că are nevoie de spațiu, iar când l-a întrebat ce vrea să spună, s-a enervat. El lucra pe un șantier din Fresno și câștiga de

două sau de trei ori mai mult decât ea, lucrând mult mai puține ore. Cel puțin, așa îi spusese ultima dată când s-au văzut. Acum nici nu mai știa. Nu mai avea telefon și de cele trei ori când a avut ocazia să-l sune nu i-a răspuns. Abbie spera că de această dată va fi mai bine dispus, că va fi mai drăguț cu ea și că nu se va mai înfuria atât de repede.

Avusese timp să se gândească de ce nu se mai înțelegeau la fel de bine. Era mai mult vina ei decât a lui, era prea neajutorată și geloasă. După ce a descoperit prima dată c-o înșală, când locuiau la Chicago, s-a străduit să se schimbe, să nu facă atâta caz din așa ceva. Pentru el nu era important. Pentru ea de ce-ar fi? Dar la Miami, când l-a prins, a intrat și l-a găsit în pat cu târfa aia cubaneză, toate gândurile ei nobile au dispărut.

Dacă era să fie sinceră cu ea însăși, a știut tot timpul că mai există și altele. Rolf i-a spus că trebuie să se maturizeze, că era victima penibilului tipar burghez din care provine. I-a spus că nu e niciunul stăpânul celuilalt și că dacă vrea și ea să aibă alți iubiți pe el nu-l deranjează deloc. Și asta a rănit-o, deși nu și-a dat exact seama de ce. Ea nu voia pe altcineva. Mai ales acum. Diseară, mâine și tot weekendul va face un efort special și se vor regăsi, va fi din nou bine. Iar când o să afle despre copil, totul se va schimba.

— Următoarea!

În față, noua ei prietenă Inez și-a pus lădița pe cântar, iar împuțitul cu față acră de pe partea cealaltă i-a verificat conținutul și a aruncat fructele care, în opinia sa de necontestat, erau stricate. Inez s-a contrazis cu el pentru două căpșuni care arătau perfect, dar individul a privit-o nepăsător și nici n-a încercat măcar să se justifice. A urlat doar greutatea către tipii care stăteau în spatele lui, la masa improvizată, unul cu tabelul și celălalt cu banii, apoi a luat lădița de pe cântar și a așezat-o peste celelalte.

— Următoarea!

Abbie se neliniștea întotdeauna puțin când ajungea la punctul de cântărire, la fel cum i se întâmpla și la poștă, la

bancă sau în alte locuri unde i s-ar fi putut afla identitatea. În afară de câteva studente (ceea ce spunea și ea că este dacă o întreba cineva), era singura non-hispanică și i se părea că cei de la masă se uită la ea cu mai mare atenție decât la celelalte femei. Uneori încercau să flirteze cu ea, dar își ținea întotdeauna ochii în pământ și nu se băga. Știa că nu trebuie să-și facă cine știe ce griji. Toate culegătoarele de aici lucrau ilegal. Nu punea nimeni întrebări stânjenitoare. În orice caz, individul părea interesat astăzi doar de căpșunile ei.

— Toate sunt prăfuite.

— Sunt pe dracu'.

— Ce-ai zis?

— Am zis că nu sunt.

I-a aruncat aproape toate căpșunile din stratul de deasupra, neluându-i în seamă protestele, a privit-o posomorât și a strigat greutatea.

— Următoarea!

Tipul cu lista a întrebat-o cum o cheamă.

— Shepherd.

A introdus datele și a apăsas pe câteva butoane de pe calculator, apoi cel de lângă el i-a numărat banii pentru ziua respectivă: patruzeci și opt de dolari și douăzeci de cenți. I-a împins peste masă, iar Ann-Marie Shepherd din Fort Myers, Florida, i-a luat și i-a îndesat în buzunarul fustei, urmând-o pe Inez la dușuri.

Engleza lui Inez era doar ceva mai puțin primitivă decât spaniola lui Abbie, dar fetele se împrieteniseră. S-au întâlnit în prima zi de lucru a lui Abbie, când încă nu avea unde să stea. Seara, Inez a urcat-o în spatele unui camion aglomerat și a dus-o pe dealurile care străjuiau valea Salinas. Când au ajuns, lui Abbie nu-i venea să-și creadă ochilor. Știa că se află în ținutul natal al lui Steinbeck, dar nu credea că s-a schimbat atât de puțin.

Era acolo o adevărată tabără de culegători de fructe mexicani, toți ilegali, care trăiau în pădure. Cei norocoși se

adăposteau în peșteri, dar majoritatea dormeau sub cerul liber, acoperiți cu saci de gunoi din plastic, ca să nu-i ude roua. Se tot minuna cât erau de amabili și de generoși. I-au găsit și ei o pătură, o rogojină pe care să doarmă și un sac din plastic și i-au dat mâncare și apă. E ciudat că cei care au cel mai puțin par întotdeauna gata să ofere cel mai mult. Și-a petrecut noaptea ascultând urletele coioșilor. Se gândea la Ty.

După câteva zile, Inez a reușit să găsească pentru ele ceva mai aproape de câmp: un garaj cu chiuvetă și toaletă, pe care îl împărțeau cu alte zece persoane; fiecare plătea câte patru dolari pe noapte pentru acest privilegiu. Inez era doar cu un an mai mare decât Abbie, dar avea deja doi copii care locuiau cu mama ei în Santa Ana. Îi era foarte dor de ei. Tatăl lor o părăsise când era în luna a opta cu cel de-al doilea, dar nu părea să-i poarte pică pentru asta.

— Bărbații, i-a spus ea într-o seară când stăteau afară și se uitau la stele, fumând împreună o țigară, nu au ce să facă. Nu știu cine sunt și de ce i-a făcut Dumnezeu. Nu-i poți urî pentru ceea ce nu știu. Îți poate fi milă de ei.

Abbie nu-i spusese că e însărcinată, deși, din cauza grețurilor de dimineață, secretul era tot mai greu de păstrat.

Pentru că era vineri seară și toată lumea avea bani, pleca un camion la Salinas și, după ce au făcut și ele duș și s-au îmbrăcat, s-au urcat în spate și s-au înghesuit printre ceilalți. Erau doar câțiva bărbați. Abbie voia să arate cât mai bine pentru Rolf și se îmbrăcase într-o rochie drăguță din bumbac, cu un imprimeu negru și roșu, pe care o cumpăraseră dintr-un talcioc din Miami. În ultima vreme se uita rar în oglindă, dar astă-seară Inez o obligase să se privească și a fost plăcut surprinsă. Parcă s-ar fi uitat la altcineva, la o persoană pe care n-a mai văzut-o de ani de zile. Nu-și mai vopsea părul, care îi crescuse și era și mai blond de la soare. Niciodată n-a fost atât de bronzată. Singurele care-i stricau aspectul erau mâinile pline de bătăături și murdare, cu unghiile roase.

Inez era și ea gătită, și la fel cei trei bărbați care stăteau în fața lor. Aceștia flirtau cu ea. Abbie nu pricepea ce spun, dar cam înțelegea despre ce e vorba. Unul dintre ei părea mai interesat de ea decât de Inez și o fixa din priviri. Le-a spus ceva celorlalți, care au privit-o cu un fel de aprobare timidă și au dat din cap.

— Ce-a spus? a întrebat-o în șoaptă pe Inez.

— A spus că arăți ca o actriță de cinema. Trebuia să se întâlnească la șapte și jumătate cu Rolf, la un bar din cartierul Oldtown, lângă cinematograful Fox, dar de unde a lăsat-o camionul a mai trebuit să meargă o oră pe jos și când a ajuns, după opt, Rolf nu era acolo. S-a așezat la o masă lângă fereastră ca să poată vedea strada, a comandat o apă minerală și și-a scos cartea din rucsacul vechi în care-și ținea puținele lucruri. A trecut o oră și s-a întunecat. Nici urmă de el. Nu se simțea în largul ei din cauza privirilor bărbaților de la bar și atunci s-a ridicat și a plecat să se plimbe. I-a spus fetei de la bar că, dacă o caută cineva, să spună că se întoarce.

Aproape de zece, când îi era deja rău de îngrijorare și se gândea să se ducă să se culce, i-a văzut mașina oprind vizavi. Micul Ford pe care-l cumpăraseră în Florida, cu ultimii bani de la bunicul său. În timp ce traversa alene strada, vorbind la un mobil, a văzut-o pe fereastră și a dat din cap, fără să-i zâmbească. Abbie s-a ridicat și i-a ieșit în întâmpinare, dar a trebuit să stea ca o proastă lângă el, pe trotuar, până a terminat de vorbit.

— Da. Bine. Și ție. Pa.

A închis telefonul și l-a pus în buzunarul gecii, iar ea l-a luat pe după gât și l-a sărutat pe buze.

— Credeam că nu mai vii.

— A trebuit să rezolv niște chestii.

Nu i-a spus cât de bine arată, de fapt abia a privit-o, și a intrat în bar spunând că e de tot rahatul și că ar trebui să meargă în altă parte.

Au găsit un restaurant ceva mai încolo, pe aceeași stradă, un local întunecat cu separeuri din lemn și lumânările în suporturi roșii pe mese. S-au așezat într-un colț și au comandat două beri, iar el a băut-o aproape dintr-o suflare și și-a mai comandat una. Mâncarea era proastă, dar Abbie nu voia ca asta să-i umbrească bucuria. I-a povestit despre culesul de căpșuni, despre oamenii drăguți pe care i-a cunoscut și despre condițiile aspre în care locuiau. Rolf dădea din cap, de parcă ar fi știut toate astea. Abia vorbea și uneori părea că nici n-o ascultă.

— Tu ești bine? l-a întrebat ea în cele din urmă.

— Sigur. De ce?

— Nu știu. Ești foarte tăcut.

— Sunt obosit. Asta-i tot.

— Nu ți-a fost dor de mine?

Și-a dat seama că n-ar fi trebuit să rostească aceste cuvinte. Rolf a oftat și și-a dat ochii peste cap în semn de dispreț.

— Ba da, scumpo. Mi-a fost foooooarte door de tine.

Și-a însoțit răspunsul cu un asemenea rânjet, încât Abbie a trebuit să-și muște buza și să-și plece ochii în farfurie, dar n-a spus nimic. Pentru Rolf, lacrimile nu erau decât un semn de slăbiciune și știa că nu trebuie să plângă. Dar a văzut cât de tare a jignit-o, pentru că a întins mâna și i le-a cuprins pe ale ei.

— Scuză-mă. Dar tu știi ce părere am eu în legătură cu tâmpeniile astea burgheze.

— Adică să-ți fie dor de cel pe care-l iubești.

El s-a apropiat, a cuprins-o cu brațul pe după umeri și a sărutat-o pe tâmplă.

— Scuză-mă. Mi-a fost dor de tine. E bine?

— Nu putem merge undeva? Doar în weekend.

— Unde?

— Nu știu, undeva lângă ocean. Vreau să mă plimb pe plajă.

— Trebuie să fiu duminică la Seattle.

— Pot să vin și eu?

— Nu.

Niciodată nu i-a spus el prea multe, dar în ultimul timp nu-i mai spunea nimic. Abbie știa însă din ziare ce se petrecea și că era probabil și el implicat. De la granița canadiană până în nodul Californiei au fost o serie de incendii, majoritatea la firme de biotehnologie și de prelucrare a lemnului, pagubele fiind de ordinul milioanelor de dolari. I-a spus că e prea riscant să mai fie implicată, dar Abbie bănuia că adevăratul motiv este că la Denver l-a dezamăgit, că a fost prea slabă și s-a temut.

Cândva, asprimea verdictului ar fi durut-o. Acum n-o mai rănea. Adevărul e că nu voia să fie implicată. Îi admira în continuare pasiunea și hotărârea. Dar aceste acțiuni pe care le-a considerat înainte atât de brave, acum nu i se păreau decât inutile și periculoase. Și contraproductive, pentru că nu reușeau decât să stârnească simpatie față de corporațiile lacome pe care le aveau drept țintă. Și oricum, nu exista nicio îndoială, Rolf își găsisse o altă tânără care să-l ajute. Și pe care s-o și reguleze, dar Abbie nu voia să se gândească la asta. Acum avea nevoie de el mai mult decât oricând.

— Atunci, hai să mergem undeva doar astă-seară și mâine, i-a spus ea sărutându-l pe gât și punându-și o mână pe coapsa lui. Te rog. Nu ne-am văzut de atâta timp.

Au mers cu mașina spre sud și chiar înainte de Big Sur, după un drum cu multe curbe, printre stânci, au găsit un motel de unde se vedea, peste autostradă, oceanul. La intrare era un indicator luminos bleu pe care scria *Camere libere*, așa că au oprit și au parcat. O femeie în vârstă ațipise în fața unui televizor cu imagine proastă, în spatele recepției. Au trezit-o și și-au luat o cameră.

Abbie și-a pus jos rucsacul și s-a întors. El închidea ușa și a văzut în ochii săi un licăr întunecat pe care nu-l recunoștea.

— Rolf?

I-a sfâșiat rochia pe umeri, apoi a trântit-o cu fața în jos pe pat și a regulat-o atât de violent și cu ură, încât i-a strigat să înceteze, dar el nu s-a oprit. A reușit să se întoarcă și a vrut să dea în el, dar a lovit-o tare peste față cu palma, apoi cu dosul palmei. Era prima dată când o bătea. Apoi a strâns-o atât de tare de gât încât s-a gândit că vrea s-o stranguleze. I-a fost foarte frică, nu doar pentru ea, ci și pentru copil, așa că nu s-a mai zbatut și l-a lăsat să-i facă ce vrea până când i-a trecut, s-a rostogolit de pe ea și s-a prăbușit alături.

Nu și-a dat seama cât a stat acolo, ascultându-i respirația. Dar când, în cele din urmă, a fost sigură că doarme, și-a adunat toată bruma de curaj, s-a îndepărtat de el centimetru cu centimetru, s-a ridicat de pe pat, și-a adunat în liniște lucrurile, înghețând de spaimă, de câte ori el se mișca. A luat cheile de la mașină și un teanc de dolari din geaca lui și s-a gândit să-i ia și mobilul, dar a renunțat. Sperma caldă și umedă pe care-o simțea pe coapsă i-a făcut aproape greață. S-a îndreptat așa goală, în vârful picioarelor, până la ușă și a ieșit, rugându-se și tremurând să nu scârțâie, dar n-a scârțâit.

Lumina lunii pătrundea înăuntru, luminând culoarul din lemn albit. S-a îmbrăcat repede, cu umbra proiectată pe perete, apoi a ieșit desculță pe pietrișul rece și cenușiu și s-a dus la mașină. Era parcată în pantă, sub niște pini, cam la cincizeci de metri de cameră, destul de aproape. S-a gândit că el ar putea auzi motorul pornind și că o s-o prindă. Nu era nicio pală de vânt, singurul sunet fiind lătratul unui câine în depărtare. Și-a aruncat rucsacul în spate, apoi a urcat încet, a deblocat schimbătorul de viteze, iar mașina a alunecat ușor spre șosea, cu pietrișul scrâșnind sub cauciucuri.

Când a ajuns în drum, a răsucit cheia și a pornit motorul. Pe ocean, spre orizont, tremura lumina lunii. A intrat pe autostradă și a accelerat încet, întorcându-se pe drumul pe care veniseră. Nu știa cât va dura călătoria. Dar știa unde merge.

A condus toată noaptea spre nord până a dat de I-80 și a luat-o spre est, uitându-se cum se ridică soarele de după munți, încețoșat, roșu și implacabil. Imediat după Reno i s-a făcut greață și a oprit în prima parcare pentru camioane. A vomat și s-a spălat, îndepărtându-și de pe corp orice urmă de-a lui. Apoi s-a dus la mașină, a lăsat scaunul și a dormit până când au trezit-o dogoarea și strălucirea soarelui.

A durat opt ore ca să traverseze Nevada, trecându-i pe dinainte indicatoare cu denumiri ca Lovelock, Battle Mountain și Elko, în timp ce râul Humboldt îi șerpuia și scânteia alături. Uneori, ca să pună benzină, să mănânce sau pur și simplu să mai spargă monotonia drumului, ieșea de pe autostrada statală și trecea prin orașe solitare și pline de praf, cu vitrinele magazinelor acoperite de scânduri, cartiere întregi de rulote, și schelete devastate de mașini. A traversat Utahul, cu șoseaua care străbate dreaptă ca o sulită de deșertul ce lucea roz la orizont în seara care începea.

A lăsat în urmă Salt Lake City la puțină vreme după miezul nopții și, chiar așa, cu geamurile larg deschise pentru a pătrunde aerul, mai rece și ușor înmiresmat de salvie, pleoapele au început să-i cadă grele, iar bărbia să-i alunece spre piept. A știut că trebuie să se oprească. A ieșit de pe autostradă și a găsit un motel ieftin. Era atât de obosită, încât era gata-gata să-și spună adevăratul nume, dar și-a dat seama la timp și băiatul de la recepție a întrebat-o glumind dacă a uitat cine e. Iar Abbie i-a zâmbit și i-a spus că așa e, că a uitat într-adevăr.

Condusesse peste o mie șase sute de kilometri și când s-a uitat a doua zi dimineață pe hartă și-a dat seama că mai are de parcurs aproape jumătate din această distanță. Se gândise să sune mai înainte, dar s-a hotărât că mai bine nu. Poate că telefoanele lor erau încă urmărite. Și oricum, probabil că el nici nu e acolo și i-ar fi răspuns mama lui, căreia nici nu știa ce să-i zică. Nici lui Ty nu știa ce să-i spună după trei ani, după ce l-a lăsat cu inima frântă și i-a provocat atâtea probleme.

A traversat Marea Cumpănă a Apelor după-amiaza devreme și la Rawlins a luat-o la nord, spre Casper. Iar când soarele se pregătea să apună după munții Bighorn, a ieșit, în sfârșit, de pe autostrada interstatală și a intrat în Sheridan. A străbătut strada principală, a trecut pe lângă mica pizzerie unde ea și Ty au stat în ziua aceea și au discutat. Cowboy-ul din bronz era tot acolo de pază, cu pușca pe umăr. Și-a parcat mașina și pe o bucată de hârtie pe care a luat-o de la motel a scris bilețelul pe care voia să-l lase în cutia poștală de la capătul aleii de acces. A făcut două ciorne. Scuzele păreau prea nepotrivite și aduceau a autocompasiune. La a treia încercare a scris doar două rânduri:

Ty, voi fi la cowboy-ul din bronz luni la prânz.
Dacă nu vii, voi înțelege. Cu drag, A.

S-a temut că, după atât timp, s-ar putea să nu-și mai aducă aminte cum să ajungă la fermă și că se va pierde în labirintul de drumuri acoperite cu pietriș, dar l-a găsit chiar și așa, în semiîntuneric. S-a intersectat cu un camion pe ale cărui laterale scria McGuigan Gas & Oil, iar numele i-a readus în minte imaginea fiului murind în genunchi și casa în flăcări din spatele lui. Și trecând prin norul tot mai subțire de praf ridicat de camion, se întreba cum de fusese ea în stare să distrugă atâtea vieți.

Când a oprit la capătul aleii, a surprins cu coada ochiului o fulgerare albă și uitându-se spre stânga, în semiîntuneric, a văzut o mică turmă de căprioare, mame și pui, sub un pâlci de plopi tremurători, care o urmăreau din priviri. Se gândea c-o să fugă în pădure, dar au rămas acolo, cu ochii la ea, cât timp s-a dus spre cutia poștală. S-a oprit lângă cutie și a rămas așa o vreme, bătând cu degetele în plicul închis, uitându-se la căprioare. Nu și-a dat seama dacă a îndemnat-o ceva din privirea lor sau doar amenințarea încă unei nopți însingurate, dar în loc să lase bilețelul, a revenit cu el la mașină, a întors și s-a îndreptat spre casă.

După cum se aștepta, câinii s-au apropiat lătrând. Și chiar înainte de a parca, a apărut o figură la fereastra bucătăriei și s-a aprins lumina de afară. Când a deschis portiera, câinii și-au amintit probabil de ea, pentru că s-au oprit imediat din lătrat și au început să sară pe ea. A coborât și i-a mângâiat, lăsându-i să-i lingă fața. Se auzeau pași pe verandă și a ridicat capul. Pășind pe pietriș, se apropia Ty.

— Bună seara. Cu ce vă pot ajuta?

Abbie s-a ridicat în picioare și a văzut șocul de pe fața lui când a recunoscut-o.

— Dumnezeu! a exclamat el încet.

— Scuză-mă. Dacă vrei, plec.

— Nu-mi vine să cred.

— N-am știut unde... Uite, plec.

El a înaintat însă, iar ea a rămas acolo, incapabilă să se miște, privindu-l doar. Fără o vorbă, a înconjurat-o cu brațele, iar ea a început să tremure și ar fi căzut probabil dacă n-ar fi susținut-o. I-a mângâiat părul și a lăsat-o să plângă, iar fata nu reușea decât să-i rostească numele și să spună cât îi părea de rău, foarte rău, de multe, multe ori până când a luat-o încet și a dus-o spre casă. Mama lui aștepta pe verandă, dar Abbie avea ochii prea încețoșați, iar lumina era prea slabă pentru a-și da seama dacă era binevenită sau nu. Apoi Martha a venit spre ea și a îmbrățișat-o, de parcă Abbie ar fi fost copilul ei, a mângâiat-o și a încercat s-o liniștească.

— Biata de tine. Biata copilă.

Pentru Abbie era prea mult. Să facă prima baie fierbinte în cadă după ani de zile, să se șteargă cu prosoape curate, mirosul și zgomotele specifice pregătirii cinei, toate aceste lucruri banale, familiare, dar uitate, i-au deschis ușa spre cămăruța unde-și îngropase amintirile legate de casă și de familie. Martha i-a dat niște haine curate și i-a pus în farfurie mai multă mâncare decât vedea Abbie într-o săptămână. Și abia după ce n-a mai putut să mănânce, a fost curățată masa, s-au privit unul pe altul, nevenindu-le

încă să creadă. Cu afecțiune, dar și cu prudență, au început să vorbească despre ceea ce s-a întâmplat și ce s-ar putea întâmpla în continuare.

Abbie observase deja scaunul gol al lui Ray din fața televizorului și Ty i-a spus că tatăl său a murit de aproape doi ani și că moartea lui a fost pentru ei o binecuvântare. După accidentul vascular, n-a mai vorbit deloc. Abbie le-a spus că-i pare foarte rău și că regretă că nu l-a cunoscut mai bine. Apoi a inspirat adânc și a început să le povestească despre noaptea aceea de acum trei ani din Denver. A încercat să povestească limpede, fără să-și plângă de milă sau să înfrumusețeze faptele cu justificări, le-a spus simplu ce au avut de gând și cum s-a sfârșit totul atât de tragic.

Ty și mama lui au ascultat-o, întrebând-o din când în când câte ceva, și au ascultat și povestea cenzurată a vieții ei ulterioare despre care Abbie le-a spus că seamănă cu ceața dintr-o vale din care a reușit să iasă abia acum. Și chiar dacă nu le-a povestit ce a fost mai rău, a vorbit despre Rolf ca despre o fantomă din ceața aceea, le-a spus că a înțeles ce e nebunia și că nu poate s-o mai suporte.

Apoi, Martha s-a ridicat de la masă, s-a dus la bufet și s-a întors cu un fel de caiet cu tăieturi din ziare.

— Mamă, nu acum, a rugat-o Ty.

— Eu cred că Abbie trebuie să vadă asta.

L-a pus pe masă în fața lui Abbie, care l-a deschis și și-a dat imediat seama despre ce e vorba. Pagini întregi de articole din ziare și reviste, relatând arestarea și detenția lui Ty, fotografiile făcute la poliție cu el palid și chinuit, cu plăcuța cu numele și un număr atârnată pe după gât. Și peste tot fața zâmbitoare a lui Abbie din fotografia de absolvire. Titlurile îi trâmbițau vina: *Arestarea criminalului care a semănat teroare la Denver, Sheridan este iubitul teroristei Abbie, Teroristul Tyler reținut pentru crimă*. Erau și fotografiile cu Ray și Martha, a căror reputație a avut, de asemenea, de suferit. Până și articolele celelalte, despre eliberarea lui Ty – mult mai scurte și mai ascunse în interior pentru că, normal,

știrea nu mai era senzațională – mai lăsau încă o umbră de îndoială în privința nevinovăției lui.

Abbie a închis caietul și s-a uitat la ei. Amândoi aveau privirile ațintite asupra ei. Nici nu putea să vorbească.

— Am vrut să vezi ce ne-ai făcut, i-a spus Martha.

Abbie a dat din cap.

— Nu știu ce să spun.

Martha i-a zâmbit trist, s-a întins peste masă și a luat-o de mână. Ty își mușca buzele. S-a întins și el și a luat-o pe Abbie de cealaltă mână. Au stat așa o vreme, fiecare cu gândurile sale, în timp ce vechea pendulă ticăia în liniștea plină de tristețe.

— Mi-e așa de rușine, a spus în cele din urmă Abbie.

— Știu, fetițo. Ty trebuie să vorbească în numele lui, dar eu te iert. Acum însă contează ce ai de gând să faci.

— Ray a știut ceva?

Se referea, desigur, la arestarea lui Ty și dacă acest lucru a avut vreun rol în moartea tatălui său, dar i-a fost greu să spună cu voce tare.

— Nu cred, i-a răspuns Ty încet.

Martha s-a ridicat și a închis caietul.

— Eu mă duc acum la culcare. Sunt sigură că voi mai aveți de discutat.

A sărutat-o pe frunte și a plecat.

Abbie avea nevoie de aer. Au ieșit în curte, au trecut pe lângă grajduri și au luat-o pe drumul plin de noroi care urca pe pajiște. Cerul se înnorase și valea fu străbătută de o adiere de vânt. O simțea rece pe față și aducea cu ea mirosul vag al toamnei ce urma să vină. Din când în când, sus, deasupra munților, câte un fulger albăstrea norii. Ty a luat-o pe după umeri și mult timp au mers așa, fără să spună nimic. S-au oprit lângă o poartă și s-au rezemat amândoi de ea, uitându-se pe pantă în jos, unde se vedeau siluetele întunecate și nemișcate ale cailor în iarba albită de soare a pajiștii.

Cu voce mică și neîndrăznind să-l privească, Abbie i-a spus că ar vrea să îndrepte tot răul pe care i l-a făcut și că există o cale prin care poate să mai dreagă ceva. Că știe că mama lui dorește ca ea să se predea și că vrea și ea același lucru și o va face, dar că acum se simte ca un copil pe o stâncă înaltă, deasupra oceanului și că vrea din tot sufletul să sară, dar îi este prea frică.

— Știi probabil că nu ești prea în siguranță aici, i-a spus Ty scrutând întunericul. Nu știi cât își mai bat ei astăzi capul cu noi, dar mă îndoiesc c-au uitat. Cred că încă ne sunt ascultate telefoanele.

— Plec mâine dimineață.

— Nu.

— Ty, trebuie să-ți mai spun ceva.

S-a uitat la ea.

— Sunt însărcinată.

A privit-o îndelung și i-a văzut durerea din ochi, dar și o nouă emoție pe care n-o putea descifra. S-a apropiat și a cuprins-o pe după umeri.

— În toți acești ani n-a trecut o zi în care să nu mă fi gândit la tine. În ciuda a ceea ce s-a întâmplat, eu tot te iubesc. Și indiferent ce va fi, voi fi mereu lângă tine. E bine să te predai. Și trebuie, pentru copil. Dar acordă-mi și mie câteva zile. Te rog, Abbie.

— Oh, Ty, cum am...

— Doar câteva, numai noi doi. Ne gândim ce trebuie să faci în continuare, și apoi facem ce trebuie. Știi unde să mergem.

28

Boulder era un oraș super. Exact așa cum i-a zis Freddie. De fapt, pentru gustul lui Josh, era chiar prea super. Toți erau atât de nemaipomenit de frumoși, el se simțea ca rățușca cea urâtă. Băieții erau înalți, blonzi, veseli și bronzăți, iar fetele aveau dinți superbi, diamante în buric și arătau de parcă ar fi coborât de pe podiumul de la parada modei. Parcă era o colonie de extraterestri din cine știe ce superrasă. Sau poate că așa era doar gașca lui Freddie. În fond, la naiba! își zicea Josh. Era aici, vremea era frumoasă, iar Nikki – numai Dumnezeu știe de ce – părea încă interesată de el, așa că avea de gând să se lase dus de val și să se distreze.

N-a fost prea simplu să vină până aici, în Colorado, la petrecerea de douăzeci și unu de ani a lui Freddie. A avut și o ceartă serioasă cu mama în legătură cu această călătorie. Dacă se gândește mai bine, nici el n-a fost prea isteț. Ar fi trebuit s-o-ntrebe în loc s-o anunțe pur și simplu că pleacă toată săptămâna. I-a spus că nu avea rost să bată atâta drum pentru mai puțin timp și că nu-i nicio problemă să împrumute cursurile de la care lipsea. Oricum chiulea destul de mult, dar s-a gândit că-i mai bine să nu menționeze și în acest lucru. Dar ea s-a înfuriat de nu se poate și în ultima săptămână din vacanța de vară abia au schimbat câteva vorbe. În cele din urmă au ajuns la un compromis. Josh va pleca joi și se va întoarce la New York marțea viitoare.

Freddie stătea într-o casă de lângă strada Spruce cu alți trei băieți și toți trei erau la fel de bogați și de frumoși ca și el. Casa devenise celebră și era cunoscută sub numele de Templul Destinului din cauza tămâii pe care o ardeau pentru a masca mirosul de marijuana, a draperiilor și statuțelor orientale și a faptului că nu se vedea niciun scaun pe acolo, ci doar perne și saltele pe lângă pereți.

Era sâmbătă, în seara petrecerii, deși aceasta începuse, de fapt, de când Freddie, Summer și Nikki îl luaseră acum două

zile de la aeroportul din Denver. Casa era plină. Din motive numai de el știute, Freddie angajase o firmă japoneză de catering și chelnerițe japoneze îmbrăcate în gheșe care se învârteau peste tot, făcând plecăciuni și oferindu-le sushi și păhăruțe cu sake cald, din care Josh băuse deja prea mult. Efectul nu era neplăcut, deși, după bere și țigările cu iarbă care nu se mai sfârșeau, n-ar fi fost exclus să se schimbe. Nu se simțea atât amețit, cât mai degrabă paralizat. Nu-și mai simțea anumite părți ale corpului, iar când a întors capul, i s-a părut că fața i-a rămas o clipă în urmă și abia apoi s-a așezat la locul ei. Stătea întins pe o grămadă de pernițe, împreună cu Nikki și cu alți câțiva, care vorbeau, râdeau și era evident că se simțeau minunat. Dar i se părea că muzica devine un pic prea enervantă și și-a simțit tot corpul acoperit de o transpirație rece.

— Te simți bine? se încruntă Nikki spre el.

— Oarecum.

— Ești alb ca hârtia. Hai un pic la aer.

L-a ajutat să se ridice în picioare, l-a luat de mână și l-a condus prin înghesuială până în vestibul, care era la fel de aglomerat, dar aici nu era atât de cald.

— Nu vreau să te deranjez. Ies puțin.

— Vin cu tine.

— Chiar nu-i nevoie. O să-mi revin. Mă plimb un pic pe stradă.

— Ești sigur?

— Îhî. Când mă întorc vin la tine.

Și-a luat geaca din rucsacul pe care-l lăsase sub patul din camera lui Freddie, apoi a ieșit, a coborât scările și a ajuns în stradă. Aerul de munte era rece și bun. A inspirat adânc de câteva ori, apoi a pornit pe trotuar, încercând să urmeze o linie cât mai dreaptă. Când a ajuns la mall-ul de pe strada Pearl se simțea deja mai bine și și-a continuat plimbarea, uitându-se la vitrinele aranjate deja cu haine colorate de iarnă și cu accesorii de snowboarding. Apoi s-a întors pe partea cealaltă și s-a uitat și la vitrinele de acolo.

Avea mintea mai limpede și îi era frig la mâini, iar când și le-a băgat în buzunarele gecii a dat de vechiul mobil pe care, din loialitate sau din prostie, îl căra peste tot cu el. Nu l-a mai verificat de când a plecat de la New York și nici nu știa de ce-și mai bate capul cu el. Abbie nu l-a mai contactat de acum doi ani, de la Crăciun, când a plâns și i-a spus că vrea să se sinucidă. Poate c-a și făcut-o, dar încerca să nu se gândească la asta. A scos telefonul din buzunar, l-a deschis și după câteva secunde, spre marea lui mirare, a auzit un beep și a văzut că are un mesaj în căsuța vocală.

Nu mai folosise de atât timp codul, încât îl uitase. Iar bucățica de hârtie pe care-l scrisese era la New York, ascunsă între paginile unui dicționar vechi. De fapt, Abbie repetase mesajul și a început să se alarmeze. Primul cuvânt îi comunica numărul, al doilea când s-o sune. Dar, fir-ar a naibii să fie, altceva nu-și aducea aminte. L-a tot ascultat de câteva ori, dar degeaba. Apoi a auzit că mai e un mesaj. Tot de la Abbie. Îi spunea că a așteptat s-o sune, dar că poate el nu mai verifică telefonul sau poate c-a uitat codul. I-a dat un număr și l-a rugat s-o sune la ora șase, duminică după-amiază. Vocea părea slabă și ezitantă. Dar mai normală. Nu era nici stridentă, nici autoritară și nici isterică, așa cum fusese mai demult.

— Sper să primești mesajul, spunea ea. Dacă nu mă suni, cred că trebuie să găsec o altă modalitate de a te contacta. Te rog să încerci să-mi telefonezi. E destul de important. Nu le spune încă mamei și tatei. Te iubesc, Joshie.

În drum spre casă l-a mai ascultat de patru ori până când l-a învățat pe de rost. Ce ar putea fi atât de important? Probabil că mai voia bani. Bine că, cel puțin, trăia. Ceea ce-l nedumerea însă cel mai tare era acel *Te iubesc* de la sfârșit. Nu-și amintea să-i mai fi spus vreodată asta, cel puțin nu de când era mic. Petrecerea se mai potolise un pic. Gheișele plecaseră. A găsit-o pe Nikki, dar era cu un alt tip, unul din zeii blonzi. L-a întrebat pe Josh cum se simte și i-a spus că bine. Cineva i-a dat o țigară cu marijuana, dar a dat-o mai

departe fără să tragă din ea. Și n-a mai băut decât apă toată noaptea ca să fie cu capul limpede a doua zi, când o sună.

În fiecare dimineață când deschidea ușa cabanei și o lua de-a lungul pârâului, apoi printre copaci acolo unde începea o pantă lungă și abruptă de unde, spre est, se vedea până jos în vale, iar spre vest erau munții, se aștepta să se fi schimbat ceva. Dar semnele care marcau trecerea acestor zile atât de scumpe ei erau aproape imperceptibile. Tremurul galben al plopilor era poate ceva mai vibrant, tulpinile lor albe mai viguroase în soarele moale, era mai multă zăpadă pe munți, cerul mai albastru, în fiecare zi, lumea era cu o idee mai desăvârșită.

Pe ultimele sute de metri, drumul care urca în zigzag până la cabană era prea abrupt și stâncos ca să poată merge cu mașina, așa că au parcat camioneta lui Ty printre copacii de mai jos. Cabana avea o singură încăpere, o cămăruță cu două ferestre mici și o sobă cu lemne. În rest mai avea strictul necesar, dar era plăcut: un pat, o masă mică și două scaune. Nu era electricitate și au luat apă din vale. Afară, de-a lungul unuia din pereții laterali era un șopron deschis unde au tăiat și au pus lemnele de foc și unde mai erau agățate șei și căpestre. Iar în spate, după veceu, era un țarc unde-și țineau caii.

Călăreau mai mult dimineața și după-amiaza târziu, când soarele inunda câmpia într-o lumină de chihlimbar. Uneori își luau un cort și mâncare și călăreau toată ziua, până sus în sălbăticie, unde canioanele răsunau lugubru de la mugetul elanilor. Când se lăsa seara și se răcorea, aprindeau focul și își făceau mâncare, apoi stăteau ghemuiți unul în altul, acoperiți cu pături, ea cu capul pe pieptul lui, uitându-se la flăcări și la scânteile ce se ridicau în spirală spre cerul nesfârșit și înstelat.

Redescoperirea tandreței, nu doar la el, ci în ea însăși, o copleșea uneori. El o ținea pe după umeri când îi era rău dimineața și o legăna în brațe în fiecare seară când dormea.

Știa că oamenii prețuiesc mai mult ceea ce urmează să piardă în curând. Și probabil că doar noua viață care creștea în ea făcea suportabile lenta trecere a acestor zile de aur și apropierea amenințătoare a iernii.

Cabana se afla pe un teren de câteva mii de hectare cumpărat acum câțiva ani de un moderator mai în vârstă de talk-show-uri televizate. Și-a construit o casă de fermă fițoasă jos în vale și vara venea câte două săptămâni, de fiecare dată cu o altă soție sau prietenă. Localnicii îi spuneau Ponderosa, pentru că-i făcuse niște decorații de film western și ca să nu zică lumea că e butaforie, a mai adus și o mică turmă de bizoni și câțiva cai frumoși care aveau nevoie de îngrijire. De aceea a construit cabana, ascunsă privirilor, la capătul unui drum șerpuit și plin de stânci, la aproape doi kilometri sus în munți și l-a angajat pe Jesse, prietenul lui Ty, să stea acolo.

Abbie și-l amintea vag din ultima vară petrecută la Cumpăna. Ty spunea că e un tip liniștit căruia-i place singurătatea de acolo de sus, de pe Abrupt, dar nu cincizeci de săptămâni la rând, așa că era mereu în căutarea cuiva care să-l înlocuiască și să mai facă și el câte-o pauză. Când a apărut Abbie la Sheridan și Ty l-a sunat, lui Jesse nu-i venea să creadă că are atât noroc. Peste vară își găsise și el, în cele din urmă, o prietenă. Spunea că dacă are răgaz două săptămâni să-i facă curte poate o convinge să se mărite cu el. Ty i-a spus că poate să stea trei, așa că Jesse i-a lăsat cheia sub o piatră anume și a plecat înainte să ajungă ei acolo.

De la Sheridan au plecat fiecare cu mașina lui. Ty cu camioneta, iar Abbie l-a urmărit în mașina lui Rolf care acum era ascunsă în unul din grajdurile de jos de la fermă. Se simțea prost că i-a luat-o, dar s-a simțit și mai prost când Ty, verificând portbagajul, a găsit laptopul lui Rolf înfășurat într-un prosop în roata de rezervă. Abbie s-a gândit că ar trebui să găsească o modalitate de a i-l înapoia, dar Ty nici n-a vrut să audă. I-a spus că precis constituie o probă împotriva lui și că va fi util pentru apărare, atunci când se va

preda. L-au dus la cabană și l-au deschis, dar aveau nevoie de parolă. Ty l-a pus într-un sac din plastic și l-a ascuns în veceu.

În cele două săptămâni de când erau aici, Rolf a fost singura sursă de tensiune dintre ei. Ty nu înțelegea cum a putut ea iubi un bărbat care a tratat-o cu atâta cruzime. Abbie nu i-a spus nici pe jumătate cum stau lucrurile și uneori nici ea nu înțelegea. Pentru Ty era fie alb, fie negru: individul era rău, fiind singurul vinovat pentru tot ceea ce s-a întâmplat. Era un punct de vedere atât de clar încât îl invidia și poate că ar fi ajuns să-l împărtășească și ea într-o oarecare măsură dacă n-ar fi fost schimbările din interiorul ei. Deși abia se forma, bebelușul părea să-i estompeze atât imaginea prezentului, cât și a trecutului, temperând chiar șocul și violența nopții în care a fugit.

Indiferent ce-ar fi făcut Rolf, oricât ar fi fost de lipsit de inimă și de dur, nicio altă ființă omenească n-a atins-o și n-a avut-o cu atâta intensitate. Era, desigur, conștientă că atunci când a apărut, ea era foarte vulnerabilă. Dar cum poate asta explica sentimentele pentru el acum, după mai bine de trei ani? Adevărul este că-i admira încă hotărârea, îi invidia cutezanța și independența. Și deși, în momentele cele mai obiective, trebuia să-i recunoască partea întunecată, oare dragostea pentru el nu presupunea ceva asemănător și înăuntrul ei?

Și surdă la rațiune, partea aceea mai întunecată din sufletul ei vedea încă în el un războinic a cărui sămânță sălășluia în ea. Iar copilul lor va lua ceea ce era mai bun din ei.

Era practic imposibil să-i vorbească lui Ty despre un subiect atât de dureros. Dar stătea întotdeauna la pândă undeva, în spatele discuțiilor lungi și numeroase pe care le aveau cu privire la cea mai bună modalitate de a-și organiza predarea.

Cel mai mult, Abbie dorea să-și vadă părinții. Și nu prin geamul din camera de vizite a unei închisori. Trebuia să-i

vadă înainte de a se preda, să poată să-i îmbrățișeze, să stea lipită de ei și să le spună că-i pare rău. Pentru tot ce i-a făcut mamei, bineînțeles, dar mai ales pentru că a fost atât de egoistă în furia și durerea ei și pentru că n-a sprijinit-o aproape deloc atunci când a părăsit-o soțul. Dar și pentru tatăl său. Pentru ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea la mall, pentru că a fost atât de crudă cu el înainte ca viața ei s-o ia razna.

Ty avea un punct de vedere mai practic. Credea că dacă poate să-și contacteze mai înainte părinții, aceștia vor reuși să aranjeze o înțelegere. Astfel de lucruri se practică. Cu niște avocați buni, ar putea să obțină o pedeapsă mai mică pentru Abbie în schimbul predării ei. Și foarte important era, desigur, faptul că datele din calculator i-ar putea ajuta ca aproape toată vina să cadă asupra lui Rolf. Au fost de acord că primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-l sune pe Josh.

Choteau, orașul cel mai apropiat, era prea mic pentru ca un străin să treacă neobservat. Așa că au mai mers cu mașina încă patruzeci și cinci de minute până la Great Falls și au găsit un telefon public de unde Abbie l-a sunat pe Josh pe telefonul mobil cu credit preplătit, lăsându-i un mesaj codat. S-au întors în seara următoare și au așteptat lângă telefon să sune, dar degeaba. Nu voiau să fie luați la ochi și atunci s-au dus la o stație de benzină din cealaltă parte a orașului unde era un telefon afară, fără camere de supraveghere și de această dată i-a lăsat lui Josh un mesaj mai lung, necodat.

Când s-au întors a doua zi, spre seară, în timp ce Ty pune benzina, Abbie s-a postat lângă telefon, cu degetul ușor apăsător pe furcă, prefăcându-se că vorbește. La ora șase fix, telefonul a sunat. Era Josh. L-a anunțat că vrea să se predea, iar el s-a emoționat și i-a spus că așa e bine și că părinții lor vor fi foarte fericiți când vor afla. Abbie l-a rugat să nu le spună nimic pentru că mai are câte ceva de pus la punct. I-a mai spus și unde se află și abia atunci a

recunoscut și el că e în Colorado. I-a promis că vine s-o ia, că împrumută o mașină și că vine direct acolo, că nici nu se gândește să nu vină. Abbie l-a mai sfătuit să lase telefonul deschis și i-a promis că-l mai sună peste două ore, ca să vadă și el ce poate face. Ca să le mai treacă timpul, s-au dus la un supermarket și și-au cumpărat câteva lucruri de care aveau nevoie, apoi s-au plimbat puțin. Din vest se adunau norii și Ty a spus că miroase a ploaie. Au găsit un local unde au mâncat ceva, iar când au terminat era aproape opt și Abbie s-a dus din nou la telefon să-l sune pe Josh. A anunțat-o că n-a găsit mașină de închiriat, dar și-a rezervat un bilet de avion de la Denver la Great Falls pentru a doua zi după-amiază. I-a dat numărul zborului și ora de sosire și Abbie i-a spus că-l va aștepta Ty. Cu atâtea măsuri de siguranță la aeroporturi, nu voia să riște să fie recunoscută.

— Pe mâine, i-a spus ea.

— OK. Hei, Abbie?

— Da?

— Aproape pace, omule.

— Aproape pace.

A închis și se pregătea să plece. Vizavi, la restaurant, îl vedea pe Ty care vorbea cu un cowboy bătrân, de la masa alăturată. A ridicat din nou receptorul. S-ar putea ca aceasta să fie unica ei șansă de a face ceva la care se gândea de câteva zile. Nu știa dacă are destul curaj. Dar avea și el dreptul să afle despre copil, dar și despre ceea ce voia ea să facă. Dacă se enervează și încearcă s-o intimideze, închide. Dar, cel puțin, știe că i-a spus. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, a mai scos câteva monede din buzunar și a format numărul de mobil al lui Rolf. I-a răspuns imediat.

— Da?

— Eu sunt.

— Doamne sfinte! Unde ești?

— Rolf, ascultă...

— Am fost foarte îngrijorat. Ești bine?

— Da. Ascultă. Vreau...

— Era să-mi pierd mințile. Iubito, îmi pare așa de rău. Nu știi ce s-a întâmplat, mi-am pierdut capul în noaptea aia, cu tot ce se-ntâmplă. Te rog, Abbie. Te rog să te întorci.

Remușcarea din vocea lui aproape c-a dat-o gata.

— Nu pot. Vreau să mă predau.

— Ce să faci?

— Rolf, sunt însărcinată. Și vreau să mă predau.

A urmat o pauză lungă.

— Voiam să-ți spun în seara aia, dar...

— Abbie. Îmi pare așa de rău... Ascultă, trebuie să te văd.

Fata a înghițit în sec. Cu greutate. Ochii îi erau ațintiți asupra lui Ty și pentru prima dată el s-a întors și a privit-o scurt.

— Nu cred că-i o idee prea bună.

— Te rog, Abbie. Trebuie să vorbim despre asta. Poate facem ceva. Știi că putem. Unde ești, iubito?

— Rolf...

— Spune-mi, te rog. Vin imediat.

— Nu. Plec acasă. Josh vine cu avionul de la Denver să mă ia.

N-ar fi vrut să-i spună atâtea, dar el n-a comentat.

— Nu te duci acasă, te duci la închisoare. Poate că și mai rău. Nu poți să-l naști în închisoare pe copilul nostru.

— Ba pot. Se naște și acolo.

— Abbie, am și eu ceva de spus, nu?

— Dacă vrei să faci ce trebuie, fă și tu ce fac eu. Predă-te. Spune ce s-a întâmplat. Până la urmă o să fie bine și știi asta.

— Abbie...

— Trebuie să închid.

— Iubito, te rog...

— Te iubesc.

Când a închis, obrajii îi erau plini de lacrimi. A spus *copilul nostru*. S-a întors repede și a fugit la toaletă, unde și-a cufundat fața în apă rece, încercând să se liniștească. A

făcut ceea ce trebuia. Restul depindea de el. Când a ieșit, Ty o aștepta în picioare. Părea foarte îngrijorat.

— Te simți bine?

— Da. Am plâns un pic. Josh mi-a spus niște chestii foarte drăguțe, râse ea fără convingere. E din cauza hormonilor.

— Vine?

— Mâine.

Când au plecat de la restaurant, tot cerul era acoperit de nori, iar dinspre nord bătea un vânt rece. La Choteau, ploua deja.

29

Josh n-a mai văzut niciodată o asemenea ploaie. Parcă era potop. Nu se vedea nici la doi pași. Drăguț, Ty îi adusese o manta impermeabilă, dar îi atârna aproape până la glezne și chiar înainte de a ajunge la cabană s-a împiedicat de ea și era să cadă. Din cauza vuietului și torentului pârâului, Abbie n-avea cum să-i audă, dar s-a uitat probabil după ei și a văzut lanterna lui Ty pentru că, înainte de a ajunge ei acolo, ușa s-a deschis și a ieșit în fugă în întâmpinarea lor. Nici n-a așteptat să-și scoată pelerina și și-a repezit brațele în jurul lui, l-a îmbrățișat și l-a ținut așa îndelung, nedându-i drumul.

Camera era foarte drăguță, luminată de lumânări, focul era aprins și pregătise masa. În weekend, Ty împușcase o pereche de potârnichi, iar Abbie le-a înăbușit cu legume și cu fructe de pădure. Josh nu mâncase toată ziua și ar fi fost în stare să mănânce singur tot ce era în cratiță. Au împins masa lângă pat și Abbie s-a cocoțat pe el, iar Josh și Ty s-au așezat pe cele două scaune. Erau atâtea de discutat că nici nu știau de unde să înceapă. Așa că au mâncat doar și n-au vorbit decât prea puțin, despre ploaie, despre zborul lui și despre ziua lui Freddie.

Niciodată nu i se păruse Abbie mai frumoasă. Era complet schimbată față de vrăjitoarea aia cu părul ca pana corbului pe care o văzuse ultima oară la New York. Acum avea un fel de strălucire, despre care Josh știa vag că apare la o femeie însărcinată, odată cu grețurile de dimineață și cu pofta de a mânca brichete de cărbune. Ty îi dăduse vestea pe drumul de la aeroport și slavă Domnului c-a făcut-o pentru că Josh a rămas fără grai aproape zece minute. Stătea pur și simplu ca un idiot, clătînând din cap și zicând *Aaa* și *Ce chestie*. Nici nu mai era nevoie ca Ty să-i spună ce simte el în legătură cu acest lucru pentru că tristețea i se citea pe față. Ce tragedie îngrozitoare. Însărcinată și gata să ajungă la închisoare. Josh nu-și revenea.

Mâncarea era bună și când a terminat și a doua porție și sugea oasele, au început, în sfârșit, să discute despre lucruri mai importante. Era evident că Ty și Abbie întorseseră lucrurile pe toate părțile, așa că Josh a stat și-a ascultat atent la ceea ce aveau ei de zis. S-au gândit că cel mai bun loc pentru predarea lui Abbie era New York și, pentru că era riscant să zboare cu cartea de identitate falsă, vor merge, ea și Josh, cu mașina lui Rolf. Ty se ocupase un pic de ea și era sigur că e destul de solidă și că vor ajunge cu bine. Le-a spus că, dacă vor, pot să ia și cortul lui și sacii de dormit. Să străbată așa, toată America, era visul secret al lui Josh. Dar nici într-un milion de ani nu s-ar fi gândit c-o va face în acest fel, alături de sora lui căutată pentru crimă.

Abbie spunea că, deoarece telefoanele familiei și ale prietenilor sunt probabil ascultate, ar trebui să ajungă întâi acolo și apoi să le spună. Ea s-ar putea ascunde într-un motel pe undeva până când Josh îi va spune mamei. Iar tatăl lor va veni cu avionul din Santa Fe, se vor întâlni, vor contacta avocații și vor face mai departe tot ceea ce va fi nevoie. Josh le-a pus câteva întrebări, dar, după câte își dădea seama, era perfect logic. Nu trebuia decât să conducă cu grijă.

— Când plecăm? Măine?

Abbie s-a uitat la Ty și l-a luat de mână și atunci Josh a văzut pe fața bietului de el cât de greu îi era s-o piardă din nou.

— Ne gândeam că mai avem o zi, spuse Ty încet. Și te mai odihnești și tu. Ai ceva drum de făcut.

Îi improvizară deja lui Josh un pat, într-un colț, și după ce-au adunat farfuriile și au stins lumânările, s-au dus la culcare. Din cauza oboselii, Josh nu putea dormi și se tot gândea la ce avea să se întâmple. Stătea întins în pat și se uita la focul ce se stingea în sobă, ascultând ploaia răpăind pe acoperiș.

La un moment dat, Abbie a strigat în somn *Nu, nu vreau!* și l-a auzit pe Ty liniștind-o încet. Strigătul l-a neliniștit și s-

a întrebat ce-o fi visat. Și-a imaginat-o cu cătușe, îmbrăcată într-un costum bleu, înaintând însoțită de gardieni pe un culoar lung, spre o ușă din metal, urmărită de o parte și de alta de fețe din spatele unor zăbrele. A încercat din răputeri să-și alunge imaginea din minte, dar n-a reușit. Dimpotrivă, a căzut într-un somn superficial și intermitent în care aceasta a alunecat în alte imagini din filme, din jocuri video violente și din cele mai întunecate străfunduri ale minții sale. S-a trezit learcă de transpirație rece și, o clipă, a uitat unde se află. Pe fereastră a văzut că, din fericire, mijeau zorii. Ploaia se oprise și nu se mai auzea decât vuietul pârâului.

Ziua era rece, cu intervale în care soarele strălucea puternic printre norii joși care străbăteau cerul dinspre nord, rostogolindu-și umbra uriașă deasupra văii. Ty le-a spus că e prima zi de iarnă adevărată. După micul dejun i-a dat lui Josh o geacă și au ieșit amândoi să dea mâncare la cai și să aducă lemne de foc.

— Vrei să călărești cu noi? l-a întrebat Ty. Mai aducem un cal de la fermă.

— Știi ceva? Cred c-ar fi bine să fiți doar voi doi astăzi. Eu merg în oraș să mai iau câte ceva pentru călătorie.

— Nu-i nevoie să faci asta.

— Îmi place. Oricum, eu nu călăresc prea grozav. Abbie a fost întotdeauna prima la chestiile astea în aer liber. Eu sunt mai... citadin.

Ty i-a zâmbit și l-a bătut pe umăr.

— Mulțumesc. Îți sunt recunoscător.

— Sper ca-ntr-o zi voi să puteți, știi tu... Nu știa cum să încheie, dar Ty l-a înțeles.

— Da. Și eu.

Au desfăcut un balot de fân pentru cai și s-au rezemat tăcuți de gard, uitându-se la ei cum mănâncă. Apoi, Ty a luat un topor și a început să spargă niște butuci de lemn, sub privirile pline de admirație ale lui Josh.

— Te pricepi la computere?

— Destul de bine. De ce?

— Știi dacă se poate sparge o parolă?

— Cred că poți să-i vii de hac dacă știi cum. Prietenul meu Freddie știe precis.

Ty a repezit toporul și l-a lăsat înfipt în buștean. S-a dus în casă și a ieșit ducând în mâini ceva învelit într-o pungă de plastic.

— E laptopul lui Rolf. Precis găsim aici tot felul de lucruri care ar putea-o ajuta pe Abbie. Ea încă nu s-a rupt complet de el, așa că nu privește cu ochi buni această idee. Ar fi mai bine să nu-i spui, dar cred că suntem niște fraieri dacă nu ne-am uita. Poate-l suni pe prietenul tău.

Josh a luat mașina lui Ty și a plecat la Great Falls. A găsit un mall de unde și-a cumpărat o geacă mai călduroasă, dar și niște mâncare și de băut pentru drum. Apoi și-a sunat mama de pe mobilul lui să-i spună c-a ajuns cu bine la New York. I-a povestit despre petrecerea lui Freddie și chiar a întins un pic coarda – folosind exact tonul potrivit, îmbufnat, dar virtuos – și i-a spus că nici nu merita să se întoarcă pentru un curs atât de plicticos. Era un mincinos de prima mână. De groază!

A încercat de trei ori să-l sune pe Freddie și i-a lăsat de fiecare dată un mesaj, dar i-a răspuns abia după-amiază, când stătea la o masă de colț dintr-o librărie-cafenea, cu laptopul în fața lui. Josh i-a spus că e computerul unui idiot de prieten de la NYU care și-a uitat parola. Freddie i-a pus câteva întrebări despre marcă, model și cam cât de vechi i se pare, apoi i-a spus să-și ia notițe în caz că trebuie s-o ia de la capăt și l-a îndrumat pas-cu-pas. Cam în cinci minute a apărut pe ecran sigla de la Windows și Josh a reușit să-l deschidă. Freddie i-a spus să verifice dacă erau codate și fișierele individuale. Nu erau.

— Freddie, ești fantastic.

— Știu. Te costă două mii de dolari.

— S-a făcut.

În următoarele două ore, cu inima bătându-i nebunește, Josh a căutat prin fișiere. O mulțime de lucruri nu-i spuneau

nimic, dar cele mai multe, da. Fișier după fișier de nume, adrese și numere de telefon; detalii legate de companii și de depozitele lor, de depozitele de cherestea și de laboratoare; note ce păreau întocmite pe baza ținerii sub observație a sistemului de securitate, liniilor telefonice și electrice; și, cel mai ciudat, ascuns cumva într-un fișier de contacte puse în ordine alfabetică, sub C de la *curcani* – polițiști, o listă de peste douăzeci de nume și numere. A încercat să intre pe e-mailul lui Rolf, dar a dat de o altă parolă.

Ar mai fi căutat, dar era aproape ora șase și trebuia să se întoarcă ca să nu se îngrijoreze Abbie și Ty din cauza lui. Singurul lucru pe care mai voia să-l facă era să copieze ceea ce găsisese în calculator, în cazul în care acesta se strică sau e furat. Fără să-l închidă, s-a dus din nou la mall și a cumpărat un stick, cam cât degetul mare, pe care a copiat cât a încăput.

Când a intrat în Choteau, era ora opt și se întuneca. Pentru că nu prea mai avea benzină, s-a oprit la o benzinărie din centru și a făcut plinul. Când a ieșit să plătească, îi era atât de frig la mâini încât a scăpat pe podea o mulțime de monede care s-au rostogolit peste tot. Fata de la tezghea a fost foarte drăguță pentru că a venit și a ingenuncheat lângă el, ajutându-l să le adune.

— Nu e chiar o seară ideală pentru plimbare, nu?

— Doar dacă ești urs polar.

Fata a râs. Când a plătit, l-a întrebat dacă e doar în trecere și i-a spus că da. Și așa aiurea, i-a mai spus că vine din Canada și că se duce să-și vadă tatăl. Când a ieșit la mașină, nu mai bătea vântul și începuse să ningă.

Îngheța foarte repede și pe drumul spre munți a patinat de două ori pe porțiuni cu gheață. A fost chiar bucuros când s-a terminat asfaltul și a ajuns la pietriș. La un moment dat, luând prea repede o curbă, era cât pe ce să intre într-o turmă de căprioare, iar altă dată a intrat pe un drum greșit și a trebuit să se întoarcă, supărat pe el însuși că a întârziat atât de mult. Probabil că la ora asta sunt deja morți de

îngrijorare. După ce a trecut de fermă și de grajduri, i s-a desfășurat în fața ochilor întinderea albă de pământ.

După un kilometru și jumătate, când a ajuns la capătul drumului, a văzut cu surprindere o mașină parcată sub copaci, acolo unde voia el să lase mașina lui Ty. A tras lângă ea și a ieșit să se uite. Înăuntru nu era nimeni și nici vreun indiciu despre a cui ar putea fi. A căutat o lanternă în mașina de teren a lui Ty, dar n-a găsit. I s-a părut o prostie să care toate proviziile pe care le cumpăraseră până la cabană, doar ca să le aducă din nou înapoi a doua zi dimineată. Așa că le-a lăsat acolo pe toate, împreună cu computerul, și a închis ușile. Ningea serios și era foarte frig. Și-a tras pe cap gluga noii gecii și a pornit pe potecă.

S-a uitat după urme, dar era prea întuneric să vadă ceva și chiar dacă erau, probabil că acum se acoperiseră cu zăpadă. Se tot întreba a cui e mașina. Nu părea de poliție, dar dacă ar fi fost polițiști ar fi venit mult mai mulți, nu? Poate că era un vecin care a trecut pe acolo sau cineva care s-a rătăcit. Sau poate că s-a întors prietenul lui Ty, Jesse. El trebuia să fie. Abia când a ajuns în vârf și a zărit cabana, Josh și-a dat seama că s-a întâmplat ceva grav. Cineva striga. Apoi o siluetă a trecut prin dreptul ferestrei. Nu era nici a lui Abbie și nici a lui Ty.

Se plimba în sus și în jos prin cameră, făcând să pâlpaie flăcărăuile lumânărilor pe lângă care trecea și să arunce umbre neregulate pe pereții goi din lemn. Stăteau amândoi la masă așa cum le-a spus, privindu-l îngrijorați. Ty părea mai calm decât era. Abbie era încă șocată.

— Cum ai îndrăznit? Cum dracu' ai *îndrăznit*?

— Ascultă, spunea Ty. Ți-am spus că-mi pare rău. Când vine, ți-l dau. Îl iei și pleci.

— Nu-mi spune tu ce să fac.

Rolf s-a uitat din nou la ceas și apoi iar pe fereastră, unde nu reușea să vadă decât ninsoarea liniștită și bogată. Când l-au văzut venind în amurg, tocmai când ei duceau caii în țarc,

Abbie aproape c-a leșinat. Habar n-avea cum de-a găsit-o și îi era frică să-l întrebe. Privirea lui i-a spulberat orice speranță că lucrurile s-ar putea schimba datorită copilului. Probabil c-a fost nebună dacă și-a imaginat c-o să-l convingă să se predea.

Și dacă Ty n-ar fi fost așa de încăpățânat cu datele de pe computerul ăla. Nici nu-i venea să creadă că l-a trimis pe Josh cu el ca să-l sune pe Freddie, fără să-i spună decât atunci când erau călare și nu mai avea ce să facă. Ty încercă să-l convingă pe Rolf că n-au vrut să-i facă nimic rău, că laptopul se afla din întâmplare în mașină și că și-l poate recupera de îndată ce se întoarce Josh. Abbie își dădea însă seama că Rolf nu se lasă păcălit. Când a dat prima dată cu ochii de Ty a avut un acces de furie, iar lipsa laptopului l-a făcut să-și iasă complet din fire. Încă nu rănise pe niciunul dintre ei, dar fiecare cuvânt și gest al lui erau pline de violență.

— Unde mă-sa e?

— Poate că s-a blocat drumul din cauza zăpezii, i-a răspuns Ty.

Rolf s-a uitat din nou pe fereastră și, în aceeași clipă, Ty a aruncat din nou o privire rapidă spre picioarele patului. De-abia acum a înțeles Abbie de ce. Acolo își ținea pușca încărcată. I se vedea chiar capătul care ieșea nițel în afară. S-a uitat la el. Pentru Dumnezeu, doar nu e așa de tâmpit.

— Bine, asta e, i-a spus Rolf. Pune-ți haina.

— Ce? a întrebat Abbie.

— Ți-am spus să-ți pui haina. Plecăm de aici.

— Nici vorbă, a intervenit Ty și s-a ridicat.

— Am vorbit cu tine? Stai la locul tău. Așază-te și taci din gură.

A smuls geaca roșie de schi a lui Abbie de pe ușă și i-a aruncat-o.

— Puneți-o.

— Ascultă, a intervenit din nou Ty. Nu putem fi un pic raționali și...

— Taci dracului din gură!

— N-o iei de aici.

Ty a făcut un pas spre el, dar Rolf s-a întors să-l înfrunte.

— Dacă nu stai jos, să știi că te omor.

Abbie și-a pus repede geaca.

— Nu-i nimic, Ty. Plec. Ne întâlnim cu Josh pe drum și luăm computerul.

— În niciun caz nu te las să pleci cu el. Ți-a făcut și așa destul rău.

— De ce nu-i spui mititelului tău prieten cowboy să-și vadă naibii de treburile lui?

A deschis ușa, a prins-o pe Abbie de umăr și a împins-o afară. Ty s-a repezit spre ei, dar Rolf l-a văzut venind și i-a dat una în stomac de la trimis direct în partea cealaltă a încăperii. Ty s-a izbit de masă și a răsturnat-o, lumânarea căzând odată cu ea. Abbie a început să țipe. Ty se încovrigase de durere, dar a reușit să se ridice în picioare.

— Pentru Dumnezeu! țipa Abbie. Vin. Oprește-te!

Ușa era acum deschisă și ningeă liniștit pe fundalul întunecat al nopții. Ty se îndreptă spre pat.

— Ty, nu!

N-ar fi trebuit să strige pentru că privirea lui Rolf s-a îndreptat imediat spre pat și a văzut patul puștii. În clipa în care Ty s-a repezit spre armă, Rolf a sărit la el și l-a prins de mijloc, reușind să-l îndepărteze de pat înainte de a o apuca. Doamne sfinte, se ruga ea, te rog nu lăsa să se întâmple din nou. Erau amândoi pe podea, repezindu-se unul la gâtul celuilalt, încercând să se apuce de păr, iar Abbie stătea în cadrul ușii, țipând la ei să se oprească, ca o femeie posedată. Dar Rolf și-a eliberat genunchii, s-a repezit în spate, l-a lovit cu putere pe Ty în piept, apoi s-a întins după pușcă și a apucat-o, încercând s-o tragă de sub pat.

Când silueta plină de zăpadă a trecut în fugă pe lângă ea, nici nu și-a dat seama imediat cine e. Josh s-a repezit peste Rolf și l-a apupat de gât, împingându-i capul spre spate.

— Abbie, fugi! strigă Ty. Pleacă de aici. Fugi!

N-a mai așteptat să i se spună a doua oară. Era peste puterile ei să se uite la cei trei bărbați pe care-i iubea și care încercau să se sfâșie. S-a întors și a luat-o la fugă prin zăpadă, pe lângă cabană. Caii erau încă priponiți de gard, acolo unde-i lăsaseră la sosirea lui Rolf. Pe șei li se depusese un strat de zăpadă de peste doi centimetri. L-a dezlegat pe al ei și a sărit în șa, i-a dat pinteni și a ieșit ca fulgerul pe poartă, luând-o pe potecă, printre copaci.

Nu știa unde merge și nici nu-i păsa. Oricum, era aproape orbită de zăpadă și prea speriată să mai vadă altceva decât poteca din față și asta destul de vag. Își ținea capul plecat, cu obrajii pe coama plină de zăpadă a calului și se lăsa în voia lui. Ajunsese să cunoască oarecum împrejurimile, dar nu noaptea, și nu învăluite în ninsoare. Galopând drept în sus, zburând pe lângă tulpinile întunecate ale pinilor, a auzit în urmă, pe lângă tropotul copitelor, un sunet mai profund și mai ascuțit, apoi ecoul și și-a seama că s-a tras cu pușca. A țipat și de spaimă a dat și mai tare pinteni calului.

Poteca o lua spre stânga și cobora. S-au trezit într-un pârau, apoi calul a ieșit alunecând pe pietre, clătinându-se și scuturându-se pe malul celălalt. Acum alergau din nou, panta devenise mai abruptă, calul abia respira și tușea ca un motor sufocat de rugină.

Ieșiseră dintre copaci și se aflau sus, pe un platou. Mai jos, spre dreapta, vedea printre vârtejurile de zăpadă o întunecime abisală și și-a dat seama că trebuie să fi ajuns pe un fel de creastă sau de coamă. Și în clipa următoare, au și intrat pe o porțiune cu piatră ori cu gheață, pe care copitele calului alunecau, iar animalul a început să se clatine și să necheze. Într-o clipă, Abbie s-a simțit proiectată de pe șa în întuneric, ajunsese pe pantă și începu să cadă de-a berbeleacul, răsucindu-se și învărtindu-se peste cap tot mai jos, împrăștiind zăpada care-i intra în gură și în ochi. A simțit o durere ascuțită în picior și un trosnet la umăr, apoi capul i s-a izbit de ceva tare și totul în jur s-a făcut mai alb decât zăpada și mai lent, iar ea aluneca tot mai jos. Ultima ei

- VIEȚI ÎNCERCATE -

senzație din această lume a fost de lunecare imponderabilă, lungă, precum rotirea unei pene frânte și apoi îmbrățișarea de gheață a apei care se închidea clipocind deasupra ei.

PARTEA A TREIA

30

Auziseră toată dimineața elanii, dar abia acum îi vedeau. Era o turmă de vreo douăzeci de femele acolo jos pe malul pârâului, în umbra văii, păzite de un mascul bătrân cu o pereche frumoasă de coarne. Șeriful Charlie Riggs și-a oprit încet calul pe creastă, urmat de Lucy, călare pe căluțul ei pag, cu șaua cea nouă, care a tras și ea hățurile și s-a oprit. Charlie i-a arătat ceva înspre pantă și i-a dat binoclul.

— Uită-te acolo. Îi vezi?

Pentru că fetei îi intra soarele în ochi, tatăl și-a scos pălăria și i-a ținut-o deasupra capului, ca pe un cozoroc.

— Da. Da' ce mare e!

— Să știi că da.

— Câte ramificații au coarnele?

— Tu ai ochii mai ageri.

— Aș zice că șapte.

Plecaseră de aproape trei ore și pe măsură ce se lăsa încet umbra peste vale se făcea tot mai frig. Acum începuseră să coboare până la locul unde lăsaseră remorca. Faptul că lucra în weekend era unul dintre motivele pentru care n-a mers cu Sheryl și de aceea, când a luat-o de dimineață pe Lucy, s-a gândit că-i mai bine să nu spună că vor merge la Pârâul Caprei. Oricum nici nu prea semăna a muncă, iar Lucy cu siguranță că n-o percepea ca atare. Aflase și ea, ca toată lumea de pe acolo, de altfel, despre fata moartă găsită astă-primăvară, adică de șase luni. Iar acum nici nu se mai prea vorbea despre asta. Ceea ce nu știa însă Lucy – și Charlie nici nu avea de gând să-i spună – era că elanii pășteau exact pe locul de unde o scosese pe Abbie din gheață.

La sfârșitul lui aprilie, când s-a dezghețat pârâul, au cercetat zona în căutare de indicii, dar n-au găsit nimic. Și de atunci încoace, toată primăvara și vara, Charlie a tot urcat aici. Uneori venea călare, cu Lucy sau singur, alteori pe jos. Habar nu avea câte sute de kilometri străbătuse, dar era sigur că a trecut cu piciorul sau călare pe toate cărările de pe

o rază de peste treizeci de kilometri, că a căutat și pe lângă poteci, încercând să găsească ceva care ar fi putut fi uitat, scăpat sau ascuns. Dar în atâția kilometri parcurși ore în șir n-a găsit nici măcar un lucru care să arunce o cât de mică lumină asupra felului în care a murit biata fată.

Era obsedat de acest caz și devenise subiect de glumă în întreaga secție. Vedea asta în ochii adjuncților săi de câte ori îi puneă să urmeze o cât de firavă pistă sau suspiciune apărută. Până și cei de la *Grizzly Grill*, unde Charlie se ducea seara să mai mănânce când se plictisea să stea singur acasă ori uita să-și cumpere de mâncare, începeau să-l tachineze și-l întrebau dacă n-a prins criminalul. *Nu*, le răspundea. *Nu încă. Dar n-o să-mi scape, amice.* Adevărul e că nu avea nici timpul și nici resursele pentru un asemenea caz și ar fi trebuit să-l predea probabil autorităților statale din Helena încă de acum câteva luni.

— Și de ce are elanul ăla atâtea femele? întrebă Lucy.

— De ce oare? Poate că-l țin prizonier.

— Tati!

— Ați învățat la școală despre gene și toate chestiile astea?

— Sigur.

— Ei, din câte am înțeles eu, rolul masculului e să-și răspândească genele cât mai mult și mai departe posibil și atunci cel mai puternic încearcă să-i oprească pe ceilalți să ajungă la femele.

— Dar nu-i frumos deloc față de femei. Masculii mai tineri sunt mult mai drăguți decât tipul ăla urât și bătrân.

— Da, așa e. Și-ntr-o bună zi, unul o să-l bată și o să preia el comanda.

— Și femelele n-au nimic de zis?

— Nu.

— Înseamnă că sunt discriminate.

— Așa o fi. Dar cred că asta le face viața mult mai ușoară. Hai, că mi-e foame.

Au lăsat caii în voie pe creastă și apoi au luat-o în jos printre copaci, unde era mai frig și mirosea a toamnă. Anul

trecut, cam pe vremea asta a fost un îngheț serios și a căzut multă zăpadă. Și, deși n-avea nicio dovadă, Charlie se gândea că tot cam pe-atunci trebuie să fi fost omorâtă Abbie. Astă-iarnă au fost mai multe dezghețuri și înghețuri. Dar din câte știa el, de la Ned și Val Drummer și de la alții, vânători, pădurari sau de la cei care veneau aici cu snowmobilele, prima ninsoare serioasă și gheața care i-a urmat nu s-au mai topit complet de pe pârâu.

Cam atâta știa. După șase luni de muncă, era departe de a fi răsplătit cu distincția de Detectivul Anului. Niciuna din pistele de la început n-a dus nicăieri. În ideea că fata trebuie să fi murit cam atunci când a căzut prima zăpadă, pe la sfârșitul lui septembrie, întrebuse și prin oraș dacă n-a văzut cineva străini pe acolo. Și singura veste, vag promițătoare, era că un tânăr a făcut plinul la stația de benzină chiar în noaptea cu furtuna. Plătise cu bani și a scăpat toate monedele pe jos. Se pare că i-a spus fetei de la casă că a venit din Canada să-și vadă tatăl, iar ea a observat că-i lipsea vârful de la degetul arătător al mâinii drepte.

Charlie s-a bucurat pentru că avea camere de securitate și înăuntru, și afară. S-a dovedit însă că nu păstrau înregistrările decât o lună, iar acelea au fost șterse cu mult timp în urmă. Fata nu-și amintea ce mașină avea, dar i-a spus că părea drăguț și nu semăna deloc cu un ucigaș.

O vreme, Charlie s-a gândit că e implicat și Ty Hawkins, băiatul din Sheridan despre care FBI-ul a crezut la început că e complicele lui Abbie. Charlie a descoperit că Ty era prieten cu Jesse Wheeler, care avea grijă de Ponderosa. Acesta se afla în partea de sus a următorului canal colector, la câțiva kilometri depărtare de Pârâul Caprei, dar Charlie tot a urcat până la el.

Era bucuros că a făcut-o. Jesse i s-a părut cam reținut și neliniștit. A aflat că a întâlnit-o o dată pe Abbie, cam acum șase-șapte ani, la o fermă turistică unde lucra el vara. A jurat că n-a mai văzut-o de atunci și a jurat că nu l-a mai văzut nici pe Ty de mult timp și că de trei ani de când lucra

acolo Ty n-a venit niciodată să-l vadă. Dar Charlie nu era pe deplin convins.

S-a dus cu mașina la Sheridan ca să discute cu Ty. Și i-a părut foarte rău pentru el. Fiind el însuși călăreț, Charlie știa cine a fost Ray Hawkins și că s-a ocupat cu creșterea cailor de curse. Bietul băiat și-a pierdut tatăl, ferma lor a fost distrusă din cauza extragerii de gaz metan, el a stat nevinovat câteva luni la închisoare, numele i-a fost pătat de acuzația de terorism și era evident că a pierdut și iubirea vieții sale.

Din privirea și din vocea sa când vorbea despre Abbie se vedea că moartea fetei i-a frânt pur și simplu inima. A spus că n-a mai văzut-o de câțiva ani. Iar Charlie l-a crezut. Instinctul îi spunea că băiatul n-ar fi putut-o ucide, așa cum nu și-ar putea ucide nici mama. Dar Charlie trebuia să-și facă datoria. L-a întrebat pe Ty dacă poate să-i ia o probă pentru analiza ADN și a trimis-o la laboratorul de medicină legală din Missoula ca să fie comparată cu ADN-ul copilului din pânțelele lui Abbie. Și, slavă Domnului, nu se potriveau.

Ajunseseră la mașină și la remorcă. Charlie s-a uitat la Lucy care-și conducea, sigură pe ea, poneiul pe rampă, apoi și-a urcat și el calul. În timp ce se întorceau în oraș, în lumina amurgului, se simți cuprins de tristețe, așa cum i se întâmpla întotdeauna la sfârșitul unei zile petrecute cu fiica sa, când trebuia s-o ducă acasă, la mama ei. Ce viață încurcată, spunea bunica lui. Încurcată și nenorocită.

O dată la câteva săptămâni, chiar dacă nu avea nicio noutate (și de obicei nu avea), Charlie îi suna pe Cooperi. Ca să nu piardă legătura cu ei și să le spună că încă n-a închis cazul. Ajunsese să-i placă și să admire modul demn în care suportaseră pierderea fiicei lor. O dată chiar i-a spus asta lui Ben și nu va uita niciodată pauza scurtă și cuvintele cu care i-a răspuns.

— Adevărata pierdere a fost acum patru ani. Cel puțin acum știm unde se află.

Charlie avea grijă să-i sune pe amândoi, dar îi plăcea mai ales s-o sune pe Sarah. Deși abia recunoștea față de el însuși, ea era motivul pentru care nu voia să renunțe la caz. Deși n-a întâlnit-o decât atunci la Missoula, când a venit să ia trupul fiicei sale, se tot gândea la ea. Îl încânta să-i audă vocea la telefon, nobilă și cultivată, ușor guturală, o voce de care se poate îndrăgosti orice bărbat. Uneori, discutau și câte o jumătate de oră, mult mai mult decât ar fi fost necesar ca să-i comunice noutățile legate de așa-zisa investigație.

În timpul unei astfel de discuții, cam acum o lună, ea și-a dat cumva seama că lui îi place foarte mult să citească și, mai ales, că există câțiva scriitori preferați de amândoi. El și-a imaginat că gustul ei e oricum mai select decât al lui, dar, când i-a spus că-i plac Elmore Leonard, Pat Conroy și Cormac McCarthy, ea s-a bucurat și i-a replicat că *Printul mareelor* și *Pasiune neîmblânzită* sunt două din cărțile ei preferate. I-a spus că regretă că și-a vândut librăria, pentru că i-ar fi putut trimite exemplarele-semnal ale noilor cărți.

Următoarea dată când au vorbit, în ziua care a urmat plimbării cu Lucy la Pârâul Caprei, când au văzut elanii, Sarah i-a spus că încearcă și ea să scrie ceva. Despre Abbie. Și că vrea să facă o scurtă călătorie la Missoula, pentru documentare. L-a întrebat dacă are vreodată ocazia să meargă acolo, iar el a mințit și i-a spus că merge foarte des. Poate c-ar putea să se întâlnească, i-a sugerat Sarah. Charlie i-a răspuns că i-ar plăcea foarte mult și apoi s-a speriat că s-ar putea să pară prea lipsit de profesionalism, așa că a mai adăugat că speră să apară niște *evenimente* până atunci și că-i va comunica.

Peste câteva zile l-a sunat să-i spună data și că și-a reținut o cameră la Doubletree, vizavi de universitate, peste râu, și că i-ar plăcea să ia împreună prânzul sau cina marți. El a mințit din nou și i-a spus că are foarte multă treabă în acea zi și că nu poate la prânz, dar seara e foarte bine. Și i-a mai spus că mâncarea la Doubletree e grozavă. Iar în următoarele zece zile a încercat să nu se gândească la asta.

A ajuns cu trei sferturi de oră mai devreme și s-a plimbat pe malul râului pe lângă plopii canadieni ale căror frunze luceau galbene în amurg, apoi peste podețul din lemn spre campus, unde a stat și s-a uitat la câțiva băieți care jucau fotbal la lumina reflectoarelor.

Se tunsese și își pusese cea mai bună geacă, pantalonii reiați bej și o cămașă albastru-deschis cu capse. Se gândise la un moment dat să vină în uniformă, dar și-a dat seama că ar părea prea oficial. Însă, pentru a marca totuși autoritatea, și-a luat cu el, în restaurant, servieta, și a întârziat câteva minute, ca și cum ar fi fost reținut la o întâlnire foarte importantă.

Ea s-a ridicat, i-a zâmbit și i-a întins mâna.

— Bună ziua, Charlie. Îmi pare bine că te văd.

Avea mâna rece. I-a spus că și lui îi pare bine. Era îmbrăcată în jeanși negri și o cămașă albă, cu o jachetă bleumarin deasupra, iar în jurul gâtului avea un șirag de perle. Era ușor bronzată și-și făcuse ceva la păr, dar poate i se părea doar pentru că ultima dată când a văzut-o era ud de la ploaie. Arăta nemaipomenit. Niciodată, în toată viața lui, nu mai cinase cu o femeie atât de distinsă și de frumoasă.

Sarah se gândea cât este de drăguț în felul conștiincios în care ține legătura cu ei. Poate că asta era procedura standard a poliției în relația cu părinții unei victime, spre deosebire de felul în care erau tratați cei ai criminalului. Murind, Abbie trecuse, evident, în cealaltă categorie.

Îi povestea despre plimbarea călare pe care a făcut-o cu fiica sa acum două săptămâni și cum, privind în jos, pe povârniș, era tot mai convins că Abbie a căzut. Evident că nu avea nicio noutate, nimic important să-i comunice, dar Sarah nici nu se așteptase la așa ceva și nici n-o deranja. Era un tip foarte drăguț și îi făcea plăcere să fie cu el. Trecuse destulă vreme de când nu mai cinase singură cu un bărbat și își dădea seama, după felul în care o privea cu ochii lui blânzi și albaștri, că era puțin îndrăgostit.

A întrebat-o cum merge cu documentarea. Ea venise deja de două zile și se întâlnise cu câțiva dintre profesorii și prietenii lui Abbie. Toți au fost calzi și generoși, dornici s-o ajute, mai ales Mel și Scott care rămăseseră la UM pentru cercetare post-universitară. Singurul lucru pe care l-a suportat mai greu a fost când a auzit că Mel e însărcinată în cinci luni. Aveau de gând să se căsătorească de Ziua Recunoștinței.

Sarah nu i-a povestit lui Charlie prea multe despre ceea ce avea de gând să scrie. Pe de o parte, pentru că era timidă și pe de altă parte pentru că nici nu era prea sigură pe ea. Iris numise încercarea ei un *exercițiu de final* și avea probabil dreptate.

— Și Lucy e singurul tău copil?

— Da. Dar are destul energie cât pentru douăzeci. Ea e stăpâna casei de la vârsta de șase luni.

— Da. Și Abbie era la fel.

— O, îmi pare rău, am...

— Charlie, te rog. Nicio problemă, serios.

Părea atât de stânjenit, încât l-a mângâiat repede pe mână.

— Mai povestește-mi despre ea.

I-a mai povestit, apoi, ușor stârnit, a ajuns să-i povestească și despre căsătoria lui și cum n-a mers și că asta probabil mai degrabă din vina lui decât a lui Sheryl. I-a mai spus că dacă ar putea s-o ia de la capăt nu s-ar mai purta așa, ar fi mai atent, mai prezent. Apoi, așa, din senin, a întrebat-o ce mai face Benjamin și a trebuit să-i spună că nu prea știe, dar că ea crede că e bine.

Adevărul e că vorbiseră doar de vreo ori de la înmormântare și de fiecare dată au fost nefiresc de formali, un pic prețioși. Sarah credea că știe de ce. Era din cauza cuvintelor ei din avion, că Abbie a murit din vina lui. Nici nu-i venea să creadă c-a putut să-i spună ceva atât de îngrozitor. De când era aici, la Missoula, și vorbise despre Abbie cu Mel, cu Scott și cu toți ceilalți avusese timp să

reflecteze și ceva s-a schimbat în ea. Se gândea chiar c-ar trebui să-i scrie și să-și ceară scuze.

— El are o nouă viață, un nou sprijin.

— Scuză-mă.

— Charlie Riggs, dacă-ți tot ceri scuze, să știi că mă supăr pe tine.

I-a zâmbit. Sarah și-a terminat vinul și i-a mai turnat.

— Suntem oameni mari. Singuri, a continuat ea. Ar trebui să fim în stare să vorbim despre astfel de lucruri.

— Categorie.

— Așa. Deci Sheryl s-a recăsătorit. Tu de ce nu?

— Păi, pe de o parte, din cauza serviciului. Așa cred. Trebuie să acopăr o suprafață de aproape șase mii cinci sute de kilometri pătrați. Simți că te ia oboseala numai când te uiți pe hartă. Pe de altă parte, cred că nu prea am cu cine. Aici sunt multe vite și alte viețuitoare, copaci și întinderi pustii, acolo, spre Abruptul munților Stâncoși, dar destul de puțini oameni.

Sarah a zâmbit și au rămas o clipă așa, uitându-se unul la celălalt.

— Dar tu? a întrebat-o.

A râs.

— Câți ani ai, Charlie?

— Patruzeci și patru. Ba nu, patruzeci și cinci.

— Câți ani crezi că am eu?

— Am fost astfel educat încât să nu fac asemenea presupuneri.

— Hai, cât crezi?

— Treizeci și nouă?

— Ești așa de...

Bărbatul i-a zâmbit și a mai luat o înghițitură de vin.

— La toamnă împlinesc cincizeci.

— Nu cred.

— Așa e. Uneori mă simt mult, mult mai bătrână. Iar alteori parc-aș avea optsprezece ani.

— Și astă-seară de câți ani te simți?

— De treizeci și nouă. El a râs.

— Adevărul e, a continuat ea, că bărbații disponibili de vârsta mea, adică cei care mi se par potriviți – și crede-mă, sunt destul de puțini – vor femei care să aibă cu douăzeci de ani mai puțin.

— Eu cred că dacă sunt atât de tâmpiți înseamnă că nu sunt potriviți.

Se întreba ce-ar zice dacă i-ar propune să se culce cu el. Probabil că n-ar fi făcut-o. Era prea politicos. Păcat, pentru că ei i se părea o idee grozavă. Dacă era să facă cineva prima mișcare, ea trebuia să fie aceea. Dar ea n-a mai făcut niciodată așa ceva. Și probabil că până la urmă va regreta oricum.

— Pe de altă parte, spunea el, există și câteva motive pentru care merită să fii singur. Poți lăsa vasele murdare fără să se supere nimeni pe tine, faci ce vrei. Dacă vrei, poți să citești toată ziua.

A profitat de ocazie (deși se îndoia că a fost intenționată) și a ieșit din zona periculoasă, întrebându-l ce citește momentan. Iar în restul timpului petrecut la restaurant au discutat despre cărți. I-a promis că-i trimite un roman pe care tocmai l-a citit. Autorul era un tânăr scriitor mexican, fiind cel mai bun roman pe care l-a citit ea în anul respectiv.

— Mai poți face ceva pentru mine, i-a spus el după ce ea l-a lăsat să câștige în disputa pentru cine să plătească.

— Și anume?

— Aș vrea niște fotografii mai bune cu Abbie. Știi cât de diferit poate părea cineva uneori. Îi arăți cuiva două fotografii cu o persoană și o recunoaște în una, dar nu și în cealaltă. Dacă am mai multe pe care pot să le arăt, poate că oamenii își amintesc mai bine.

Sarah își luă genata de pe jos.

— Am câteva și la mine, dacă le vrei.

A scos un plic mic de plastic pe care-l avea întotdeauna la ea. Înăuntru erau peste zece fotografii cu Abbie și cu Josh.

Niciuna însă cu Benjamin. I le-a dat lui Charlie și el le-a privit atent.

— Acesta-i Josh, bineînțeles.

— Țhi.

— Și acum ce face?

— Este în ultimul an la NYU. După asta, o să vedem. A avut atâtea pe cap în ultimii ani...

— Pare un băiat grozav.

— Este fantastic.

S-a uitat la fotografia următoare. Era cu Abbie și cu Josh în ultima lor vacanță la Cumpăna. Era un prim-plan, iar ei râdeau și făceau semnul simbolizând *aproape pace*.

— Tot Josh, nu?

— Da. Când era mic și-a prins degetul în ușa mașinii și i-a smuls vârful. Semnul păcii e o glumă de familie. Aproape pace.

Charlie a dat din cap, dar nu-și lua ochii de la fotografie. Apoi a zâmbit forțat și s-a uitat repede și peste celelalte fotografii.

— Unele din astea sunt foarte bune. Pot să fac niște copii?

— Sigur. Ia-le. Dar să mi le dai înapoi.

— Mulțumesc. Ți le dau mâine.

31

Josh sperase ca Nikki să-l sune, așa că, deși era la ore, unde era obligatoriu ca mobilele să fie închise, și-l pusese pe al lui pe vibrații. Stătea în fundul clasei, lângă ușă, și dacă l-ar fi sunat s-ar fi strecurat afară, ca și cum s-ar fi dus la toaletă.

Era ceva despre Epoca Iluminismului, un subiect la care Josh era total în ceață. Profesoara perora de vreo jumătate de oră și Josh încerca să ia notițe, dar când s-a uitat peste ele n-a înțeles nimic: *dărâmarea edificiului feudal, perfecționare și progres, sisteme teologice umanizate*. Josh stătea cu coatele pe bancă, cu capul sprijinit zdravăn în pumni ca să nu-i cadă dacă ațipește.

— Diderot a considerat dogma religioasă absurdă și obscură, spunea ea acum.

Absurdă și obscură, a scris el. Apoi a simțit cum îi vibrează telefonul în buzunar și s-a strecurat afară, așteptându-se să vadă pe ecran numele lui Nikki. Era însă un număr pe care nu-l recunoștea. L-a pus pe căsuța vocală.

Abia când se afla afară, în lumina rece de noiembrie și mânca un sandvici cu carne de curcan și cu salată în drum spre apartamentul său, a verificat mesajul. Când a auzit cine e, aproape că s-a înecat.

— Bună ziua, Josh. Sunt șeriful Charlie Riggs din Choteau, Montana. Mă aflu la New York și ți-aș fi foarte recunoscător dacă ai putea să stai de vorbă cu mine o jumătate de oră. E vorba de câteva lucruri legate de sora ta și mă gândeam că poate ne ajuți. Poți să mă suni la acest număr. E vorba de o chestiune delicată, așa că ți-aș fi recunoscător dacă nu le-ai spune despre asta părinților tăi. De fapt, nimănui. Aștept să mă suni. La revedere.

Josh a simțit cum se clatină pământul sub el. Doamne! Precis au găsit cadavrul lui Rolf.

A apelat numărul, încercând să nu pară speriat, ci doar interesat și amabil. Tipul părea OK. Hai, mai bine să nu

devină paranoic. Au încercat să stabilească locul de întâlnire, dar nu putea să se concentreze și atunci individul a sugerat podul Brooklyn. I-a spus că n-a mai fost decât o singură dată la New York și că cineva i-a spus că, la apus, vederea de pe pod e splendidă. *Ce-i asta?* se mira Josh. Tipul a venit în vacanță? Au stabilit să se întâlnească la patru la capătul dinspre Manhattan al promenadei din partea de sud.

— Cum vă recunosc? l-a întrebat Josh.

— Am stea de șerif și pălărie Stetson.

— Perfect.

— Am glumit. Nicio problemă. Eu știu cum arăți.

Asta l-a făcut și mai paranoic. De unde știe el cum arată? Cele două ore până la patru, Josh și le-a petrecut în apartament. Era într-un grup mic de blocuri, nu departe de East Broadway, și-l împărțea cu încă trei colegi de la NYU, cu care se înțelegea bine, dar nu era prieten cu niciunul dintre ei. Din fericire, nu mai era nimeni acasă. S-a gândit să-l sune pe Freddie, dar și-a zis că-i mai bine să n-o facă. I-a povestit câte ceva, dar nu toată povestea și nici ce s-a întâmplat cu Rolf. Înseamnă c-a vorbit Ty. Asta era. Să-l sune oare? Și dacă e telefonul ascultat? Ce să fac, Doamne? Doamne, Doamne.

Nu știa de ce-a procedat așa, dar la trei și jumătate, după ce și-a pus geaca și se îndrepta spre ușă, s-a oprit și s-a întors la birou. A îngenuncheat și a căutat dedesubt pachetul lipit în spatele sertarului. L-a desprins, l-a pus în buzunar și a ieșit.

Charlie stătea rezemat de balustradă, uitându-se cum apune soarele. Orașul era uimitor, soarele lucea pe piscurile din sticlă, luminile de pe blocurile-turn începeau să se aprindă. Încerca să-și dea seama unde exact era World Trade Center, dar nu cunoștea orașul destul de bine pentru a-l plasa.

L-a văzut pe Josh venind spre el și chiar de acolo, de la o sută de metri distanță, în lumina tot mai slabă a zilei, vedea

cât de speriat e bietul băiat. Era îmbrăcat cu o geacă groasă neagră și avea un fes roșu tras până la sprâncene. Când s-a mai apropiat a văzut că seamănă un pic cu Sarah. Charlie i-a ieșit în întâmpinare, cu mâna întinsă.

— Salut, Josh.

— Bună ziua.

Strânsoarea mâinii băiatului era slabă și ezitantă. Astăzi nu-i mai învață nimeni pe copii să strângă mâna. Josh și-a vârât repede amândouă mâinile în buzunare, părând că nu vrea să-l mai privească în ochi. Charlie îi arătă din cap priveliștea.

— Asta da, vedere.

— Îhî.

— Încercam să-mi dau seama unde erau turnurile.

— Acolo, îi arătă Josh fără prea mult entuziasm.

— Facem o plimbare?

— Dacă vreți.

Au pornit pe trotuar, iar pe lângă ei treceau în viteză mașinile, cu luminile de poziție licărind în spate.

— Despre ce e vorba?

— Uite, în ultimele luni tot încercăm să aflăm ce s-a întâmplat cu Abbie. Cum a ajuns acolo unde a fost găsită, cu cine mai era, chestii din astea. Și m-am gândit că poate ne lămurești și tu câteva lucruri. Da?

— Da.

— Cât de bine îl cunoști pe Ty Hawkins?

— Nu prea bine. Lucra la ferma unde mergeam noi. O vreme a fost prieten cu Abbie.

— Știu.

— Și poliția a crezut că a fost și el implicat în chestia aia din Denver.

— Îhî. Când l-ai văzut ultima oară pe Ty sau de când n-ai mai vorbit cu el?

Josh dădu din umeri, privind drept în față.

— Nu știu.

— Aproximativ.

— De câțiva ani.

— Ești sigur?

— Da, de ce? A spus el altceva?

Charlie nu i-a răspuns. Încerca să dea impresia că știe mai multe decât lasă să se vadă. Nici nu știa de ce a început cu întrebarea despre Ty, dar se pare că atinsese o coardă sensibilă.

— De când nu ți-ai mai văzut sora?

L-a văzut pe Josh înghițind în sec.

— La fel. De câțiva ani. Ca toți ceilalți.

— Atunci de ce-ai fost la Choteau anul trecut, la sfârșitul lui septembrie?

Josh s-a întors să se uite la el, încruntându-se și clătinând din cap de parcă n-ar fi înțeles.

— Ce vrei să spunei? N-am fost.

— Ba da, ai fost.

Josh n-a mai zis nimic. Un grup de turiști japonezi fericiți fotografiau apusul. Se făcea frig. Charlie și Josh i-au ocolit și n-a mai vorbit niciunul până când nu au trecut de ei.

— Josh, dacă nu ai de gând să-mi spui adevărul, o să fie destul de greu pentru amândoi. Știu că ai fost la Choteau și la Great Falls.

Josh tăcea.

— Josh, i s-a adresat, blând, Charlie. Ți-am văzut înregistrările de pe telefonul mobil. Și evidența zborurilor. Ai venit de la Denver. Camerele de la aeroport au înregistrat întâlnirea ta cu Ty Hawkins de la aeroport. Ai fost prins și pe camera de la stația de benzină, când ți-ai scăpat banii pe jos. Fata care te-a ajutat să-i ridici te-a identificat după fotografii. Așa că hai să nu mai pierdem vremea, bine?

Charlie s-a oprit din mers, iar Josh s-a oprit și el cu câțiva pași mai în față, dar nu s-a întors să-l privească. Își ținea, în continuare, mâinile în buzunarele gecii.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Josh?

Ce rost mai avea să mintă? Se părea că tipul știe aproape tot. Iar dacă minte, lucrurile devin și mai complicate. Pentru toată lumea. Nu voia să facă aceeași greșeală pe care o făcuse Abbie. Dacă ea s-ar fi predat și ar fi spus că n-au intenționat să-l omoare pe fiul lui McGuigan, ar mai fi trăit, poate. Și-a lăsat umerii în jos, s-a dus până la balustradă și s-a rezemat de ea, privind fluviul și portul. Charlie Riggs s-a apropiat și s-a rezemat și el de balustradă. Josh a respirat adânc și a început.

— Abbie voia să se predea. Când și-a dat seama că e însărcinată, a fugit de la Rolf. I-a povestit lui Ty că individul se purta foarte urât cu ea, că o bătea... Nu știu. Oricum, s-a dus la Ty și s-au ascuns amândoi într-o cabană undeva nu departe de Choteau, în munți...

— La Jesse Wheeler.

— Cred că Ty v-a spus deja asta.

— Aș vrea să aud de la tine. Tot. Cât timp au stat acolo?

— Nu știu. Vreo două săptămâni. Încercam să pună la punct cea mai bună modalitate în care să se predea Abbie. Adică, ce să facă să nu stea toată viața la închisoare. Să știți că era complet diferită de ultima dată când am...

Și-a dat seama că se dă singur de gol.

— De ultima dată când ai văzut-o? Și când a fost asta?

Josh a oftat. Trebuie să spună tot.

— În primăvara de dinainte de septembrie. Aici, la New York. Voia bani. Parcă era nebună. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Deci m-a sunat în septembrie, anul trecut. Eram în Colorado, la un prieten. M-am dus cu avionul la Great Falls și... dup-aia știți.

— Ce voiau să faci?

— S-o aduc acasă. Aici, la New York. Să aranjez o întâlnire cu mama și cu tata. Ideea era ca ei să găsească avocați și să vadă dacă pot să negocieze ceva. Părea așa de drăguță. Era, din nou, Abbie.

— Și cum ai fi adus-o aici?

— Cu mașina lui Rolf. Adică a ei, așa cred. Cea pe care i-a luat-o când l-a părăsit.

— Și tu l-ai întâlnit pe Rolf?

Josh a surâs trist și s-a uitat în altă parte. Asta e. De aici nu mai are întoarcere. Poate c-ar trebui să se oprească acum.

— Josh?

S-a întors. Șeriful îl privea fix. Părea un tip de treabă. Probabil că știa tot.

— Da, l-am întâlnit. În noaptea cu viscolul. A apărut așa, dintr-odată. Habar n-am cum i-a descoperit. Adică, e un loc atât de izolat. Ty s-a gândit că poate i-o fi telefonat Abbie. Sau că el știa că eu vin din Denver și ne-a urmărit. Probabil că n-o să aflăm niciodată.

— Spune mai departe.

— Ty i-a găsit computerul ascuns în spatele mașinii și eu m-am dus la Great Falls în aceeași zi să încerc să-l deschid. Adică, să sparg parola.

— Și te-a ajutat prietenul tău, Freddie.

Jack l-a privit neliniștit.

— Josh, ți-am spus că ți-am văzut înregistrările telefonice.

— Vă rog să nu-i faceți nimic lui Freddie. Nu știe. Vă rog.

— Ne întoarcem și la asta. Spune mai departe.

— Când m-am întors la cabană, ninge foarte tare. I-am văzut mașina, apoi pe el. Era în cabană și aștepta să mă întorc cu computerul. Era nebun de furie. Nebun de legat. Probabil, pentru c-a găsit-o pe Abbie cu Ty. Apoi, din cauza computerului. Ei spuneau că l-am luat din greșeală, că era în mașină, dar și-a dat el seama cam cum stau lucrurile. Cred că știa că vrem să-l folosim împotriva lui. Vă spun că parcă era posedat, făcea pe nebunul și bătea câmpii...

Și a încercat s-o ia pe Abbie. Atunci a făcut Ty mișcarea, iar eu am alergat să-l ajut. Rolf trăgea pușca lui Ty de sub pat și eu am sărit pe el și atunci totul a luat-o razna. Ne băteam toți trei, ne căram pumni, urlam.

— Și Abbie?

— Ty a țipat la ea să plece, oriunde, dar să plece. Și Abbie a fugit la țarc, a luat un cal și...

A simțit cum îl podidesc lacrimile. Nu voia să plângă, dar nu se putea stăpâni.

— Nu-i nimic, Josh. Mai stăm un pic.

Șeriful i-a pus o mână pe umăr, iar băiatul a inspirat adânc. Soarele apunea într-o văpaie de portocaliu și roșu.

— După ce a plecat ea, parcă a înnebunit și mai tare. Ty e un tip puternic, dar Rolf, nu știu, era și mai tare. Ne-a târât afară din cabană, a înconjurat-o cam pe jumătate, prin zăpadă și tot timpul urla numele lui Abbie. Voia să plece după ea. Eu aveam brațele prinse în jurul gâtului său, iar el și Ty se băteau pentru pușcă, încercând să și-o smulgă din mâini. Apoi Rolf a scăpat cumva de mine și m-a izbit de țarc cu atâta forță că am trecut dincolo.

Cred că o clipă mi-am pierdut cunoștința, pentru că următorul lucru de care-mi amintesc este că zăceam în zăpadă, iar ei doi erau lângă gardul rupt, luptându-se în continuare pentru pușcă. Apoi Rolf l-a lovit pe Ty puternic în picioare și el a căzut, scăpând pușca din mâini... Doamne, Dumnezeule!

— Hai, mai stai un pic.

— Voia să-l omoare. Sunt sigur. Ty era pe jos, în fața lui, iar tipul trage piedica, îndreaptă pușca direct spre el și încearcă să apese pe trăgaci. Vă jur. Dar era pusă siguranța și cât a încercat s-o desfacă, Ty l-a prins de picior, iar eu m-am ridicat și m-am repezit în el. L-am trântit pe o parte și el s-a răsucit, nu știu cum, și a căzut. Atunci s-a descărcat pușca. Printr-o minune, n-a nimerit pe nimeni. Dar Rolf...

Josh vedea întâmplarea în fața ochilor. Și o și auzea. Individul lovindu-se de gardul rupt, sfâșierea îngrozitoare a cărnii străpunse, expresia care i s-a schimbat brusc, privirea de oroare buimacă din ochii săi.

— N-am vrut să se întâmple așa. Vă jur. Dar așa a căzut el. S-a nimerit să fie tocmai în capătul ascuțit al gardului rupt, ca o suliță ascuțită de lemn, fixată încă de stâlp. Și a

aterizat cu spatele exact acolo... O clipă nici n-am știut ce s-a întâmplat. S-a liniștit dintr-odată. Apoi am văzut sângele... vârful care-i străpunsese pieptul și ieșea prin cămașă. O, Doamne!

A început să suspine și a durat ceva până să poată continua.

— L-am scos de acolo. Ty a alergat să aducă un prosop și am încercat să oprim sângele, dar era inutil. Nu puteam decât... să ne uităm cum moare.

Spasmele trupului, mâna care se întindea ca o gheară, sângele ce nu se mai oprea.

Șeriful îl ținea încă de umăr și aștepta răbdător.

— Ce s-a întâmplat cu Abbie?

— N-am aflat niciodată. Calul s-a întors fără ea. Am pornit călare și am căutat-o toată noaptea; am strigat-o mereu. Dar ningeă atât de tare încât nu auzeam și nu vedeam nimic. Am căutat-o și în următoarele două zile. Nimic. Nici urmă.

— Și cu Rolf ce-ați făcut?

— L-am... l-am înfășurat într-o folie de plastic și l-am pus în portbagajul mașinii lui. Cea ascunsă în hambar. Nu vă mai spun de sângele de pe zăpadă. Am fiert apă, nici nu știu câți zeci de litri și am încercat să-l topim cu zăpadă și să nu se mai vadă. Apoi am pus cu lopețile zăpadă proaspătă deasupra, dar tot apărea roșul. Ty știa un lac sau rezervor mare, cam la treizeci de kilometri mai spre sud. Într-un fel de canion. Zicea că e foarte adânc.

— Îl știu.

— În cea de-a treia noapte, după ce am renunțat s-o mai căutăm pe Abbie, am curățat cabana și am reparat îngrăditura, le-am pus pe toate la loc așa cum erau, în sfârșit, nu s-a mai văzut sângele. Ne-am dus acolo. Eu conduceam mașina lui Ty, iar el mașina cu cadavrul în portbagaj. Nici nu știu cum am reușit cu atâta zăpadă. Am împins-o de pe stâncă în apă.

Mașina cealaltă, cea cu care a venit, a închiriat-o la aeroport în Great Falls. Am predat-o eu a doua zi când m-am dus acasă. Asta-i tot.

Multă vreme au stat așa, fără să zică nimic. La orizont se vedea o fâșie de foc, acolo unde apusese soarele. Peste tot erau aprinse luminile. Sub ei, sub promenadă, se vedeau luminile și se auzea vuietul traficului de la ora de vârf. Toată lumea mergea acasă. Josh se întreba ce avea să spună șeriful. Era clar că trebuie să-l aresteze.

— Cine mai știe, în afară de tine și de Ty?

— Numai dumneavoastră.

— N-ai mai spus nimănui?

— Nu sunt tâmpit.

— Nici părinților?

— Glumiți? Vă imaginați ce-ar însemna asta pentru ei? Să descopere că amândoi copiii lor sunt criminali? Doamne ferește!

— Mie nu mi se pare c-a fost o crimă, băiete.

— Una e destul.

Iar n-au mai vorbit preț de-un minut.

— Și ce s-a întâmplat cu computerul?

— L-am pus în portbagaj.

Josh a scos din buzunar pachetul pe care-l luase de sub sertar. Era stick-ul, pe care i l-a dat șerifului.

— Asta-i o copie cu tot ce era în el.

Charlie a stat toată noaptea în pat, în cămăruța hotelului din centru, ascultând traficul și privind luminile și umbrele care brăzdau tavanul, închipuind mereu alte forme. Întotdeauna i-a fost greu să doarmă în oraș, dar în noaptea asta de vină era doar mintea lui plină de probleme. O simțea ca pe o mașinărie de la cazinou, pe care se regrupau aceleași gânduri, dar în altă ordine de fiecare dată când jucai, nelăsându-te niciodată să câștigi.

Bineînțeles că-și știa datoria. Trebuia să lase lucrurile să se desfășoare în limita legii. De-asta era acolo și asta făcuse

întotdeauna. Mașina și cadavrul trebuie scoase din lac, iar Josh și Ty trebuie arestați și acuzați de crimă. Aveau toate șansele să scape ușor. Dacă relatarea lui Josh era crezută, atunci era autoapărare și vor fi eliberați amândoi.

Dar n-avea nicio certitudine. Cazul va face vâlvă în toată țara, așa cum s-a întâmplat și când au găsit cadavrul lui Abbie. Și cine știe ce procuror isteț și ambițios, în speranța de a ajunge celebru sau pentru avantaje politice, va prezenta evenimentele cu totul altfel. Și în atmosfera generală de teamă, fratele și fostul iubit al unei cunoscute teroriste pot fi ușor zugrăviți în aceleași culori – ceea ce Ty mai trăise o dată pe pielea lui. Bietul băiat era și așa sfârșit. Cum ar mai supraviețui încă unei încercări atât de grele? Și Cooperii? Sarah? N-au suferit și așa destul?

Charlie și-a făcut o grămadă de reproșuri pentru că l-a lăsat singur pe Josh. Au ieșit de pe pod și au luat un taxi până la apartamentul băiatului, convenind să se întâlnească din nou de dimineață. Charlie avea nevoie de timp de gândire. Josh însă tocmai de asta n-avea nevoie. E îngrozit. Și dacă fuge sau, Doamne ferește, face ceva și mai rău?

Îi ajungea. Îi venea să înnebunească. S-a sculat, a luat telefonul și a început să formeze numărul lui Josh. Apoi și-a dat seama că era patru dimineața și l-a închis. S-a îmbrăcat, și-a pus haina, a ieșit în holul fosforescent și mohorât, apoi în stradă și a pornit. Stradă după stradă, semafor după semafor, verde, roșu, cu tot felul de alternative care i se roteau prin cap la fiecare pas.

După două ore, în timp ce dinspre răsărit culoarea cerului devenea tot mai palidă, s-a trezit din nou lângă fluviul Hudson și s-a uitat spre malul negru de pe cealaltă parte. Și în cele din urmă a știut ce va face. Absolut nimic. Cunoștea locul unde au împins mașina în rezervor. Acolo apa era verde, opacă și foarte adâncă. Individul din portbagaj avea exact ce merita. Putea să rămână acolo.

A simțit în buzunar stick-ul pe care i-l dăduse Josh. Știa că ar trebui să vadă ce e pe el. Sau mai bine nu. L-a scos și l-a

- VIEȚI ÎNCERCATE -

privit. Apoi, l-a aruncat în apă cât a putut de tare, cât mai departe. Nici măcar n-a văzut unde a căzut și n-a auzit nici zgomotul.

32

A fost ideea lui Iris să dea o petrecere comună pentru a aniversa împreună împlinirea a cincizeci de ani. Sarah n-ar fi vrut să facă nimic, preferând să lase cumplita dată să treacă cât mai discret posibil. La început n-a dat nicio atenție acestei propuneri. Ar implica prea multă treabă și prea mult stres. Și era și total nepractic, pentru că prietenii lui Iris erau în Pittsburgh, iar ai ei la New York. Nicio problemă, i-a spus Iris. Fac petrecerea la New York. Oricum trebuia să invite prea multă lume și în felul acesta mai scăpa de câțiva. A tot sâcâit-o și s-a ținut de capul ei, iar, în cele din urmă, ca să scape de ea, Sarah a acceptat cam fără chef.

Ca dată, au fixat sâmbăta de după Ziua Muncii, care cădea exact între zilele lor. În iunie, a venit Iris și au scotocit jumătate din districtul Nassau în căutarea localului potrivit, dar n-au găsit niciunul care să le placă amândurora și care să nu fie rezervat deja. Părinții lui Sarah le-au oferit casa lor din Bedford și au fost un pic ofenșați când le-a spus nu, mulțumesc. Ar fi fost ca serbarea majoratului și ea era acum cât se poate de adultă. Tocmai când începea să spere că s-ar putea să renunțe la toată povestea, a venit Martin Ingram c-o propunere pe care n-au putut-o refuza.

Construia un restaurant, un fel de braserie, într-un loc superb din Oyster Bay și nu era doar arhitect, ci avea și cincizeci la sută din acțiuni. Dacă nu intervenea nimic, și de obicei nu intervenea, la începutul lui octombrie trebuia să fie gata, dar nu deschideau încă. Avea o podea minunată din lemn de arțar și un mezanin vast cu o fereastră de jur împrejur, prin care se vedea oceanul. Le-a spus că o astfel de priveliște este minunată pentru afaceri și că li-l oferă gratis. Sarah trebuia să admită că era perfect.

Au angajat un maestru de ceremonii profesionist, Julian McFadyen, care era atât de drăguț și inteligent, încât pe Iris aproape că o lua cu leșin de câte ori mergeau să discute diverse lucruri. El se ocupa de tot, inclusiv de trimiterea

invitațiilor, și făcea ca totul să pară atât de ușor și plăcut încât, cu cât se apropia ziua respectivă, Sarah își dădea seama că, de fapt, abia așteaptă. Un singur lucru nu-i dădea pace.

Era imediat după Ziua Muncii și Iris venise să finalizeze câte ceva cu adorabilul Julian, despre care refuza să accepte că este homosexual. Era seara devreme și stăteau amândouă pe verandă, acasă la Sarah. Julian ridicase problema toasturilor și a discursurilor, dar, sesizând unele neînțelegeri, se retrăsese plin de tact pentru a le lăsa să discute.

— În fond, de ce avem nevoie de discursuri? a întrebat Sarah.

— Pentru că acesta e obiceiul. Scumpo, de câte ori ești tu ridicată în slăvi în fața a o sută de oameni? Și dacă-i spun lui Leo că n-are voie să țină un discurs o va face oricum.

— Bine. Și eu? Pe al meu cine-l ține?

— Ar putea Josh. Sau Martin. Chiar și eu.

— Oh, Iris.

— Ascultă, nu ne întindem prea mult. Îi spun lui Leo că trebuie să fie scurt și drăguț.

— Când a mai făcut Leo ceva scurt și drăguț?

— Punem un ceas, așa în joacă. Trei minute și... zbang!

— O să le fie tuturor milă de mine. Nu suport să-i aud cu *săraca Sarah, tot singură e*.

— Ia mai taci din gură.

Sarah și-a stins țigara.

— Nu vreau să vorbească Martin despre mine.

— Atunci, roagă-l pe Josh. E băiat mare.

— Știi cât e de timid.

Josh era în Santa Fe, unde petrecea câteva zile cu tatăl său. Sarah i-a promis că-l întreabă când vine acasă.

Din primăvară, de când a absolvit, i-a uimit pe toți. Așa, din senin, i-a anunțat că vrea să se facă avocat. S-a tuns, și-a cumpărat un costum, și a lucrat toată vara ca intern la firma lui Alan Hersh, în centru. Întotdeauna venea acasă cu

tot felul de istorii despre cazuri, clienți sau aspecte ale dreptului rezervate inițiaților, pe care Sarah se prefăcea că le înțelege. Destul de curând a început să fie și plătit pentru munca paralegală pe care o făcea. Dacă mergea totul bine, în anul următor se înscria la drept. Între timp, în weekenduri, mai câștiga câte ceva ajutându-l pe Jeffrey la librărie. Era mai mult decât încântată și foarte surprinsă să-l vadă atât de implicat și plin de viață. Sarah se întreba uneori dacă n-a ratat ea aterizarea vreunui OZN pe gazonul din fața casei.

Benjamin era de aceeași părere. În ultima vreme vorbeau mai regulat. El nu mai suna acum pe mobilul lui Josh, ci chiar pe telefonul fix al casei și, de obicei, răspundea Sarah. Nu mai era atât de prudent cu ea, probabil și pentru că Sarah era acum mai înțelegătoare. Se mirau și erau amândoi încântați de transformarea lui Josh și acest lucru i-a ajutat să se apropie.

— Oare unde-am greșit? a întrebat el seara trecută, când a sunat să afle orarul zborurilor lui Josh.

— Ce vrei să spui?

— N-am visat niciodată să am un fiu avocat.

— Știu. Poate ar fi trebuit să fim mai înțelegători când s-a apucat de fumat marijuana.

— Nu cred că i-au scăpat prea multe în acest domeniu.

Cel mai probabil motiv pentru care erau acum mai relaxați unul față de celălalt a fost scrisoarea lui Sarah. De Crăciun, îi scrisese și își ceruse scuze pentru că l-a acuzat pe Benjamin de moartea lui Abbie. I-a spus că acele cuvinte au fost rostite într-un moment de durere și disperare care i-au luat mințile. I-a răspuns printr-o carte poștală, o vedere senină cu cerul și oceanul, pe care n-a scris decât: *Mulțumesc, cu toată dragostea, mereu, Benjamin.*

A contribuit, de asemenea, și faptul că el știa acum despre Charlie Riggs. Sarah și Charlie și-au luat împreună o săptămână de vacanță în iunie și au mers în Colorado, unde au stat într-un hotel de vis, în munți. Au călărit pe pajiști la mare altitudine, pline de flori, și au făcut o drumeție pe un

traseu de pe Marea Cumpănă a Apelor, până la un izvor de la care pornea un râu spre vest și altul spre est. Și, în cele din urmă, s-au iubit. Lui Sarah i-a plăcut foarte mult. Nu știa cât de serioasă va deveni povestea și niciunul dintre ei nu forța lucrurile. Ea l-a invitat la petrecere și, după ce i-a pus câteva întrebări să vadă dacă vrea cu adevărat ca el să vină, a acceptat.

Josh, din motive pe care Sarah n-avea cum să le înțeleagă, părea chiar mai dornic decât ea ca relația să meargă, deși nu-l cunoscuse încă pe Charlie. Poate pentru că acest lucru va mai ușura un pic povara lui, care trebuia să aibă grijă de sāraca, abandonata și bătrāna lui māmică. A trebuit să-i amintească de reținerea lui mai veche că o relație la distanță n-are nicio șansă. El i-a răspuns că atunci e mai bine să se mute în Montana, iar Sarah a rās, de parcă nu s-ar fi gândit și ea la asta.

Leo vorbea despre Iris de vreo douăzeci de minute și chiar dacă unele povești erau amuzante (mai ales cea în care ea a venit să-l scoată de pe terenul de golf în fața tuturor prietenilor lui), era, după cum îi plăcea lui Iris să spună, prea destul. Josh îi vedea pe invitați schimbând între ei scurte priviri. Iată un bun motiv de a vorbi puțin.

Petrecerea părea să se desfășoare bine. Freddie, care era deasupra lui, rezemāndu-se de bara de la mezanin cu Summer și Nikki, o catalogase deja drept cea mai bună petrecere de *bātrāni* la care a fost vreodată.

În timp ce Leo se lansa în cea de-a optsprezecea istorioară, Josh s-a mai uitat o dată peste notițe. Avea totul sub control. Era fantastic cât i s-a îmbunătățit memoria de când nu mai fuma iarbă. S-a uitat prin sală după mama sa și a văzut-o stānd în picioare, alături de Martin și Beth Ingram și de Charlie Riggs. Purta o rochie neagră de mātase care-i lāsa la vedere umerii și arāta absolut superb. Ea și Charlie abia s-au dezlipit unul de celălalt toată seara. Era minunat c-o vedea atāt de fericitā.

Când le-a făcut cunoștință, Charlie și Josh și-au dat mâinile, ca și cum atunci s-ar fi văzut prima dată.

— Mama ta mi-a povestit multe despre tine, i-a spus el.

— Și mie despre dumneavoastră.

— Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc.

În cele zece luni care trecuseră de la plimbarea lor pe pod, Charlie l-a sunat de mai bine de zece ori să vadă ce mai face. Nu făcea niciodată pe grozavul și întotdeauna îi spunea câte o glumiță sau câte o întâmplare haioasă. Ultima dată l-a sunat în iunie, chiar înainte de a pleca în vacanță în Colorado cu mama sa. Era evident că Charlie voia să-l întrebe ceva important, dar nu prea știa cum s-o facă. Apoi, Josh și-a dat seama că, de fapt, dorește un fel de binecuvântare din partea lui și s-a grăbit să i-o dea.

Privindu-i cum stăteau acolo, în cealaltă parte a sălii, ascultând discursul lui Leo, Josh s-a gândit că alcătuiesc un cuplu foarte frumos. Spera din toată inima că le va fi bine. Probabil că mama sa i-a simțit privirea, pentru că s-a întors și l-a privit, apoi i-a zâmbit și i-a sugerat discret că ar trebui cineva să bată gongul pentru Leo. Din fericire, n-a mai fost nevoie.

— Iar acum, doamnelor și domnilor, deși aș putea continua toată noaptea... S-au auzit voci strigând *Nu, te rugăm, mai scutește-ne...* îi voi da cuvântul acestui tânăr minunat pe care-l cunoașteți cu toții – iar dacă nu, îl veți cunoaște cu siguranță în curând – domnului Joshua Cooper!

Toată lumea a aplaudat și a râs, iar Josh s-a apropiat de el. Leo i-a dat microfonul, iar Iris l-a sărutat pe obraz.

— Arăți fantastic, i-a șoptit ea. Fă-i praf.

S-a făcut liniște și pe Josh l-a străbătut un fior nervos. S-a uitat pe notițe, a inspirat adânc și și-a dres glasul. Microfonul a scos un mic sunet de răspuns, apoi s-a liniștit.

— Mulțumesc, Leo. Eu nu știu prea multe lucruri amuzante despre mama. A fost foarte serioasă când m-a crescut.

S-au auzit niște râsete, dar mai puține decât sperase el.

— V-aș putea spune cum am vomat peste prima ediție a cărții *Blândețea nopții*, dar nu aveam decât doi ani și nu prea-mi amintesc.

Acum s-a răs. Oricum, destul de bine.

— Sau v-aș putea povesti despre ziua în care a scăpat cheile mașinii în canalul de scurgere de lângă Kmart și au trebuit să vină pompierii care au găurit strada și ne-au dus acasă cu mașina lor.

Râsete puternice.

— A fost cea mai minunată zi din viața mea.

Hohote. Deși asta n-a fost prea tare. S-a uitat spre mezanin. Nikki i-a zâmbit și i-a trimis un pupic. Josh și-a pus notițele în buzunar.

— Adevărul e că nu a fost o glumă să cresc alături de mama. A fost o fericire. Fiecare zi. Se ocupa de librărie, de casă, ne ajuta să ne facem temele. Ca să fiu sincer, pe mine nici nu prea mă *ajuta*. Chiar mi le făcea. Singurele note de zece le luam când îmi făcea mama temele. De fapt, tot ceea nu știu despre literatură i se datorează ei. Întotdeauna m-a făcut să văd partea amuzantă a lucrurilor. Cred că până și atunci când pentru ea era mai puțin amuzant.

A făcut o pauză și a privit-o. Îi zâmbea și se vedea cât se străduiește să nu plângă. Se întrebă dacă să treacă peste următoarea idee, dar a continuat totuși. Fantomele nu dispar oricât am încerca să le ignorăm.

— Și dacă Abbie ar fi astă-seară aici, ar spune același lucru.

Tăcere totală, palpabilă.

— A iubit-o pe mama din tot sufletul. La fel ca și mine. Pentru că a fost cea mai bună mamă pe care și-o poate dori un copil: frumoasă, amuzantă, incredibil de înțeleaptă și de inteligentă. Și are inima cea mai mare pe care o poate avea o mamă. Întotdeauna a fost prezentă pentru noi. Întotdeauna. Și este și acum.

O, Doamne, acum toată lumea plângea. Și lui îi venea să plângă, dar asta ar fi destul de neplăcut. Avusese de gând să continue și să vorbească și despre cealaltă fantomă din încăperea, despre tatăl său. Nu să dramatizeze, să-l menționeze doar, dar ar fi mai bine să renunțe. S-a uitat în jur și l-a văzut pe Julian McFadyen întinzându-i discret un pahar cu șampanie.

— Deci, dacă am pahar, hai să fac și un toast. Pentru cele două mari doamne, incredibil de bătrâne și incredibil de minunate. Iris și Sarah.

Toată lumea a repetat toastul, apoi au izbucnit aplauze în întreaga sală, iar Josh s-a trezit înconjurat din toate părțile, sărutat și mângâiat, bătut pe spate și aproape cinci minute nici nu și-a mai dat seama ce se întâmplă. În cele din urmă, când mulțimea s-a risipit, și-a văzut mama, cu obrazul plin de lacrimi, deschizându-și brațele spre el. S-a dus la ea, a îmbrățișat-o și a ținut-o la pieptul său mult, mult timp.

— Te iubesc, i-a șoptit ea. Te iubesc foarte mult.

În pat, mult mai târziu, după ce s-a terminat petrecerea, obosit, dar prea agitat ca să doarmă, cu Nikki ce sforăia ușor lângă el, Josh s-a gândit ce ciudate sunt ființele omenești. Cât pot fi de diferite și, în același timp, sfâșiate de aceleași trăiri. Dragoste și ură, bucurie și disperare, curaj și teamă. Parcă am fi un uriaș disc rotitor care cuprinde toate culorile imaginabile, pe care lumina se schimbă și dansează neconținut. Se gândea la toți cei de la petrecere, tineri și bătrâni, care râdeau și plângeau la discursul său. Nu contează câți ani ai, discul e mereu acolo și se tot învârtește. Poate că se întâmplă așa, pentru că odată cu trecerea timpului e mai ușor să separi culorile și știi precis la care te uiți și ce semnificație are. Poate că gândește așa doar pentru că nu mai ia pilulele alea nenorocite pe care i le-a prescris doctorul anul trecut, după cele întâmplăte cu Abbie, care transformau lumea într-o monotonie măloasă. Josh prefera discul rotitor. Singura parte proastă era că acum nu mai dormea prea bine.

Se gândea că poate nu dormea și pentru că se temea de ceea ce-o să viseze. Când era mic, avea o listă de zece sau douăsprezece lucruri pe care și le spunea în pat – vrăjitoare, vârcolaci, doamna O'Reilly (femeia de serviciu de la grădiniță, cu un ochi de sticlă și perciuni) și altele. Ideea era că dacă se gândește la ele, nu le visează. Și cel puțin șase luni după ce s-a întors în toamna aceea din Montana, chiar și după ce a venit să-l vadă Charlie Riggs și i-a spus că nu intenționează să-i facă nimic, că va vorbi și cu Ty și că va rămâne secretul lor, Josh s-a gândit, deliberat, la Rolf în fiecare seară, și l-a amintit cuprins de spasme și sângerând în zăpadă, ridicându-se încet din apă cu fața pe jumătate mâncată de pești.

Poate din cauză că amintirile chemate dinadins erau atât de vii, nu i-au apărut niciodată în vis și acum nici nu-și mai bătea capul cu această incantație nocturnă. Charlie s-a temut că povara secretului ar putea fi prea grea, dar acum nu i se mai părea așa. Și se simțea răsplătit să-și vadă părinții atât de fericiți, fiecare pe drumul pe care apucase.

Acum era somnoros. S-a gândit s-o trezească pe Nikki ca să se poată duce în camera de oaspeți. Dar i se părea o cruzime și îi plăcea s-o simtă lângă el. Oricum, mama lui era acum OK cu chestiile astea și nu s-ar simți stânjenit dacă i-ar descoperi. A închis ochii și, cu discul vieții încă în minte, dar rotindu-se acum mai încet, culorile estompându-se pe măsură ce se îndepărta, căzu în cele din urmă într-un somn fără vise.

Ben ar fi putut conduce și cu ochii închiși. Dar în cei șase ani care au trecut de când a locuit aici, au apărut schimbări: s-au deschis magazine noi, s-au construit câteva clădiri de birouri lângă gară, din păcate Bahnhof's Deli s-a închis până la urmă, iar în locul lui s-a deschis o școală de gătit pentru copii. De jur împrejurul parcului a fost plantat un rând de cireși ale căror tulpini erau acum bine învelite în plastic alb, pentru protecție. Amintiri la fiecare colț de stradă.

Și uite și casa pe care a construit-o, cu atâția ani în urmă, ițindu-se dintre mestecenii argintii pe care i-au plantat ei, cu frunzele bătând deja în galben. Sângerul coreean de pe aleea de acces părea cam obosit. Poate c-ar fi trebuit să pună o magnolie, acolo. Casa era destul de bună, dar acum ar face-o altfel. O văzu pe Sarah la fereastră și, în timp ce își parca micuța Honda pe care-o închinase de la aeroport, ea ieși pe ușa din față. A coborât și el din mașină și s-a îndreptat spre ea.

Arăta minunat, îmbrăcată într-o fustă bleu de in și un pulover crem din cașmir, cu decolteu în formă de V. În mână avea un buchet de crini albi. Și Ben luase tot crini. Buchetul lui era pe bancheta din spate.

— Arăți foarte bine, spuse el.

— Și tu.

L-a luat de braț, l-a sărutat pe obraz și el a observat că are un alt parfum decât cel pe care i-l cumpăra el întotdeauna, de Crăciun.

— E totul pregătit?

— Îhî.

I-a deschis ușa de lângă șofer, dar n-a intrat imediat. Se uita încruntată la sânger.

— Copacul ăla... Trebuie să-l scot. Mă gândeam să pun o magnolie în locul lui. Ce zici?

Ben dădu din cap gânditor.

— Da, mi se pare foarte bine.

— Dar durează atâta timp. Știi tu, până înfloresc.

A intrat, iar el a închis ușa.

Cimitirul era în partea cealaltă a orașului, dar dimineața nu era prea multă circulație, iar lumina soarelui făcea ca până și străzile meschine din Syosset să pară plăcute și calme.

— Am auzit că Josh a fost nemaipomenit la petrecere.

— I-a avut pe toți la degetul cel mic. Să știi că dacă e la fel de bun și în instanță, o să fie un mare avocat.

Josh a hotărât ca ultima zi din septembrie să fie data comemorării lui Abbie. Era ziua cu viscolul cel mare de acum doi ani, în Montana, și li s-a părut tuturor o dată mai potrivită decât cea a înmormântării. Ziua aceea cumplită pe care ar fi vrut s-o uite cu toți, dar nu reușeau. Fotografii și cameramanii, toți aliniați și așteptând în parcare, înghiontindu-i și urlând întrebări în timp ce el și Sarah se îndreptau spre mașina neagră care-i aștepta, ea cu fața acoperită de un voal, udă și mai palidă decât a fetei lor moarte.

Acum parcarea era aproape goală și după ce și-au lăsat acolo mașina și-au luat buchetele de crini și au intrat. Au trecut pe lângă portarul în uniformă, care le-a zâmbit și le-a făcut un semn ușor din cap. Aspersoarele de pe gazonul verde impecabil se roteau și aruncau curcubee sclipitoare în lumină, lăsând petice ovale pe aleea care ducea spre colina unde se afla mormântul lui Abbie.

— Ce face Eve?

Ben se întrebă dac-a auzit bine.

— E bine.

— Nu vă căsătoriți?

— Nu știu. Poate. Nu prea vorbim despre asta.

— Dar vorbiți, totuși.

— Hei, ce-i asta?

Ea râse și ridică din umeri.

— Nu-i nimic. Nu mă supăr.

— Îți mulțumesc că spui asta.

— Pentru puțin.

O vreme și-au continuat drumul tăcuți. Un grădinar tânăr curăța trandafirii, iar când au trecut pe lângă el le-a zâmbit și le-a spus bună dimineța.

— Doamne, uite ce face acolo. Oare de ce nu-i învață nimeni cum să-i curețe?

Ben râse.

— Ce mai faci tu cu șeriful? îl privi.

— Eu și șeriful. E foarte drăguț. Dar suntem la început.

— Mă bucur pentru tine.

Își vârî brațul sub al lui și iar n-au mai vorbit până au ajuns la mormânt. Josh fusese deja acolo înainte de a merge la muncă. Trandafirii roz pe care-i adusese se sprijineau de piatra simplă de mormânt, din granit. Au pus buchetele de crini unul lângă altul și au rămas tăcuți, braț la braț, privindu-le.

— Ți-a spus Josh, nu? întrebă ea încet.

— Despre telefon? Da.

Acum două seri, băiatul l-a sunat pe Ben în Santa Fe. I-a spus că trebuie să-i spună ceva important și că ține acest lucru în el de foarte multă vreme de teamă să nu-i necăjească. I-a spus și mamei și acum voia să-i spună și lui. Era vorba despre Abbie. Și i-a spus că înainte de a muri, i-a telefonat să-i spună că a fugit de la Rolf și că vrea să se predea. Voia să le spună tuturor cât îi pare de rău pentru ceea ce-a făcut. Și mai ales lui Ben, cu care a fost atât de crudă.

— Mă întreb dacă n-a inventat cumva ca să ne facă să ne simțim mai bine, spuse Sarah.

— Nu știu. Nu cred.

Și-a pus brațul pe după umerii lui Sarah, ea i-a cuprins spatele și l-a îmbrățișat ușor.

— Vezi ce-a scris Josh aici? îl întrebă.

Ben își puse ochelarii și îngenunche lângă buchetul de trandafiri ai lui Josh. Pe cartolina legată de buchet scria simplu: *Pace*.

„Evans, acest mare magician al literaturii!”

New York Times

„Disperarea și secretele unei familii americane destrămate de minciuni, reunite apoi de o tragedie. Un roman liric, cu un succes răsunător.”

Booklist

„În pat, mult mai târziu, după ce se terminase petrecerea, oboseț, dar prea agitat ca să doarmă, cu Nikki ce sforăia ușor lângă el, Josh se gândea ce ciudate sunt ființele omenesti. Cât pot fi de diferite și, totodată, sfâșiate de aceleași trăiri. Dragoste și ură, bucurie și disperare, curaj și teamă. Parcă am fi un uriaș disc rotitor care cuprinde toate culorile imaginabile, pe care lumina se schimbă și dansează neconținut. Se gândea la toți cei de la petrecere, tineri și bătrâni, care râdeau și plângeau la discursul său. Nu contează câți ani ai, discul e mereu acolo și se tot învârtește.”

NICHOLAS EVANS, *Vieți încercate*

Nemira Damen
tango
fm
Europa
Un radio de milioane de români

www.nemira.ro